

**RICHARD
DOCTSCH**

**DINCOLO DE
CREDINȚĂ**

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOCTSCH, RICHARD

Dincolo de credință/ Richard Doctschi; trad.: Lingua
Connexion.

— București: Editura RAO, 2012

ISBN 978 - 606 - 609 - 403 - O

821.111 - 31 = 135.1

Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117-119,
București, România [www. Raobooks. Com](http://www.Raobooks.Com) www. Rao. Ro

RICHARD DOCTSCH *Tiu Thieves of Faith* Copyright ©
Richard Doctschi, 2008 Această traducere a fost publicată
prin înțelegere cu The Bantom DeU Publishing Group, o
divizie a Random House, Inc.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză LINGUA CONNEXION

© RAO Internațional Publishing House, 2008 pentru
versiunea în limba română

ISBN 978 - 606 - 609 - 403 - O

Pentru Virginia,
prietena mea cea mai bună.
Te iubesc din toată inima.

Cele mai de preț momente sunt cele în care te strâng în brațe, iar tu mă îmbrățișezi la rândul tău. Sunt momente perfecte, când mă simt cu adevărat acasă.

Mulțumesc că ai făcut ca viața noastră să fie mai frumoasă decât mi-am putut imagina vreodată.

Alpii Dolomiți ai Italiei

Înălțându-se până la cer, acoperiți de zăpadă și foarte abrupti, impunându-se deasupra văii Cortina din nordul Italiei, Dolomiții din Belluno își întindeau umbra imensă pe o distanță de aproape cincizeci de kilometri spre orizont, acoperind valea și lipsind-o de orice rază a soarelui din toiu iernii.

Micuța cabană era așezată la poalele muntelui. Pereții înalți fuseseră construiți din lemn de pin din pădurile din jur, iar acoperișul din stuf era chiar mai rezistent decât unul dintre cele moderne. Cu excepția micilor reparații, căsuța era neschimbată de un secol și jumătate. Prelucrată brut și meșteșugită din același lemn de pin, mobila era rudimentară, austeră. Nu avea cine știe ce dotări: era alimentată cu apă de la o fântână și încălzită de un șemineu mare; lumina era produsă de lămpi cu ulei de modă veche. De fapt, nici în ru ptul capului nu ai fi spus că te afli în secolul douăzeci și unu, dacă nu vedeai laptopul și telefonul mobil de pe masa de lemn. Pe ecran se putea observa o listă cu investițiile băncii Safra din Luxemburg. Genevieve Zivera își accesase fiecare cont, verificându-le cu o precizie de ceasornicar, și văzuse că absolut toate fuseseră lichidate.

Bărbatul urcase puțin peste șase kilometri pe poteca dosită a văii, sfărâmând cu bocancii zăpada afânată de aproape un metru grosime. Deși vânturile dinspre răsărit îi privau de orice urmă de căldură, îi convenea de minune că îi ștergeau urmele lăsate în zăpadă. Costumul alb de iarnă îi proteja corpul, iar rucsacul era bine strâns la spate pentru a-l susține. Aburi denși îi ieșeau prin barba neagră și deasă, îngroșată de promoroacă. Părul lung și negru i se iva de sub căciula de lână și se răsucea în vântul care se întetea neconținut. În drumeția lui prin pădurea înzăpezită, de trei ore, nu făcuse niciun popas. În cele din urmă, ajunse într-un luminiș unde nu mai creșteau copaci, aflat la poalele

munților ascuțiți, de culoare cenușie. Își plănuse perfect urcușul: soarele tocmai apunea și îi rămânea destul timp ca să-și facă treaba, urmând să se facă nevăzut la adăpostul întunericului. Decât să fie prins, prefera pericolul hipotermiei, al degerăturilor și chiar să moară. Misiunea lui trebuia să rămână secretă cu orice preț.

Căsuța lui Genevieve devenise refugiul ei departe de lume. De când se știa, venea aici ca să-și pună ordine în gânduri, să-și găsească pacea interioară. Aici era perfect izolată; nimeni și nimic nu o distrăgea. Așa reușea să găsească soluții la orice problemă care o chinuia. Obişnuia să urce pe suprafața aspră a muntelui, apăsată de neliniști, de piedicile pe care i le ridica viața, împovărată de probleme aparent fără rezolvare. Cobora după o singură săptămână, nu numai cu inima curată și cu gândul limpezit, ci și cu soluții și răspunsuri; mai mult decât *atât*, revenea mult mai motivată. Ori de câte ori făcea acest lucru, scotea la iveală o femeie cu mintea, cu trupul și cu sufletul înnoite. Trăia o redescoperire a speranței.

Se afla acolo de trei zile și rezolvase deja toate problemele pe care le avea când venise acolo. Toate cu excepția uneia, iar el era o problemă mult mai grea decât crezuse în toți acești ani. Și asta pentru că refuza să-i cedeze, refuza să-i ofere lucrul pe care el îl dorea cu ardoare. O flatase, îi oferise bani, încercase să fie convingător într-un fel moderat, o amenințase indirect, exercitase presiuni exterioare asupra ei și chiar o intimidase în mod vădit. Cu toate acestea, nu reușise să o manipuleze.

În cele din urmă, o atacase folosindu-se de influența, puterea și averea lui pentru a-i distruge viața, fără să-i pese de cei afectați. Îi retrăsese sursele de venit. Nemaiavând niciun ban în cont, orfelinatul fusese desființat, copiii fiind trimiși brusc în centre de plasament. Dar nu cedase nici măcar atunci – nu putea fi înduplecată sub nicio formă.

Mai apoi, el își făcu apariția în toiul nopții. După ce răscoli fiecare colțișor al casei fără să găsească ce căuta, îi dădu foc din temelii. Ea era în pragul disperării pe toate planurile: financiar, fizic și mental.

Era doar o chestiune de timp până când avea să o prindă. Deocamdată o vâna fără încetare, neobosit în goana lui.

De îndată ce bărbatul bărbos amplasă ultimul explozibil pe suprafața pietroasă a muntelui, ninsoarea se opri pentru un moment, iar perdeaua de nori se despărți, dezvăluind o porțiune mică de cer albastru. Privi spre valea de dedesubt, în timp ce ultimele umbre ale apusului umpleau văzduhul, scaldând lumea într-o lumină aurie. Priveliștile sălbatice se desfășurau până la linia orizontului, pașnice și virgine. În afară de căbănuța din depărtare, nu exista niciun alt semn de civilizație cât vedeai cu ochii. Vântul se îndârji apoi din nou, perdeaua de nori acoperi complet cerul, lăsând noaptea să pună stăpânire pe ținut, iar zăpada reveni în rafale.

Bărbatul își încarcă rucsacul și se uită la ceas. Scoase un aparat mic, pe care nu-l putea ține bine din cauza mânușilor. Își potrive cronometrul până când ledurile roșii afișară ora 20.00. Apăsă apoi un buton de pe margine. Câteva momente mai târziu, între crestele abrupte ale muntelui se dezamorsară cele cinci explozibile așezate la douăzeci de metri distanță unul față de celălalt. Primul ecran afișa ora 20.00, urmând ca explozibilele să se dezamorseze pe rând, la câte două secunde. Flăcările lor purpurii se risipiră odată cu reînceperea ninsorii.

Aruncă o ultimă privire spre căbănuță, după care își întoarse fața, peste coama muntelui.

Pentru prima dată în viața ei, Genevieve cunoscuse frica: nu îi era teamă că va fi prinsă și nici gândul morții nu o mai speria acum; era îngrijorată că bărbatul va găsi ceea ce căuta, ceea ce credea că îi aparține de drept. Ce căuta el

nu era un lucru pe care puteai să-l cumperi sau să-l câștigi în vreun fel și ar fi făcut orice ca să-l obțină. Era cu adevărat ultimul om de pe pământ care ar fi trebuit să stăpânească o asemenea știință, un secret ascuns lumii de atâta amar de vreme.

Îl cunoștea pe bărbat. Auzise de atrocitățile pe care le săvârșise, de nesăbuițele comise față de apropiații lui: făcea orice pentru a-și îndeplini scopurile din ce în ce mai ambițioase.

De aceea fusese nevoită să recurgă la unicul lucru pe care nu voia să-l facă și regreta deja că apelase la prietenul ei. Era mai mult decât o simplă rugămintă: îi ceruse imposibilul. Știa că își încalcă astfel toate principiile morale și etice, dar, în același timp, era conștientă de faptul că până și cele mai abjecte fapte sunt scuzate pentru prevenirea unui rău mai mare.

Nu avea cum să îl răsplătească în bani sau să-i ofere vreun obiect de valoare. Singurul ei bun erau cuvintele. Încercă să-l înduioșeze, să-i ajungă la inimă, și toate astea pentru că știa că unele secrete trebuie păstrate cu orice preț. Nu trebuiau să fie descoperite în veci, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Vântul nopții vâjâia cu putere printre crenelurile stâncoase ale Alpilor Dolomiți. În curând se stârni o furtună groaznică; un viscol drăcesc luă cu asalt crestele montane, acoperindu-le cu un strat proaspăt de nea. Totul deveni apoi nemișcat; se așternu o tăcere de mormânt odată cu zăpada moale care se cernea, absorbind și cele câteva zgomote care răsunau dintre vârfurile munților.

Apoi, fără vreun avertisment, tunetul zdruncină noaptea: din străfundurile pietrosului golaș al Dolomiților din Belluno se auzi o serie de explozii succesive. Forța își croia drum pe toate fațetele muntelui; bucăți de stâncă se desprindeau, dislocând în rostogolirea lor gheață și zăpadă.

În timp ce ecourile își potoleau răsunetul, absorbite de zăpada care nu înceta să cadă, un nou tunet se dezlănțui.

Dacă primul fusese asurzitor, acesta din urmă depăși orice închipuire. Creștea în intensitate cu fiecare secundă, ca un tren apropiindu-se de stație, din ce în ce mai zgomotos, despicând noaptea în mii și mii de bucățele.

Torentul de zăpadă scălda muntele, înghițind totul în calea lui și smulgând copacii din rădăcină, asemenea buruienilor plivite înainte de seceriș. Noroc că acest colțișor de munte rămăsese neexploatat. Nici urmă de sate, iar schiorii nu se refugiaseră niciodată aici; exista o singură căbănuță, veche de o sută cincizeci de ani. Și nu avea să fie cruțată.

Capitolul 1

Michael St. Pierre fugea cât îl țineau picioarele pe strada Mont-Blanc din Geneva, Elveția, printre mașini și autobuze, felinare și cerșetori.

Era ora două dimineața, într-o joi. Zăpada bătuse de curând dinspre munți și îmbrăcase cu o mantie albă străzile deja lunecoase ale Genevei. În goana lui nebună, clădirile etajate, în culori șterse de precipitațiile recente, treceau pe lângă el ca niște fantome. Abia trecuseră patruzeci și cinci de secunde de când părăsise confortul căminului și senzația de căldură deja dispăruse. Ochii lui de un albastru pătrunzător Lăcrimau din cauza vântului; fiecare fulg de zăpadă îi tăia fața ca o lamă, în timp ce părul negru i se răsfira în aerul răcoros al nopții.

Fu cât pe ce să-și piardă echilibrul când o coti pe o stradă întunecoasă, din cauza rucsacului greu de culoare neagră pe care îl căra în spate. O tăie de-a dreptul pe aleile pustii, croindu-și drum spre cartierul istoric. Devenise una cu umbrele: salopeta strâmtă și închisă la culoare pe care o purta se confunda cu întunericul, iar ritmurile sacadate ale respirației răsunau printre clădirile din apropiere.

În cele din urmă, ajunse în spate la numărul 24, pe Rue de Fleur. Clădirea, o casă greu de descris, cu cinci etaje, părea pustie pe timpul nopții. Dar Michael știa că majoritatea lucrurilor importante și valoroase se ascundeau adesea în spatele imprevizibilului și al lumescului.

De îndată ce porțiunea de zăpadă se topi, Michael pipăi spațiile dintre blocurile de granit, testându-și puterea. Noroc cu mânușile bine căptușite, cu care putea să strângă bine. Privi spre acoperișul pe care furtunile de zăpadă îl transformaseră într-o adevărată trapă către un infern alb al fantomelor.

Michael încercă să-și adune gândurile, renunțând la orice alt contact cu exteriorul. Avea la dispoziție mai puțin de un minut până la izbucnirea focurilor de artificii, mai puțin de

un minut pentru a îndeplini ultima ei dorință.

Michael înșfacă pachetul și îl strânse mai tare la spate, apoi începu să urce.

— *Nascentes morimur* – din momentul în care ne naștem începem să murim – spuse preotul, în timp ce vântul îi răscolea părul negru.

Era un bărbat înalt, lat în umeri. Mâinile lui aspre apucară un rozariu, iar cu degetul mare frecă primul nod de deasupra crucii. Părintele Simon Bellatori părea mai degrabă un colonel de armată grizonant decât un slujitor al Bisericii. Vocea lui pătrunzătoare de italian părea mai potrivită pentru a da ordine decât binecuvântări.

— Unii se gândesc la trup ca la o închisoare care ne condamnă la condiția noastră de muritori, în timp ce sufletele noastre sunt eterne, dorind doar să fie eliberate din trupul lumesc. Alții cred că viața este limitată, însă celor ce au credință li se vor da speranța și cheile Raiului. Pentru că acesta este locul unde există cu adevărat viața eternă, unde sora noastră Genevieve va trăi pentru totdeauna.

Micul grup stătea într-un cimitir vechi de când lumea din mahalaua Romei. Iarna cenușie din Italia îl înfioră pe Michael, în timp ce își îndrepta privirile către oraș, spre Vaticanul din depărtare. Ascultând rugăciunile prietenilor săi din curte, își plecă fruntea. În timp ce câteva bocitoare venite la slujbă strânsesă cărțile de rugăciune și acatistele pentru Liturghie, mâna lui Michael părea un tentacul al morții încleștat pe un plic gălbui. Avea un blazon cu o cruce albastră și ajunsese cu o săptămână în urmă.

Ea i-l înmânase în urmă cu șapte zile, de îndată ce el îi deschisese ușa. Stătea acolo, pe treapta din față a pragului casei, smotocind dulăii lui Michael – Hawk și Raven – care îi mulțumeau cu obișnuitul lor lătrat frenetic.

— 'Neața, Somnorilă! spuse Genevieve, privindu-l cu un zâmbet cald.

Era îmbrăcată cu o haină albă lungă, iar părul ei închis la culoare era strâns într-o coadă. La încheietura mâinii avea

un șirag de perle, iar la gât purta un crucifix vechi. Era impecabilă și rafinată, ceea ce îl făcu pe Michael să zâmbească și mai larg, în timp ce o privea cum îi strânge în brațe pe cei doi ciobănești de Berna pe aleea înzăpezită.

Michael ieșise în dimineața răcoroasă de iarnă.

— Dacă știam că vii...

— Dacă știai, ce? Te-ai fi bărbierit, ai fi făcut curat în casă? Întrebă Genevieve cu accentul ei italian blând.

— Ceva de genul ăsta. Michael se așeză lângă ea. Vrei să-ți pregătesc micul dejun?

Ea îl privi. Ochii săi calzi nu puteau ascunde o umbră de tristețe, o emoție pe care Michael n-o mai văzuse până atunci la prietena lui.

Se întâlniseră la moartea soției lui Michael. Genevieve fusese trimisă de către părintele Simon Bellatori de la arhive pentru a transmite condoleanțele Vaticanului și ale Papei însuși la moartea lui Mary St. Pierre.

Era mai mult decât ironic faptul că Genevieve avea un orfelinat; nu era o simplă coincidență nici faptul că Simon o trimisese pe ea. Michael rămăsese orfan la naștere și, deși avusese noroc de niște părinți adoptivi iubitori, care între timp muriseră, empatizase întotdeauna cu cei abandonați, cu cei care-și deschideau inima și căroră le păsa de cei suferinzi.

Relația lui Genevieve cu Michael evoluase în ultimele șase luni. Michael vedea în ea o soră mai mare, care îi înțelegea temerile, suferințele. Era dibace și subtilă atunci când încerca să îl aline, știind foarte bine că fiecare om trece peste greutăți în felul său, că suferă în felul său. Nu-l judeca niciodată pe Michael pentru trecutul lui, spunând că fiecare își poartă crucea; oricât de ciudate sunt talentele pe care le avem, trebuie să știm cum să le folosim, pentru că, în definitiv, acestea ne definesc. Michael era uimit de felul în care gândea ea; viziunea ei despre viață era întotdeauna pozitivă, indiferent de circumstanțe. Nu se temea de nimic și reușea să vadă binele până și în cele mai întunecate

inimi.

— Așadar, iată-ne aici, și nu poți spune că suntem tocmai vecini – Byram Hills se află la cinci mii șase sute de kilometri distanță de Italia. Nu-mi vine să cred că ai venit doar ca să împrumuți mașina de îndepărtat zăpada.

Genevieve îi zâmbi lui Michael, scăpându-i și un fel de râset, care însă dispăru repede.

— Trebuie să te întreb ceva. Vorbea foarte repede, ca și când trebuia neapărat să se descarce.

— Te ascult.

— Nu spune nimic încă, te rog. O să te întreb ce crezi despre ce urmează să-ți povestesc.

— E-n ordine, șopti Michael, observându-i ezitarea din voce. Își înclină fruntea empatic; niciodată nu o auzise vorbind atât de amenințător.

— Există un tablou. E vorba despre tabloul meu, Michael, un obiect păstrat în familia mea din generație în generație. Este una dintre cele două lucrări semnate de un artist enigmatic. Îl credeam pierdut, dar tocmai ce am aflat că a apărut pe piața neagră. Conține un secret de familie, care, dacă va fi descoperit, va avea mai multe urmări decât îți imaginezi.

Genevieve se opri pentru un moment, mângâindu-l pe burtă pe Hawk. Continuă apoi să vorbească, fără să-și ia ochii de la câine.

— Nu-mi doresc să-l recuperez. De fapt, vreau să fie distrus înainte ca singura persoană care nu trebuie vreodată să-l găsească să pună mâna pe el.

Michael asculta, înțelegând perfect că îi cerea să comită o infracțiune în numele ei. Se uită la plic, la blazonul cu crucifix albastru al lui Genevieve. Momentul păru să se scurgă încet, în timp ce răceala dimineții începea să-i pătrundă până în măduva oaselor.

— Sunt hăituită, Michael! Hăituită să dezvălui secretul din spatele acestei capodopere.

— Cum adică hăituită? întrebă Michael, lăsând să-i scape

o nuanță de furie defensivă în glas.

Se ridică brusc în picioare, ascultând-o cu și mai mult interes.

— Bărbatul care încearcă să pună mâna pe acest tablou are cel mai întunecat suflet din lume. E un om lipsit de compasiune, de remușcări. Se dedă la orice pentru a-și atinge scopurile. Pentru el, nicio viață de om nu este relevantă cu adevărat, nicio acțiune nu e prea neortodoxă. Este disperat și este exact ca un animal închis, care și-ar mânca mădulele pentru a scăpa. Iar un om disperat nu are nicio limită, nimic nu-l poate opri. Și calea pe care o caută, cea spre care îl va ghida acest tablou, nu va duce decât la moarte.

— Cum de știi toate astea? Întrebă Michael.

În vocea lui se simțea empatia, fără vreo urmă de scepticism.

— Cum poți să fii sigură că nu tragi concluzii pripite? Cine ar putea avea o inimă atât de rece încât să vâneze o altă ființă umană?

— Cu toate că îmi este rușine să recunosc, omul despre care-ți vorbesc, cel care mă urmărește... este propriul meu fiu.

Michael îi absorbea cuvintele fără să-și ia privirea de la ea. Ochii ei, care fuseseră întotdeauna atât de puternici, atât de încrezători, erau acum plini de disperare, descumpăniți întocmai ca ochii unui copil rătăcit de părinții lui.

În cele din urmă, Genevieve deschise catarama de alamă a genții ei de piele de culoarea bronzului, căută înăuntru și scoase cheile de la mașină. Se ridică, se aranjă puțin, recăpătându-și calmul și statura demnă.

Michael se ridică și el în liniște, rămânând lângă ea și privind-o în continuare.

— Nu știu ce să spun.

Genevieve se întinse și-l sărută ușor pe obraz.

— Să nu suflă o vorbă, mi-e rușine că ți-am cerut asta.

Puse cu delicatețe plicul galben în mâna lui Michael. Te înțeleg perfect dacă vei refuza să faci asta; de fapt, chiar sper să n-o faci. A fost o prostie să vin aici.

— Genevieve... apucă să murmure Michael, dar nu mai știu ce să spună văzând-o cum se îndepărtează.

— Te sun într-o săptămână, îi spuse ea în timp ce se întoarse. Michael o privi în timp ce cobora pe aleea înzăpezită, intră în mașină și demară.

În următoarele zile, Michael se gândi la rugămintea lui Genevieve: să fie oare o exagerare, o reacție paranoică la trădarea iubirii materne? Când se gândea la disperarea din ochii ei... era atât de diferită atunci când încerca să-i înduplece inima. Cu toate că se simțea cuprins de îndoială, Michael nu pusese nici măcar o clipă intenția lui Genevieve sub semnul întrebării, pentru că, oricare ar fi fost însemnătatea tabloului, Genevieve credea în el cu toată ființa sa.

Cererea ei apăsă greu pe umerii lui Michael; practic, îi cerea să intre din nou într-o lume pe care el o lăsase de multă vreme în urmă, cu care nu mai avusese de-a face de la moartea lui Mary. Era o viață la care renunțase bucuros în memoria unei soții cu principii de nestrămutat. Pe lângă asta, nu mai era la fel de abil și se temea că mintea nu-i mai era la fel de lucidă. Nu numai că-i cerea să fure tabloul, ci și să se asigure că acesta nu va ajunge niciodată în mâinile fiului ei.

Trei zile mai târziu, Michael o sună pentru a discuta cu ea, pentru a-i oferi sprijin moral, așa cum și ea o făcuse de atâtea ori. Voia să refuze politicos abia la sfârșitul conversației. Ea îi cerea să spargă o galerie de pe piața neagră, despre care știa doar din auzite. Și, chiar dacă ar fi găsit-o prin minune, i-ar fi fost imposibil să pătrundă acolo.

Tresări însă când văzu că telefonul ei era închis. Blocă apelul și formă imediat numărul lui Simon. Nici nu trebui să asculte prea mult – tonul prietenului său spunea totul.

Genevieve era moartă.

Firma Belange nu era decât un zvon în lumea artei. Vindea doar pe piața neagră și făcea contrabandă cu produse rafinate care nu se găseau nicăieri altundeva. Tablouri, sculpturi, bijuterii și antichități: obiecte despre care nimeni nu mai știa nimic. Se ocupa și cu artefacte legendare. În realitate, zvonul rămânea doar o vorbă în vânt. Belange era doar un nume de cod pentru Killian McShane. Un singur om conducea totul, din zece locații diferite răspândite prin Elveția și Amsterdam. Cu toate că McShane era un adevărat iubitor de artă și se ocupa numai cu asta, nicio singură locație nu dovedea acest lucru. În realitate, clădirile erau doar niște case la oraș, iar locatarii lor se ocupau cu operațiuni financiare. McShane amenajase un birou în subsolul fiecărei case și vizita fiecare locație doar de două ori pe an.

McShane se comporta ca un negustor clandestin în ceea ce privește comorile uitate ale lumii artei. Cerea un comision de cincisprezece procente pentru fiecare tranzacție. Măsurile de siguranță erau mai presus de făgăduiala discreției, iar cele de pe Rue de Fleur, de la numărul 24, erau de cel mai înalt nivel. Trei paznici vegheau fără încetare: unul la intrarea principală, un al doilea în hol, iar celălalt pe acoperiș. Nu erau portari obișnuiți, pe care să-i angajezi de la o agenție de pază. McShane avusese grijă să aleagă doar foști membri ai poliției militare foarte antrenați, pentru a-și proteja afacerile cât mai bine posibil. Fuseseră angajați pentru două mari calități – vigilența și precizia – și primiseră instrucțiuni clare să nu ezite să le folosească pe oricare dintre acestea dacă ar fi fost nevoie. Dispozitivele electronice erau de primă clasă, foarte apropiate ca design de cele folosite în armată, și inspirate de cele folosite pentru protecția muzeelor. Nu aveai de unde să cunoști asemenea lucruri dacă nu erai familiarizat cu lumea hoților.

Fiecare tablou sau obiect care urma să intre în circuit era adus în clădire cu cea mai mare discreție, în maximă securitate și expus apoi în demisolul controlat climatic, ferit de ochii lumii. După terminarea negocierilor, banii erau aduși și livrați lui McShane. Nimeni dintre cei implicați în tranzacție nu cunoștea identitatea celeilalte persoane și, până și McShane își păstra anonimatul, lucrând prin intermediari. Plata se făcea strict prin giranți, pentru a evita toată birocrăția impusă de bănci. Obligațiunile trebuiau depuse și păstrate timp de douăzeci și patru de ore, pentru verificare și validare. După terminarea acestei perioade, atât banii, cât și obiectul de artă erau distribuite fiecărei părți, fără a lăsa vreun fel de dovadă că tranzacția avusese loc.

*

Jocurile sexuale ieșiseră exact așa cum fuseseră plănuite – l-ar fi distras până și pe cel mai vigilant paznic de la munca lui, pentru că instinctul are cea mai mare influență asupra unui om, fie el și prudenta în persoană. Erau un adevărat foc de nestăvilit al intimității. Cele două doamne ajunseseră pe seară pe acoperișul clădirii vecine, mai mică cu un etaj; aduseseră cu ele un student și, ignorând răcoarea nopții, se dezbrăcaseră de hainele de blană, dezvăluindu-și trupurile perfecte, goale și delicate. Deschisese radiocasetofonul, schimbaseră frecvența pe un post cu muzică techno și începuseră să îl distreze pe băiatul de douăzeci și unu de ani în toate felurile senzuale posibile, conștiente că spectacolul lor urma să fie vizionat și de voyeuristul singuratic de pe acoperișul bătut de vânturi de vizavi.

Michael sări peste parapetul îndepărtat, fără știința gardianului distrat și deja excitat. Urcase cele cinci etaje ale casei, ajutat de spațiile egale dintre blocurile de granit, în

care se putea prinde perfect cu degetele de la mâini și picioare. Liftul era paravanul perfect ca să se ascundă, pentru a-și deschide încet rucsacul cu instrumente. Scoase din el frânghia, pentru a coborî ușor, și o fixă bine. Așeză apoi doi magneți mari, unul deasupra și celălalt la baza liftului. Blocă alarmele astfel încât nimeni să nu detecteze nimic. Descuie ușa și se strecură înăuntru, închizând-o în urma lui fără cel mai mic zgomot. Cu ajutorul informațiilor pe care i le dăduse Genevieve și al cunoștințelor lui deloc de neglijat, putuse să pună cap la cap actuala adresă a lui Belange și să se asigure de tranzacția în curs. În schimb, îi fusese mult mai greu să facă rost de planul clădirii și reușise să o analizeze abia cu o oră în urmă.

Michael aruncă o privire în josul puțului întunecat al liftului vechi de o sută de ani; un miros stătut de pământ se ridică, agresându-i simțurile. Scoase din rucsac scara cu resort și o fixă de o ramă a liftului ce traversa tavanul. Prinse hamurile de cățărat pe cablul de ascensor, își verifică rucsacul și coborî în liniște șase etaje în întuneric. Cama îl cobora într-un ritm controlat de el, prin telecomanda pe care o ținea în mână. Era utilă mai degrabă pentru efectul de elastic și Michael urma să o folosească mai degrabă pentru a ieși cu succes din subsol decât pentru coborâri.

Încetini până ajunse cam la cinci centimetri deasupra acoperișului cabinei de lift, care staționa pe timpul nopții în pivnița demisolului. Se opri și își lipi urechea de ușa rece de metal. Întâmpinat de o liniște deplină, deschise ușile cu băgare de seamă – cuplându-le înapoi pe șinele lor –, apoi se cățăără în holul întunecat.

Ca orice afacere, arta se rezumă la profit. O mașină, un calculator, chiar și o prostituată – toate acestea sunt de mare preț atunci când sunt proaspete și noi, neîntinate de timp, de uzură sau de viață. Pe de altă parte, o operă de artă e ca vinul: cu cât e mai veche, cu atât e mai valoroasă. O capodoperă este apreciată la justa ei valoare numai după

moartea creatorului său, care nu mai poate culege toate recompensele pentru creația sufletului său. Pictura, ca majoritatea artelor, este desăvârșită datorită interpretării artistului: văzută prin ochii și prin mintea lui, filtrată prin sufletul lui și exprimată prin inima sa. Fiecare lucrare în parte este o dovadă unică de iubire, un copil de care să ai grijă, de care să fii mândru, adus pe lume prin chinurile creației. Și, cu toate astea, nu artistul este cel care adună laurii, care este admirat pentru performanțele odraslei sale. Cel care o face în locul lui este investitorul, cel cu potențial financiar, cel care știe să scoată profit pe piață, care se bucură de lucrurile furate: indivizi care nu știu să facă diferența între o pânză adevărată și o bucată de hârtie, între o pensulă și un stilou, între cerneală și ulei. Nu contează dacă apreciază sau nu cu adevărat ceea ce comercializează; bucuria cea mai mare este simțul posesiei. Pentru că ei dețin un obiect unic, ceva ce nu mai poate fi reprodus vreodată de același artist.

Ceea ce îl atrage pe adevăratul colecționar este dorința de a obține imposibilul. De a avea ceea ce alții nu au. Obiecte demult dispărute, șterse din evidența timpului, a istoriei, odată cu distrugerile provocate de război. După șablonul economic, prețul depinde și aici de cerere și ofertă.

Testamentul lui Chaucer Govier reprezenta vârful carierei artistului, o adevărată capodoperă în toate sensurile cuvântului. Era considerată una dintre cele mai bune două opere ale sale, de o frumusețe și o emoție atât de puternică, atât de perfectă, încât artistul știa că nu le va mai egala niciodată. Fusesse binecuvântat cu un talent extraordinar și îl folosisese dând naștere acestei lucrări divine.

Govier nu era un artist foarte cunoscut, dar foarte curând avea să fie subiectul a numeroase titluri de ziar. Jurnalul surorii sale fusese descoperit și autentificat de curând. Acolo era descrisă detaliat întreaga viață a lui Govier, însă

cel mai mare interes fusese provocat de ultima pagină. Era povestea morții lui, în anul 1610, care pusese pe jar întreaga lume a artei. Viața lui Govier concura în dramatism cu cea a lui Van Gogh.

Ca să-și plătească materialele pentru pictură, Govier făcea tot felul de munci la Mănăstirea Trinity. Săptămână de săptămână, călătorea în munții Scoției, aducând diverse bunuri călugărilor și făcând tot felul de reparații. Într-o zi de duminică, în timp ce repara o spărtură de pe acoperiș cu niște catran, intră în vorbă cu un călugăr care era pe moarte, pe nume Zhitnik. Govier înțelegea cu mare greutate engleza cu accente rusești a bărbatului, în timp ce pălăvrăgeau despre vreme, natură sau viață. Conversația alunecă spre artă și Dumnezeu, lucruri la care amândoi țineau foarte mult. Zhitnik îi povestește despre lucrările extraordinare din Moscova, în special din Kremlin, lucru care îl ținu pe Govier pironit în loc. Povestea pilde și legende despre Dumnezeu și îngerii săi, care îl captară pe Govier în așa măsură, încât nici nu simți când ceasurile arătară ora nouă seara. Curând, tânărul artist se despărți de bătrân. În drumul lui spre ușă, călugărul îl chemă lângă el și îi dădu două bucăți groase de pânză. Apoi îl îndemnă să picteze două tablouri care să descrie poveștile pe care i le spusese ceva mai devreme și îl rugă în final să le expedieze la o adresă din sudul Europei. Îi mai dădu crucifixul pe care îl purta la gât și îl rugă să îl trimită împreună cu pânzele pictate, pentru ca acestea să fie recunoscute. Singura plată pe care i-o putea oferi erau rugăciunile lui, așa că îl binecuvântă pe Govier și plecă.

Încântat de ceea ce tocmai se întâmplase, Govier începu imediat să lucreze și munci pe brânci timp de două săptămâni, redând pe pânză poveștile călugărului: *Testamentul* și *Veșnicia*. În dimineața în care le termină de pictat, Govier plânse văzându-le frumusețea – era descrierea autentică a lui Dumnezeu. Le trimise alături de crucifix, așa cum îi ceruse călugărul. Profund copleșit în

acea dimineată de uimitoarea realizare a geniului său, sări de pe podul Fonx Tower în apele învolburate ale râului St. Ann. Purtate de apă, trupul și talentul său fură zdrobite de pietre.

Când celălalt tablou, *Veșnicia*, a dispărut, *Testamentul* a circulat din mână în mână prin Europa până și-a găsit binemeritatul loc la vila din afara Parisului a familiei Trepaud, până pe 14 iunie 1940, când naziștii au asaltat orașul. Erwin Rommel a comandat trupelor sale să culeagă în drumul lor toate operele de artă, inclusiv *Testamentul*. Cele mai multe dintre acestea au fost adăugate colecției sale și nu s-a mai auzit nimic despre ele de la moartea sa, în 1945, în deșerturile africane.

Dar, ca toate miracolele specifice geniului, termenul „pierdut” este relativ. *Testamentul* a rezistat distrugerii, trecând prin multe mâini, fiind vândut în secret, îmbogățind toate persoanele cărora le-a aparținut la un moment dat. Iar acum se afla în seiful subsolului aclimatizat al firmei Belange, locație știută doar de McShane, cumpărătorul *Testamentului*, și de bărbatul în negru care alerga pe holul din acest subsol.

Michael se agăța de tavan, cu genunchii și mâinile strânse de benzi în suportul de aluminiu fixator, cu corpul în afara câmpului vizual al camerei de luat vederi. Aceasta se rotea la o sută cinzeci de grade, la intervale de douăzeci de secunde. Încăperea era simplă, mobilată cu două scaune bogat ornamentate și o canapea. Pereții erau din lemn negru de cireș, iar lumina era delicată, asigurată de o singură lampă încadrată. Podeaua era acoperită cu o plasă verde, densă, din sârmă. Nimeni nu vedea ecranul ascuns, dar orice pas neglijent putea provoca un șoc echivalent cu o bubuitură de armă, punându-l pe intrus în situația patetică de a sări ca o minge de baschet pe podea, paralizat instantaneu.

Michael studiasse pictura lui Govier ore în șir; cu toate astea, nu era pe deplin pregătit să o vadă de aproape. Nu

se inventase încă un cuvânt pentru a-i descrie frumusețea. Atenția lui se îndreptă către suporturile securizate în care era prins tabloul; măsură din ochi grosimea pereților camerei, calculă nivelul de securitate al clădirii și gradul de instruire al personalului angajat. Acum însă, în timp ce stătea agățat de tavan, realiza că se află în fața unei adevărate capodopere.

Michael urmări rotirea camerei, cronometrând-o. Execută în cap următoarea sa mișcare, de patru ori, de parcă o și îndeplinea. Apoi se desprinse și se întoarse, sprijinindu-se în genunchi, ca și când ar fi făcut acest lucru din pură obișnuință. Cuțitul aproape că nu i se mai vedea în timp ce aluneca de jur împrejurul cadranului, desprinzând pânza rigidă din ramă. O îndepărtă de la locul ei și, dintr-o singură mișcare, o înlocui cu alta; clicul magnetic confirmă potrivirea perfectă a surogatului în locul picturii originale. Surogatul era o fotografie ieftină cu o textură asemănătoare pânzei, perfectă pentru camera de luat vederi, pe care nu o putea deosebi de original. Se ridică înainte de a fi prins de camera de luat vederi, care continua să se rotească în același ritm.

Michael se furișă înapoi, oscilând de-a lungul tavanului, și se balansă apoi pe ușă. Coborî, așezând pânza în fața lui. O privi îndeaproape, admirându-i frumusețea pentru câteva secunde, înainte de a o întoarce.

Totuși, în timp ce privea pânza, mintea i se încetșă. Îi pipăi textura rigidă și se uită în spatele cartonului pentru a căuta lucrul despre care Genevieve îi povestise că ar fi atât de groaznic. Dar nu găsi nimic. Cât despre semnătura lui Govier de pe spatele lucrării, nici urmă de ea.

Michael ridică pânza, ținând-o în aer. Aprinse lanterna și luminează din spate, dar raza ei nu penetra opera de artă. În cele din urmă, examinează marginile, răsucind pictura pe toate fețele. Ceea ce-l nedumerea era grosimea ei neobișnuită.

Își scoase cuțitul și decupă lucrarea pe margini, sperând că nu se înșală, rugându-se ca nu cumva să distrugă fără

rost neprețuita opera de artă. Lama alunecă în tablou până la mâner, pierdut între fețele pânzei; Michael îl întoarse la colțuri și continuă să taie până când ajunse la capătul celălalt. Cele două părți ale pânzei căzură ca o coajă de banană. Michael apucă pânzele și le despărți. Puse jumătățile pe pământ. Spatele neprețuitei picturi era gol. În schimb, cealaltă pânză... Michael o studie cu atenție. Era o hartă complexă care umplea pictura de nouăzeci pe o sută cincizeci de centimetri cu zeci de detalii, o descriere multidimensională a unor clădiri transparente, minunate, presărate cu poteci cu nume în latină sau rusă. Dacă lucrarea lui Govier era o capodoperă, această hartă era ceva mai mult de-atât. Așadar, acesta era lucrul de care se temea Genevieve și care o costase viața.

Michael așeză pânzele una deasupra celeilalte, le rulă, le puse într-un tub pe care îl avea la spate și o luă la fugă de-a lungul holului.

Warner Heinz coborî de pe acoperiș pe scări. Inima îi bătea încă după spectacolul trioului de adolescenți. Merse pe coridor fără să scoată o vorbă, trecu pe lângă Philippe Olav și se duse direct în bucătărie; Își clăti fața cu apă, își turnă o ceașcă de cafea și se îndreptă din nou spre scări.

— Trebuie neapărat să vezi petrecerea sălbatică de-afară, în toată plenitudinea iernii de pe acoperiș, îi spuse în germană Heinz lui Olav, colegul său de muncă.

— Nu mai schimb locul doar pentru o oră, îi spuse Olav fără să-și întoarcă privirile de la monitoarele de securitate.

— Fă cum crezi! zâmbi Heinz, în timp ce urca pe scara de incendiu.

Philippe se relaxă: interesul lui fusese incitat.

— Bine, spune-mi despre sălbăticie...

— Stai să verific subsolul și-ți spun. Heinz coborî.

Michael o luă la fugă spre coridor, aruncă două bucăți de frânghie pe umeri și sări în puțul liftului. Reflexele vechii

sale meserii reveneau rapid: agăță harnașamentele pe cablul ascensorului și, fără să piardă vreun moment, apăsă butonul de control. Smucit în întuneric la o viteză mare, urcă cele șase etaje în mai puțin de trei secunde. Coborî pe podeaua acoperișului.

Deschise ușa cu grijă, uitându-se după gardian, *dar*, surprinzător, era pustiu. Rămase un moment pe acoperiș și privi orașul. O zăpadă moale începuse din nou să se cearnă, curățând Geneva, creând un efect de glob de cristal peste arhitectura Elveției. Râul Ron traversa orașul, trecând prin Arles, în Franța, înainte de a se vărsa în Marea Mediterană. Din Arles era inspirat tabloul *Noaptea înstelată* al lui Van Gogh. Nicio stea nu era *pe cer*, iar orașul era liniștit, încă scăldat în frumusețe la acea oră târzie. Michael se gândea la Genevieve – ce mult i-ar fi plăcut acest oraș cu nume atât de apropiat de al ei! Gândindu-se la moartea ei bruscă, un zâmbet îi apăru pe față: reușise să îi îndeplinească ultima dorință. Armonia momentului fu însă curând întreruptă.

Ușa de la scara de incendiu se izbi cu putere de perete. Înainte ca Michael să apuce să-l vadă măcar pe urmăritor, izbucniră focurile de armă. Se repezi la frânghia fixată mai devreme de peretele parapetului și coborî. Gloanțele bubuiră în continuare în spatele lui, fărâmițând cărămizile din jur. Michael se ascunse după perete și, fără să se gândească prea mult, o luă la goană spre capătul celălalt, printre focurile de armă ce ricoșau din pereți. În cele din urmă, îl văzu pe urmăritor: îmbrăcat în negru, ținea pistolul cu ambele mâini; avea genunchii flexați și mâinile ușor îndoite. Nu încăpea nicio îndoială că era vorba despre un profesionist. Michael nu se opri să-i vadă chipul, ci continuă să alerge pe marginea clădirii și, fără să ezite vreun moment, sări de pe clădire la o distanță de patru metri, până pe acoperișul vecin, unde ateriză cu greu, exact în mijlocul partidei de sex în trei. Fetele țipară când Michael ateriză peste ele, în timp ce băiatul își căuta de zor hainele. Michael se ridică și, în timp ce alerga, scoase din rucsac

una dintre frânghii, o prinse de hamurile de la brâu și își continuă urcușul de-a lungul acoperișului. Se opri în capăt, agățată frânghia de un burlan al acoperișului și își dădu drumul. Alunecă vreo optsprezece metri, ținându-se strâns de frânghie; mânușile îi ardeau din cauza fricțiunii. Căzu cu o bufnitură. Nu se mai uită în spate în timp ce gonea pe rue Mont-Blanc; știa că urmăritorii se vor afla în curând în spatele lui, și chiar așa era.

Acum erau trei. Păreau să plutească pe deasupra străzii, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Michael se forță din toate puterile. Era palpitant să fii urmărit, un fel de exaltare nefirească amestecată cu frică. Și putea crea o oarecare dependență. Era însă o dependență care se vindeca de îndată ce erai prins. Și Michael nu avea nicio intenție să-și trateze imediat această dependență. Trecu peste moment, frica împingându-l să fugă din ce în ce mai repede.

Ninsoarea se întetă, căzând în vijelii intermitente, condusă de nori prin vânturile turbionare. Strada deveni alunecoasă din cauza zăpezii din ce în ce mai afânate. Michael nu-și făcea griji că va cădea; se concentra să ocolească mașinile și obstacolele din drumul său și să păstreze distanța față de urmăritori. Se gândea la Genevieve, la viața ei pierdută în avalanșă, la felul în care îl implorase, dar și la tabloul din rucsac. Alergă în continuare. Nu avea cum să nu ducă la bun sfârșit sarcina pe care i-o încredințase, exact înainte de a muri.

Undeva în față se putea zări podul. Se întindea circa douăzeci de metri peste râul Ron, iar apele lui extrem de reci purtau bucăți mari de gheață. Deși acolo intenționa să ajungă, Michael știa foarte bine că poate fi locul unde va fi prins. Podul era foarte strâmt și l-ar fi expus prea tare. Nu avea scăpare în cazul în care urmăritorii și-ar fi folosit armele. În fiecare direcție erau străzi și străduțe unde s-ar fi putut ascunde pe moment, clădiri și chiar tuneluri, în care ar fi putut să-i piardă pe urmăritori. Era cu siguranță o variantă mai bună decât podul.

Și iată că apărură, patinând în josul râului: șase mașini de poliție, cu sirenele aprinse. Polițiștii coborâră din mașini, scoțându-și armele.

Michael aruncă o privire spre străzile lăturalnice și se gândi timp de o clipă. Vocea părintelui Simon se auzea ca ecou în mintea lui, repetând cuvintele de la înmormântare: „*Nascentes morimur* – din momentul în care ne naștem începem să murim”. Iată...

În cele din urmă, optă pentru pod; alergă frenetic, ca și cum tocmai ar fi evadat din închisoare. Cei trei urmăritori se aflau în spatele lui, iar la douăzeci de metri în față erau cele șase mașini de poliție. Fusesse înconjurat, nu avea cum să scape. Dar încercă să se adune și continuă să alerge, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de urmăritori. Nu era nimeni pe pod la ora aceea și nu se punea problema unor victime colaterale. Trebuia să recurgă la soluția extremă. Ninge din ce în ce mai tare, iar zăpada era dusă de vânt pe apă. Aproape viscoalea. Râul era pe punctul de a îngheța, dar vremea din ultimele zile nu-i dădea voie, se umplea doar cu bucăți de gheață ici și colo, deși temperatura apei era de minus treizeci de grade.

Podul era scăldat de lumina girofarelor. Michael se afla în mijlocul străzii; urmele îi fuseseră deja șterse de furtuna de zăpadă. Cei trei își încetiniră ritmul, iar ofițerii din față își ocupară pozițiile lângă mașini. Scoseseră armele și le îndreptaseră spre el. Totuși, el continuă să alerge, mai cu seamă când văzu toate armele îndreptate asupra lui. Făcea acest lucru mai mult pentru a crea confuzie în rândul celor care îl așteptau în față. Alergă tot mai repede, alegându-și ritmul în fața mulțimii de arme din fața lui.

Apoi, fără preaviz, ezitare sau motiv, Michael o luă la dreapta și sări brusc peste balustrada podului în apele reci ale râului Ron, dispărând într-o clipită. Polițiștii rămăseseră consternați. Se ridicară încet din spatele mașinilor. Armele le alunecară din mâini, în timp ce stăteau cu gurile căscate privind săritura sinucigașă a bărbatului în apa înghețată.

Doar cu câteva momente mai devreme își descărcaseră armele pe pod. Răscoleau acum zăpada cu ochii și nu le venea să creadă.

Următorii lui Michael veniră și ei să se convingă. Se aplecară peste parapet în locul de unde sărise, urmărind apa care se revărsa în rafale, dar nu văzură nimic altceva în afara bucăților de gheață care se bălângăneau de pereții podului. Nu se putea ascunde nicăieri, iar mai sus nu se vedea niciun refugiu. Cu toate astea, cei trei nu-și permiteau să riște. Heinz trecu peste balustradă și cercetă sub pod. Nici urmă de Michael. Era un moment suspendat în timp. Polițiștii bombăneau neîncetat, șocați de ceea ce tocmai văzuseră.

Fără să scoată vreun cuvânt, unul dintre polițiști arătă spre râu. Plutind în josul râului, un corp îmbrăcat în haine negre se ridicase la suprafață. Era la douăzeci de metri depărtare. Polițiștii solicitară prin radio o barcă. Cei trei priviră în jur în tăcere; unul dintre ei rămăsese cu ochii pe cadavru, iar ceilalți continuau să cerceteze râul.

Michael plonjase în râu ca într-un con de lavă. Chipul și mâinile îi amortiseră; răceala tăioasă îi înțepa pielea feței. Purta pe dedesubt un costum de scafandru, care îi ținuse de cald și în timpul jafului; acum îl ținea în viață. Michael se lăsă la fund, înotând împotriva curentului. Își agăță cureaua de năvodul de fier ancorat de piloni, ca să-l susțină. Se agăță de un ochi al năvodului și trase o bine-venită gură de aer în plămânii grei. Curentul era destul de puternic ca să poată purta în aval bulele de aer expirate, care ieșeau la suprafață neobservate. Michael își puse masca de scafandru. Expiră pe nas în mască, apoi privi apa tulbure a râului. În cele din urmă, reuși să învingă rafalele de curenți și trase rezervorul de aer. Își fixă vesta de salvare perfect în jurul corpului.

Se uită apoi la ceas: trecuse un minut. Eliberând năvodul, privi cum manechinul îmbrăcat în negru era tras de curent

în josul râului. Știa că vor trece cel puțin cincisprezece minute până când vor mobiliza o barcă pentru a recupera dezamăgiți momeala din apele înghețate.

Michael își pregătise echipamentul cu o noapte înainte, la adăpostul apei și al întunericului. Purtase un costum de scafandru mai de calitate și ajunsese în susul râului cu un vehicul cu propulsie subacvatică. Exista o mică posibilitate ca năvodul să se rupă din locul în care fusese fixat în cele douăzeci și patru de ore dinaintea furtului, dar norocul rămăsese de partea lui Michael. Prinse mânerul UPV-ului, verifică busola agățată de ghidon și o porni din loc. Acceleră motorul și, ținându-se bine, se lăsă purtat de micul UPV, care îl trase împotriva curentului cu o viteză de opt kilometri pe oră.

Michael se opri la un kilometru și jumătate distanță, unde dădu de niște ramuri ce atârnau sub greutatea zăpezii. Cercetă pădurea și ieși din apă; luă cu el doar rucsacul. Se scutură, apoi trase pe el un hanorac și o pereche de blugi. Își lăsă echipamentul purtat de curenți, își puse ghiozdanul în spate și ieși din pădure într-o parcare.

Deschise portbagajul unui Peugeot din 1983, scoase un bidon de nouăsprezece litri și îl așeză lângă mașină. Își puse o pereche de mănuși de plastic și desfăcu capacul cu o șurubelniță. Își luă privirile pentru un moment de la bidon; putea vedea încă agitația de pe pod. Un grup de polițiști urmărea barca de salvare, clătinându-se printre bucățile de gheață purtate de apele reci ale râului. Nu putu să nu zâmbească atunci când se gândi la reacția lor din momentul în care îi vor scoate „corpul” din apă.

Michael se întoarse, deschise tubul impermeabil, scoase pictura și harta și le așeză pe scaunul din față al mașinii. Știa foarte bine ce are de făcut, dar parcă nu se îndura. Era vorba totuși de creația unui om, de sentimentele exteriorizate prin artă ale acestuia. Era o operă de artă de care nimeni nu mai știa nimic de atâta amar de vreme, iar acum...

Adevăratul scop al misiunii sale fusese harta pe care tocmai o privea. Care o fi fost menirea ei? Era lucrată în detalii extrem de minuțioase, o poartă către o lume necunoscută, ascunsă în spatele unui monument spiritual. O lume cunoscută doar de Genevieve, un ghid către un mister care reușise să-i fure mințile fiului ei și care pe ea o înspăimântase. Prea puțin îi păsa lui Michael unde ducea sau ce se afla în spatele acestuia. Singurul lucru care conta pentru el era faptul că prietena lui își pierduse viața.

Fără să mai stea pe gânduri, apucă briceagul și ciopârți harta și pictura lui Govier. Puse totul în bidon și privi cum micile bucăți se dizolvară instantaneu. Nimeni nu le va mai putea vedea vreodată de-acum încolo. De data asta, secretul călugărului, capodopera lui Govier, acel mister din vremuri îndepărtate aveau să fie șterse cu adevărat de pe fața pământului.

Capitolul 2

În fiecare dimineață, Paul Busch se trezea la șase și jumătate, indiferent de ora la care se culca. Chiar dacă nu pune capul pe pernă înainte de șase și un sfert, dădea o raită pe plajă sau trăgea de greutate în garajul său până pe la șapte fără douăzeci de minute. De când se pensionase, reușise să-și lucreze corpul înalt de doi metri, astfel încât mușchii i se vedeau din nou prin haine. După dușul de la ora șapte și jumătate, îmbrăcat și gata să-și îndeplinească obligațiile părintești, lua micul dejun cu soția sa, Jeannie, și cu gemenii lor irlandezi de șase ani, Robbie și Chrissie. Obișnuia să-și conducă copiii la autobuz înainte de ora opt și un sfert și-și rezerva plăcerea de a privi în jur și de a trage o gură de aer proaspăt de mare, prețuind fiecare clipă a vieții pe care o trăia în prezent. Nu trecuseră nici trei luni de când se pensionase, dar se acomodase de minune cu noua situație.

Busch obișnuia să sară în mașina sa Corvette, o decapota și lăsa vântul să-i răscolească părul blond-argintiu. Se oprea să-și bea cafeaua și să răsfoiască ziarele la Shrieffer's Deli și, dacă se nimerea să dea peste vreun localnic, schimba cu el o vorbă, două. Joia și duminica erau, fără excepție, zilele în care cumpăra un bilet la loto. Speranța îmbogățirii i se strecura în inimă și îl înrobea întocmai ca un drog. După ce îl îndesa în buzunar, pășea încrezător, sigur că va câștiga la următoarea tragere la sorți. Zi de zi, această senzație îl făcea să zâmbescă și îi îmblânzea vocea. Efectul euforic al biletului dura exact până în momentul extragerilor, apoi dispărea complet. Busch rămânea abătut, fiindcă nu se numărase printre câștigători, *dar* speranța câștigului revenea cu următorul bilet cumpărat, și tot așa.

Jeannie fusese cea care îl forțase pe Paul să iasă la pensie. Chiar dacă șovăise la început, reușise să se acomodeze perfect. Își comasase pensia într-un venit imens, din care cumpărase patru lucruri: un restaurant cu

ditamai barul, o mașină Corvette din '68, o chitară marca Fender Stratocaster și albumul „The Black Album” al trupei Metallica. Seară de seară, la ora șapte, pornea mașina, cobora acoperișul, își punea CD-ul celor de la Metallica și asculta piesa *The Unforgiven* în drum spre muncă. Era modul lui preferat de a-și exprima disprețul față de lume.

Îi plăcea la nebunie să se ocupe de barul său, visa la asta de când se știa. Dar, și de această dată, ca și în cazul celorlalte visuri pe care le avea, îi tot venea în minte vechea zicală: „Ai grijă ce-ți dorești”. Barul era tot ce-și putea dori. Jeannie se îngrijea de restaurant, în timp ce soțul ei aproviziona barul cu băutură și era o bună gazdă pentru clienții săi. După doar o lună, cum era și firesc, totul se transformase în rutină. I se făcuse dor de agitația din fiecare zi de la vechiul lui job de la poliție. Dar bineînțeles că vedea și partea plină a paharului: moartea nu-l mai pândea la toate colțurile, iar Jeannie era mulțumită măcar cu atât. Paul nu putea să nege acest lucru, oricât de mult i-ar fi lipsit vechea slujbă.

Busch stătea pe terasa din față privind-și Corvette-ul galben, singura mașină parcată acolo la ora aceea. Deschise clapa telefonului mobil și sună:

- Ce faci, mai vii astă-seară?
- Ți-am spus că da, răspunse Michael. Stai liniștit.
- Verificam doar. Unde ești?
- Acasă, spuse repede Michael. Tu?

Busch se uită în jos la câinii lui Michael, care stăteau lungiți lângă el, și îi mângâie pe după urechi.

- Și eu sunt tot acasă. Ne vedem diseară.

Busch se ridică și traversă strada. Deschise portiera mașinii, se mai uită o dată la casa lui Michael și clătină din cap. Mai mângâie puțin dulăii, puse cheile în contact și demară.

Michael stătea de unul singur în cimitirul Banksville, amuțit de durere, simțindu-se pentru a mia oară rănit de

pierderea care-i golise inima. Avea privirea încremenită pe mormântul lui Mary. *Darul Domnului pentru Michael, darul lui Michael pentru Domnul*. Trecuse un an de-atunci, iar durerea nu dispăruse câtuși de puțin. Știa că ea se afla acum într-un loc mai bun, dar nici măcar acest gând nu putea să-i aline durerea.

Soarele își arunca ultimele raze aurii pe marea de pietre de mormânt; Michael își ridică privirea și se uită prin cimitir. Era singur acolo, în seara umedă de iunie. Privi în stânga, la mormintele părinților săi. Simțea lipsa familiei pe care o avusese la un moment dat. Moartea lui Genevieve dublase sentimentul de singurătate resimțit de Michael și acutizase lipsa familiei, lipsa unui scop în viață. Îi amintea de faptul că va muri și el, dar cel mai mult îi amintea de înmormântarea lui Mary.

Își simți telefonul mobil vibrând în buzunar. Îl scoase și îl închise, băgându-l în buzunarul lateral al gecii sport albastre, pe care, nu știa de ce, nu o mai purtase de la moartea lui Mary. Era preferata ei – de la firma Ralph Lauren –, dar, odată cu moartea ei, fiecare obiect din casă, fiecare lucru care i se întâmpla părea să capete o altă semnificație. Paharul din care băuse ultima dată, ultimul pulover pe care-l purtase, stiloul ei preferat. Lucrurile se legau acum într-un fel sau altul, chiar și acolo unde nu se aștepta. Unele amintiri îl făceau să zâmbească, altele, să plângă. Nu ștersese din cutia vocală niciun mesaj primit de la ea și obișnuia să le asculte aproape zilnic, pentru a-și aminti vocea ei, pentru a o reînvia măcar în memorie.

Ea îi purta adesea cămășile sau gecile și lăsa întotdeauna în buzunare câte ceva care să-i amintească de iubirea pe care i-o purta: fie bilete la un meci cu Yankee, fie un răvaș cu un proverb sau, de cele mai multe ori, bilețele de dragoste.

Așa că, după ce-și făcuse curaj să îmbrace geaca Ralph Lauren din nou, scosese din căptușeală ghemotocul de hârtie pe care i-l lăsase.

Nu intenționase să vină la cimitir în seara aceea, dar gândul scrisorii nu-i dăduse pace. Nu fusese pe deplin conștient de ceea ce făcea – luase pur și simplu bicicleta și plecase.

Deschise ușor buzunarul, apropiindu-l de față. Imediat ce scoase scrisoarea, mirosul ei îi invadă nărilor, amintindu-i de zilele fericite pe care le petrecuseră împreună. Totul reveni pentru un scurt moment, exact așa cum fusese odată: îi era foarte dor de ea.

Desfăcu hârtia și începu să citească. Scrisul ei era elegant, o consecință a stilului deprins în urma educației catolice primite. Hârtia mototolită îl puse pe gânduri.

Michael.

Cred că aceasta este cea mai grea scrisoare pe care a trebuit s-o scriu vreodată, dar știu că durerea mea e infinit mai mică în comparație cu sentimentele tale de acum, când citești aceste ultime rânduri. Nu uita că te voi iubi întotdeauna; timpul petrecut împreună, deși scurt, a fost plin de pasiune. M-ai făcut mai fericită decât credeam vreodată că voi fi.

Mi se rupe inima știind că te-am lăsat singur pe lume, fără copiii pe care să-i numești ai tăi, fără o familie care să-ți aline durerea. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine, Michael, și știu că vei încerca să-ți ascunzi durerea, temerile, dar te implor să n-o faci, pentru că te vor roade pe dinăuntru, umplându-te de amărăciune.

Probabil că n-ai mai purtat geaca asta de mult timp, probabil că ai purtat-o numai pe cea din piele neagră, care-i atât de uzată și de murdară. Mă bucur că în sfârșit ai pus pe tine ceva decent.

Michael zâmbi gândindu-se la perspicacitatea ei.

Nu vreau să fiu o bătaie de cap, dar... încercă să mănânci o masă sănătoasă măcar o dată pe lună, du-ți

hainele la spălat și, mai presus de orice, nu uita să te bărbierești mai des, e păcat să-ți ascunzi chipul atrăgător.

Michael își plimbă mâinile prin barbă și zâmbi din nou.

Ai atât de multă afecțiune de dăruit și, oricât de mult te va supăra acest lucru, nu pot să nu-ți spun că trebuie să iubești din nou. Ar fi o pierdere ca o persoană atât de sensibilă ca tine să stea singură. Nu vreau să insist pe acest subiect, fiindcă nu vreau să te întristez. Vei simți cu siguranță când va veni momentul.

Asta mă duce din nou cu gândul la adevăratul motiv pentru care ți-am scris această ultimă scrisoare. Îmi doresc să faci ceva pentru tine, să fii egoist măcar o dată. Din păcate, n-am făcut decât să vorbim despre asta.

Ei sunt acolo, dragul meu, undeva în lumea asta mare, iar tu, cu flerul și intuiția ta, sigur vei reuși să-i găsești.

Speram să pot face eu asta pentru tine. Am tot căutat printre certificate de naștere, încercând să dau de oameni care au lucrat la orfelinatul de unde te-a adoptat familia St. Pierre, dar în zadar. Tot ce am găsit este adresa unui avocat care face voluntariat la St. Catherine. Am dat de el printr-o femeie pe care am cunoscut-o în timp ce analizam dosarele din spitalele din Boston.

Dar te cunosc eu, Michael, și știu că ai tendința de a te pune pe ultimul loc. Tocmai de aceea te rog să-ți găsești părinții adevărați. Fă-o pentru mine. Este ultimul lucru pe care ți-l cer, care mă va lăsa să plec de aici Împăcată, știind că nu ești singur pe lume. Familia este într-adevăr cea care întregește un om; umple golurile sufletului, readucând speranța pe care o credem pierdută de mult.

Te iubesc, Michael, întotdeauna o voi face.

Soția, iubita, prietena ta cea mai bună.

Mary

În josul paginii era notată cu creionul o adresă: strada Franklin nr. 22, Boston.

Mai privi o dată scrisoarea, o împături și o puse înapoi în plic, apoi băgă plicul în buzunarul gecii.

Capitolul 3

Era abia începutul lunii iunie, și primul val de căldură din an își făcea deja simțită prezența de cinci zile. Dintre toate nopțile fără aer condiționat, aceasta era cea mai rea. Aerul era atât de fierbinte, că părea să-ți ardă plămânii la fiecare respirație. Persista pur și simplu acolo, nemișcat, fără să circule câtuși de puțin, de parcă voia să-și sugrume victimele până când cedau căldurii. Paul Busch era sigur că profitul de la bar se va tripla față de serile obișnuite, dacă nu chiar mai mult; oamenii cumpărau băuturi doar pentru gheață, care se topea oricum în câteva minute. Se cam săturase: toată lumea se îmbăta, iar căldura era de nesuportat. Era de ajuns ca o singură persoană să se aprindă pentru ca toți ceilalți să se molipsească, sfârșind într-o încăierare sângeroasă care ar fi distrus barul, un lucru nu tocmai plăcut pentru o noapte de miercuri din luna iunie.

Valhalla era un restaurant luxos, amplasat într-un oraș care se transformase recent într-un loc pentru cei cu venituri mari, destinat unei clientele pretențioase. Meniurile autentic americane erau servite într-o manieră elegantă. Tineretul cu un ego nemăsurat rămânea de obicei după ora unsprezece în speranța unui vânat proaspăt, pe care îl atrăgea prin flirt subtil și lichior fin. Nu numai bărbații se bucurau de fiorul vânătorii; multe dintre femei își marcau teritoriul începând de miercuri până duminică. În ciuda așteptărilor, mai mult de jumătate dintre cei care vânau erau de sex feminin.

Barul din lemn de cireș era singurul obiect păstrat de-a lungul timpului, în restaurantul care fusese pe rând Ox Yoke Inn, grătarul pentru bărbați, unde femeile nu erau acceptate; GG North, un bar de motocicliști, care se închisese când cursele deveniseră prea greu de controlat de către cei doar unsprezece polițiști; Par's, o caricatură de bar pentru grătare. Lemnul barului era constant lăcuit și ceruit; fusese martor la tot felul de discuții, chiar mai

perverse decât cele dintr-un confesional. Paul se mândrea cu el și, în acel moment, era ascuns de mulțimea de oameni care se înghesuiau să-i atragă atenția pentru următorul rând de băutură.

Muzica venea dintr-un Steinway scurt, de aproximativ doi metri, tehnologie germană, fabricat în Queens, New York, prin 1928. Pianistul cânta fără oprire, reușind de fiecare dată să atingă câte-o coardă sensibilă a mulțimii din bar, printr-un echilibru între muzica pop actuală și un retro din anii '70, la standardele lui Perry Como. Cum înăuntru temperatura atingea treizeci și șase de grade Celsius, iar umiditatea era atât de ridicată și apăsătoare încât din cameră păreau că ies aburi, clienții transpirau abundent, fapt ce producea pete închise pe haine în zona axilei, ciufulind părul drept și zburbind buclele. Chipurile tuturor, roșii și umede, contrastau cu pielea uscată ca paiul a pianistului, care cânta piesă după piesă. Nici vorbă de transpirație pe hainele sau pe corpul său, cu excepția unei singure picături pe tâmpla dreaptă, care-i atârna chiar sub claia de păr castaniu și ciuflit. Vocea lui Michael St. Pierre era când cristalină ca apa, când aspră ca pietrișul și reușea de fiecare dată să emoționeze. Cânta în fiecare miercuri seara, iar femeile se năpusteau asupra lui, dansând pe lângă bar și încercând să îi atragă atenția cu zâmbetele lor ademenitoare. Și tot în fiecare miercuri le întorcea câte un zâmbet politicos, evitând capcana privitului în ochi. Nu scotea nicio vorbă în afară de versurile piesei și a ocazionalului „mulțumesc”.

În timp ce cânta piesa *Wonderful Tonight* a lui Eric Clapton, se putea observa în ochii săi albaștri o umbră de durere. Toate femeile vedeau asta, dorindu-și ca el să fi cântat pentru ele. Se întrebau cine era stăpâna inimii lui, cine îl însuflețea astfel.

După ce termină de cântat, bărbatul înalt de un metru optzeci se ridică de la pian, își luă geaca de piele – preferata sa, moale și crăpată după atâția ani de purtat – și

se îndreptă către colțul îndepărtat al barului.

— Cam melancolici în seara asta, spuse Paul, abandonându-i pe ceilalți clienți pentru a-i turna prietenului său un pahar de whisky, cu excesiv de multă gheață.

— Nici nu e cald aici, spuse Michael, mai în glumă, mai în serios.

Atinse cu degetul apa rece prelinsă pe pahar și își frecă fruntea.

— N-o să mai am gheață decât pentru următorul sfert de oră, apoi toată lumea o să plece. Paul continua să umple paharele clienților săi în timp ce conversa cu Michael. Vrei să mergem sus să prindem finalul meciului cu Yankee sau până la urmă te dai bătut și iei cu tine una dintre domnișoarele astea frumoase? Paul dădu din cap, făcând aluzie la grupul de femei mai mult decât drăguțe care înconjurau barul.

La auzul celor spuse de Paul, una dintre ele se întoarse către Michael și îi zâmbi timid. Părul ei scurt și blond arăta surprinzător de bine pentru vremea de afară. Îl fixă pe Michael și se îndreptă către el. Câțiva bărbați o priviră cum se apropie de el și renunțară să-și mai facă planuri cu ea în acea seară.

— Ai cântat foarte frumos, spuse ea.

— Mulțumesc, răspunse Michael, în timp ce îi aruncă lui Paul o privire de „mulțumesc mult”.

— Nu aduci a pianist, continuă ea.

Avea dreptate. Umerii lați și mâinile lui aspre erau mai degrabă ale unui atlet sau tăietor de lemne.

— Dar cum arată un pianist? Buzele lui Michael sugerau o jumătate de zâmbet.

— Nu știu, dar în niciun caz ca tine, răspunse ea măsurându-l cu privirea.

Michael zâmbi și luă o înghițitură din băutura sa.

— Îmi pare rău, spuse el.

— De ce? Ea își îndreptă privirea spre el. Michael îi arătă inelarul cu verighetă.

— Nu-i nimic.

Ridică și ea mâna; purta pe deget o verighetă cu un diamant de patru carate.

— Și eu sunt căsătorită.

Michael nu se putu abține să nu râdă.

— Mulțumesc oricum.

Ea îl privi drept în ochi pentru un moment, zâmbi, apoi plecă. Paul, care văzuse întreaga scenă, termină de șters niște pahare și se întoarse.

— De ce-ai făcut asta?

— La ce te referi?

— De ce-o mai porți? Paul arătă spre verighetă, zâmbind cu compătimire. Nu crezi că este timpul să renunți la ea? Perioada de doliu s-a terminat, Michael. Mary ar fi vrut să fii fericit, să găsești pe cineva, să întemeiezi o familie.

— N-am chef să vorbesc despre asta acum. Paul se aplecă peste tejghea.

— Niciodată nu vrei ori de câte ori eu sau Jeannie aducem în discuție chestiunea asta.

— Ascultă, voi aveți o familie frumoasă. Dar familia nu e pentru toată lumea.

— Familia este cel mai important lucru, Michael. Este motivul pentru care facem ceea ce facem. Și nu uita, ai spus-o chiar tu, cu gura ta.

Michael nu mai zise nimic, ci continuă să-și privească prietenul.

— Nu poți să treci singur prin viață, Michael.

— Păi sigur că nu, doar de-asta te am pe tine, îi spuse Michael zâmbind.

— Desigur, spuse Busch bătându-l pe umăr, doar că nu sărut foarte bine.

— Haide, dulceață, nu fi modest.

— Mă întreb ce-ar zice Mary dacă te-ar vedea singur. Michael zâmbi, dădu paharul peste cap și își luă haina.

— Vorbim mâine-dimineață, spuse el ieșind pe ușa din spate a barului.

Capitolul 4

Apa din lacul Kensico se avântă asupra parbrizului ca o furtună în zare. Ea nu țipă, nu scoase niciun sunet; desigur, în sinea ei lucrurile se petreceau cu totul altfel. Gândurile îi împânziseră creierul ca argintul-viu. Se ținu strâns de volanul Buickului alb, ca și cum acest lucru ar fi salvat-o ca prin minune, dar în adâncul ei știa că nu va fi așa. Estimase înălțimea podului cam la optsprezece metri și plonjase în gol doar cu o jumătate de secundă în urmă. Putea vedea bucata verde de parapet smulsă, alunecând chiar deasupra mașinii; în curând, aceasta lovi apa ca un cuțit la țintă.

Cele trei secunde rămase nu-i mai ajungeau pentru a-și spune rugăciunea... ci doar pentru regrete și muștrări de conștiință, pentru că se ascunsese în spatele unei avalanșe și al unui necrolog. Îi părea rău că apelase la subterfugii, deși era singura soluție pentru a dispărea. Sau cel puțin așa zise înainte ca ei s-o găsească.

Cele două camioane Ford F-10 o urmăriseră cu farurile stinse, profilându-se fără zgomot în întuneric. O prinseseră la mijloc pe pod și o depășiseră pe părțile laterale, cu o viteză de peste o sută zece kilometri pe oră. Apoi stopurile se aprinseseră, înroșind văzduhul imediat ce apăsaseră pe frână, și un fum gros ieșise din cauciucuri. Se opriseră în același timp într-o intersecție, nas în nas, blocând cealaltă parte a podului. Doi bărbați coborâseră din camioane, cu armele îndreptate spre ea ca spre un criminal. Sperase până în ultima secundă că fusese o greșeală și că bărbații urmau să intre din nou în camioane, fără a săvârși vreo faptă împotriva legii. Numai că lucrurile nu stătuseră așa. Era prinsă și se îndrepta spre o moarte sigură. Apoi se gândise la o scăpare. Așteptase până în ultimul moment, apoi trăsese cu putere de volan la dreapta, dar mașina nu îi urmăse comenzile – cauciucul din dreapta se dezumflase și pierduse complet controlul. Alunecase, cu toate că apăsase frâna cu ambele picioare. Se izbise de parapet și plonjase în

apă. Buickul dispăruse în noapte, planând deasupra lacului ca o pasăre în zbor. Nu văzuse chipul niciunuia dintre bărbați ori plăcuțele de înmatriculare. Recunoscuse doar modelul camioanelor, pentru că era asemănător cu cel al unui prieten.

Mai devreme, observase o mașină diferită – un Chevrolet Suburban argintiu – cam la șase kilometri în spate. O urmărise imediat cum ieșise de pe autostradă și se ținuse după ea vreo două sute de metri. Când oprise să alimenteze, Chevroletul dispăruse, iar ea se gândise că fusese o simplă coincidență, poate chiar paranoia. Dar, când observase că mașina era din nou pe urmele ei cinci minute mai târziu, curiozitatea ei se transformase într-o suspiciune motivată. Acest lucru o deconcertase, îi distrăsese atenția de la drum și nu băgase de seamă cele două camioane Ford. Nu-i trecuse prin minte nicio secundă că ar putea fi mai mulți pe urmele ei, dar faptul că își dădea seama de asta abia atunci n-o ajutase cu nimic. Ar fi putut reacționa la timp ca să evite camioanele pe podul care se ramifica în patru benzi. Știa că avea să moară fără să-și fi răspuns la foarte multe întrebări și regreta că lăsase atât de multe în urmă.

Încă vreo paisprezece metri până la impact: coafura și machiajul ei perfecte nu o mai făceau să se simtă în siguranță ca în alte situații problematice.

Îl văzuse pe Michael la înmormântarea ei – fusese un moment suprarealist cel în care își ascultase propria slujbă. Stătuse mai departe, ascunsă sub borurile largi ale unei pălării și în spatele unor ochelari tip Jackie Kennedy. Văzuse durerea din ochii lui, durerea pe care i-o provocase unui om care suferea deja foarte mult. Înscenarea propriei morți le provocase durere tuturor celor care o iubiseră, în afară de complicile ei. După ce petrecuse o perioadă în munți, după ce bătuse Europa în lung și-n lat timp de trei luni, sperase să dispară complet din memoria celor care o urmăriseră. Privind situația în ansamblu, fusese o acțiune care nu

făcuse altceva decât să grăbească inevitabilul.

Mai avea în jur de șase metri până să se scufunde, și mașina se afla în poziție verticală, când își aminti de poșetă. Genevieve se întoarse și își înfășură mâna care îi tremura pe geanta de piele, trăgând-o spre ea de parcă era singura șansă de supraviețuire.

Botul mașinii se scufundă în lac, iar apa se ridică în jur ca o fântână arteziană. Airbagurile se umflară, înconjurându-o pe femeie într-un cocon format din baloane și protejându-i corpul de impactul imediat. Centura de siguranță o strângea, dar în același timp o apăra împotriva eventualului șoc provocat de scufundarea bruscă în apă. Se simțea de parcă o sută de pietre erau azvârlite în direcția ei din toate unghiurile posibile, în timp ce mintea ei părea să nu mai funcționeze.

Lumina farurilor pătrunse în apa limpede până la aproximativ treizeci de metri adâncime, apoi se stinse. Mașina se ridică pe neașteptate deasupra apei pentru câteva secunde, în timp ce ecurile bufniturii se răsfrânseră pe pantele dimprejur. Apoi se făcu din nou liniște.

De îndată ce mașina rămase nemișcată, plutind silențios, pe jumătate scufundată, bule de aer începură să iasă prin crăpăturile geamurilor din spate, la început încet, apoi într-un ritm mai alert, până când pocniturele puteau fi auzite de pe celălalt mal al lacului; sunetul era asemănător țipetelor unui copil. Apoi, de parcă nivelul apei ar fi crescut brusc, lacul înghiți Buickul ca nisipurile mișcătoare. Durase doar treizeci de secunde ca mașina să fie ștearsă de pe fața pământului, iar apa să revină la aspectul ei sticlos de mai înainte.

Capitolul 5

Motocicleta Harley-Davidson tăie strada întunecată și goală, vâjâitul motorului sfâșiind noaptea liniștită. Ramurile copacilor formau un acoperiș care masca cerul plin de stele, lăsând doar câteva raze ale lunii să-și croiască drum printre frunze, reflectând cromul lucios al motocicletei. Părul lui Michael se răsfira în vânt, în timp ce casca rămăsese în portbagajul motocicletei. Își întoarse motocicleta la nouăzeci și cinci de grade, simțind că vântul care-i bate în față îl eliberează; nimeni nu-l mai necăjea, nimeni nu-l mai compătinea. Obrajii îi tremurau din cauza vitezei și se gândi că într-o viață anterioară obișnuia să sară din avioane. Își îndreptă atenția către drumul nisipos, lovind pietrele de pe ambele margini ale drumului, făcând cei trei sute de metri în douăzeci de secunde.

Casa era mai mult decât izolată; era singur acolo, departe de lume. Era o casă pe jumătate în stil modern, pe jumătate în stil rustic, cu un singur etaj și cu tavan înalt, proiectată de un arhitect din anii '60. Exteriorul din piatră și lemn era în armonie cu împrejurimile; în afară de garajul din spatele casei, în care puteau intra trei mașini, nu schimbase mare lucru la ea de acum șase luni, când o cumpăraseră. Compania de pază a lui Michael avusese câteva angajamente ferme, care asigurau un venit constant și salarii pentru personalul său, format din trei persoane. Casele sofisticate al căror număr creștea neconținut și afacerile din zonă asigurau un flux constant de contracte de instalații și servicii, iar compania deschisese recent mai multe birouri de consultanță, care se dovediseră rentabile.

Dulăii ciobănești de Berna ai lui Michael se năpustiră afară, lătrând la auzul motocicletei uriașe până când acesta opri motorul. Raven avea cinci ani, iar Hawk puțin peste un an. Michael cedase în cele din urmă și-l cumpăraseră și pe-al doilea. Nu era la fel de mare ca Raven și lătra încontinuu la umbre, însă era un tovarăș agreabil. Dulăii îl urmară pe

Michael, care deschise larg ușa. Azvârli geaca pe masa de biliard din living și se duse glonț spre bucătărie. Desfăcu o bere și scoase din buzunar scrisoarea de la Mary. O citi de două ori, încercând să înțeleagă ultimele gânduri ale soției sale, aflate acum pe lumea cealaltă.

Michael fusese atât de fericit cu Mary, încât se temuse ca nu cumva totul să fie doar un vis. Se completau perfect, așa cum se întâmplă numai când iubești cu adevărat pe cineva. Era universul lui, era persoana care îl iubea cu bune și cu rele. Credea în el, își puna speranțele în el și îl încuraja mereu.

Dar totul se dusese pe apa sâmbetei odată cu ea: încrederea, iubirea, optimismul și speranțele.

În timp ce recitea scrisoarea, acele sentimente și emoții uitare se reaprinseseră. Mary era capabilă să îl facă să vadă lucrurile mai clar, chiar și acum, după ce murise. Citi ultima parte a scrisorii:

Dar te cunosc eu, Michael, și știi că ai tendința de a te pune pe ultimul loc. Tocmai de aceea te rog să-ți găsești părinții adevărați. Fă-o pentru mine. Este ultimul lucru pe care ți-l cer, care mă va lăsa să plec de aici împăcată, știind că nu ești singur pe lume. Familia este, într-adevăr, cea care întregește un om; umple golurile sufletului, readucând speranța pe care o credem pierdută de mult.

Michael fu trezit din gândurile sale de sunetul telefonului. Traversă bucătăria și ridică receptorul.

— Domnul Michael St. Pierre?

Tonul femeii de la capătul firului părea oficial.

— Da?

— Vă sun de la Departamentul de Poliție Byram Hills. Vă caută căpitanul Delia.

Michael auzi tonul de transfer și nu scoase o vorbă. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, iar timpul părea să treacă foarte greu. Niciodată nu fusese căutat de poliție din motive

care țineau de viața sa socială.

— Michael, trebuie să ne vedem.

Cinci minute mai devreme, Paul Busch își curăța barul, strângând sticlele și paharele tocmai spălate. Seara fusese mai profitabilă ca niciodată. Acest loc fusese visul lui de când se știa. Jeannie, soția sa, fusese mai mult decât înțelegătoare atunci când îl cumpăraseră; știa că îl va ține în afara pericolului și că va grăbi astfel data pensionării lui. Da, câștigurile erau cu mult peste salariul de polițist, putea mânca și bea fără să plătească, dar îi lipseau adrenalina, fiorul vânătorii și iureșul care îl însoțea permanent.

În timp ce scotea banii încasați, auzi telefonul sunând.

— Fir-ar să fie de telefon! E trecut de miezul nopții. Paul răspunse, cu gândul de a încheia imediat conversația.

— Ce e? răspunse el.

— Paul, Bob Delia e la telefon. Scuză-mă că te deranjez la o oră așa târzie.

Busch își stăpâni nervii și nu zise nimic pentru un moment.

— Nicio problemă, generale.

— Se pare că s-a prăbușit o mașină pe podul Kensico.

— Când asta?

— Acum ceva timp. Nu au fost martori, dar credem că s-a întâmplat cu cel puțin o oră în urmă.

Căpitanul se opri o clipă, de parcă s-ar fi întrebat cine ar fi putut muri în asemenea circumstanțe oribile.

— Uite care-i treaba, frații Bennett sunt plecați în Maine toată săptămâna și nu avem pe nimeni care să se poată scufunda la asemenea adâncimi.

Paul rămase cu întrebarea pe buze, dar nu spuse nimic.

— Și, îți dai seama, dacă așteptăm până dimineață, toată presa va fi aici și Dumnezeu știe cât de necuviincioși vor fi și ce prostii vor spune. Nu vreau să văd la știrile de dimineață bieteile cadavre scoase din apă.

Busch îl știa pe Delia de douăzeci de ani. Nu fuseseră

niciodată foarte apropiați, dar se respectau reciproc încă de pe vremea în care acționau împreună și își păzeau spatele unul celuilalt.

— Aș fi sunat pe altcineva dacă aș fi avut pe cine...

Cât timp fusese în poliție, Busch era scafandrul principal și folosea vasul departamentului ori de câte ori era necesar. Ar fi ales cu ochii închiși să facă asta în locul muncii sale de polițist de zi cu zi, iar situațiile în care fusese nevoie de echipament marin puteau fi numărate pe degete.

— O să fiu acolo în cinci minute. Totuși, fă-mi o favoare.

— Spune.

— Sună-l pe Michael, spune-i să-mi aducă echipamentul lui și ne vedem acolo.

Delia nu spusese nimic; momentul rămase suspendat în aer. Busch se aștepta la o reacție, cum făcea de fiecare dată. Michael fusese unul dintre „clienții”¹ aflați în supravegherea lui Busch și astfel deveniseră prieteni. Busch călătorise cu avionul în Europa pentru a-i sări în ajutor lui Michael, fapt care făcea notă discordantă cu întreaga sa personalitate. Dar, la urma urmei, era prietenul său cel mai bun. Când Busch se întorsese în State bătut măr, Delia căutase să-i arunce în închisoare pe amândoi, cu orice preț. Dar Busch fusese alături de prietenul său, depunând mărturie pentru a arăta că acesta e nevinovat. Delia renunțase în cele din urmă, și asta numai din respect pentru colegul lui și anii săi în serviciul poliției, însă încă avea mari rezerve și suspiciuni în ceea ce-l privea pe Michael.

— Căpitane, știi că nu mă pot scufunda singur, zise Busch.

— Știu, răspunse Delia cu un oftat.

Michael și Paul intrară în bazinul luminat de reflectoare gigantice Klieg de la aproximativ optsprezece metri deasupra podului, care fusese blocat din ambele părți și

---

¹ În original, „parolee” – persoană eliberată pe cuvânt, în baza unei promisiuni. (n. Red.)

înțesat de mașini de salvare. Nu existau martori ai accidentului, dar urmele de derapaj, lungi de nouă metri, care se terminau în dreptul parapetului lipsă, ridicau un mare semn de întrebare.

Michael condusesese pe podul cu patru benzi de sute de ori, bucurându-se de priveliștea liniștită, cu ape înconjurate de păduri dese. În zilele de restriște, acesta era întotdeauna locul în care venea ca să se adune, însă acum lucrurile stăteau altfel. Când privi apele în care se reflecta luna, știa că nu va mai regăsi niciodată aici același confort. Nu se putea gândi decât la imaginea mașinii plonjând în apă, cu pasagerii ei disperați, cerând ajutorul pe care nu aveau cum să-l primească.

Paul și Michael purtau echipamentul complet pentru scufundările de vară: câte un tub de oxigen, mască, înotătoare, o vestă de salvare. Fiecare avea la el un cuțit, o busolă, un rucsac special și un dispozitiv de iluminare subacvatic cu intensitate mare.

— Doamne, cred că n-am mai înotat aici de vreo douăzeci de ani!

Michael aruncă o privire spre grupul de curioși ce se adunase sub reflectoarele de deasupra și care aștepta în suspans.

— Și credeam că nu vom mai lucra vreodată împreună... Paul îi făcu cu mâna căpitanului Delia, care se afla pe mal împreună cu subordonații săi, alături de un medic de ambulanță ce părea furios.

— Cred că l-a terminat faptul că a trebuit să-ți ceară ajutorul. Paul își reglă cronometrul. Ce a spus?

— Că singurul motiv pentru care m-a sunat a fost că avea nevoie de ajutorul tău și, prin urmare, și tu aveai nevoie de ajutorul meu. Nu cumva să trag eu concluzia că îmi cerea ceva.

— Și?

— I-am spus: și dacă refuz? Paul zâmbi.

— Atunci...

— Mi-a spus să mă duc dracului și mi-a închis telefonul în nas. Michael zâmbi larg, apoi scuipă în mască și frecă saliva de lentile.

— Țsta da mod de a te calma...

Paul și Michael încercau să-și păstreze calmul pentru ceea ce urma; astfel rămâneau concentrați asupra misiunilor lor și se linișteau la gândul că era posibil să dea cu ochii de ceva cadavre.

Înotară până spre locul pe care-l estimau ca fiind cel în care mașina se scufundase, verificară pentru a treia oară echipamentele, se priviră aprobator și începură coborârea. Michael se scufundă primul, aprinse lanterna, își destupă urechile și se afundă în apa limpede și rece. Bazinul Kensico era colectorul principal al orașului New York, un lac artificial format odată cu inundarea orașului Kensico din 1915. Pe fundul acestuia se mai găseau încă dovezi ale trecutului său: copaci fantomatici, crengi fără frunze care-l încurcau pe înotătorul neexperimentat. Străzile lui pline de mâl și casele din cărămidă așteptau în liniște întoarcerea foștilor proprietari. Un oraș-fantomă în întuneric. După ce ajunseră la fundul bazinului, Michael și Paul fixară un grilaj și cercetară fiecare colțișor. În timp ce Michael înota spre est, deschise lanterna și luminează cărămizile fostei secții de poliție; barele de la geam erau acoperite de mâl, iar peștii pătrundeau cu ușurință înăuntru.

În cele din urmă, văzu în întuneric un morman de piese; părea să fie o mașină. Michael scoase cuțitul, îi făcu un semn lui Paul și se apropie și mai mult. Buickul stătea proptit de o stâncă imensă, într-un unghi de patruzeci și cinci de grade; ușa șoferului atârna deschisă, iar airbagurile pluteau înfricoșătoare ca niște năluci. Michael se opri pentru un moment și își făcu semnul crucii, rugându-se în gând pentru oricine fusese prins înăuntru și nu avusese șansa să fie salvat, sperând să nu fie vorba de vreun copil. Îndreptă lanterna spre portiera deschisă și se eliberă brusc de tensiunea care îl apăsase până atunci. Verifică de câteva

ori, privi și către locurile din spate, apoi văzu bulele de aer care se tot ridicau; în cele din urmă, ieși din vehicul, recunoscător că nu găsisese nicio victimă. Își croi drum spre celelalte scaune și încercă ușa. Nu putu să o clintească din cauza unor stânci care o blocau. Înotă înapoi și observă o excrescență sub scaun. Se întinse și scoase de acolo o geantă cafenie din piele. O luminează cu lanterna, o desfăcu și rămase mai mult decât uimit când nu găsi nimic înăuntru. Absența lucrurilor obișnuite sublinia și mai mult importanța acestui obiect. Nu găsi nicio perie de păr sau pieptene, nicio trusă de machiaj, niciun portofel, cărți de credit, nici măcar o pilă de unghii. Singurul obiect pe care îl găsi fu o carte de vizită. Din fericire, apa nu reușise încă să șteargă cerneala.

Michael ajunsese la albia râului, conștient dintr-odată de liniștea deplină; își auzea doar respirația grea, precum cea a lui Darth Vader, prin tubul de oxigen. Nu recunoscuse numele Stephen Kelley și verifică încă o dată. În timp ce lumina mai bine cartea de vizită, simți un fior pe șira spinării și începu să se adune. Inspira ca și când rezerva de aer tocmai se golise. Panica puse stăpânire pe el; se forță să nu respire prea repede. Vedea perfect adresa sub lumină, la mai bine de douăzeci și șapte de metri adâncime. Era din Boston, era exact adresa pe care o memorase în urmă cu șase ore, cea pe care Mary o notase în scrisoarea ei – strada Franklin, numărul 22, Boston.

Capitolul 6

Ilya Raechen stătea în colțișorul camerei lui de motel, gândindu-se la o soluție pentru problemele cu care se confrunta. Ciugulea din cutia cu mâncare chinezească, derulând în minte ultimele opt ore pe care le trăise. Petrecuse trei luni căutând-o pe Genevieve Zivera în toată lumea și reușise în sfârșit să-i ia urma. Informațiile pe care le primise duceau la districtul Westchester, New York, și la Boston, Massachusetts. Cele două locații aveau cumva legătură una cu cealaltă, dar el nu reușise să o descopere. Se tot gândise cum să pună mâna pe ea: putea s-o ia prin surprindere sau să aștepte să ajungă la destinație, să-i pună cătușele și să plece.

Sarcina pe care o avea de îndeplinit punea o mare presiune asupra lui. Avea nevoie să ajungă acasă - îi promisese fiului său că nu va fi plecat mai mult de o zi. Niciodată în decursul anilor nu-și încălcase promisiunile și acum, mai mult ca oricând, nu putea să-l dezamăgească. Singurul lui copil, Serghei, era la pat, starea lui înrăutățindu-se cu fiecare zi. Avea doar șase ani.

Când primise telefonul, Raechen protestase, dar maimarii săi nu stătuseră la discuții. Îi vorbiseră de mândria sa, de simțul datoriei și al onoarei. Dar, mai presus de orice, ceea ce îl angrenase din nou în această meserie fusese apelul la sentimentele lui. Îi explicaseră că, dacă va reuși să îndeplinească această misiune, vor găsi metoda de a-i salva băiatul din mâinile morții.

Raechen avea mulți ași în mânecă: deși avea cincizeci de ani, era la fel de în formă ca la douăzeci și șase, când fusese căpitan în Armata Roșie. Părul său negru încărunțise în dreptul tâmpelor, dar ochii lui de un albastru spălăcit rămăseseră la fel de pătrunzători ca în tinerețe. Avea o aparență aspră de slovac, moștenită de la mama sa; trăsăturile îi erau rigide și scorțoase, făcându-l să pară respingător și să inspire frică. Felul în care arăta îl ajutase

mult, însă surorile lui nu se împăcau prea bine cu asta.

Era o legendă vie în cele mai rău famate cercuri. Se credea că reputația pe care și-o construise când lucrase în secret pentru URSS e doar ficțiune – acțiunile pe care le desfășurase la ordinele superiorilor săi erau cu totul înfricoșătoare. Era un asasin, expert în sustragere de informații; era poliglot și fusese lăudat de multe ori, pentru că reușise să se infiltreze în guvernele străine. Mult timp se zvonise că e mort, dar erau niște concluzii evident premature; se zicea că fusese asasinat, pentru că-și schimbase filosofia de viață. De fapt, omul acesta practic fără conștiință se căsătorise, iar nașterea copilului său îl umanizase. Cu toate acestea, părea că revine la vechiul său fel de a fi din cauza evenimentelor recente.

Puse deoparte mâncarea și luă dosarul lui Genevieve Zivera. Era foarte simplu: trebuia să o prindă și să o predea. Raechen era foarte abil când venea vorba de răpiri, însă prefera să le treacă sub tăcere. Nu mai comisese crime de vreo șapte ani, iar mintea lui încerca să alunge fețele victimelor sale din coșmaruri. Intenționa să o prindă pe Genevieve și să o predea vie.

Îi luase urma în Boston, prin Connecticut, apoi înapoi în Westchester. Când cele două camioane goneau alături de el, cu farurile stinse și cu claxoanele urlând, stomacul i se strânsese; avusese o premoniție. Nu mai era nimic de făcut; putuse doar să privească cele două Forduri din spatele său și să derapeze de cealaltă parte, eliminând doi bărbați înarmați.

Degeaba urlase în timp ce privea ce se întâmplă în fața lui: femeia încercase să stabilizeze Buickul, dar nu reușise decât să se prăbușească peste parapet. El apăsase frânele și privise mașina plonjând în cerul întunecat, apoi lovind suprafața bazinului într-o explozie de apă. Se gândea numai la faptul că, odată cu scufundarea mașinii, fusese distrusă și speranța de vindecare a fiului său.

Mai privise o dată cele două camioane, dar văzuse numai

umbrele care se îndepărtau în întuneric.

Raechen o luase pe o potecă spre pădure și, după ce ajunsese la lac, se scufundase, în speranța că o va mai găsi vie. Înotase cât de repede putuse spre mașina în derivă, din care nu mai rămăsese la suprafață decât portbagajul. Se strecurase pe lângă el, dar în zadar. Apa se învârtea în ochiuri în jurul lui; din motor ieșeau aburi groși, iar bulele de aer formau un clăbuc de nepătruns. Ajunsese sub apele întunecate, apucase de mânerul de la portiera șoferului, dar fusese smucit dedesubt, în timp ce mașina aluneca tot mai mult spre fundul apei.

Străpunsese întunericul pe urma mașinii care cobora în viteză, întocmai ca o locomotivă care aruncă în mișcare un nor imens de aburi. Se ținea strâns de caroseria de aproximativ o sută patruzeci de kilograme. Aproape că nu mai avea aer, vedea stele verzi și, la un moment dat, fusese pe punctul de a-și pierde cunoștința; timpanele aproape că îi explodau din cauza presiunii ridicate. Raechen încercase să ignore toate aceste dureri fizice, știind că ea suferea mult mai mult, blocată în mormântul pe patru roți care aluneca tot mai tare în adâncuri.

Prinsese mânerul cu ambele mâini, apropiindu-și în același timp și picioarele de mașină, și trăsese cu putere de el, împotriva curentului. Se strecurase, bâjbâind pe lângă corpul fără vlagă al lui Genevieve. Desfăcuse centura de siguranță și o scosese de acolo, în timp ce mașina se scufunda în uitare.

*

Raechen stătea în camera lui de motel, ciugulind ultimele rămășițe din mâncarea chinezească și ochii pironiți pe Genevieve, care zăcea fără cunoștință pe pat. Era mai mult moartă decât vie. Avea două coaste rupte și o contuzie la frunte. Când se trezi, cu douăsprezece ore mai târziu, se

simțea de parcă ar fi fost târâtă printre picioarele unor elefanți. Măcar era în viață. Scoase din buzunar o sticlă de maronie de anestezic și puse câteva picături pe un prosop. Închise sticlă, o băgă înapoi în buzunar și tamponă ușor fața lui Genevieve; anestezicul îi menținea starea de inconștiență. Se uită la ea cum stătea liniștită. Toate fotografiile cu femeia aceasta pe care le văzuse o făcuseră mai familiară decât propria familie. Inocența pe care o emana Genevieve îi dădea un oarecare sentiment de rușine față de ceea ce făcea, dar acesta păli în comparație cu suferința fiului său, care îi dădea mai multă putere ca oricând să lupte.

Raechen bănuia cine erau cei doi urmăritori care provocaseră accidentul; și ei o căutau pe Genevieve. Dacă aveau să apară din nou, trebuia să-și pună în practică vechile sale aptitudini. Nimeni nu-l putea opri. Genevieve Zivera nu avea cum să-i scape printre degete după ce tocmai trecuse prin ce trecuse.

Nu avea cum să-și dezamăgească superiorii, nu avea cum să-și dezamăgească țara și, cel mai important, nu putea să-și dezamăgească propriul fiu. Mai avea încă speranță.

Capitolul 7

Alec Michael St. Pierre se afla în magazia sa. Fusesse doar un simplu garaj, pe care îl transformase într-un atelier complet dotat pentru prelucrarea lemnului, a metalului și a maselor plastice. În timp ce majoritatea capilor de familie își petreceau timpul sub mașinile de curse ori rotind câte o bucată de lemn la nesfârșit în căutarea jocului perfect, tatăl lui Michael găsea plăcere în procesul creației. Ajusta și modela, sculpta și ascutea; făcea din lemn mobilă, din metal artă, din plastic orice îi dorea inima. Michael obișnuia să-și privească tatăl concentrându-se, complet absorbit de munca sa. Părea că nu se mai află în aceeași cameră cu el – dacă nu fizic, sigur mental – pentru că nimic nu putea să îl distragă atunci când lucra la ceva. Era uimit de dexteritatea de care dădea dovadă, în ciuda degetelor sale butucănoase.

Nici pe vremea când Michael avea paisprezece ani, lucrurile nu stăteau altfel. Michael era slab și musculos, iar tatăl său – bondoc; băiatul avea părul lung și ondulat, al unui adolescent, dar nu cunoscuse încă pe cineva destul de înaintat în vârstă cât să-și amintească cum arăta tatăl său când avea păr. Era un bărbat cerebral; fiul, deși isteț, tindea să fie mai mult trupeș. Dar, așa cum se întâmplă adesea, extremele se atrag. Michael își petrecea cu el fiecare sâmbătă dimineață înainte să meargă să joace sportul de sezon, oricare ar fi fost acela. Vorbeau vrute și nevrute. Domnul St. Pierre încerca să-i insufle fiului său dorința de a lucra cu uneltele, de a construi și crea. Era sigur că Michael are o minte foarte creativă, trebuia doar să deprindă puțin meșteșugul și ar fi fost capabil să creeze orice ar fi avut în minte. Dar, ca atâția alți adolescenți, pur și simplu nu era atras de lucrurile pe care le făcea părintele său. Nu se împotrivea, dar era foarte preocupat de sport. Michael își asculta tatăl și îl ajuta, dar, cu toate că nu era foarte interesat de construcții, nu sufla o vorbă, știind că

aceasta era pasiunea tatălui său.

Alec nu jucase niciodată vreun sport de echipă, dar nu aveai de unde să-ți dai seama de acest lucru: citea despre orice sport pe care-l practica Michael și dădea impresia că este un veteran înrăit.

— Poftim, ține asta, spuse Alec, dându-i fiului său o carcasă mare de metal.

Michael o luă, se sprijini de tatăl său și privi mecanismele complexe ale ceasului de doi metri al bunicului său, care era aproape gata. Fiecare piesă era fabricată din nimicuri: cutia de lemn, pendulul, carcasa, mecanismul, chiar și cadranul.

— Ești pregătit pentru meciul de azi? îl întrebă tatăl fără să-și ridice ochii de la mecanism.

— Cred că da, mai jucăm totuși, de câteva ori. Stepinac este o echipă destul de bună.

Alec nu răspunse, aparent neatent pe moment. Îi vorbi abia peste un minut, de parcă lăsase să treacă doar câteva secunde.

— Da, dar nu au un conducător ca tine, care să fie atât de bun în defensivă.

Privirile lor se întâlniră.

— Știi cât de norocos ești că nu ai genele mele și ale mamei tale?

Alec se bătu ușor pe burtă.

— Tu jucai când erai mic? Alec zâmbi.

— Eu eram fericit și dacă eram ultimul ales, spuse el, și întinse o mână către Michael.

— Dă-mi, te rog, mecanismul înapoi. Michael i-l dădu.

— De fapt, de ce nu-l pui tu chiar aici?

Alec arătă spre un suport mic de metal. Michael privi mecanismul ceasului și strecură roata dințată deasupra axului. Tatăl său fixă un capac minuscul pe ax și strânse apoi capacul. Își încolăci brațele scurte în jurul ceasului, mobilizându-l și pe Michael, care se așeză lângă ceas.

— La trei, da? Și... trei.

Ridică ceasul de pe bancă și-l așeză pe podea. Alec desfăcu cadranul de sticlă.

— Cât e? întrebă el, arătând spre limba minutarului. Michael privi ceasul și răspuse:

— E nouă fără un minut.

— Perfect atunci. Fixă ceasul și deschise ușa de sticlă a pendulului. Ajută-mă puțin, te rog.

Michael ridică pendulul și îl lăsa să se legene.

Tic... tic... tic... Ceasul scotea sunetele lui obișnuite. Michael privea cum toate acele mecanisme se îmbinau, provocând rotirea limbilor și, dintr-odată, se auzi un bocănit; mecanismul se activă, iar pendulul bătu de nouă ori.

Michael era încă fermecat de bătaia constantă a ceasului, care măsura ziua la fel cum o făcea în urmă cu douăzeci și ceva de ani. Privi ceasornicul imens, dorindu-și să-l poată da înapoi. Îi lipseau diminețile în care stătea de vorbă cu tatăl său, care vedea lucrurile atât de clar de fiecare dată. Michael nu apreciasse niciodată cu adevărat cât de importante erau înțelepciunea și experiența. Ca mulți alții, luase ca atare iubirea necondiționată pe care i-o oferise tatăl său, fără a bănuî faptul că și acesta ar fi avut nevoie de același lucru. Murise în urmă cu câțiva ani, pe neașteptate, din cauza unor complicații cauzate de diabet; mai târziu, își pierduse și mama, care suferise foarte tare din cauza morții soțului ei. Michael își dorise să mai fi petrecut măcar o săptămână cu tatăl său, poate chiar o singură zi, ca să-l întrebe toate acele lucruri la care nu avea niciun răspuns; se gândise mereu că va fi destul timp pentru ele; era mereu preocupat de viitor, uitând să mai trăiască în prezent.

I-ar fi plăcut compania lui acum, dar la fel ca și cu un an în urmă, când Mary murise, ar fi trebuit să ia aminte la sfatul înțeleptului său părinte.

Dorința lui Mary îi domina inima, ca să nu mai vorbim

despre adresa pe care o avea în fața ochilor, care nu făcea decât să-i întărească o idee ce nu-i dădea pace. Era vorba despre adresa avocatului Stephen Kelley, despre care Mary credea că îl poate ajuta pe Michael în căutările lui.

Tatăl său îl îndemnase mereu să-și găsească părinții biologici, explicându-i cât de important e să știm de unde venim, din ce aluat suntem făcuți. Îi explicase de timpuriu că are două perechi de părinți: cei care îl aduseseră pe lume din iubire și cei care îl crescuseră tot cu iubire, însă Michael respinsese gândul căutării celor dintâi, cel puțin atâta timp cât familia care îl adoptase, St. Pierre, era în viață. Ar fi simțit că își trădează părinții, că le-ar întoarce spatele, că i-ar alege pe cei care l-au părăsit în favoarea celor care avuseseră grijă de el.

Michael stătea în cameră, cu dulăii dormind la picioarele sale, privind întruna la scrisoarea lui Mary și la cartea de vizită de pe masa din față. Adresa era din Boston, un oraș cu totul necunoscut pentru Michael – strada Franklin nr. 22 nu-i spunea nimic. Pentru un fan al echipei Yankee, acesta era orașul adversarului. Fusesse în New England de nenumărate ori, preferând Cape Cod, un loc special pentru el și Mary, unde își petreceau sfârșitul de săptămână.

Mintea sa era năpădită de confuzie când se gândea la cartea de vizită pe care o găsisese în geantă. Nu era o coincidență faptul că textul înscris pe aceasta se potrivea cu adresa pe care i-o lăsase Mary. Ceasul bunicului său, care tocmai bătuse patru dimineața, părea să fie de acord și-l readuse cu picioarele pe pământ.

Michael își luă paharul, îl umplu cu Jack Daniels și îl dădu pe gât; curând repetă gestul. Derula întruna tot ce se întâmplase în ultimele patru ore și i se părea un talmeș-balmeș. Era sigur că îi scapă ceva, că un singur detaliu l-ar fi lămurit pe deplin. Brusc își dădu seama.

Fiindcă se concentrase atât de mult pe cartea de vizită, uitase de geanta găsită în mașină. O ridică și o așază pe masă, alături de scrisoare și de cartea de vizită. Era o

simplă geantă din piele cu încuietoare de alamă și o curea cusută de mână. Verifică de trei ori fiecare buzunar gol și-și dădu seama că tocmai abaterea de la normal sublinia importanța singurului obiect găsit acolo. Nu era niciun fel de obiect specific feminin; nu găsi cosmetice sau orice fel de obiecte care ar umple de obicei o geantă de damă. Numai cartea de vizită se afla acolo, din fericire cu scrisul neșters de apă.

Michael simți cum îl trece un fior pe șira spinării și încercă să se adune. Mai privi geanta încă o dată; nu era vorba despre modelul genții și nici despre faptul că găsisese înăuntru cartea de vizită, era altceva – i se părea că o mai văzuse undeva.

Era tot mai sigur de asta.

Capitolul 8

Ilya Raechen se afla pe podul Delaware când răsuflă în sfârșit ușurat. Condusese Chevy-ul Suburban cu geamuri fumurii timp de patru ore, fără ca măcar să asculte ceva la radio. Coborâse pe strada Jersey Turpike, fericit că putuse să plătească intrarea fără să trebuiască să aibă de-a face cu vreun funcționar; cu cât erau mai puțini cei care îl vedeau, cu atât era mai bine pentru el. Fusesse nevoit să aplice vechea practică a victimei ținute în portbagaj cu călușul în gură, dar nu avusese de ales.

După 11 septembrie, toate dubițele și camioanele atrăgeau atenția, așa că nu se mai putea ascunde în spatele legitimației care îi atesta apartenența la corpul diplomatic rusesc, în cazul în care ar fi fost tras pe dreapta. Nu putea să inventeze scuze pentru femeia legată din portbagajul mașinii sale.

Întreaga lui viață, Raechen îi spusese fiului său că îl va proteja întotdeauna, că va fi alături de el orice s-ar întâmpla. Era o promisiune pe care orice părinte i-o face copilului său, în care un copil se încrede orbește. Și era o promisiune pe care Raechen nu o putuse respecta; fiul său aluneca încet-încet spre moarte, extenuat de boală. Dar lucrurile se schimbau, speranța apăruse pentru amândoi. Gata cu promisiunile încălcate – își va salva copilul cu orice preț.

Așteptase până la ora cinci și jumătate înainte să elibereze camera de motel. Nu prea era lumină, iar parcare era goală; seara nu e niciodată prea mult trafic. Își încărcă ambele pistoale, apoi le fixă de curea, la spate. Nu-și mai folosisese armele de șapte ani, de când se retrăsese pentru a-și întemeia o familie. Înainte să urce în mașină, Raechen se rugă ca lucrurile să nu se schimbe în decursul acelei zile.

În timp ce trecu granița cu Delaware, sună să verifice dacă avionul era pregătit. Trebuia să fie alimentat cu

combustibil și să-l aștepte pe o mică pistă din zona rurală a orașului Maryland, care avea autorizație pentru un zbor discret în afara țării. Urma să zboare cu Genevieve și să o predea personal, nu din loialitate sau din mândrie: trebuia să se asigure că își va primi plata care să-i permită să plătească tratamentul de care fiul său avea atâta nevoie. Conta pe ei, dar, cel mai important, băiatul său își pusese toate speranțele în el.

Capitolul 9

Mansarda era un fel de teren de joacă pentru adulți, un spațiu privat aflat deasupra restaurantului Valhalla. Busch o proiectase singur, dând viață unei imagini care stăruise în mintea lui încă de când avea șaisprezece ani. Camera era lungă și îngustă, iar debaraua era tăiată în unghi până la șase metri deasupra acoperișului gros, închis la culoare și lucios, reflectând razele soarelui. Mesele de biliard, cele rezervate jocului de cărți și mașina cu bile erau aranjate în partea din spate, în timp ce o canapea voluminoasă și două fotolii masive ocupau partea din față, încadrând un televizor imens cu plasmă. În colț se afla un mic bar, înțesat cu lichioruri și diverse sortimente de bere de la distribuitori, drept mulțumire pentru afacerea prosperă de la parter continuată de Busch. Aici era sanctuarul său, unde aveau voie numai prietenii. Jeannie îi permisesese această plăcere, cu condiția ca afacerile barului și ale restaurantului să nu fie afectate.

Busch îl urmă pe Michael în cameră, aplecându-și capul la intrare și trântind ușa în urma lui. Turnă ceva de băut pentru amândoi, apoi se destinse.

— Nici urmă de vreun cadavru încă. Oricine ar fi fost acolo, a scăpat cu viață. Mașina a fost închiriată în Boston, spuse Busch. Sub un nume fals. Cunoști pe cineva în Boston?

Michael nu spuse nimic; se gândea la adresa din Boston pe care i-o dăduse Mary, care se întâmplă să fie aceeași cu cea de pe cartea de vizită din buzunarul său.

— Cred că Genevieve Zivera conducea mașina aceea.

— Poftim? Ochii lui Busch se deschiseră larg, în timp ce izbucni în râs. Ce vrei să spui, că a aterizat din Rai ca să conducă și să se relaxeze puțin?

Michael tăcu, privind în gol.

— E moartă, Michael, spuse Busch, serios de această dată.

— Știu, dar tot cred că ea a fost la volanul acelei mașini, răspunse Michael în timp ce se îndrepta spre fereastra circulară privind orașul Byram Hills.

— Ce se întâmplă, Michael? tună Busch. Stai acolo și-mi spui că o femeie a înviat, că a găsit o metodă ca să se întoarcă din morți, după care a amuțit? Trebuie să fie un motiv care te-a făcut să spui asta! Ce naiba, sunt prietenul tău, spune-mi ce se întâmplă!

— Bine, zise Michael întorcându-se și sprijinindu-se de teigheaua barului.

Busch apucă un tac și începu să se învâртеască încoace și-ncolo, încercând să-și stăpânească furia.

— Înainte ca Genevieve să dispară acum patru luni, înainte de a muri, a venit la mine.

Busch se opri și se întoarse spre Michael, aruncând flăcări din priviri.

— M-a rugat să-i fac o favoare, continuă Michael.

— Michael... Busch începea să se enerveze. Majoritatea oamenilor le cer prietenilor lor să-i ducă acasă sau să le împrumute câțiva dolari. Oamenii nu-ți cer astfel de favoruri. Ce dracului ai făcut?

În timp ce Michael îi povestea despre expedițiile sale din iarnă, din Elveția, Busch se forța să nu-i facă o scenă prietenului său. Busch nu-și pierdea cumpătul cu una, cu două - era vorba despre principiile pe care și le păstrase toată viața. Legea era lege și era făcută cu un scop, însă acum, ascultând detaliile aventurii lui Michael și înțelegând că făcuse toate acele lucruri la rugămintea unei prietene pe moarte, nu putea să-l judece. Michael nu avusese nimic de câștigat de pe urma faptelor sale. Dimpotrivă, lucrurile pe care le făcuse îi puseseră propria viață și libertate în pericol. Busch nu făcu niciun comentariu după ce Michael termină de spus povestea.

— Mai e ceva, adăugă Michael oarecum șovăind.

Busch inspiră adânc și reținu aerul pentru o secundă. Se așează pe unul dintre scaunele de la bar. Acceptase

povestea prietenului său, dar simțea că n-o să-i placă și urmarea.

— Am găsit o geantă în mașină, e cea pe care o purta Genevieve acum patru luni, când a venit la mine.

Busch închise ochii. „Acu-i acu”, se gândi el.

— Am găsit un singur lucru în geantă. Michael așeză cartea de vizită pe masă.

— Ai furat dovezi? întrebă Busch, ținându-și încă ochii închiși. Asta e de rău, Michael.

— Dovezi? Genevieve e cea care a fost în mașină, fără îndoială. Această carte de vizită era sigur pentru mine.

— Ce dracului se întâmplă, Michael? Îmi ascunzi ceva?

— Nu fi ridicol, credeam că ești la pensie.

— Să nu deschidem discuția asta, te rog.

Busch nu se mai putea păcăli: îi era dor de meseria lui de polițist, de detectiv, încercând să-și dea seama cum stau lucrurile. Dar soția lui, Jeannie, aproape că îl obligase să se pensioneze și o făcuse mult prea devreme. Nu i-o spusese, dar avusese mari îndoieli chiar începând de a doua zi după ce se retrăsese și în acest moment își amintea totul cu regret. Îi lipseau adrenalina, satisfacția rezolvării unui caz, îndreptarea răului. Cel mai mult îi lipsea dreptatea. Tot ce vedea acum erau oameni înecați în scotch și bere, plângându-se de viețile lor plictisitoare sau teribile. Busch visase că barul va fi recompensa lui, timpul lui liber în care să se relaxeze, dar nici vorbă de așa ceva. Era pur și simplu plictisitor. Toate ca toate, dar un lucru era clar: lui Busch îi lipsea activitatea lui de polițist.

Suferea de sindromul „era-mai-bine-înainte”. Plecase din poliție pentru a-și îndeplini visul de a avea propriul bar și pentru a scăpa de stres. Dar îi lipseau adrenalina și senzația că schimbă ceva în bine.

— Dacă Genevieve a condus mașina aceea, atunci unde se află ea acum? întrebă Busch, în timp ce deschise ochii într-un final.

— Nu știu, dar nu cred că este moartă.

— Dacă era la volan, îmi pare rău s-o spun, dar e foarte posibil să fie moartă, iar cadavrul ei să fie pe acolo, pe undeva. Ar putea fi rănită sau pur și simplu nu ea a condus acea mașină... iar tu ai o imaginație mult prea bogată.

Michael scoase din buzunar scrisoarea de la Mary și o așeză lângă cartea de vizită. Cele două adrese identice se aflau acum una lângă cealaltă.

Busch trecu pe lângă ele și citi scrisoarea de la Mary fără să scoată o vorbă, apoi o puse la loc și se afundă în gânduri.

— Nu-mi spune că e o simplă coincidență... Michael se opri pentru un moment ca să se adune, încercând să-și recapete calmul. Pentru că nu e așa sub nicio formă!

Busch mai verifică o dată cartea de vizită.

— Cine e Stephen Kelley?

— În afara faptului că este avocat? spuse Michael. N-am nici cea mai vagă idee. Face muncă de voluntariat pentru Biserică și pentru orfelinatul de unde vin. Am încercat să dau de el, dar nu mi-a răspuns.

Busch se tot uita la cartea de vizită, comparând adresa cu cea de pe scrisoarea lui Mary.

— Paul, cred că tatăl meu e pe acolo, pe undeva. Și că are de-a face cu toată treaba asta. Nu știu exact în ce fel; Mary și Genevieve insistau să-l caut. Adresele astea trimit la același indiciu.

Busch se întoarse în cele din urmă spre Michael.

— Ce cauți de fapt, Michael? Ce speri să găsești? Vrei cu adevărat să-ți găsești tatăl sau doar să-i îndeplinești lui Mary ultima dorință ca să-ți vindeci sentimentul de vinovăție care te bânuie?

— Nu știu, spuse Michael. Poate...

— Michael, spuse Busch pe un ton calm, Mary nu mai este printre noi. Orice ai face, nu vei putea să o aduci înapoi. Dar, dacă vrei să-ți găsești părinții biologici...

Michael merse până la masă, ridică scrisoarea și se uită la prietenul său.

— Ce zici, mergem în Boston?

Capitolul 10

Era spre seară. Erau deja douăzeci și trei de grade, iar aburii se condensau fără încetare pe geamurile mașinii lui Busch, în timp ce ieșeau din stația de poliție a orașului Byram Hills. Lacul fusese drenat; scafandrii răscoliseră tot ce era de răscolit, toți ajungând la același rezultat: oricine fusese la volanul Buickului, viu sau mort, nu era de găsit în apă, pe mal sau lângă mașină. Fuseseră descoperite urme de picioare pe mal, dar nu erau concludente – puteau aparține unui pescar sau unor adolescenți, nimeni nu putea spune cu siguranță. Mașina fusese recunoscută ca aparținând unui birou de închirieri din aeroportul Logan din Boston, dar șoferul nu fusese identificat, ceea ce-i întărea suspiciunile lui Michael.

Mobilul lui Michael era prins de încheietura umărului. Trecuseră trei minute de când operatorul din Vatican îl lăsase în așteptare. El și Busch erau deja la a doua sticlă de cola; Michael cumpăraseră băutura cu cafeină și zahăr care îi plăcea cel mai mult lui Busch.

Trei bipuri scurte se auziră din telefon, apoi un „Michael”? Accentul era italian.

— Simon...

Michael nu-și putea ascunde emoția din voce; era ca și cum ar fi fost anunțat că s-a născut cineva sau că altcineva s-a vindecat de o boală incurabilă. Dar circumstanțele și anxietatea îl făcură să se tempereze.

— E în viață! spuse Michael.

— Poftim? Bună și ție, Michael! replică Simon, neînțelegând spusele lui Michael.

— Simon, trăiește!

— Despre cine vorbești?

— Despre Genevieve.

— În viață? Michael simțea foarte bine confuzia lui Simon în liniștea de la capătul liniei. Dar e absurd!

— Știu că e greu de crezut.

— Ai văzut-o? Unde e?

— Nu, e vorba despre un accident de mașină...

Michael continuă să-i explice lui Simon ce se întâmplase – își dădea seama că teoria lui nu era tocmai credibilă și luă în considerare posibilitatea de a fi de fapt victima propriei imaginații și a unei dorințe subconștiente. Explică ce era cu geanta și cu cartea de vizită, felul în care adresa menționată se potrivea cu adresa pe care i-o lăsase Mary și faptul că poliția nu găsisese pe nimeni pe fundul lacului.

— Dar tu n-ai văzut-o? Întrebă Simon, insistând.

— Nu, răspunse Michael ezitând.

— Ai căutat-o?

— Am început să o căutăm azi-noapte, dar e ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Poliția a drenat lacul, dar știu că nu e acolo. A dispărut, Simon, nu știu cum, dar a dispărut.

Pe măsură ce secunde se scurgeau, Michael își dădea seama de ceva: Simon nu pusese la îndoială nici măcar un moment așa-zisa ei înviere, apariția ei bruscă, de parcă nici n-ar fi murit vreodată.

— Trebuie să plec, spuse Simon brusc.

— Spune-mi ce vrei să fac.

— Nimic. Stai departe de asta, Michael.

Tonul lui Simon era mai degrabă unul poruncitor decât sfătuitor.

— Mă cunoști mai bine de-atât. Credeam că e moartă, Simon. Ai organizat ceremonia funerară, pentru numele lui Dumnezeu. Ce se întâmplă?

— Nu te amesteca, îl imploră Simon. O voi găsi.

— Dar era aici, voia să ajungă la mine.

— Dacă a fost acolo, acum e sigur mult mai departe.

— De unde știi?

Momentul de tăcere se prelungi, întrerupt doar de interferențele din rețea.

— Ar putea fi răpită, spuse Michael. Ar putea fugi. Tu nici măcar nu știi unde să o cauți.

— Știu de unde să încep, spuse Simon. Ascultă, știu că sunteți prieteni, dar este și prietena mea. Crede-mă, Michael, n-o poți proteja.

O liniște absolută părea să curgă prin telefon, inundând mașina.

— Să o protejez? Întrebă Michael, pus deodată în gardă. De cine anume să o protejez?

Michael își simțea sângele clocotind prin vene; era dat peste cap.

— Te rog. Simon tăcu un moment. Doar nu te amesteca. Dacă e în viață, o voi găsi eu.

Michael și Simon erau prieteni de optsprezece luni, dar Simon tot Simon rămăsese. Un om capabil de un devotament absolut pentru Dumnezeu și pentru prieteni. Un om care luase mai multe vieți decât salvase, un om care nu spunea niciodată „te rog”.

— Simon, spuse Michael, cedând în cele din urmă, credeam că e moartă.

— Așa credea toată lumea, spuse Simon încet, după care închise telefonul.

Capitolul 11

Cele două vâsle tăiau apele râului Charles, iar carena albă sidefie părea să plutească deasupra valurilor de parcă ar fi fost un bloc de gheață. Cei doi vâslași semănau cu niște jucării mecanice care se sincronizează perfect. Michael privi cum dispărură la o cotitură în susul râului, în timp ce trecea podul Longfellow din centrul Bostonului. Părăsiseră stația de poliție la ora cinci dimineața și făcuseră drumul de trei ore în mai puțin de două ore și jumătate; când își conducea Corvette-ul, Busch nu pierdea nicio secundă. În ciuda discursului lui Simon cu care nu aveai cum să nu fii de acord, cei doi stabiliseră că, atunci când se vor întoarce, vor face orice ca să o găsească pe Genevieve.

Putură să oprească la stația de poliție datorită lui Busch, care se interesa, chipurile, de mașina scufundată și de cum mergeau investigațiile. De fapt, mai exista încă un motiv pentru vizita lor. Chiar dacă nu mai era angajat în poliție, Busch rămăsese totuși cel mai popular om de acolo. Începătorii și veteranii îi cereau sfaturi, atât pe plan profesional, cât și pe plan personal, și așa stăteau lucrurile de douăzeci de ani. De fapt, Busch era mai respectat chiar decât căpitanul Delia. Așa că, atunci când Busch îl rugă pe Joe Grasso să-l ajute, sergentul nu ezită nicio secundă. Nu întrebă de ce avea nevoie de informații despre cel care locuia pe strada Franklin nr. 22, în Boston; pur și simplu tastă adresa în bazele de date ale poliției, căutând în dosarele DMV, FBI și LexisNexis. Nu găsi mare lucru, dar ce găsi fu de-a dreptul surprinzător.

Stephen Kelley era un avocat în vârstă de cincizeci și opt de ani, cu o carieră uimitoare. Fusesse avocat pentru un district întreg, însă evita să-i apere pe criminali, optând în schimb pentru fuziuni și achiziții. Michael credea însă că acest bărbat îi protejează totuși pe criminali. Trecutul lui de om sărac era întunecat; în plus, avea și câteva caziere deschise mai demult, în tinerețe. Dar, după ce împlinise

douăzeci de ani, se mutase din sudul Bostonului și reușise să câștige un venit de peste șaptezeci și cinci de milioane de dolari.

Acțiunile sale filantropice se îndreptau spre două zone: politica – donase sume importante politicienilor din sudul Bostonului, orașul său natal – și copiii, încurajând adopțiile și instituțiile în care erau îngrijiți cei fără adăpost.

Busch se afla acum în Beacon Hill, zona de elită a Bostonului, unde se concentrau toată forța și agitația capitalei New England. Casele erau rafinate și parcă fără vârstă, multe dintre ele fiind neschimbate de sute de ani.

— Jeannie o să fie foarte supărată când o să afle că te joci de-a detectivul – o să-ți spună că un lucru duce la altul și mâine, poimâine o să revii în poliție.

— Credeam că nu facem nimic altceva decât să îți căutăm părinții.

— Așa e, dar nu poți să-mi spui că nu vezi totul ca *pe un puzzle* pe care trebuie să-l rezolvi. Parcă erai pensionat.

— Haide, doar mă cunoști – lupu-și schimbă părul, dar năravul ba. Știi la ce mă refer, nu?

Bineînțeles că Michael știa. Busch era polițist. Întotdeauna fusese, întotdeauna va fi. Faptul că renunțase la meseria lui pentru un bar nu-i putea schimba felul de-a fi. Michael știa asta mai bine decât oricine; nici el nu procedase corect dacă tot „se retrăsese”. Să instalezi sisteme de securitate nu era totuna cu pericolele la care se expunea acum.

— Oricum o să se supere.

— Nu e chiar așa. Chiar ea mi-a spus să te ajut. După ce i-am povestit despre scrisoarea lui Mary și câteva lucruri despre părinții tăi, a fost de părere că e o idee bună să vin cu tine, spuse Busch. Crezi că tipul ăsta știe cine sunt părinții tăi?

— Asta urmează să aflu.

Busch coti pe o stradă pietruită și ajunse pe strada Franklin la nr. 22. Era un duplex locuit de o singură familie,

netencuit pe afară, însă partea de sus era dintr-o marmură albă care părea la fel de nouă ca în ziua în care fusese construită casa. Arborii decorativi care înconjurau cele cinci trepte ce duceau la ușa de mahon din față erau perfect simetrice și păreau tunși cu o foarfecă de grădină. De fiecare parte a ușii atârnavă două felinare cu gaz, amintind de vremurile de dinaintea apariției electricității. Era o casă aleasă pe o stradă exclusivistă; un trofeu al privilegiaților, al celor avuți, îmbogățiți prin propria muncă sau printr-o moștenire și, din câte citise Michael în baza de date de la LexisNexis, averea lui Stephen fusese câștigată prin cea de-a doua metodă.

— Vrei să vin cu tine? îl întrebă Busch în timp ce cotea pentru a parca mașina.

— Nu te supăra, dar nu cred că m-ar ajuta prea mult aerul tău intimidant.

— Poftim? Busch era cu adevărat șocat.

— Dacă un tip de doi metri mi-ar ciocăni la ușă, nu știu cât de ușor mi-ar fi să-i răspund la întrebări.

— Dar nu intimidez pe nimeni! izbucni Busch dintr-odată. Michael zâmbi în timp ce își privea prietenul bine făcut aflat în spatele volanului. Scaunul era împins la maximum, iar mâinile sale gigantice strângeau volanul.

— Toate ca toate, dar personalitatea ta caldă iese la iveală. Doar că prima impresie pe care o lași îi îndepărtează pe oameni. Și nu știu dacă o să mai am șansa să vorbesc a doua oară cu tipul ăsta.

— Ieși dracului din mașina mea! spuse Busch, scuturându-și capul. Își înclină scaunul și închise ochii.

Trecu o secundă, timp în care Michael se holbă la prietenul său, apoi ieși din mașină. Dar, înainte să închidă portiera...

— Sună-mă dacă ai nevoie să intimidez pe cineva, bombăni Busch.

Michael zâmbi în timp ce ieși din parcare și o luă pe strada pe care erau aliniate casele. Busch era un om

inimos, prietenul său cel mai bun; Michael nu avea nicio îndoială că îi va sări în ajutor așa cum o făcuse și altă dată, dar se îndoia că va avea probleme cu un avocat de cincizeci și opt de ani.

Urcă cele cinci trepte și se opri pe pragul din fața ușii imense de mahon. Soneria era un leu de alamă, iar soarele dimineții se reflecta pe coama aurită a acestuia. Michael mai rămase acolo un moment; scoase apoi cartea de vizită și informațiile despre proprietarul casei în fața căreia se afla. Verifică încă o dată adresa și se gândi cum să-l abordeze pe numitul Stephen Kelley. Își luă inima în dinți în cele din urmă și ridică inelul de metal. Sunetul produs confirmă faptul că se afla în fața unei case imense.

Așteptă vreo treizeci de secunde și tocmai se pregătea să bată din nou când ușa se deschise. Nu faptul că ușa fusese deschisă brusc îl șocă pe Michael, ci persoana din spatele acesteia.

Avea în jur de un metru șaptezeci, părul lung și negru, coafat elegant în timpul zilei, ca pentru întâlniri de afaceri, și probabil aranjat cu totul altfel seara. Nu avea mai mult de treizeci de ani, era îmbrăcată într-un sacou cu dungi și o fustă asortată, care-i venea ca turnată. Părea să aibă o constituție athletică, dar nu-i lipsea nici acel vino-ncoa', în ciuda aerului său oficial. Dar, dincolo de orice, ochii ei îl făcură pe Michael să-și înghită cuvintele. Ochi mari, de un căprui intens, care parcă îngăduiau o privire scurtă în sufletul ei.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă femeia.

— Bună dimineața! spuse Michael, luat prin surprindere. Îl caut pe Stephen Kelley.

— Aveți programare?

Vocea ei fermă și hotărâtă îl făcu pe Michael să uite de impresia puternică pe care tocmai i-o lăsase.

— Nu tocmai. Mă numesc Michael...

Înainte să termine ce avea de zis, apărură un bărbat înalt de doi metri. Părul său grizonant - mai mult alb decât

grizonant – era pieptănat pe spate și aranjat elegant. Purta un costum de culoarea cărbunelui, fără nicio cută. Își așează cu căldură mâna stângă pe umărul femeii.

— Cine ești?

Vocea lui era puternică și poruncitoare.

— Numele meu este Michael St. Pierre, răspunse Michael cam deranjat de întâmpinarea nu tocmai călduroasă a cuplului în costume cu dungi subțiri.

Bărbatul îi aruncă o privire, studiindu-i chipul preț de câteva clipe.

— Și... continuă femeia.

— Și...

Michael simți că se enervează de-a binelea, însă se bucură că ieșise din starea de mai devreme. Nu suporta să fie tratat cu superioritate. În timp ce se gândea ce să-i răspundă femeii, îi trecu prin cap că tot acest demers era zadarnic. Îi veneau în minte cuvintele lui Busch: „Ce cauți tu cu adevărat, Michael?”

— Soția mea mi-a dat adresa dumneavoastră.

Michael le vorbi direct și hotărât, la fel cum procedaseră și cei doi din fața lui.

Kelley văzu cartea de vizită pe care Michael o ținea în mână.

— Se poate?

Michael îi dădu cartea de vizită. Kelley o ținea la nivelul ochilor, întorcând-o pe-o parte și pe cealaltă, analizând-o de parcă ar fi fost răspunsul la vreo întrebare foarte importantă. Îl privi din nou pe Michael, dădu din cap, apoi i-o returnă.

— Aceasta este cartea mea de vizită pe care nu o dau oricui. Cine ți-a dat-o?

— A fost găsită într-o geantă, dar se întâmplă că adresa menționată să corespundă cu a dumneavoastră – Michael arată spre ușă –, adresă pe care mi-a lăsat-o și soția mea. Nu cred că este vreo coincidență. Asta încerc să aflu.

Kelley o privi pe femeie.

— Susan?

Ea scutură din cap, în timp ce-l măsura pe Michael din cap până în picioare.

— Ești polițist?

Michael dădu din cap că nu.

— N-am dat nimănui recent cartea ta de vizită, continuă ea.

— Ei bine, se pare că asta e. Domnișoara Newman și cu mine suntem deja în întârziere, spuse Kelley pe un ton indiferent.

Atinse ușa cu mâna dreaptă, cu intenția de a o închide, ca un rezumat al întregii discuții cu străinul din fața lor.

Michael continuă să-i privească pe cei doi, surprins de răceala lor, amintindu-și deodată motivul pentru care nu suporta avocații. Deși între ei exista o diferență de vreo treizeci de ani, era clar că cei doi erau făcuți unul pentru celălalt, pentru simplul motiv că nu puteau fi potriviți pentru nimeni altcineva.

— Mi s-a spus că m-ați putea ajuta să-mi găsesc părinții, dar, din câte înțeleg, a fost o greșeală, spuse Michael în timp ce cobora treptele. Vocea lui trăda o mare doză de sarcasm.

Susan se întorsese în casă, Lăsându-l pe Kelly în ușă, privindu-l pe Michael îndepărtându-se. Nu dură mai mult de câteva secunde până când acesta îl strigă:

— Michael...? Așteaptă.

Michael fu invitat într-o bibliotecă retrasă, ca un bârlog destinat doar bărbaților. Era un spațiu cald, dar masculin: pereți închiși de mahon, rafturi suspendate cu cărți, un birou impozant în fața unei ferestre largi încadrate de niște draperii castanii. Deasupra unui șemineu imens, pe care se aflau o mulțime de flori de sezon și crenguțe de copac, era agățată o pictură cu un leu impunător într-o savană africană.

— Îmi cer scuze, spuse Kelley, în timp ce-l invita pe Michael să se așeze într-un imens fotoliu din piele.

Michael se holba la el în timp ce se așeza, încă deranjat de felul în care îl expediase ceva mai devreme.

Kelley își scoase sacoul și îl așază pe spătarul unui scaun mare de tec. Era mai înalt decât crezuse Michael la început. Avea puțin peste doi metri și părea foarte în formă în cămașa sa cu guler răsfrânt și bine apretat. Bretelele se potriveau cu cravata de un albastru-deschis; părul cărunt era tuns cu foarte mult bun-gust. Tot ce avea legătură cu el era perfect controlat – părul, comportamentul, limbajul pe care îl folosea; era cizelat în toate sensurile. Lăsa impresia unui om puternic atunci când își privea oaspetele. Michael se învârtise în cele mai dure cercuri, de la celule de închisoare și camere de interogare până la străzile pline de tot felul de indivizi dubioși, pe unde fusese nevoit să umble din cauza meseriei pe care o avea. Dar niciodată până acum nu întâlnise o personalitate atât de impunătoare; era prima dată când se simțea intimidat de cineva. Încercă încă să-și înlăture rapid această senzație.

— Aș putea să-ți ofer ceva de băut, o cafea, poate micul dejun? întrebă Kelley.

— Nu, mulțumesc.

Kelley se așază pe canapea picior peste picior, sprijinindu-și brațul pe spătar.

— M-ai prins într-un moment prost, spuse el.

— Așa-i întâmpinați pe oameni de obicei?

Era o atmosferă tensionată – amândoi păreau că se chinuie să-și găsească cuvintele.

— Depinde.

Kelley privi peste umărul lui Michael; pentru un moment, păru că privește în gol, ca și cum s-ar fi pierdut în propria casă.

— Vă simțiți bine? întrebă Michael.

Privi chipul bărbatului. Furia pe care o observase mai devreme dispăruse și lăsase loc unei expresii triste.

— Îmi pare rău să aud de moartea lui Mary, spuse el în cele din urmă, părând să-și fi revenit.

Michael fu complet năucit la auzul acestor cuvinte; nu se aștepta ca avocatul să fie la curent cu moartea soției sale. Nu se simți însă în stare să scoată un cuvânt sau să răspundă în vreun fel.

Kelley se ridică brusc și se îndreptă spre ușă.

— Ați... murmură Michael confuz. Ați cunoscut-o?

Kelley se opri și se întoarse spre el. Îl privi, reîntorcându-se pe nesimțite în cameră. Îi aruncă o privire lungă și un zâmbet trist înainte de a se așeza din nou.

— Nici nu știu sigur cum m-a găsit. Era o femeie foarte descurcăreață. Dar da, era deja bolnavă când am cunoscut-o, spunea că ești plecat undeva în interes de serviciu. Încearca să afle cine sunt părinții tăi biologici.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un an. Vorbea despre tine cu foarte multă dragoste. Michael își feri privirea.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o. Înțeleg foarte bine sentimentul de singurătate, de disperare care te macină pe dinăuntru, adăugă Kelley cu mâhnire în glas.

Michael dădu din cap aprobator.

— Vă mulțumesc. Dacă a venit la dumneavoastră, înseamnă că știa că o puteți ajuta, că mă puteți ajuta.

— Știu, mă așteptam să vii la mine de-acum un an. Mi s-a părut nepotrivit să discut despre părinții tăi cu ea, fără ca tu să fii prezent.

— Îi cunoașteți pe părinții mei? Michael nu-și putu ascunde nedumerirea.

— Da, știu cine a fost mama ta. Kelley făcu o pauză, care păru un fel de moment de reculegere. A murit la nașterea ta, Michael, din cauza unor complicații.

Michael nu știu cum să reacționeze. Era ca și cum ar fi aflat că a murit un străin, cineva total necunoscut; fusese totuși prima persoană care avusese grijă de el, care îl ținuse în brațe. Nici măcar nu știa cum arăta mama lui.

— Cât despre tatăl tău... Stephen făcu din nou o pauză.

Nu a fost decât un adolescent, incapabil să aibă grijă măcar de el însuși.

— Bineînțeles. Michael își plecă fruntea.

— Cum de îl cauți tocmai acum, după atâția ani?

— A fost dorința soției mele. Credea că, odată cu moartea ei, voi avea nevoie să mă adun, să-mi găsesc familia.

— Și tu îți dorești asta cu adevărat? întrebă Kelley. Michael îl privi îndelung pe bărbatul din fața sa, analizându-l.

— Tatăl meu este în viață?

Kelley inspiră adânc, evitând întrebarea.

— Din ce trăiești?

— Am propria companie de securitate, răspuse Michael pierzându-și răbdarea.

Kelley dădu din cap.

— Foarte bine, nu e tocmai ușor să-ți conduci propria afacere. Nu știi niciodată în cine să te încrezi, în afară de tine. Probabil că ai lucrat în poliție.

Michael se holbă la Kelley - cumva, cuvintele lui îi sunau ca o provocare.

— Da, într-un fel, să zicem.

— Îți place ce faci?

— Câteodată da, răspuse Michael, din ce în ce mai nervos.

— Mda, spuse Kelley. Știu la ce te referi. Sunt zile și zile... uneori ești nevoit să faci lucruri care nu-ți plac. Ca să facem ce trebuie, acționăm în feluri dezagreabile. Compromisuri morale, dacă mă înțelegi.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul, ambii înțelegând, ambii evitând momentul culminant. Michael izbucni primul. Aruncă o privire prin cameră, privi tablourile, înțelese pe loc viața acestui om. Mintea lui se afla ca într-o cursă rapidă: știa foarte bine ce înseamnă să faci un compromis, el însuși făcuse atâtea. Ca și Kelley, după cum lăsase acesta să se înțeleagă.

— Pot să vă pun o întrebare? Kelly dădu din cap afirmativ.

— De ce m-ați părăsit?

Brusc, avură senzația că spațiul se restrânge, iar timpul, dimpotrivă, se dilată; aproape că-și auzeau bătăile inimii – devenise inutil să mai ascundă... că aveau o legătură de sânge.

— Asta e o întrebare care m-a bântuit... întreaga viață. O parte din mine se aștepta să apari aici acum un an, cealaltă... niciodată.

— Cum puteai bănuî că te-aș găsi?

— Soția ta părea destul de hotărâtă în privința asta.

— Ea știa ceva?

— Dacă știa că sunt tatăl tău? Nu, după cum ți-am spus, dar am considerat că e mai bine să nu știe. Sunt sigur că ai trecut printr-o perioadă destul de grea și că nu aveai nevoie de încă o grijă pe cap. Kelley tăcu pentru un moment. Cu toate astea, mă bucur că am cunoscut-o.

Michael îl privea acum cu alți ochi pe bărbatul din fața sa. Într-un moment atât de stânjenitor cum era regăsirea lor erau incapabili să scoată o vorbă.

— Arăți ca un adevărat Kelley, spuse Stephen fără urmă de emoție.

Michael nu știa ce să înțeleagă din aceste cuvinte. Îl privea pe bărbatul din fața sa: ochii lui albaștri, chipul bine conturat, constituția athletică. Nu se gândise niciodată la fizicul tatălui său biologic, cu toate astea, nimic din ce vedea nu-l lua prin surprindere. Dar, indiferent ce ar fi spus Kelley, Michael era un St. Pierre și întotdeauna avea să rămână așa.

— Ai copii? Întrebă Michael.

— Un băiat, răspunse Stephen, în timp ce-și fixă privirea pe rafturile din spatele lui Michael. În afară de tine.

Michael îi urmări privirea spre un set de fotografii cu fiul lui Stephen, făcute de-a lungul timpului; avea aceiași ochi albaștri că ai săi și că ai lui Stephen. După ce le privi,

Michael conștientiză că mai avea un frate. Dădu din cap.

— Asta-i bine.

— Am ceva pentru tine.

Kelley se ridică de pe scaun; se simțea un fel de emoție în mișcările și în vocea lui, asemănătoare cu cea pe care o ai în timpul Crăciunului, când împarți cadourile. Ieși în grabă din cameră și închise ușile glisante în urma lui.

Michael avu o senzație de amețeală. Acesta era tatăl lui, omul care îl părăsise, care o cunoscuse pe Mary. Bănuise ea oare adevărul? Michael credea că da, intuiția ei era extrem de puternică.

Michael venise aici fără prea mari așteptări, fără să-i treacă prin cap că își va găsi tatăl atât de repede. Nu își pregătise o listă de întrebări sau lucruri pe care să le ceară, nu-l interesa cu adevărat cine erau părinții lui biologici, dar, după ce-l văzu pe acest bărbat, mintea lui se înceteșă, începu să-și pună întrebări despre tatăl său, despre fratele și mama pe care nu-i cunoscuse niciodată. În mijlocul tuturor acelor lucruri frumoase, care arătau bunăstarea lui Kelly, Michael se gândea dacă nu cumva existase și un alt motiv pentru care acesta i se confesase pe deplin. Și, mai presus de toate, se întreba de ce nu-l căutase de atâția ani dacă știa cine e?

Michael privea în jurul lui: biblioteca arăta altfel decât în momentul când intrase. Cu toate că încăperea părea caldă și primitoare, arăta ca o cameră în care se intra rareori. Praful se așezase pe marginile întrerupătorului, coșul de gunoi era gol. Rafturile erau înțesate cu tot felul de cărți: biografii, ghiduri de călătorie sau romane, niciuna dintre ele apărută recent.

Pe mese și prin rafturi erau răsfirate fotografii ale unui Kelley mult mai tânăr: într-una pozase alături de o altă femeie, care nu era Susan, o alta îl surprindea trecând de linia de sosire la maratonul din Boston. Mai erau fotografii ale fiului lui Kelley, la vârste diferite: pe o bicicletă, cu partenera să de bal, stând lângă tatăl său, care se vedea

cât e de mândru de fiul său, la ceremonia de absolvire. Un lucru era sigur: în afară de primele fotografii, mama lipsea de la cele mai importante momente ale fiului ei.

Brusc, Michael își dădu seama la ce se tot uita Kelley în timpul discuției lor, ce-i distrăsese atenția - era imaginea vieții sale trecute.

Un zgomot neașteptat din dreptul ușii îl făcu pe Michael să tresară și să-și întrerupă gândurile. Ușile glisante, groase se deschiseră și, spre uimirea lui Michael, își făcu apariția un alt bărbat, îmbrăcat elegant și cu un aer distins.

— Domnul St. Pierre? spuse bărbatul înalt și blond care tocmai intrase în birou. Ducea cu el o mapă mare din piele, care ieșea în evidență. Era urmat de un alt bărbat, ceva mai corpolent și cu un gât foarte gros, care închise ușa în spatele lui și rămase cu spatele la ea, de parcă trebuia să se asigure că Michael nu avea să plece nicăieri.

— Îmi puteți acorda un moment?

Această voce care părea prietenoasă și pașnică venea dintr-o atitudine cu totul diferită față de cea cu care Michael fusese întâmpinat mai devreme, la ușa din față. Cu toate acestea, accentul italian îl irita și îi dădea fiori pe șira spinării.

Cu câteva momente mai devreme, liniștita viață de pe strada Franklin nr. 22 fusese perturbată. Trei bărbați urcaseră în același timp treptele albastre de piatră. În ciuda faptului că fețele lor de central-europeni erau cât se poate de diferite, păreau croiți ca niște tripleți: bondoci și cocoșați, dar incredibil de agili. Cel mai corpolent dintre ei ținea fără efort un par de vreo patruzeci și cinci de kilograme, cu care, fără rezerve, izbi în încuietoarea ușii, împrăștiind prin casă așchii de mahon. Ceilalți doi se făcură nevăzuți, în timp ce un blond urca scările urmat de un bodyguard, aflat cu două trepte în urma sa; intră pe ușa spartă și ajunse în hol, unde se așeză chiar în fața biroului lui Kelley.

Cei trei nu scăpau din vedere nicio mișcare.

Susan ieși valvârtej din bucătărie, cu o chiflă în mână.

— Ce vreți să... spuse Susan, dar fu întreruptă de bărbatul bondoc, care o ridică de parcă ar fi fost un copil.

Și, cu toate că se zbatu ca un animal sălbatic, dovedind că are forță, bărbatul nici nu clipi. O trase spre el și îi blocă orice mișcare, în timp ce, într-o clipă, bărbatul din stânga îi puse căluș la gură și o legă strâns. Se aplecă și îi lipi țeava pistolului de tâmpla stângă. Susan încetă să se mai zbată. Cei trei bărbați se împrăștiară apoi în camere diferite, mereu cu ochii în patru și întorcând capetele la orice mișcare.

Apoi apăru Kelley, coborând în grabă scările elegante. Văzând-o pe Susan legată, zvârcolindu-se încet pe dușumea, alergă instinctiv să-i dea o mână de ajutor. Dar nu se apropie prea mult; cei trei bărbați tăbărâră pe el imediat. Încercă să-și croiască drum printre ei, lovind în stânga și-n dreapta, dar fu surprins de o lovitură puternică în spate. Se tăvăli pe jos de durere, iar bărbații îi aruncară pe cap o scufie neagră. Deși era năucit, lovea la întâmplare cu picioarele, nimerindu-l pe unul dintre atacatori în față și dându-i sângele. Pierdu însă ușor bătălia în momentul în care reușiră să-l lege și pe el. În tot acest timp, nimeni nu suflă o vorbă, nu se auzi niciun țipăt sau urlet, ca și cum ar fi fost o scenă dintr-un film mut. Bărbații lucraseră eficient, fără să facă prea multă gălăgie și, desigur, fără vreun strop de empatie.

Cu toate că Stephen avea mai mult de doi metri înălțime și cântărea vreo nouăzeci de kilograme, bărbatul de statură mijlocie îl ridicase pe umărul său fără nici cel mai mic efort. Kelly renunțase să se mai zbată; cei trei bărbați ieșiră rapid pe ușa din față, luând cu ei victima, și săriră într-un automobil negru de oraș.

În tot acest timp, Michael stătea în fotoliu, așteptând cu încordare, când bărbatul înalt intră în birou. Așeză mapa din piele neagră pe un scaun, o desfăcu și scoase de acolo o alta, galbuie.

— Mă numesc Julian.

Avea accent italian și părea de circa treizeci de ani. Purta un sacou sport Armani, albastru-închis, pe sub care avea o cămașă galben pai. Era îngrijit și răspândea un aer de superioritate. Părul blond, lung până la baza gâtului, era tuns ca la carte. Nu se zărea nicio emoție în ochii săi albaștri, ceea ce întărea sinceritatea falsă pe care o afișa. Era surprinzător de chipeș, iar lui Michael i se păru că îl mai văzuse undeva; încercă să-l recunoască, dar nu știu de unde să-l ia.

Aruncă o privire bodyguardului care rămăsese nemișcat lângă ușă și care nu scotea un cuvânt; îl urmărea pe bărbatul blond cum se plimba de-a lungul camerei, pe care o examina ca și când urma să o cumpere.

— Ce căutați aici? întrebă Michael în timp ce blondul se așeza.

— Voiam să te întreb același lucru, spuse Julian îndreptându-se spre bar.

— Whisky, bere, suc sau poate vrei apă? îl întrebă pe Michael de parcă ar fi fost el însuși gazda.

— De ce blochează ușa prietenul tău? întrebă Michael. Julian îl expedie pe bărbat de la ușă cu un simplu gest din mână.

Michael îl privi plecând și dădu să iasă.

— Unde e Kelley, ce-i asta, un joc de-al lui?

— Nu e vorba despre niciun joc, zâmbi bărbatul, în niciun caz pentru mine. Ia loc, hai să vorbim un pic.

Michael se opri și-l privi lung pe bărbatul din cameră. Numai oamenii influenți sau cei orgolioși aveau bodyguarzi, iar Julian părea genul care își ia toate măsurile de siguranță; Michael nu se îndoia că bărbatul care ieșise aștepta de cealaltă parte a ușii, având grijă ca nu cumva să scape din birou. Își deschise brațele întrebător.

— Unde este Kelley?

— Mai departe de tine decât a fost vreodată.

Julian îi înmână mapa gălbuie. Michael o puse pe o masă

din apropiere, fără să se deranjeze măcar să se uite la ea.

Julian îl privi, își puse paharul pe marginea mesei și se așeză pe unul dintre fotolii, îndemnându-l pe Michael să facă același lucru. Acesta se așeză mai mult în silă și îl privi pe bărbat. Dură ceva până când chipul lui Julian se îndreptă spre Michael.

Inspiră adânc și spuse:

— Îmi iubesc colecția de artă, am petrecut ani de-a rândul să găsesc cele mai frumoase obiecte din lume. Mult timp l-am alocat pentru descoperirea unor capodopere care se credeau pierdute pentru totdeauna. *Grandies Mon Chat* de Rugio, *Hamilton on the Lake* de Cvice. Mi-au trebuit ani întregi ca să le localizez pe unele, să folosesc surse obscure, informatori plătiți – aici Julian îi aruncă o privire lui Michael – ... hoți. Am fost dispus să plătesc oricât, să aștept oricât. Câteodată... chiar și șapte ani.

Julian se lăsă pe spătarul fotoliului. Michael rămase pe loc, în timp ce momentul de tăcere se prelungea.

— Șapte ani?

— Da, atât mi-a luat să localizez *Testamentul*.

Michael încerca să-și dea seama la ce se gândea bărbatul din fața lui, fiind convins în același timp că el era un pion într-un joc de șah.

— *Testamentul*?

— A, da, scuză-mă, poate ai uitat. Tabloul pe care mi l-ai furat.

În timp ce cuvintele lui Julian deveneau clare, gândurile lui Michael se roteau ca un titirez, pe măsură ce începea să înțeleagă. Omul din fața lui, acest Julian, nu era altul decât Julian Zivera, fiul lui Genevieve, de care ea se temea atât de mult, pe care ea îl numise cel mai periculos om din lume. Confuzia lui Michael se transformă în furie, acum că-și dădea seama că acesta era doar începutul.

— Mi-ai furat tabloul, Michael. Te-ai strecurat în Elveția și ai furat o operă de artă pe care am căutat-o timp de șapte ani.

Omul vorbea cu un calm ce părea straniu, ținând cont de lucrurile pe care le spunea.

Michael se uită spre ușa închisă a camerei.

— Te gândești cum să scapi, încotro s-o apuci. Dar, înainte să fugi – Julian zâmbi –, te sfătuiesc să te uiți în mapa aceea.

Michael își întoarse privirile către mapa gălbuie de pe masă, dându-și seama că orice ar fi fost înăuntru nu putea duce decât la un dezastru, și o ridică încet.

— Te am la mână, Michael.

Zâmbetul fals de pe buzele lui Julian dispăruse.

Michael deschise dosarul și simți cum lumea sa se prăbușește. Conținea poze cu cârligele pe care le folosisese atunci când intrase în clădirea misterioasă din Elveția; mai erau fotografii cu el, din noaptea aceea, alergând de-a lungul podului acoperit de zăpadă în Geneva.

— N-a fost greu să pun totul cap la cap, spuse Julian. Tu – îți îndreptă degetul spre Michael, de parcă l-ar fi certat –, tu ai fost hoțul preferat al mamei.

Michael îl privi cu frică și cu ură în același timp.

— Știu că mama te-a rugat să-mi furi tabloul. Și știu că ceea ce era ascuns sub pânză este acum la tine.

Michael nu spuse nimic, știind că distrusese totul, că-l făcuse bucăți și îl dizolvase în acid, ștergându-l de pe fața pământului.

— L-am căutat atâția ani și exact când dădusem de el... Ei bine, acum am ceva mai bun. Am hoțul meu personal. Zâmbetul îi reveni pe chip. Cu talentul tău, o să faci rost de ceva pentru mine. Noi doi vom face o înțelegere, Michael.

Michael ura șefii, ura să facă ce i se spune, să fie la mâna cuiva și, mai mult decât orice, ura să fie șantajat.

— Trebuie să-mi găsești o cutie și vom face un schimb. Many ar zice că e un schimb corect. Nu numai că nu o să predau acest dosar Interpolului, dar o să-ți ofer ceva cu mult mai valoros. Ceva de neînlocuit, ceva ce ai căutat mult timp, ceva după care ai tânjit.

— N-am de gând să...

— Ba mi-e teamă că da.

Julian îi tăie vorba cu vocea lui joasă și plină de furie. Se înroșise la față, iar vasele de sânge de pe gât i se umflaseră, fapt ce contrasta puternic cu felul în care arăta și cu atitudinea sa de mai devreme. Își frecă tâmpla dreaptă ca și cum, prin minune, furia s-ar fi risipit.

— Cum spuneam, continuă Julian, o să-mi aduci această cutie neprețuită și antică, numită Albergo della Vita. O capodoperă aurită, care a fost ascunsă secole de-a rândul, pierdută într-un loc în care nu mulți ar îndrăzni să o caute. Dar pentru cineva cu inteligența ta, asta ar fi cea mai mare provocare.

— Nu mai vreau niciun fel de provocare în numele vreunui ego, spuse Michael și încercă să-și controleze tremurul vocii, fiind la limita răbdării, gata să răbufnească. Nu mă las șantajat. Îți sugerez să cauți pe altcineva. Cineva care să vrea să demonstreze ceva, cineva cu o inimă haină.

— Nu cred că există cineva care să se ridice la nivelul ăsta și nimeni nu și-ar dori plata pe care o ofer. Julian încetini ritmul vorbirii: Recompensa are valoare doar pentru tine.

— Ce ai putea să ai tu din ce-mi doresc eu?

— Cutia pe care o vreau în schimbul lui Stephen Kelley. Tatăl tău.

În timp ce Michael puneă în balanță învoiala care-i fusese propusă, știa că omul din fața sa, în ciuda faptului că arăta ca scos din cutie, în ciuda accentului său și în ciuda șarmului și zâmbetelor, nu avea niciun scrupul. Pe cât era el de rece și de periculos, pe atât de bună era Genevieve; Julian încerca să-l manipuleze afectiv pentru beneficiul său material.

— Nu l-am cunoscut pe omul acesta până astăzi. Și, indiferent dacă e tatăl meu sau nu, nu cedez în fața celor care încearcă să profite de mine pentru câștiguri proprii.

— Bineînțeles că nu faci asta.

Julian zâmbi din nou și scutură din cap.

Michael stătea ca pe ace, simțind că vrea să traverseze camera și să îl facă bucăți pe acest om, care îi răpise tatăl. Un om care îi vâname propria mamă, un om care îi distrusese lumea.

— Cum ai putut să-i faci asta lui Genevieve, propriei mame? spuse în cele din urmă, cu dezgust în voce.

— Oricât ai crede tu că i-am făcut rău, află că te înșeli. Mi-am iubit mama, încă o iubesc. Julian începu să mediteze, ca și cum s-ar fi privit în interior. Credeam că o cunosc. La urma urmei, ea m-a crescut, m-a iubit. Dar avea atâtea secrete, Michael. Nici nu bănuiam...

— Ce să bănuiești?

— Știi cum e ca mama ta să fie de fapt o străină care ascunde de tine cele mai nebănuite secrete? Știi cum e să dispară din viața ta, lăsându-te cu atâtea și atâtea enigme de descifrat? Cine sunt ei, cine ești tu cu adevărat și de unde vii? Julian se opri, pierdut în gânduri. Îl privi apoi pe Michael în ochi și în cele din urmă zâmbi: Acum avem ceva în comun.

— Ce e atât de special la cutia asta? întrebă Michael reticent.

— Ce e atât de special la ea... repetă Julian cu un fel de dispreț care se înecă în tăcere.

Se rezemă din nou de spătarul fotoliului și se holbă la Michael. Mai rămase astfel o secundă înainte de a-i răspunde.

— Ce e atât de special la *Monalisa*, la *Judecata de Apoi*, la *Capela Sixtină*, la *David* al lui Michelangelo? Sunt expresii unice, singulare ale perfecțiunii, concepute de spiritul unui artist, care ascund în același timp misterele propriei inimi, ale propriei creații. Făcu o pauză, apoi își relua discursul: Ceea ce e atât de special la cutia asta este viața tatălui tău; dacă nu mi-o aduci, el va muri.

Julian se ridică și își așează paharul, înainte de a se întoarce spre Michael.

— Vei găsi această cutie și mi-o vei aduce.

Michael simțea cum se învâртеște totul în jurul lui, ca de fiecare dată când era constrâns să facă ceva.

— Chiar dacă aş vrea să fac asta, aş avea nevoie de un plan, de o hartă a drumului până acolo, ar trebui să găsesc locația exactă, aş avea nevoie de bani, de resurse, de inteli...

— Asta îți e de-ajuns pentru început, e practic o mică lecție de istorie. Julian ridică mapa de piele proptită de scaun. Te vei întâlni cu un om pe nume Fetisov în Moscova, în Piața Roșie; el te va ajuta cu orice vei avea nevoie și îți va oferi toate informațiile pe care le ceri.

— Moscova? răbufni șocat Michael.

— Șterge din minte imaginea pe care o ai despre Războiul Rece. Moscova e un oraș cosmopolit, vibrant, un loc minunat pentru un hoț ca tine. Cât despre identificarea drumului către cutie... doar urmărește harta.

— Care hartă? întrebă Michael.

— Cea pe care ai furat-o din Elveția, cea care era ascunsă în spatele tabloului meu. Să nu îndrăznești să-mi insulti inteligența spunându-mi că nu ai deschis-o și că nu te-ai minunat în fața a ceea ce eu eram îndreptățit să văd primul, după cinci sute de ani.

Michael înmărmurise, ochii i se împăienjeniseră pe măsură ce era cuprins de panică. *Într-adevăr*, tăiasse pânza din spatele tabloului și privise harta care se afla dedesubt, cu surprindere, admirație și confuzie. Și, așa cum îi ceruse Genevieve, distrusese atât tabloul, cât și harta, îndeplinindu-i astfel dorința de a le ține cât mai departe de fiul său Julian.

Zivera scoase un telefon mobil din geacă și i-l aruncă lui Michael, care nu se obosi să-l prindă; îl lovi în piept și căzu pe podea.

— Aștept telefonul tău din Piața Roșie, mâine, la zece dimineața, ora Moscovei.

— Și dacă nu sunt de acord?

— Ei bine, Michael, ai renunța la tatăl tău așa cum a făcut-o el cu tine?

Michael îl privi în ochi pe Julian; acolo unde se aștepta să vadă flacăra vieții nu văzu decât un gol. Michael mai dăduse și înainte ochii cu diavolul, iar Julian părea una dintre întruchipările sale. Acest bărbat nu avea deloc sentimente și nu-l interesa nimic altceva decât să-și atingă scopurile. Iar Michael era înspăimântat. Înțelegea acum avertismentul dur al lui Genevieve, frica ei față de acest om care era chiar fiul său.

— E numai vina ta, Michael. Hai să stabilim ceva. Dacă nu te-ai fi amestecat în treburile mele, dacă ai fi stat departe de tabloul meu, n-am mai fi fost aici, în minunata casă a tatălui tău, în timp ce el e târât cu forța în afara țării. Am văzut cum se zbătea disperat în mâinile oamenilor mei. Aș spune că se ține destul de bine pentru un bărbat trecut de cincizeci de ani. Dar nu-mi pot imagina cum îi va rezista inima la tortura pe care i-o voi aplica dacă nu-mi îndeplinești dorințele. Nu-l voi omori imediat. O să-l las să sufere. O să-i spun că suferința prin care trece este cauzată de furtul tău nechibzuit. Părinții, indiferent ce ar face, ne educă prin iubire sau prin neglijență, prin semne de afecțiune sau prin abandon nepăsător. Oricât de mult am dori să negăm asta, sunt părți din noi, sunt materialul din care suntem făcuți. Și, cum probabil ți-ai dat seama deja, părinții plătesc întotdeauna prețul transformărilor copiilor lor.

— Ți-ai hăituit mama... spuse Michael printre dinți.

— Și l-am răpit pe tatăl tău. Iar el va fi eliberat doar cu condiția să faci exact ceea ce îți cer. Dacă mergi la poliție, el va muri, iar tu vei fi arestat nu numai pentru furt de opere de artă în Europa, dar și pentru moartea sa. Dacă-mi ignori mărinimia și încalci contractul, va muri. Și nu repede, ascultă la mine. Va muri încet, va trece prin multă suferință. Sunt sigur că mama ți-a explicat că sunt un om contradictoriu, vicios. Julian își luă paharul și se îndreptă

spre bar, reumplându-l. Întotdeauna m-a subestimat atât de mult...

Lui Michael îi clocotea sângele în vene și simțea că își pierde cumpătul. În sufletul său își făcea loc sentimentul de vinovăție, pentru că pusese în pericol de moarte un om pe care abia îl cunoscuse, un om pe care îl căutase, pe care Mary îl implorase să-l găsească. Nu se putea gândi la el ca la un tată;

Kelley era doar un om care-l lăsase baltă la un moment dat, dar asta nu-l împiedica pe Michael să nu se simtă deja vinovat de moartea sa.

— Așadar...

Julian își scutură umerii și bătu din palme. Starea sa de mai devreme se schimbase la o sută optzeci de grade, transformându-se într-un optimism jovial.

— Moscova e așezată deasupra unei formațiuni de tuneluri și caverne, dintre care majoritatea sunt construite de oameni și datează de secole. Multe dintre aceste tuneluri apar pe hartă și sunt locuite de o cultură underground a săracilor, a boemilor și a aventurierilor. Dar există o zonă unde nu s-a aventurat nimeni timp de cinci sute de ani. Și cei care au fost acolo nu s-au mai întors. În acel loc va trebui să ajungi și tu. În acest complex subpământean se află un loc ascuns, de pe vremea țarului Ivan Vasilievici, un om căruia nu întâmplător i se spunea Ivan cel Groaznic. E vorba de o bibliotecă despre care se spune că ar avea obiecte antice și bogății cum nu-ți poți imagina. Un secret ascuns într-un loc al secretelor.

Zivera inspirăadânc, ca și când ar fi încercat să se liniștească.

— Unde e acest loc? întrebă Michael retoric.

— Sunt sigur că ai auzit de el. În rusă i se spune „citadelă”. Julian făcu o pauză și sorbi puțin din băutură. Dar toată lumea îl cunoaște sub numele de Kremlin.

Michael izbucni într-un râs batjocoritor.

— Cred că glumești!

— Te asigur că nu glumesc cu astfel de lucruri. Ochii de un albastru spălăcit ai lui Julian deveniseră arzători. Dacă mâine-dimineață nu vei fi în centrul Pieței Roșii, o să-țiucid tatăl. Dacă nu-mi aduci cutia Albero della Vita în nu mai mult de șapte zile, Stephen Kelley va fi mort înainte să ai șansa să-l cunoști.

Paul Busch avea un somn agitat. Visa un meci de baseball, dar și pe Jeannie. Erau singuri în mijlocul parcului Fenway, cu copiii lor, Robbie și Chrissie, care mâncau hotdog. Echipa Red Sox era la douăzeci de goluri distanță de Yankees, iar mulțimea din Boston era pe punctul de a răbufni. Toți fanii erau îmbrăcați în culorile echipei Sox, mai puțin Paul și familia sa, care purtau culorile celeilalte echipe, costume cu dungi albastre și, de fiecare dată când erau văzuți de câte vreun fan Sox, ura lor colectivă se concentra dinspre teren spre locurile 12, de la A la D; Paul transpira în neștire, simțind sudoarea gâdilându-i spatele și pieptul. Căuta cu privirea o ieșire. El și Jeannie își luaseră copiii de mână; Paul o luă spre stânga, Jeannie spre dreapta. Amândoi erau sfidători, încrezători în alegerea făcută. Apoi fanii porniră după ei, apropiindu-se tot mai mult. Zgomotele provocate semănau cu răgetele unui leu.

Busch tresări în scaunul mașinii; inima îi bătea cu putere și un strat de sudoare îi acoperea corpul. Ațipise pe strada Cambridge, în Boston, cu motorul pornit și cu ferestrele ridicate. Soarele îl lovea în față, iar în mașină erau patruzeci de grade. Busch privi în jurul său, apoi se uită la ceas. Deschise portiera, lăsând să pătrundă înăuntru aerul dimineții, care era mai rece cu cel puțin treizeci de grade. Trebuia să fi setat pe modul decapotabil. Ieși din mașină, o încuie și se îndreptă spre strada Franklin. Nu era nici urmă de Michael și nici nu-l sunase. Era îngrijorat, dar spera că se înșală. Trecu pe lângă șirul de case elegante și ajunse la numărul 22.

Când văzu ușa din față deschisă, inima începu să-i bată

de două ori mai repede. Urcă scările în câteva secunde și dădu peste o femeie care încerca să rupă sforile cu care era legată. Busch nu văzuse în viața lui atâta furie în ochii unei femei.

Se aplecă să o ajute; încheieturile i se învinețiseră din cauza sforilor, iar gura îi era încă roșie din cauza benzii pe care și-o rupsese. Părea să se fi calmat; stătea chircită, dar își controla respirația și părea să-și revină. Îi oferî brațul ca să o ajute, dar ea îl ignoră.

Îndată ce se ridică să verifice ușa care dădea spre birou, tot calmul femeii se risipi. Michael era în birou, strângând mânerul ușii; avea o privire năucă, de parcă tocmai văzuse moartea cu ochii și nu își putuse da seama ce se întâmplă cu el. Dar pumnul femeii îl readuse cu picioarele pe pământ imediat ce îi lovi maxilarul. Tocmai se pregătea să-l pocnească din nou, însă Michael reuși să parăzească această lovitură.

— Ce i-ai făcut lui Stephen? țipă ea.

Nu se opri, ci dimpotrivă, loviturile ei se înteteau. Michael se străduia din răputeri să se ferească, fără să fie agresiv la rândul lui.

În cele din urmă, se ridică din nou pe vârfuri, dar Busch o prinse și o trase înapoi. Femeia își mișca membrele fără oprire, în ciuda faptului că avea de-a face cu un bărbat corpolent și puternic.

— Calmați-vă, spuse Busch cu o voce blândă. Totul va fi bine.

— L-a răpit pe Stephen...

— N-a răpit pe nimeni.

Busch îi aruncă o privire întrebătoare lui Michael, doar ca să scape de îndoiala că ar fi făcut ceva atât de prostesc.

Michael traversă uriașa casă și ajunse într-un salon, unde se așeză pe o sofa ciudată, cu tapiserie cu model floral. Privi în jur, încercând să se orienteze puțin în spațiu. Șemineul uriaș nu era folosit pe timpul verii; în locul

buturugilor se afla un buchet de flori imens. Deasupra poliței era un tablou în ulei care înfățișa un râu de munte; nu era cine știe ce, dar nu părea deloc ieftin. Camera părea aranjată de un cunoscător: draperii elegante, scaune din piele, unele chiar din piele de căprioară. Michael părea să caute un indiciu în cameră, dar nu îl găsi. Nimic nu era personalizat: nu vedeai cărți sau fotografii. Când își ridică privirile, parcă revenind la realitate, îi găsi în același loc pe Busch și pe Susan, amândoi ezitând să scoată o vorbă, de parcă asta l-ar fi supărat într-un fel pe Michael.

În cele din urmă, Busch intră în cameră.

— Ești bine?

Michael îl privi, dar nu-i răspunse.

— Ce dracului s-a întâmplat?

Michael tresări în scaunul său. Își scoase telefonul mobil din buzunarul cămășii. Se uită la el în timp ce vibra fără oprire, apoi deschise clapa.

— Da?

— Ei bine?

Vocea lui Julian părea aspră la telefon.

— Ei bine ce? spuse Michael.

— Stai în casa tipului ăluia încercând să asimilezi ce ți-am spus, dar timpul zboară. Va trebui să te scutesc de efortul ăsta, să mă asigur că pornești la drum.

Apoi, ca din senin, la telefon se auzi o altă voce:

— Bună! Vocea lui Kelley era ezitantă, calmă. Ascultă, eu...

— De unde știu eu că ești cine pretinzi că ești? întrebările îi asaltau mintea lui Michael. De-abia făcuse cunoștință cu acest om, iar Michael nu putea fi sigur în niciun fel de pretinsa legătură de sânge care-i unea, nu avea nimic în afară de cuvinte. *Niciodată nu știi în cine să te-ncrezi*, spusese Kelley. Cuvintele acelea fuseseră mult mai profetice decât își imaginase. Michael voia să creadă, dar, în același timp, spera ca totul să fie doar un vis.

— Cum pot să fiu sigur că tu și Zivera nu mă mințiți, că

ăsta nu e altceva decât un plan elaborat pentru a mă șantaja? întrebă Michael.

— E cumva Stephen la telefon? interveni Susan. Michael îi făcu semn să nu se bage și o avertiză să păstreze distanța.

— Ce dracului se întâmplă acolo? răzbătu prin telefon vocea nervoasă a lui Kelley.

— Asta vreau să știu și eu.

Michael se înfuriase. La celălalt capăt se făcuse însă liniște.

— Asta înseamnă că suntem doi.

— Dă-mi telefonul! se răsti Susan.

Busch o prinse ușor de umeri și o duse în cealaltă parte a camerei, șoptindu-i să se liniștească.

— Am nevoie de dovezi! spuse Michael printre dinți. Și am nevoie de ele acum.

— Te-ai născut pe cincisprezece martie...

— Asta nu e nicio dovadă! Michael îl întrerupse abrupt.

Susan se ridică brusc de lângă Busch, alergă lângă Michael și încercă să-i smulgă telefonul.

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

Michael încercă să țină telefonul departe de ea și îi făcu semn din ochi lui Busch, cerându-i ajutorul. Acesta o luă din nou de braț.

— Lasă-l să vorbească.

— Era Susan? întrebă Kelley.

— Nu-ți face griji pentru ea. Continuă! urlă Michael în telefon.

— Ai fost adoptat de familia St. Pierre...

— Ascultă aici, trebuie să-mi aduci dovezi mai concludente de-atât.

— Pe Genevieve ai crede-o?

Michael fu de-a dreptul surprins de această replică. Rămase fără cuvinte. Niciodată nu o pomenise pe Genevieve în discuția cu Kelley. Era un moment...

— Dă-mi-o pe Susan, spuse el.

Michael se întoarse spre aceasta, întinzându-i telefonul fără niciun chef.

— Vrea să vorbească cu tine.

Susan smulse telefonul și îl strânse de parcă ar fi fost copilul pe care îl pierduse cu mult timp în urmă.

— Ești bine? Ești rănit?

Susan își încheștase ambele mâini pe telefon, iar expresia ei dură de mai devreme se disipă imediat ce îi auzi vocea. Începu să plângă în timp ce-l asculta cu atenție, dând din cap, privindu-l pe Michael.

— Stephen, cine sunt toți acești oameni, ce vor de la tine?

Susan asculta, privindu-i pe Michael și pe Busch. Nimeni nu scotea o vorbă, de parcă orice zgomot l-ar fi ucis pe omul de la celălalt capăt al firului.

— Unde? șopti ea.

În cameră nu se auzea niciun sunet și trecuseră treizeci de secunde de când Susan stătea cu mobilul lipit de ureche.

— Nu-ți face griji, te vom scoate de-acolo!

Ea îi dădu telefonul lui Michael și se repezi afară din cameră.

— Deci? continuă Michael discuția.

— Susan îți va dovedi, spuse Kelley înainte să fie întrerupt. Julian interveni brusc:

— Destulă vorbărie cu tăticu'. Nu uita, ora zece, Piața Roșie. Apoi convorbirea se întrerupse.

Michael închise telefonul și-l privi pe Busch.

— Îmi spui și mie ce se-ntâmplă aici? Busch era de-a dreptul zăpăcit.

Înainte ca Michael să apuce să-i dea un răspuns, Susan reveni în salon; puteai citi confuzia pe chipul ei și încă ceva ce Michael identifică drept teamă. Îl privi, studiindu-l de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, ca și cum ar fi fost o persoană extrem de importantă.

— Stephen m-a rugat să-ți dau asta. A spus că vei ști ce să faci cu ea.

Îi dădu o cutie neagră. Un fel de seif de mărime medie, aproape pătrat, care nu părea deloc o casetă de bijuterii. O cutie cu cifru, care fusese fabricată în așa fel încât să dea mari bătaii de cap unei persoane neautorizate să o deschidă. Michael mai văzuse astfel de casete. Arată exact ca o cutie de valori, fiind fabricată dintr-o bucată groasă de aliaj de carbon, iar în interior era prevăzută cu balamale care îi asigurau impenetrabilitatea. Rezista în vid și în flăcări până la trei ore. Încuietoarea era extrem de greu de descuiat; era făcută dintr-un tub pe care îl puteai întoarce doar cu ajutorul unui ac. Dacă nu aveai la tine un aparat de sudură, ți-ar fi luat ore bune s-o deschizi... asta dacă nu erai într-adevăr dibaci.

— Stephen a spus că vei ști ce să faci cu ea, repetă Susan în timp ce se holba la cutia din poala lui Michael. A spus că este dovada de care ai nevoie.

— Dovada a ce? Întrebă Busch în timp ce măsura salonul în lung și-n lat.

Aparența lui dezordonată contrasta cu interiorul elegant al casei. Michael privi cutia, apoi se uită la Susan.

— De unde a făcut rost de asta?

— Nu știu, dar a venit alături de biletul ăsta. Îi dădu lui Michael un plic.

Michael despături biletul și-l citi.

Domnule Kelley.

Vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat șansa de a vă întâlni. Vă urez noroc în ceea ce privește discuția cu Michael; sunt convinsă că regăsirea după o viață de om este grea, ținând cont și de pierderea pe care ați suferit-o de curând. Cu toate acestea, ar trebui să fiți liniștit: Michael seamănă foarte mult cu dumneavoastră. Este un om extraordinar, de care, fără îndoială, veți fi mândru.

Ca urmare a înțelegerii noastre, vă rog să-i dați această cutie; conținutul îi este adresat lui Michael exclusiv. Vă asigur că nu este nimic ilegal la mijloc, însă conținutul este

deosebit de important și de mare interes pentru anumite persoane, de aceea mă tem să-l păstrez eu însămi. Vă sunt recunoscătoare pentru ajutorul acordat în această chestiune. Dacă pot face ceva pentru a vă răsplăti, vă rog să-mi dați de știre.

Sper că veți găsi calea de a construi o relație cu Michael. Nici dumneavoastră, nici el nu veți putea recupera vreodată timpul în care nu ați fost unul alături de celălalt, dar sper că vă veți înțelege, deoarece, cu siguranță, nu există legătură mai puternică decât cea dintre tată și fiu.

*A dumneavoastră,
Genevieve Zivera*

Michael se întoarse brusc spre Susan, foarte concentrat.

— De unde are Stephen asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse ea.

— Știi măcar dacă a primit-o de curând?

— N-am mai văzut-o niciodată până astăzi și nu mi-a spus nimic despre ea. De ce? Ce se întâmplă?

Busch văzu că pe Michael îl frământa ceva. Merse lângă prietenul său și se lăsă pe vine, privindu-l în ochi.

— Michael, ce se întâmplă, cine este acest Kelley? Michael îl privi pe Busch; avea sufletul buimăcit de atâtea emoții contradictorii. În cele din urmă, spuse:

— Este tatăl meu.

Nici nu știa pe cine șocase mai mult, pe Busch sau pe Susan. Amândoi tăceau, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai auziseră. Imediat începu o ploaie de întrebări:

— Cum... cum să fie tatăl tău? Întrebă Susan.

— De ce a fost răpit, Michael? interveni și Busch.

— Cine dracului ești? se răsti Susan. N-ai cum să fii copilul lui!

— Michael, aștept să-mi răspunzi! De ce l-au răpit?

— Cer vreo recompensă? se amestecă din nou Susan. Firma o să plătească oricât... Cinci, zece milioane, oricât ar cere.

Michael se întoarse spre Susan și dădu din cap.

— Cer o recompensă *specială*, într-adevăr. Continuară să-l asalteze pe Michael cu întrebări, însă el nu mai auzea nimic. Privea doar cutia de pe masă, din fața sa. Dacă acesta era motivul pentru care Genevieve venise să-l vadă atunci, când avea la ea cartea de vizită a lui Kelley, apoi închiriasse o mașină din Boston, era o dovadă de necontestat că ea era în viață.

Michael se temea de răspunsurile pe care urma să le afle, încuiate în caseta pe care Genevieve, la rândul ei, nu dorea să o țină la ea și care trebuia să ajungă cu orice preț la Michael. Nu îndrăzni să o deschidă de față cu Busch și cu Susan.

— Tot ce știu, spuse Michael lăsându-se pe spate pe canapeaua cu model floral, e că Stephen Kelley a fost răpit de un bărbat pe nume Julian Zivera.

Busch se întoarse brusc spre Michael, cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Iar recompensa cerută este o cutie, un obiect de artă din Rusia.

— Rusia? întrebă Susan, confuză.

— Zivera? Are vreo legătură cu Genevieve Zivera? Lui Busch îi scăpase fără să vrea.

Michael încuviință.

Busch dădu din cap:

— Nu se poate. Ce lume nenorocită!

— Așa e, răspunse Michael privind-l. Genevieve este mama lui Julian.

— Mama lui... mormăi Busch ca și cum ar fi încercat să se convingă de asta. Michael, ceva e putred aici. Și ce-i cu caseta asta? Ce conține? Și nu-mi vinde gogoși...

— Cum am putea să facem rost de cutia asta din Rusia? Ce e, un fel de ou Fabergé sau ceva de genul ăsta? Susan nu putea sta locului.

— Vor s-o fur.

La auzul vorbelor lui Michael, Busch simți nevoia să se

așeze; își lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Să o furi? întrebă Susan. Michael o privi fără să spună nimic.

— Să o furi? repetă Susan mergând la întâmplare prin cameră; avea nervii întinși la maximum. Trebuie să sunăm la FBI.

— Nu sunăm pe nimeni! se răsti Michael. Dacă intervin autoritățile, îl vor ucide pe Kelley.

— Și cum o să furi *tu* acest obiect? întrebă Susan indiferentă. Michael se uită la Busch, care rămăsese tăcut, cu ochii închiși.

— Cum? întrebă ea din nou.

— Spune-i, mormăi Busch de sub pleoapele închise. În cele din urmă, Michael o privi pe Susan.

— Am anumite abilități care...

— Ești hoț? răbufni ea. Un presupus fiu pierdut care, imediat ce a apărut, a provocat răpirea lui Stephen.

Femeia abia își putea controla furia.

— Uite ce e...

Susan se opri, iar mișcările ei haotice încetară brusc.

— Este doar vina ta.

— Vina mea? Michael se ridică de pe canapea. Ai înnebunit?! Își aruncară priviri crunte și toată furia pe care o provocase fiecareia toată această situație se răsfrângea asupra celuilalt.

— Cred că trebuie să ne calmăm cu toții, spuse Busch de pe canapea, ținându-și încă ochii închiși. Mergeți amândoi în colțul vostru și reflectați la asta.

Susan se îndreptă spre masa unde se afla caseta de metal.

— Deschide-o! îi ceru ea.

Michael îl privi pe Busch, care în cele din urmă își deschise ochii. Amândoi aveau senzația că fac eforturi să se abțină să n-o pocnească pe femeia asta. Michael se întoarse spre Susan:

— Cutia mă privește numai și numai pe mine, îi răspunse

el.

— Nu și dacă are legătură cu Stephen.

— Are de-a face cu mine și eu decid dacă vreau să mai arăt și altcuiva conținutul.

Michael luă cutia în mână și începu s-o studieze. Fără să-și ridice privirea, spuse:

— Julian Zivera. Ce știi despre el? Susan părea confuză.

— Poftim? Nimic, de ce? Ce importanță are?

— Păi, din moment ce el ți-a răpit soțul... are legătură cu totul. Susan îi aruncă din nou o privire sfredelitoare. Dacă ochii ei erau înainte plini de mânie, acum păreau plini de ură.

— Îți sugerez să cauți pe internet dacă ai vreun computer în casă...

— Cum îndrăznești să-mi spui ce să fac?

Busch se ridică de pe scaun, iar zgomotul provocat o întrerupse la mijlocul propoziției.

— Cred că avem nevoie cu toții să ne liniștim dacă vrem să găsim o soluție pentru a-l aduce înapoi pe soțul tău. Michael are dreptate, trebuie să vedem cu cine ne punem. Dacă ai un computer, o să-l verific pe acest Julian Zivera. De ce nu mergi să faci o cafea?

Busch realizează că o făcuse lată chiar înainte de a închide gura.

— Cafea? CAFEA? La dracu', sunt avocat, nu secretară, clar? Nu fac cafea, fir-ar să fie!

Busch se luă cu mâinile de cap.

— Greșeala mea...

Susan se îndreaptă spre ieșire, dar se întoarce. Îi privi pe cei doi, inspiră adânc pentru a se calma, apoi își îndreaptă atenția către Busch.

— Computerul se află în bibliotecă, în capătul holului, spuse ea pe un ton calm, după care își îndreaptă privirile către Michael: Iar Stephen nu e soțul meu.

Capitolul 12

Kremlinul. Michael auzise de acest loc, citise despre el, dar, ca pentru majoritatea celor din Vest, Kremlinul însemna și pentru el cetatea unei foste mari puteri, a celeilalte superputeri a lumii. Kremlinul era, de fapt, un oraș în oraș, o fortăreață colectivă aflată în interiorul impunătoarelor ziduri, vechi de peste cinci sute de ani. Amalgamul de biserici, fabrici, muzee și palate definește bastionul mândriei rusești a ultimului veac, în care Rusia se identificase cu regimul comunist, cu opresiunea și cu conspirația.

În realitate, Rusia însemna cu mult mai mult. O lume a profunzimii artistice înzestrate cu o frumusețe și un stil nemaîntâlnite altundeva în lume, cu excepția împărăției nordului. Clădiri de o complexitate arhitectonică imposibil de reprodus. Un spațiu al paradoxurilor: șirul de biserici din Piața Sobornaya, într-o țară în care religia fusese interzisă vreme de șaptezeci și cinci de ani; noul guvern democratic care propovăduia libertatea, dar care încă se afla în spatele ușilor închise; un loc al măiestriei artistice și al creației, însă doar o idee târzie în comparație cu Luvrul, complexul Smithsonian sau muzeul Vatican. Era un simbol al noii identități naționale, merit să spulbere primatul tiraniei și al dominației.

Dar, mai presus de orice, dincolo de muzee, de legendarele frumuseți și mistere istorice, era capitala societății rusești.

nucleul puterii, reședința președintelui. Kremlinul însemna blazonul Rusiei și centrul său de comandă, de aceea trebuia protejat de cei care voiau să-l vadă prăbușit: de dușmani autohtoni și de venetici; de cei care vizau întoarcerea la vechile structuri; de adversarii regimului, care urmăreau căderea noului guvern și a întregii orânduiri. Așadar, înăuntrul zidurilor de castel, în spatele armelor militarilor și în ciuda privirii vigilente a FSO, în capitala celei

mai întinse țări din lume, mecanismele de securitate atingeau cel mai înalt nivel de pe continent.

Michael stătea singur în salon, cu caseta de metal în fața sa, așezată pe măsuța de cafea. Privea încuietoarea. Nu era nici urmă de cheie.

Unele cuvinte îl urmăreau pe Michael de când Julian plecase; nu era vorba despre Kelley sau despre Julian; totul avea legătură cu Genevieve. Julian îi spusese: „Era capabilă de mult mai multe decât crezi tu”. Michael nu știa dacă acelea erau doar cuvintele unui fiu înveninat sau dacă purtau în ele o sămânță de adevăr. Rugămintea ei stăruitoare ca Michael să fure tabloul din Geneva, moartea ei misterioasă care se dovedise o înscenare erau în total dezacord cu persoana ei, cu femeia bună și simplă pe care o știa. Iar acum, această cutie... într-un fel sau altul, Genevieve îl găsisese pe tatăl lui Michael, îi dăduse acest obiect și nu era nicio îndoială că acesta trebuia să i-l dea lui Michael, în momentul când ea avea să dispară. Julian avea dreptate. Genevieve era capabilă de lucruri la care el nu s-ar fi gândit vreodată. Femeia asta era într-adevăr o enigmă.

Într-un fel, Michael simțea că Julian știa că mama lui era încă în viață, că se afla pe acolo pe undeva; își dădu seama că Julian era motivul pentru care Simon o proteja pe Genevieve.

Michael sosise în Boston pentru a da de urma părinților săi; acum era șantajat, hărțuit să îndeplinească o sarcină într-o țară străină, într-o clădire foarte bine securizată, asemenea Casei Albe. Kremlinul nu era doar centrul istoric și politic al guvernului rus, era depozitarul uriașei sale istorii. O istorie notorie pe care mulți și-ar fi dorit-o ștearsă din memoria timpului. Era totodată locul care adăpostea așa-zisa cutie, căreia Julian îi spunea Albergo della Vita, ținta supremă a aspirațiilor sale de colecționar și, în același timp, factorul hotărâtor în destinul tatălui lui Michael.

Pe măsură ce derula în minte întâmplările din ultima oră, Michael avea senzația tot mai acută că Stephen Kelley e

deja mort și că mâinile sale sunt mânjite de sângele lui. Se întreba totodată dacă Stephen merita să fie salvat. Până la urmă, nu exista nicio legătură reală între ei, iar Michael nu aștepta nimic de la Kelley. Nu încercase niciodată să-l găsească sau să dea de el. Își abandonase fiul, care era acum singura lui speranță. Iar, dacă Michael s-ar fi hotărât să încerce, dacă ar fi ajuns la concluzia că merită, nu ar fi putut nici în ruptul capului să-și înceapă misiunea într-un loc atât de securizat. Fără harta pe care Genevieve îl pusese s-o distrugă, nu numai că nu avea niciun fel de indicii despre locul furtului, dar nu știa nici măcar ce anume să caute. Chiar dacă și-ar fi dorit să facă ce i se ceruse, realiza că totul putea fi sortit eșecului. Eșecul nu presupunea doar moartea tatălui său; putea însemna orice, de la a-și găsi sfârșitul în Siberia până la a suporta ura fără margini și răzbunarea lui Julian.

Michael mai înfruntase și înainte greutăți copleșitoare și reușise să se descurce, chiar dacă părea că nu are nicio șansă. Dar problemele pe care le avea acum păreau de netrecut. Erau peste puterile sale. Pentru un moment, se gândi să adune toate informațiile pe care le putea obține și să meargă cu ele la poliție, cu riscul de a fi arestat și băgat din nou la închisoare.

În cele din urmă, reuși să se adune, îndreptându-și atenția către seiful din fața sa, și sperând să găsească acolo o soluție la problemele sale. Ascunse biletul de la Genevieve în buzunar, apoi se uită la încuietoarea complicată. Scoase o trusă maro de buzunar, o deschise și puse pe masă tot felul de unelte sofisticate.

*

Lemnul masiv al biroului se potrivea cu corpurile bibliotecii și cu tavanul casetat. Busch nu mai văzuse niciodată o piesă de mobilier atât de fin lucrată, înconjurată

de trofee ale bogăției: carpete persane în culori închise, scaune din piele cu spătar înalt, jilțuri ale marilor latifundiați. Pe măsură însă ce se holba la ecranul computerului, nu mai avu răgaz să admire interiorul fastuos al bibliotecii. Julian Zivera nu era un simplu om, era o întreagă industrie. Avea abilități pentru orice, de la afaceri la medicină, însă cel mai mult îl pasiona religia și tot ce avea legătură cu acest domeniu. Zivera era liderul sectei Adevărul Domnului, o combinație de credință și știință, ai cărei adepți fideli depășiseră o jumătate de milion, în doar douăzeci și cinci de ani. Fondatorul acesteia, un francez pe nume Trepaut, îi încredințase secta ginerelui său, Julian, înainte de a muri.

Această sectă își avea sediul într-o mănăstire de pe țărmul coastei corsicane. Complexul întins pe aproape zece mii de hectare era dotat cu diverse facilități pentru cercetare, birouri, laboratoare medicale, toate aflate sub controlul său. Construcția cu aspect de castel funcționase ca mănăstire vreme de aproape două sute de ani. Fusesse înainte reședința de vară a familiei conducătoare. Aceasta donase castelul bisericii în 1767, astfel încât domeniul să nu încapă pe mâinile stăpânirii franceze care cumpărase insula mediteraneană de la genovezi.

La rândul ei, secta cumpărase edificiul de la călugării care se așezaseră mai aproape de Continent, din cauza numeroaselor dispariții. Clădirea fusese renovată pentru a încorpora noile tehnologii. Se păstrase însă vechiul stil arhitectural, în semn de respect pentru cei care, întru credință, puseseră bazele bisericii. Secta Adevărul Domnului era monoteistă, o excrescență radicală a catolicismului, care nu mai putea fi încorsetată de politica Bisericii. Părinții spirituali ai acesteia considerau că religia organizată era din ce în ce mai răsuflată și un stereotip, ignorând cerințele prezentului, realitățile științifice, pentru a menține intactă orânduirea spirituală stabilită acum cinci sute de ani. Convingerile unui creștin nu se aflau mereu în

concordanță cu dogmele Bisericii. Filosofii despre lume și viață nu erau întotdeauna aceleași. Adevărul Domnului credea într-un singur Dumnezeu. Multe dintre învățăturile morale din Biblie erau respectate, însă interpretau Cartea Cărților ca pe o hiperbolă, ca pe o colecție de pilde. Se axa mai degrabă pe știință ca să motiveze creația omului și a universului, dar asta nu înseamnă că nu credeau că Dumnezeu este Creatorul universului. Erau doar de părere că lumea nu fusese creată în șase zile, că omul era făcut din ceva mai mult decât lut, că femeia se trăgea din ceva mai mult decât coasta unui bărbat. Nu exista nicio îndoială în concepția sectei că Dumnezeu era avocatul suprem, că toți vor da socoteală în fața lui. Miracolele existau, iar noțiunea de suflet era valabilă pentru toată lumea; Raiul și Iadul îi aștepta pe oameni în funcție de faptele lor.

Biserica devenise puternică. Membrii ei, spre deosebire de adepții altor religii, nu erau revendicați din orice pătură socială – din această sectă făceau parte numai bogătașii, oamenii cu influență, cei educați și cei de succes. Magnați industriali, oameni de viță nobilă și celebriți se perindau prin campusul acestui sediu. Rezultatul era că situația financiară a sectei era cu mult mai bună decât a multor țări. Fondatorii își sporeau veniturile an de an doar din taxa minimă de înscriere, care era de zece mii de dolari. Iar congregația nu primea doar alinare spirituală și lumânarea sufletului în schimbul donațiilor ei, ci contribuia activ și la descoperirile medicale pe care le conducea Zivera și la afacerile sale bine drămuite. Adevărul Domnului încuraja știința și, de la sine înțeles, economia. Dacă erai unul dintre credincioși, erai automat unul dintre beneficiarii profitului. *Crede și vei culege roadele credinței tale chiar astăzi, nu după ce vei fi dat deja colțul!* Era un model de armonie între muncă, familie, credință și știință.

Asta fusese și ceea ce îl șocase pe Busch. În țările din lumea a treia, nu mai existau secte autentice, nu mai găseai misionari sperând să îi aducă pe calea cea dreaptă

pe ceilalți. Aceasta era o religie a elitei, a celor aleși, a celor educați, a celor bogați; până la urmă, era pentru cei care realizaseră că nu sunt compatibili cu religia lor originară. Era un club exclusivist pentru cei care respingeau tradiția în favoarea unei noi viziuni care să corespundă cu nevoile lor. Era încheiat în jurul unor oameni care se credeau buricul pământului, era pentru cei care vedeau numai partea plină a paharului atunci când se confruntau cu necazurile. Un club al celor care-și învinuiesc profesorii, antrenorii și șefii pentru propriile eșecuri și greșeli, și asta pentru că în lumea lor nu exista posibilitatea să se fi înșelat în vreo privință și pentru că nu acceptau ca părintele lor spiritual să le spună cum să-și trăiască viețile. Religia era o chestiune de alegere și, dacă decideau să-l vadă pe Dumnezeu altfel decât ceilalți, nu era nimic de făcut în această privință. Julian Zivera era mereu acolo să-i susțină.

Devenise o adevărată modă să fii membru al sectei Adevărul Domnului, unul dintre cei aleși, unul dintre cei luminați. Odată cu alăturarea celebrităților în această lume a imitației, drumul era deschis pentru toată lumea. În definitiv, cine altcineva știa mai multe despre religie, fără a mai pune la socoteală politica și viața în general, dacă nu celebritățile?

Busch continuă a citi, căutând piste care nu erau de găsit. Verifică toate informațiile despre Julian Zivera, chiar și cele din reviste: programul lui, imprudențele, greșelile, toate mușamalizate de o firmă de PR. Toată lumea credea că Julian Zivera era un sfânt capabil să meargă pe apă; Busch știa însă adevărul, iar Michael văzuse cu ochii lui ce fel de om era. Erau mult mai multe lucruri în spatele informațiilor de pe internet, era mai mult decât putea rezuma un raport anual, decât putea spune un verset biblic. Niciuna dintre aceste surse nu reușea să scoată la iveală răspunsul la întrebarea pe care și-o puneă Busch. De ce un bărbat cu o avere imensă, cu o putere extraordinară, un om cu o astfel de influență religioasă ar răpi un avocat din

Boston și ar cere la schimb o simplă cutie?

Susan se afla într-un dressing încăpător, mai mare decât majoritatea dormitoarelor normale. Era plin de costume elegante, cămăși, haine de stradă, pantofi eleganți, pantofi sport Adidas și echipamente sportive – toate bărbătești. Pe corpul de mobilier din mijloc al dressingului se aflau două fotografii: una înfățișând un bărbat atrăgător de vreo douăzeci și cinci de ani și cealaltă, o femeie cam la patruzeci de ani. Ușa camerei secrete – ascunsă în spatele oglinzii uriașe –, de unde scosese cutia de metal, era încă deschisă. Susan făcuse tot ce putuse ca să evite atât cele două fotografii, cât și camera ascunsă; simțea că se amestecă în cele mai adânci secrete ale lui Stephen, în sanctuarul intimității sale, unde numai el trebuia să aibă acces. Stephen îi spusese codul pentru a deschide ușa secretă, pentru ca ea să poată să-i dea lui Michael caseta. Îi zisese să i-o dea imediat, fără alte detalii.

Acum, singură cu gândurile ei, renunță la aerul ei dur și se așează pe podeaua dressingului. Curând, lacrimile începură să-i șiroiască pe obraz: erau lacrimi de frustrare, de frică, lacrimi vărsate pentru toate pierderile pe care părea să le fi avut de-a lungul întregii sale vieți. Totul ieșise de sub control cu un an în urmă; chiar în momentul în care avea impresia că lucrurile începeau să se liniștească, lumea ei se prăbușise încă o dată. Ea și Stephen suferiseră o pierdere pentru care nu erau pregătiți și încercau, până în momentul de față, să învețe să ia lucrurile așa cum sunt. Ceea ce îi unise și mai mult erau dramele prin care trecuseră. Nu se aveau decât unul pe celălalt. Acum, odată cu răpirea lui Stephen, nu mai avea pe nimeni. Singura persoană care era capabilă să-i fie alături dispăruse și nu avea la cine altcineva să apeleze. El fusese *întotdeauna* alături de ea: îi asigurase primul loc de muncă la biroul de avocați, o instruisese pentru o carieră în firma lui de avocatură. Susan îi datora totul.

Refuza să-i lase pe oameni să-i vadă suferința, să o vadă plângând; nu suporta să fie considerată o femeie slabă. Însă acum, că era singură, se putea descărca în voie. Tremura din toate încheieturile, plângea în hohote. După cinci minute însă, se opri la fel de brusc cum începuse. Își limpezi mintea, își alese un cuvânt pe care să se concentreze și, folosind o tehnică yoga, își regăsi pacea interioară; era o stare înșelătoare, însă o ajută să se calmeze. Se ridică și păși prin ușa ascunsă. În camera în care intră, lumina era încă aprinsă; era un refugiu sigur în eventualitatea unei crize sau a unui asalt. Acum însă, își pierduse utilitatea care îi fusese destinată.

Intră; era ora zece fără opt minute. Ecranele sistemului de securitate ocupau un perete întreg, urmărind tot ce se întâmplă în fiecare încăpere din casă. Îl văzu pe Michael St. Pierre în living, deschizând încuietorea casetei negre; bărbatul care se prezentase drept Paul Busch stătea în bibliotecă, absorbit de ecranul computerului. În restul casei era o liniște profundă. Se întoarse de la biroul cu monitoare spre peretele din spate. Acolo se afla un dulap pentru arme, cu ușa deschisă, întreaga cameră era însă cât se poate de securizată. Se gândi pentru o secundă să ia una dintre armele care se aflau înăuntru, dar ezită. Cei doi bărbați erau într-adevăr niște străini, dar nu păreau o amenințare.

Când privi peretele din fața ei, simți că inima îi stă în loc, la fel cum se întâmplase cu cinci minute mai devreme, când intrase în acest sanctuar. Peste tot erau fotografii. Le privi pe fiecare în parte – erau mai mult de patruzeci – și majoritatea aveau colțurile îndoite și erau decolorate de timp, aproape șterse. Erau fixate cu piuneze și meticolos aranjate. Deși nu îl înfățișau pe Stephen, spuneau mai multe despre el decât despre persoanele fotografiate; revelau mult mai multe lucruri decât auzise Susan vreodată despre el.

Dulapul din care scosese caseta rămăsese deschis. În timp ce se îndreptă spre el pentru a-l închide, observă un

dosar roșu, gros, înțesat de hârtii. Pe copertă era scris simplu: *Michael St. Pierre*. Îl ridică și-l deschise. Se gândi de două ori înainte să facă asta; cu toate astea, nu era momentul să-și facă griji că îi violează intimitatea.

Începu să citească, iar inima îi bătea cu putere; nu erau lucrurile la care se aștepta. Dosarul conținea hârtii care reflectau anii de școală ai lui Michael. Erau decupaje din ziare cu meciurile de fotbal câștigate datorită lui Michael, copii după carnetele lui de note din liceu și din colegiu. Mai erau fotografii, unele din anuare, unele făcute de la distanță, pe furiș. Însă cel mai tare o șocă și o îndureră ultima parte a dosarului.

Susan închise repede dosarul. Când îl puse la loc în dulap, observă încă două dosare asemănătoare celui pe care tocmai îl răsfoise. Închise dulapul și stinse monitoarele. În timp ce stingea lumina, fu cuprinsă din nou de îndoieli. Se întoarse la dulapul plin cu arme și privi colecția de baionete și de pistoale. Stephen nu-i vorbise niciodată despre acestea, nici nu făcuse vreo aluzie la faptul că știe să mânuiască vreo armă. Se întreba dacă era doar o colecție pe care o admira cu mândrie sau dacă păstra acele arme pentru a se proteja de un fiu pe care îl abandonase și care ar fi putut apărea oricând pentru a-i cere socoteală.

Capitolul 13

Impresionantul Boeing Business cu reacție ateriză pe aeroportul Logan din Boston, de unde avea să decoleze câteva ceasuri mai târziu. Era aproape ora prânzului când avionul privat zbura deja deasupra Atlanticului, pe un cer senin. Stephen Kelley se afla într-o cabină privată din capătul aeronavei.

După ce fusese răpit cu brutalitate din propria casă, Stephen zăcuse cu o cagulă pe cap, imobilizat, pe podeaua unei mașini. Îi lipiseră un telefon mobil de urechea dreaptă, acoperită, iar un ins cu accent italian îi vorbise cu glas scăzut, spunându-i că nu va păți nimic dacă va fi în stare să-l convingă pe Michael St. Pierre că este tatăl său adevărat.

Fusese apoi condus direct într-un hangar privat din Logan, împins pe scări și aruncat în camera unde se afla acum. Îl lăsaseră legat și cu cagula neagră pe cap în timp ce îi scosese din buzunare telefonul mobil, cărțile de credit, carnetul de conducere și banii.

Când i se trăsese cagula de pe cap, văzuse trei bărbați robuști înconjurându-l și indicându-i din ochi să rămână așezat și să nu încerce să facă vreo prostie. Deși avea cincizeci și opt de ani, Kelley era un om în putere. Încă din tinerețe urmașe un regim de viață strict, cu jogging, box și antrenamente fizice susținute și, chiar dacă ar fi avut treizeci și opt de ani și nu cincizeci și opt, era conștient că nu avea nicio șansă în fața vreunuia dintre mardeiașii cizelați din fața lui. Aceștia erau masivi, înalți și nu făceau prea multe mișcări, iar Stephen știa că acest lucru dovedea că erau oricând pregătiți să ucidă. După ce îl dezlegaseră, șeful lor, un individ cu păr negru scurt și cu perciuni, începuse să se plimbe prin cabina înțesată cu mobilă. Îi arătă baia, barul plin de „provizii”, ochelarii de cristal Tiffany păstrați într-un toc de piele și un soi de cămară ticsită cu mâncare, ziare și reviste.

— Unde mergem? întrebă Kelley.

Bărbatul se apucase să strângă lucrurile lui Kelley, făcându-se că nu aude.

— Cine ești? întrebă el din nou.

Cei trei bărbați nu-l băgară în seamă, apoi părăsiră camera. Zgomotul puternic al încuietorei răsună în toată încăperea, lăsându-l singur cu vibrațiile insuportabile ale motorului de avion.

— Ce dracului se întâmplă?!

Capitolul 14

Julian păși pe terenul de joacă acoperit de zăpadă, urmat la câțiva pași de un băiețel de nouă ani, care îl provoca, râzând de înălțimea lui și de faptul că făcea pe domnul Știe-Tot. Ceea ce părea inițial o joacă de copii se transformase în ceva cu totul diferit; Julian scăpase de-a dreptul de sub control inocentul joc de-a prinselea. Se forță din răsuputeri, dar nu mai putea respira; plămânii lui erau obosiți. Marco îl prinse în cele din urmă și îl trânti în zăpadă. Toți copiii din parc veniră într-un suflet, încercuindu-i pe băiatul blond și pe inamicul lui brunet. Julian nu putea auzi decât țipetele: „Luptă, luptă, luptă!”, dar rămase nemișcat, cu frica în vene, neștiind ce să facă.

În jurul său se adunaseră copii care râdeau cu gura până la urechi; nimeni nu empatiza cu el, nimeni nu-i sărea în ajutor. Marco tăbărî pe el și începu să-i bage zăpadă sub cămașă, plesnindu-l peste față. Julian încercă să se apere, dar rămase complet neajutorat în fața adversarului său, iar o voce de profesor îi șoptea: *Nu ridică niciodată pumnul împotriva aproapelui tău... întoarce și obrazul celălalt...*

Ochii lui o fixară apoi pe Arabella, fata cea nouă. Abia ajunsese cu două zile înainte și devenise noua lui soră. Ea stătea pur și simplu acolo și îl privea în timp ce plimba o pisicuță albă. Avea zece ani, era mai mare și mai puternică decât toți ceilalți, dar nu scosese o vorbă, în timp ce Marco îl pălmuia fără să se oprească.

Apoi se întâmplă. Marco nu o făcuse intenționat și nu înțelesese consecințele acțiunii lui – doar nu lovise atât de tare. Pe fața lui Julian se citea confuzia – nu înțelegea de ce, dintr-odată, nu mai putea respira. Era ca și cum ar fi fost sub apă, cu răsuflarea tăiată, tânjind după o gură de aer. Dar în zadar. Toată lumea văzu cum se înroșise la față. Mulțimea de copii amuțise în timp ce el își puse mâna la gât, vrând să îndepărteze acel ceva invizibil care-l împiedica să respire. Apoi se auziră țipete, copiii intrară în

panică, iar Marco sări de pe el și fugi.

Tânărul Julian înțelese de ce. Îl priveau cu toții pe micuț stingându-se... și acel băiețel era chiar el. În timp ce copiii se împrăștiu, numai Arabella se holba tăcută la el, legănându-se și mângâindu-și pisica. Stătea pur și simplu acolo, fără să ridice un deget ca să-l ajute. Iar el nu se gândea decât că nu voia să moară.

Întinericul îi împăienjenise ochii, lumea se destrăma, plămânii îi ardeau în timp ce încerca să respire cu orice preț. Își repeta fără oprire: *Nu vreau să mor, nu vreau să mor...*

Julian zăcea în pat – un băiețel de opt ani chircit în căldura păturilor. Era într-o continuă cursă cu mintea lui de copil care delira. Vântul iernii bătea atât de tare, încât mișca flăcările din șemineu. Privi tabloul de pe perete. Îngerul pictat părea să-l privească fix. Aripile lui enorme și albe ocupau aproape toată pânza; pictura îl înfățișa luându-și zborul dintr-un copac aurit spre un cer înnorat. În mână avea o cutie de culoarea aurului, ce strălucea ca un soare.

Nu știa ce se întâmplase, însă reușise să scape. Se trezise pe terenul de joacă – mama sa și încă cineva se aflau acolo, mânuind tot felul de ace și stetoscoape. Le văzuse cum zâmbeau eliberate. Trecuse cu bine de criza de astm, însă îl duseseră la spital pentru un control. Nu pățise nimic. Îi recomandasera un inhalator și îl lăsaseră să plece acasă, cu mama sa.

Genevieve intră în cameră și închise ușa. Zâmbi călduros și se așeză lângă el pe marginea patului.

— Ce mai face băiatul meu?

— Mă simt bine.

— Doar bine?

Trase mai bine pătura peste el, acoperindu-l și mai mult. Julian dădu din cap.

Genevieve își aranjă părul negru după ureche și se întinse lângă el.

— Câteodată copiii sunt foarte răi, iar felul în care ne

comportăm cu ei ne face să ne maturizăm. Faptul că nu ai ripostat mă face să fiu foarte mândră de tine, Julian. Marco e foarte îngrijorat. Nu și-a dat seama, nu voia să te lovească atât de rău.

Julian nu spuse nimic; asculta pur și simplu cuvintele mamei sale.

— O să-i fie dor cu siguranță de televizor și desert în următoarea lună. Genevieve surâse, iar el îi întoarse un zâmbet slab, de convalescent.

Julian se simțea mai bine acum că aflase că Marco primise o pedeapsă de care lui îi era groază.

— Ai văzut pisica Arabellei, fata cea nouă? Întrebă Genevieve.

Julian o privi pe mama sa în ochi.

— Nu.

— A dispărut. Mi-ar plăcea să vii cu mine să o căutăm mâine-dimineață. În afară de hainele de pe ea, pisica e tot ce are.

— E rea, mamă. Nici n-a încercat să mă ajute astăzi.

— E doar speriată, dragul meu, nu are decât zece ani și e singură-singurică pe lume. E de datoria noastră să o facem să se simtă iubită.

— Mamă - vocea lui Julian era joasă, ezitantă -, de ce am tot mai mulți frați și surori?

Genevieve se uită în ochii lui.

— Julian, pe această lume, unii copii nu sunt la fel de norocoși ca tine. Unii nu au mamă și tată.

Julian își întoarse privirea către mama sa.

— E foarte important să iubești și să fii iubit. Știu că-ți este greu să vezi mereu alte fețe, dar nu trebuie să uiți că tu ești băiatul meu special. Genevieve își frecă nasul de urechea băiatului. Cine mai are propria cameră?

Julian îi zâmbi.

— Nimeni.

— Cu cine stau eu cel mai mult?

— Cu mine.

— Cine e singurul meu băiat? Julian zâmbi ușor rușinat.

— Bine, mă bucur c-ai înțeles. Îl mângâie pe cap, ciufulindu-i părul blond. Hai să-ți spun un secret: mâine o să fie ziua noastră. O să fim doar noi doi și o să facem ce vrei tu.

Dar băiatul nu mai asculta. Ea observă că se uita la tabloul de pe perete.

— Mami?

— Da, dragule?

— Ce e în cutie?

Genevieve privi pictura cu îngerul de pe perete. Pentru un moment, fața i se luminează în bătaia flăcărilor din șemineu și căzu pe gânduri. În cele din urmă, se întoarse spre Julian și îi zâmbi delicat. Se aplecă și îl sărută pe frunte, apoi îi șopti:

— Speranță.

Genevieve se îndreaptă spre ușă, dar se mai întoarse o dată spre Julian.

— Somn ușor! Te iubesc! închise apoi ușa în urma ei.

Odată ce auzi ușa închizându-se, Julian numără până la douăzeci, dădu pătura la o parte și sări din pat. Merse de-a bușilea, întinse mâna sub pat și scoase de acolo o cutie mică de carton. Desfăcu capacul și privi o pisică albă mică, dormind încolăcită ca o minge. Julian se gândea că fata cea nouă nu încercase deloc să-l ajute, că fusese atât de rea cu el, ca aproape toți ceilalți copii, de altfel. Îl porecleau *Slăbănogul* sau *Ciudatul* și îl tratau toți de parcă ar fi fost un străin în propria casă. În ciuda faptului că ei erau cei orfani. Asta îl deranja cel mai mult, îl enerva atât de tare, încât nu se mai putea controla: tremura, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji. Nu putea nici măcar să-i spună mamei sale, probabil nu l-ar fi înțeles. Îi ura pe ceilalți copii mai mult decât orice pe lume.

Julian privi pisica și o mângâie, trecându-și degetele prin blana ei moale și albă. Zâmbi, închise cutia și se îndreaptă către șemineu. Dădu la o parte grătarul și, fără să ezite

vreun moment, aruncă în foc cutia. Privi cum se înnegrește, cum sare capacul și iese o lăbuță și cum se retrage apoi. Curând, cutia începu să vibreze și să se clatine pe buștenii care ardeau, mișcându-se înapoi și încolo în timp ce mirosul acru de carne arsă începea să umple camera. Nimic din ce auzise până atunci nu se compara cu mieunatul pisicii. Se gândi la Arabella; voia ca aceste zgomote să fie ale ei, ca ea să fi fost în cutia de carton. În cele din urmă, cutia se înnegri toată și scoase scântei, iar pâlpâitul flăcărilor se oglindea în ochii albaștri ai băiatului de opt ani.

După ce se făcu liniște și cutia dispăru printre lemnele care ardeau, Julian traversă camera și se urcă înapoi în pat. Se mai uită o dată la tabloul de pe perete, luminat de flăcări, și zâmbi. Minteia lui fu dintr-odată eliberată de ură și de mânie. Senzația de vertij îi dispăruse și adormi într-o clipită.

Julian se ridică din scaunul său în capul oaselor, visele despre copilăria sa dispărură, dar inima îi bătea puternic. Privi oceanul și, după câteva momente, mintea i se limpezi când auzi țipetele lui Stephen Kelley; zgomotele veneau din spatele avionului.

Zâmbi.

Capitolul 15

Michael stătea rezemat pe canapea; salonul elegant părea că se prăbușește pe el. Toate lucrurile la care se gândise în ultima oră i se șterseseră din minte; se concentra doar asupra casetei din fața lui. Se chinuia de un sfert de oră să spargă încuietoarea, timp pe care în general nu și-l permitea pentru că risca să fie surprins de cineva. În plus, sistemele de securitate monitorizau absolut tot, de la căldura corpului până la respirație. Uneltele mici și complexe pe care Michael le purta mereu cu el pătrundeau în încuietoare; acele negre din metal subțire desfăceau mecanismele complicate ale casetei. Michael le mânua cu dexteritate și cu răbdare. Imediat ce al doisprezecelea arc cedă, Michael deschise ușor capacul cutiei și privi înăuntru cu interes.

Se uitase deja prin hârtiile din mapa de piele pe care i-o lăsase Zivera. O grămadă de documente despre Kremlin, despre istoria, arhitectura și misterele sale. Evenimente istorice, legende și povești rusești. O lume plină de frumusețe, stil și finețe, care fusese ignorată aproape în totalitate de către Occident.

Michael studie prima parte a documentelor, încercând să rețină evenimentele:

Odată cu prăbușirea Imperiului Bizantin, ultimul împărat, Constantin al XI-lea, i-a trimis nepoatei sale, Sofia Paleolog, biblioteca și arte/actele regatului ca dar de nuntă; ea urma să se căsătorească cu Prințul Moscovei, Ivan al III-lea. Cu toate că era un gest minunat, un cadou de nuntă cu totul special, acesta fusese de fapt, în ciuda tuturor aparențelor, un act de extremă viclenie – trimisese una dintre cele mai mari comori din istorie cât mai departe de centrul civilizației. La acea vreme, Rusia era cel mai îndepărtat punct al civilizației europene, deci locul ideal pentru a ascunde o colecție de înțelepciune și bun-gust, pentru care se luptau puterile statului și părinții spirituali ai mai multor

secte religioase.

Ajungând în Rusia, Sofia a găsit aici un oraș măcinat de înșelăciune, furtişaguri și incendii. Dorind să protejeze marea ei comoară, a aranjat să se lanseze într-o aventură arhitecturală fără precedent. L-a chemat la curtea sa pe cunoscutul arhitect Aristotel Fioravanti, primul dintre cei care au introdus influențe arhitecturale italiene și bizantine în Rusia. Catedrala Adormirea Maicii Domnului a rămas până azi una dintre capodoperele istorice ale Kremlinului, atât din punct de vedere conceptual, cât și arhitectural. Însă cea mai mare creație a sa, care îi depășește de departe reputația, a fost văzută doar de câteva persoane. În subterana Kremlinului, Fioravanti a proiectat și a construit o lume ramificată, pentru ca prințesa Rusiei să-și depoziteze grandioasa bibliotecă. Schița includea tuneluri, seifuri și camere elegante săpate în piatră albă. Era un fel de sanctuar în care putea locui și unde își putea ascunde cărțile și artefactele – o lume a cavernelor plină de labirinturi și râuri, pasaje și cripte în care puteai pătrunde prin intrări secrete, cunoscute doar de câțiva membri ai familiei regale. După ce această capodoperă a fost finalizată, Fioravanti a cerut să se întoarcă în țara lui natală. Italia, unde a fost aruncat în închisoare pentru a nu putea vorbi cu nimeni despre lumea subterană pe care o proiectase.

Construcția tunelurilor, a seifurilor și a pasajelor secrete a fost preluată de strănepotul prințesei, primul țar al Rusiei. El a adus arhitecți renumiți, însă intențiile sale erau cu totul altele. Camerele de tortură, celulele de închisoare și tunelurile secrete erau preferatele lui Ivan al IV-lea sau, cum a rămas cunoscut în istorie, Ivan cel Groaznic. Viziunea lui era cu mult mai pragmatică și a mers atât de departe încât a ordonat confecționarea unui seif mult mai greu de deschis pentru a păstra și ascunde mai bine moștenirea familiei.

Când a simțit că se apropie de moarte, s-a asigurat că

toți cei care știau de existența lumii subterane vor fi uciși. Decretase ca Liberia, cu tot ce conținea ea, să fie ștearsă pentru totdeauna din memoria tuturor, din istorie.

Michael avea o presimțire rea când se gândea la această lume plină de mituri a Rusiei subterane, și asta nu din cauza faptului că tocmai aflate de această bibliotecă și de ce anume ascundea ea – inclusiv faimoasa cutie –, ci pentru că nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut ajunge acolo.

În cele din urmă, își concentră atenția asupra cutiei negre pe care tocmai o deschisese. Dădu capacul la o parte și descoperi o pânză. O scoase și o desfășură; avea lățimea de un metru și lungimea de un metru și jumătate și părea să fie o copie a picturii pe care o furase din Geneva; avea aceeași mărime și era pictată pe o pânză foarte groasă. O ridică; era într-adevăr o operă de artă, înfățișând un înger senin ce se înălța dintr-un copac aurit spre cer; aripile sale enorme erau desfăcute, iar în mână avea o cutie tot de culoarea aurului, care trimitea raze.

Michael avu un moment de déjà-vu; scoase cuțitul și înfipse lama pe marginea pânzei, iar oțelul ascuțit alunecă ușor. Tăie pânza pe margine și separă harta de pictură, apoi privi cu atenție harta. Era complexă, o copie foarte bună a celei pe care o distrusese în Geneva. Părea să descrie zece planuri redacte tridimensional, toate notate în rusă și în latină. Erau schițate structurile de la suprafață, multe dintre ele în basorelief. O schiță complexă a unei cutii aurite, înconjurată de notații în limba rusă, ocupa marginea din exterior. Detaliile părții superioare a cutiei erau, fără îndoială, o capodoperă în sine. Michael studie imaginea complexă a casetei, întipărindu-și-o în minte. Sub capacul de o frumusețe subtilă se afla ceva lucrat cu o incredibilă finețe a detaliilor. Era un simbol al eleganței, al vieții, departe de orice își închipuise. De fapt, nimeni nu și-ar fi putut imagina vreodată așa ceva.

Tot în josul hărții, lângă linia care marca un râu subteran,

erau indicate trei seifuri, ca niște camere enorme; deasupra fiecăreia atârna câte un portret al morții. Michael nici nu avea nevoie să știe să citească în rusă sau în latină. Înțelegea perfect despre ce era vorba și unde ar ajunge dacă ar porni în căutarea cutiei care i-ar fi răscumpărat tatăl. Pentru Stephen Kelley, această cutie însemna pur și simplu viață sau moarte.

— Și ce-ai de gând să faci? întrebă Busch, fluturând biletul de la Genevieve în fața lui Michael.

Acesta nu se mișcase de pe canapea de când citise documentele despre Kremlin și studiasse harta de la Genevieve. Răsfoise dosarele, uimit de conținutul lor detaliat, și încerca să înțeleagă ce avea de făcut.

— M-ai auzit? întrebă Busch din nou.

— Ai citit biletul, ce părere ai?

— Nu știu, totul pare o coincidență atât de confortabilă, spuse Busch sceptic. Nu te supăra, dar e o nebunie... Cât despre Kremlin, n-ai cum să reușești acolo.

— Știu și eu... Nu trebuie s-o lăsăm pe Susan să vadă harta. Busch o împături, strânse și pictura, apoi le puse înapoi în casetă.

— E tatăl tău, Michael. Ce-ai de gând să faci?

— Tatăl meu e mort, spuse Michael, la fel și mama. O curge sângele lui Kelley prin venele mele, dar nu el m-a crescut. În ziua în care m-a părăsit a renunțat la dreptul de a mă considera fiul lui.

— Nu e chiar așa. Adu-ți aminte, ai venit să-l cauți. Mi se pare că sentimentul de vinovăție vorbește în locul tău, ca și cum ai încerca să construiești un zid în jurul inimii pentru a scăpa de responsabilitate. Busch își îndulci puțin vocea și se întoarse spre Michael: Credeam că vrei să-l găsești.

— Asta am crezut și eu, dar poate... Michael simți scrisoarea de la Mary în buzunar. Poate nici n-am vrut s-o fac cu adevărat. Și nu cred că voia nici el să-l găsească.

— Stephen e un om bun.

Michael se întoarse și o văzu pe Susan intrând în cameră.

— Nu merită asta, spuse ea. Dacă l-ai cunoaște...

— Nu-l cunosc și nici nu știu dacă el ar fi vrut să mă cunoască. Părea să știe cine sunt, dar nu m-a căutat niciodată, spuse Michael clătinând ușor din cap. Nu cred că ar fi nedrept dacă aș spune că unicul său interes este să-l salvez.

Susan se uită pentru câteva secunde la Michael, apoi se îndreaptă spre el, încercând să-și controleze furia.

— Vino cu mine.

Michael îl privi mai întâi pe Busch, apoi pe Susan. Se ridică și o urmă: ieșiră din bibliotecă, o luară prin hol, apoi urcară scările. Trecură pe lângă tablouri minunate cu munți și râuri, înfățișând peisaje sălbatice sau aglomerații urbane. Șirul de pânze forma o galerie care se prelungea și în holul de la etaj.

— E un om bun, Michael.

— Ascultă, sunt sigur că așa e, dar treizeci și unu de ani este un timp destul de îndelungat în care și-a ignorat propriul fiu. Unde mergem?

Susan îl duse în dormitorul elegant, construit din lemn închis la culoare, și îi atrase atenția asupra unui dulap uriaș, dublu.

— Dacă nu te pot convinge - împinse din nou oglinda și deschise ușa camerei ascunse -, poate te convinge el.

Susan pătrunse în cameră, deschise cele două sertare ale consolei din perete, se întoarse și ieși, lăsându-l pe Michael singur în întuneric. El aprinse lumina și intră. Nu băgă în seamă armele, nici panourile sistemului de securitate; ignoră sticlele cu vin și cutiile cu trabucuri cubaneze. Instalase unele asemănătoare și pentru clienții săi. Buncăre complet echipate pentru urgențe, care deveniseră simple dulapuri pentru haine, brizbrizuri ornamentale și niște marfă de contrabandă.

Michael se uita pur și simplu la pereți, la felul anost în care fuseseră aranjate fotografiile, pierzându-se în expoziția din fața sa. Privi fotografiile; toate surprindeau o singură

persoană, aceeași de fiecare dată. Erau doar fotografii cu el: un colaj de când era mic până la liceu, un jurnal în fotografii. Trecu ceva timp până când atenția lui Michael se îndreptă spre dulapurile imense, care dădeau pe-afară. Erau înalte și adânci. Se uită înăuntru și fu extrem de surprins, căci tot ce se afla în cameră, inclusiv în acele dulapuri, era cumva legat de el, de viața lui. Erau articole de ziar din liceu, fotografii din timpul meciurilor pe care le jucase, fotografii de grup, anuare. O cronologie completă a tinereții sale.

Erau articole chiar și despre meciul de fotbal cu echipa Stepinac, când fusese atacant, despre meciurile regionale de hochei, când înscrișese în ultima jumătate de secundă, un program al unui recital de pian pe care-l avusese la opt ani. Și erau multe fotografii cu el, foarte multe chiar, cu prieteni, zile de naștere, unde era alături de familia St. Pierre – părea o familie fericită, mereu cu zâmbetul pe buze.

La început, Michael se simți violat, subiectul unei operații clandestine; era o fire secretoasă, care își crea un mecanism de apărare împotriva oricui ar fi vrut să știe mai multe despre el. Încercă să-și calmeze nervii, apoi scoase o parte din hârtii și fotografii din dulap și se așeză pe jos. Începu să citească și să le răsfoiască, citi absolut tot și privi fiecare fotografie ca și cum ar fi fost ceva nou pentru el. Își dădu curând seama că viața în imagini din fața sa era privită din perspectiva unui om căruia îi păsa de el, dar care nu putuse să se apropie mai mult. Era un tată care-și admira copilul de la distanță, care veghea de la depărtare pentru binele fiului său. Iar Michael se simți îndurerat pentru omul care îl urmărise de departe, căruia îi fusese interzis dreptul de a se bucura de propriul fiu, sânge din sângele lui. Colecția nu fusese nicidecum realizată dintr-o obsesie sau din vreun fel de voyeurism – era o colecție care demonstra mândria unui tată, admirația acestuia pentru copilul la care renunțase din motive demne de respect. Și

Michael realizează că, deși Stephen îl dăduse spre adopție, în sufletul său nu-l părăsise, de fapt, niciodată.

Michael studie cu atenție fiecare foaie de hârtie, fiecare fotografie, fiecare bilețel. Tatăl său avea un dosar mai detaliat despre el decât avea el însuși.

În cele din urmă, Michael strânse totul și așează dosarele înapoi în dulapul de unde le scosese. Mai aruncă o ultimă privire prin cameră. Era organizată până la ultimul detaliu, asemenea înfățișării studiate a lui Stephen. Armele în suportul portarme, muniția separat într-o cutie. Trabucurile erau aranjate în funcție de marcă și ordonate în funcție de dată; o listă bătută la mașina de scris cu numere de telefon pentru apeluri în caz de urgență, așezată chiar lângă telefon. Michael constată cu surprindere că omul era dur, meticulos. Se tot uita, dar lipsea o fotografie anume. Singura *pe* care dorea s-o vadă, de fapt.

Nu exista nicio poză cu mama sa.

— O, Doamne! se auzi dintr-odată.

Michael se întoarse și-l văzu pe Busch stând în ușă, privind fotografiile de pe perete, istoricul prietenului său în imagini.

Busch îl privi, fără să poată scoate o vorbă. Mai văzuse asemenea expoziții și cu alte ocazii – în casele criminalilor obsedați de victimele lor. Dar acum era altceva. Pentru Busch, totul era limpede ca lacrima. Se afla în fața unui perete al regretelor, un perete al unui posibil viitor care fusese ratat. *O fereastră către inima lui Stephen Kelley.*

— Nu cred că te-a părăsit nicio secundă, spuse Busch încet. Michael îl privi fără să scoată un cuvânt. Stinse lumina, ieși din camera securizată și intră în dormitorul încăpător al lui Kelley.

— Mergem în Rusia, nu? întrebă Busch șovăielnic.

Michael și Busch ieșiră din dormitor și se îndreptară spre scări.

— Nu vreau să par veșnicul pesimist, Michael, dar nu te supăra, asta te depășește cu mult. E vorba despre Kremlin,

pentru numele lui Dumnezeu, nu despre un muzeu oarecare. E centrul lumii rusești. E Casa Albă, Capitoliul și Muzeul Smithsonian, toate îngrămădite într-o fortăreață rusească. O să ai nevoie de bani, cunoștințe, noroc, iar ție îți lipsesc cu desăvârșire toate trei.

— Întotdeauna mi-ai adus o rază de speranță când aveam nevoie.

Michael îi zâmbi ironic prietenului său.

— Mda, în fine... Nu-mi place să spun asta, dar de unde știi că nu-l vor uide între timp pe așa-numitul Stephen?

Michael intră din nou în bibliotecă, fără să știe ce să spună. Răspundea de soarta lui Stephen Kelley, simțea că viața lui este în mâinile sale.

— Atâta timp cât îmi exprim intenția de a le face pe plac și atâta timp cât nu au cutia, îl vor ține în viață.

— Și ce se va întâmpla când o vor primi? Michael se gândi o clipă.

— Nu știu încă, toate la timpul lor.

— Vin cu tine.

Susan stătea în ușă, privindu-i ciudat pe cei doi. Michael o respinse cu o privire și cu o mișcare din cap înainte de a i se adresa din nou lui Busch:

— Trebuie să găsesc drumul până acolo și...

— Nu cred că m-ai auzit, îl întrerupse Susan.

— Ba te-am auzit, spuse Michael fără să o privească. Continuă să vorbească cu Busch.

— Mi-au rămas mai puțin de șaisprezece ore...

Susan îl urmărea prin cameră, oprindu-se mereu exact în fața lui Michael.

— Ori merg cu tine, ori chem poliția.

— Poliția e deja aici. Michael arată spre Busch.

— Scutește-mă de minciuni! sări Susan.

— Minciuni? întrebă Michael cu un zâmbet confuz. Și ce-o să le spui?

— Că la cinci minute după ce un fost pușcăriaș a călcat în casa asta, Stephen a fost răpit. Privirea ei acuzatoare se

concentra asupra lui Michael. Îi voi lăsa pe ei să rezolve misterul.

— Credeam că ești o femeie cu picioarele pe pământ, răspunse Michael. Asta l-ar costa viața.

— Ce te face să crezi că poți îndeplini sarcina asta? Întrebarea lui Susan suna mai rău decât o acuzație.

— Pentru început, gândește-te că indivizii care l-au răpit pe Kelley sunt de părere că pot s-o scot la capăt. Nu mi-ar fi cerut asta dacă nu ar fi avut încredere în abilitățile mele.

— Abilități?

Susan apucă un decupaj dintr-un ziar mai vechi și i-l trânti în față. Era un articol despre arestul lui Michael cu câțiva ani în urmă.

— Ești un hoț, un pungaș de rând.

Susan începuse să-și piardă controlul în timp ce îl muștra pe Michael în fel și chip.

— E numai vina ta, numai vina ta, nu are nicidecum legătură cu Stephen! Nici nu putea fi pe mâini mai rele.

— Poate că ar trebui să te calmezi, spuse Michael, în timp ce privirile îi alunecau între ziar și Susan. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le știi...

— Știu destule, Michael! zbiea Susan, abia controlându-și furia. Ești un egoist și jumătate, nu ai scrupule! Înțeleg acum de ce Stephen te-a părăsit.

Michael strânse din ochi.

— Scrupule? Uite ce, o femeie care se culcă cu șeful ei... Susan îi dădu o palmă peste față, fără nicio ezitare.

Michael nu se clinti, deși îl plesnise cât putuse ea de tare. La început fu șocat, apoi se înfurie. În cameră se făcu o liniște absolută. Își ridică palma pentru a-l mai plesni o dată, dar de această dată Michael o opri, prinzându-i mâna la timp. Apoi îi spuse printre dinți:

— Ascultă, îmi pare rău pentru logodnicul tău...

— Nu e logodnicul meu.

Susan își smuci brusc mâna din mâna lui Michael și traversă biblioteca. Inspiră adânc, se rezemă de birou și

Începu să privească fotografia de pe birou, care înfățișa un tânăr îmbrăcat în costum pozând lângă Stephen Kelley.

— Știi cum e să pierzi pe cineva? Întrebă Susan, continuând să privească fotografia.

— Glumești, nu? spuse Michael. Simțea cum vechile răni i se deschid.

— Știi cum e ca persoana pe care o iubești să dispară brusc din viața ta și de pe fața pământului?

Michael continua să o privească. Nu voia să vorbească despre moartea soției sale.

— Sunt aproape nouă luni de-atunci. Peter era genul de om bun la toate. Pur și simplu genial. A terminat liceul la șaisprezece ani, Universitatea Harvard la nouăsprezece, a absolvit Facultatea de Drept la Yale la numai douăzeci și doi de ani. Dar asta e incomparabil cu sufletul pe care-l avea. Niciodată nu se gândea la el, mereu se lăsa pe ultimul loc. Când a împlinit șaisprezece ani, mama sa a murit. În loc să-și plângă de milă, și-a canalizat suferința în altă direcție, atașându-se și mai tare de tatăl său și astfel maturizându-se. Nu era arogant, nu știa nici măcar înțelesul cuvântului „mândrie”; folosea întotdeauna *noi* în loc de *eu*, nu-i plăcea să fie lăudat, doar dacă ceilalți primeau la rândul lor creditele care li se cuveneau; uneori le respingea imediat.

Un zâmbet melancolic apăru pe fața lui Susan.

— Fusese instruit să preia afacerile tatălui său. Mersese pe urmele lui, petrecuse doi ani în biroul său de avocatură; în mai puțin de cinci ani, lucrase în toate departamentele firmei tatălui său și cunoștea totul mai bine decât șefii săi. Se ferea totuși de toate titlurile pe care i le dădea tatăl său, acordând credit mai degrabă celor care lucrau mai puțin decât o făcea el. Era cea mai altruistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Susan tăcu un moment, concentrându-se asupra fotografiilor cu Peter care umpleau rafturile.

— În luna aprilie a fiecărui an, Stephen și Peter mergeau la cros pe strada Main din Hopkinton, alături de alte două

sute de participanți. În patru ore ajungeau în Boston, alergând patruzeci și unu de kilometri umăr la umăr – tată și fiu. Susan îl privi în cele din urmă pe Michael; un zâmbet trist se deslușea pe chipul ei. Și ce e cel mai amuzant – Peter ura să alerge mai mult decât orice altceva, însă niciodată nu-i spusese asta tatălui său.

Michael și Busch ascultau în liniște vocea lui Susan, care trăda tot felul de emoții.

— Într-o seară, Peter a plecat târziu de la serviciu, după ce l-a ajutat pe un asociat nou cu o mică expunere. Susan se opri, își puse mâinile pe cap, iar ochii păreau că i se umflă. L-a lovit o mașină frontal... tatăl său a putut cu greu să-l identifice. Mândria lui Stephen, rațiunea lui de a trăi, singurul său fiu, totul a murit în acea zi. Și-acum apari tu, opusul lui Peter, tot ce nu a fost el, chiar în fața casei în care Peter a copilărit.

Michael nu răspunse; cuvintele femeii îi sfâșiară inima.

— Bietul om a petrecut nouă luni plângând după fiul său; după o asemenea pierdere, oricine s-ar fi transformat într-o stană de piatră.

— Și tu cine ești? Cel mai bun angajat care vrea să umple golul din viața șefului? întrebă Michael.

— În niciun caz. Am fost alături de el, pentru că suntem rude. Stephen e socrul meu – Peter Kelley a fost soțul meu. Broboane de lacrimi se prelingeau pe obrajii lui Susan. Și cel mai probabil îl vor omori și pe Stephen, chiar dacă faci ce-ți cer.

— Tot ce e posibil, spuse Michael.

Observă șocul pe care îl provocase răspunsul său pe chipul îndurerat al lui Susan. Oricât de mult îl enerva, nu putea să nu empatizeze cu durerea ei, cu pierderea suferită. Era o rană care nu avea să se vindece niciodată, care provoca reacții neașteptate. Îl privi pe Busch, care dădea din cap și, în cele din urmă, își îndreptă privirile asupra lui Susan și adăugă încet:

— Dar nu voi lăsa să se întâmple asta.

Busch văzu schimbarea din comportamentul lui.

Michael se așezase pe canapea și începuse să-i explice lui Susan ce se întâmpla. Îi povesti în ce consta de fapt răscumpărarea – numai cutia, obiectul de artă căutat de un bărbat obsedat, i-ar fi putut asigura eliberarea lui Stephen. Îi mai povesti despre Genevieve și despre Julian, îi explică posibilele probleme pe care le-ar întâmpina în Kremlin. Îi spuse totul, de la început până la sfârșit, mai puțin faptul că șansele de reușită erau foarte mici.

— Trebuie să merg cu tine, spuse Susan.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce implicații există aici.

— Dar tu ai?

Atitudinea dură de mai devreme a lui Susan reveni.

— Mult mai mult decât ai crede, îi răspunse Michael ușor mirat.

— Nu am cum să stau degeaba în timp ce tu încerci să-l aduci înapoi.

— Cu ce-ai putea să mă ajuți tu? Întrebă Michael.

— Într-adevăr, ai harta, ai un teanc de informații despre locație, dar îți lipsesc lucrurile de care eu pot face rost.

— Cum ar *fi*?

Susan își aplecă doar capul și zâmbi.

Capitolul 16

Avionul Boeing cu reacție alunecă ușor pe pistă, oprindu-se în apropierea unor SUV-uri negre. Această pistă privată de pe insula mediteraneeană Corsica tăcea parte din complexul deținut de Adevărul Domnului. Era una dintre puținele piste private din Europa; deschiderea ei fusese posibilă datorită unei donații substanțiale a guvernului francez.

Corsica era o bijuterie a Mediteranei, cu o istorie fabuloasă. Întinzându-se pe opt sute șaptezeci de kilometri pătrați, în estul Italiei, era în primul rând locul de naștere al vestitului Napoleon Bonaparte. Datorită locației strategice pe care o avea, insula cu reliefmuntos aparținuse Cartaginei, romanilor, hunilor și ajunsese să facă parte din Imperiul Bizantin în anul 522. Mai târziu, ajunsese în mâinile arabilor, ale lombarzilor și marocanilor și își păstrase blazonul de pe steagul Marocului până când fusese revendicată de genovezi în 1284, care, la rândul lor, odată cu criza economică, o vânduseră Franței, în 1768. Fără să fie atinsă de influențele urbane moderne, insula avea să rămână o combinație de plaje și păduri, sălbăticia ei sporindu-i frumusețea; era locul perfect de unde asociația Adevărul Domnului să-și conducă afacerile, departe de ochii curioși din mass-media lumii moderne. Asociația deținea două sute cincizeci de acri, de la dealurile care dădeau spre mare până la poalele lui Monte Cinto, care avea o altitudine de două sute de metri; locul era împrejmuit de păduri de conifere întâlnite mai degrabă în climile specifice nordului Europei decât pe plajele mediteraneene ale coastei corsicane.

Julian coborî din avion; se uită la stele – niciodată nu le luase prea în serios, și asta fiindcă reprezentau simple mistere care așteptau să fie elucidate. Se îndreptă către rampă, urmat de doi bodyguarzi, și intră în primul SUV. Cei doi flancară ușa și îl urmăriră pe Stephen Kelley coborând

din avion; avea în continuare cagula pe cap, dar nu mai era legat fedeleș; cei trei „însoțitori” știau că nu are cum să le scape. Îl conduseră pe rampă, îl împinseră în cel de-al doilea SUV, apoi se puseră în mișcare.

Ocoliră avionul ca să iasă prin spate. Poarta, măsurând cincisprezece metri de la un capăt la celălalt, era placată cu aur; acum se deschise pentru a-și întâmpina proprietarul. Drumul, lung de cinci kilometri, care ducea spre ieșirea din complex era pustiu. Avea culoarea lutului roșu și era mărginit de caldarâm. Traversa o pădure foarte veche, dar care era deja invadată de clădiri. Julian privi prin geamurile fumurii ale mașinii spre construcțiile care păreau multiplicat la nesfârșit. Echipa lui de cercetare era de neîntrecut; atrăgea cele mai strălucite minți ale momentului, nu numai prin salariile extrem de satisfăcătoare, ci și prin facilitățile de ultimă oră și libertatea de a explora până și cele mai nebănuite teorii. Julian se mândrea cu pregătirea superioară a angajaților din organizația sa. Medicină creativă, economie creativă, religie creativă. Nu credea în dogme și în tradiții – specia umană bătea aceeași potecă de mult prea mult timp. Julian se bucura ca un copil în fața noilor descoperiri; pentru el, acestea erau mană cerească, la fel cum explorările lui Columb, în căutarea unui nou drum spre India, îl îndrumaseră spre Lumea Nouă.

Casa lui Julian era situată deasupra complexului, întocmai cum trona odinioară casa lordului deasupra celor ale vasalilor săi. În orice caz, era mai mult decât o simplă locuință: de aici își conducea afacerile, aici se întâlnea cu înalții prelați și tot aici își ținea predicile în fața adeptilor acestei religii. Era centrul imperiului său, lumina ochilor săi. Casa era proiectată ca un castel: avea patru etaje și era construită din piatră de râu și piatră de carieră. Ridicată în 1690, servise drept reședință pe timpul verii regilor din Genova, care o donaseră Bisericii în 1767, chiar înainte ca insula să fie revendicată de Franța. Fusesse o înțelegere

făcută în ultimul moment de către locuitorii din Genova, ca să submineze autoritatea franceză, pentru a-și asigura locul în Rai.

Adevărul Domnului achiziționase o casă pe care o transformase mai târziu în mănăstire; îi modernizase interiorul fără să distrugă originalul. Măsura aproape șapte mii de metri pătrați, cu tot cu sălile de bal și cu saloanele imense, închisorile și sălile de teatru și film, turnurile de pază și bucătăria de mărimea unui restaurant întreg. Avea vedere spre Marea Mediterană, iar fațada din spate se confunda cu dealul pe care era construită, la șaiszeci de metri deasupra valurilor care se spărgeau de dig. Dacă o priveai dinspre ocean, îți lăsa impresia că Dumnezeu sculptase impunătorul castel în cea de-a șasea zi a Creației, pentru a locui acolo El însuși.

Mașina în care se afla Julian se opri în fața curții. Intră atunci când se deschiseră porțile de lemn înalte de șase metri și groase de cinci centimetri, susținute de piloni metalici de șapte centimetri și jumătate, care arătau ca noi, deși aveau trei sute de ani. Traversă holul de marmură și se îndreptă fără ezitare spre biroul său, care era ascuns în colțul de sud-vest al complexului. Era turnul său de fildeș, locul în care îi veneau cele mai bune idei, unde se simțea cu adevărat relaxat, între pereții maro-închis și colecția sa de cinci mii de volume. În hol se iscase zarvă – cei trei bodyguarzi îl îmbrânceau pe Stephen Kelley pe scări, spre etajul patru, dar Julian nici nu băgă în seamă zgomotul; în schimb, își turnă un pahar de Johnnie Walker Blue. Aroma inconfundabilă a whisky-ului îl calmă imediat ce dădu paharul pe gât.

Trecuseră două zile de când plecase de aici. De obicei, nu se implica în manevrele clandestine ale organizației sale altfel decât prin dispozițiile pe care le dădea, dar – de data asta – lucrurile erau diferite: era vorba despre o chestiune foarte intimă.

Veșnicia și Testamentul fuseseră pictate în urmă cu cinci

sute de ani. Julian adora legendele povestite de mama sa. Asculta toate poveștile pe care ea i le spunea când era mic despre pictura de pe peretele camerei sale, povești ale îngerilor din Paradis, despre viață și moarte, Rai și Iad, despre adevărul ascuns în inimile noastre. Chiar și despre pictura-pereche a *Veșniciei*, care dispăruse ca prin minune din casa unui colecționar de origine franceză, evaporată într-o noapte din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ambele erau tablouri create de niște suflete atinse de Dumnezeu, pe niște pânze care conțineau un secret ce aparținea diavolului.

Era adolescent când mama sa vânduse *Veșnicia* pentru a putea plăti întreținerea copiilor, pentru a finanța practic orfelinatul, dar el nu pusese niciodată întrebări pe tema asta. Avea o încredere oarbă în ea, iar pictura dispăruse de mult – o soartă crudă pentru o asemenea operă de artă. Nu adusese în discuție niciodată acest subiect, iar ea nu-l mințise cu nimic și nu-l dezamăgise nici măcar o dată. Până la urmă, era mama lui.

Dar, pe măsură ce timpul trece, oamenii învață că unele adevăruri sunt de fapt legende, iar unele legende sunt adevăruri. Julian descoperise un astfel de adevăr în urmă cu doi ani, la un control medical de rutină, când începuse să aibă îndoieli privind legitimitatea sa. După ce i se studiase dosarul și după ce oferise un bacșiș gras, îi confirmaseră bănuielile: Genevieve nu era mama sa biologică. Iar el era doar unul dintre copiii abandonați la naștere în fața ușii ei. Propria mamă îl mințise în tot acest timp – îl asigurase că el e singurul ei copil, că e cel mai prețuit dintre toți. Toate nopțile în care îl învelise, momentele speciale când stăteau departe de orfani dovedeau o legătură autentică între mamă și fiu. Dar totul fusese o minciună, o mare păcăleală.

Julian nu înțelesese niciodată de ce. Dar, dacă Genevieve mințise în legătură cu originea lui, acest lucru arunca o umbră de îndoială asupra întregii sale existențe: viața, originea, familia sa adevărată, tot ce-i spusese ea până

atunci. Se gândea la *Veșnicia* și la felul în care pictura dispăruse, și se întreba de ce tabloul nu mai stătea agățat în casa mamei lui. Acum, că știa de ce e ea în stare, nu mai punea la îndoială concluzia la care ajunsese: Genevieve nu vânduse niciodată tabloul.

Era asaltat de tot felul de emoții contradictorii; devenise chiar furios. Dar tocmai înscenarea asta despre nașterea sa îl făcuse să ajungă la concluzia că, dacă unele adevăruri se dovedesc a fi minciuni sfruntate, atunci e foarte posibil să fie și invers.

Așa că Julian își pusese toate speranțele în această misiune de căutare. Începuse ancheta cu cea mai mare seriozitate, se aventurase în căutarea ambelor tablouri ale lui Govier. Cheltuisese zeci de milioane pentru această obsesie, din motive numai de el știute.

Julian ajunsese la biroul său uriaș, deschise dulapul din mijloc și scoase un dosar gros. Răsfoi o mulțime de hârtii, toate conținând informații despre mama sa: extrase de cont, înregistrări telefonice, fotografii. De doi ani o urmărise încontinuu, până în momentul dispariției sale. Deși nu mai erau în relații bune de ceva timp, Julian știa totul despre ea: știa cu ce se ocupă, îi cunoștea prietenii, conturile bancare, chiar și numele fiecărui copil pe care îl avea în grijă. Așa că, în momentul în care începuse să exercite presiuni asupra ei pentru a descoperi unde se află tabloul din copilăria sa, știa exact pe ce butoane să apese. Ea nu scotea o vorbă despre asta, refuzând să coopereze, să comunice cu fiul cu care nu mai vorbise de ani de zile și care îi distrusese viața într-o clipă. Cu toate acestea, ea nu se dăduse bătută. Plecase doar în munți, unde și murise, dar se pare că-și înscenase până și moartea.

Și, în timp ce el suspecta că ea încă este în posesia tabloului *Veșnicia* sau că știa cel puțin unde să îl găsească, dăduse peste celălalt tablou, *Testamentul*; îl găsisese pe piața neagră și îi acaparase atenția cu totul.

În vreme ce Julian medita asupra acestui lucru, ochii lui

fixau portretul enorm agățat deasupra șemineului de mărimea unei mașini. Mama sa privea lumea cu aceiași ochi plini de grijă, aceiași ochi care îl linișteau pe Julian când era mic. Cu toate astea, lucrurile se schimbaseră radical în ultimii doi ani: ochii ei i se păreau acum mai adânci, mai misterioși, ascunzând multe secrete, multe minciuni. Înainte fuseseră oglinda sufletului ei bun și cald, acum se întunecaseră, ca și cum o umbră se abătuse asupra lor și asupra sufletului ei celui adevărat, ascunzându-l de lume. Era o legătură inexplicabilă între tablouri, cutia aurită și Genevieve. Julian nu putea vedea totul clar, însă avea suspiciunile lui. Ea nu ascundea doar adevărul despre nașterea lui, ci și obiecte scumpe de artă, secrete mai adânci decât își putea cineva închipui.

Murise în Italia, în munți – asta era o altă minciună din șirul care părea să nu se mai termine. Oamenii lui o văzuseră. Îi văzuseră privirile îngrozite, în timp ce stăteau în camioanele lor, cu armele pregătite, ochind Buickul care demara în trombă pe podul unde se aflau și ei. Văzuseră când se scufundase, cum lovise apa cu putere.

Julian își ridică paharul pentru un toast în cinstea mamei sale: închină pentru frumusețea, inteligența și natura misterioasă a personalității ei. Altcineva o răpise înaintea oamenilor săi, dar asta nu făcea decât să le întârzie revederea. În ciuda tuturor minciunilor ei și cu toate că îl dezamăgise, Julian își iubea mama la fel ca orice băiat. O voia înapoi, avea nevoie de ea; habar n-aveau cei care o răpiseră în ce se băgaseră.

Auzind ce răscumpărare vor, începuse să râdă; se gândise la asta pe tot parcursul zborului din Statele Unite. Nu avea intenția să o plătească într-un răstimp de numai cinci zile; de fapt, nu avusese nicio clipă intenția să o plătească. Nici nu putea: cu toate că avea o avere de miliarde de dolari, aceasta era singura răscumpărare pe care nu și-o putea permite. Dar asta nu conta, nu schimba cu nimic rezultatul: în ciuda amenințărilor cu moartea

îndreptate spre mama sa, nu exista nicio îndoială pentru el. Era clar că se va întâlni din nou cu ea. Răpitorii încercaseră să-l manipuleze sentimental, dar cunoștea acest tertip mai bine ca oricine. Îl practicasese ani la rândul, jucându-i pe oameni pe degete, manevrându-le emoțiile. Îi făcea să vadă clar lucrurile pe care nu le puteau observa înainte: până la urmă, era omul Domnului.

Iar cu Domnul de partea lui avea să-și recupereze și mama, apoi să îi ucidă pe cei care îndrăzniseră să treacă peste cuvântul său – le va găsi familiile, copiii, prietenii... și îi va omorî pe toți.

Capitolul 17

Stephen Kelley ieși pe balcon și privi marea, a cărei nemărginire îl făcea să resimtă tot mai acut inutilitatea existenței sale. În timp ce privea în jur neputând să-și dea seama unde anume se află, se gândi că panorama țărmurilor abrupte din fața ferestrei sale și albastrul cristalin al apei indicau un singur lucru: nu se afla în America.

Avea senzația că nu mai era stăpân pe propria viață, chiar înainte de toate întâmplările petrecute în acea zi. Nu credea că i-ar putea fi vreodată mai rău ca acum. Îl pierduse pe fiul său, Peter, unica sa mândrie, în urmă cu nouă luni.

Acum Stephen era pe post de momeală. Viața lui era în mâinile fiului pe care îl părăsise la naștere. Copilul de atunci se transformase într-un criminal.

Kelley își abandonase propriul fiu, iar povara acestei decizii îl urmărise în fiecare clipă a existenței sale. Nu o făcuse din teamă sau din egoism, ci dimpotrivă, din pur altruism. El și prima sa soție, Jane, erau prieteni încă din copilărie și proveneau amândoi din familii destrămate. Amândoi se căzneau să-și schimbe condiția, să se rupă de neamul lor. Deși fuseseră niște oameni ai străzii, erau elevi conștiincioși și-și doreau să ajungă la colegiu, de îndată ce aveau să agonisească suficienți bani. Sarcina neprevăzută a lui Jane îi prinsese total nepregătiți. Avortul nu reprezenta o soluție pentru doi catolici practicanți.

S-au căsătorit imediat cum au aflat vestea – în absența rudelor –, apoi s-au mutat într-un apartament mic din West Broadway, în sudul Manhattanului. Stephen muncea ziua în port, încărcând și descărcând marfă, iar noaptea și-o petrecea în sala de sport de alături, ca partener de antrenament pentru tinerii pugiliști pretendenți la Mănușa de Aur. Jane lucrase în două schimburi ca picoliță, până în ziua nașterii. Economiseau banii pentru ca, din toamnă,

Stephen să-și înceapă studiile la Boston College. Amândoi își doreau ca obiectivul să fie dus la bun sfârșit. Aveau să se împartă între serviciu și creșterea copilului. Deși erau conștienți că anii următori nu aveau să fie deloc ușori, erau îndrăgostiți unul de celălalt și așteptau cu entuziasm nașterea bebelușului. Erau nevoiți să se descurce ca să asigure traiul lor și al copilului ce urma să se nască.

Pe 15 martie, Jane s-a dus la muncă dis-de-dimineată, ca într-o zi obișnuită de lucru. Totul avea însă să se schimbe în după-amiaza acelei zile. Stephen era prezent în salonul maternității unde asistentele o asistau la naștere, încurajând-o să respire și să împingă. Puteau vedea căpșorul micuțului. Stephen nu-și imaginase vreodată că avea să fie atât de emoționat, în timp ce soția sa trecea prin chinurile agonice ale nașterii. Era băiat. Lacrimile îi năpădiseră pe amândoi, în timp ce copilașul sugea pentru prima oară de la sânul mamei sale. Stephen nu-și iubise niciodată atât de mult soția și copilul ca în ziua aceea. O sărutase pe Jane, mângâindu-i șuvițele castanii care îi cădeau peste frunte. Pentru Stephen, viața căpătase un alt sens din ziua aceea. Avea să fie cel mai bun părinte și cel mai altruist om din câți cunoscuse.

Asistenta luă copilul și-l așează într-un coșuleț, apoi ieși cu el din cameră.

— Te iubesc, îi șopti Stephen soției sale, aplecându-se spre ea.

— Și eu te iubesc, spuse ea.

Era toată un zâmbet. Niciodată Stephen n-o mai văzuse pe Jane radiind ca în acele momente.

— Mi-ai dăruit un fiu.

— Cu plăcere.

Zâmbetul de pe fața femeii rămăsese intact.

Stephen nu înceta să o privească. Deși tocmai născuse, iar hainele și chipul îi erau jilave de sudoare, Jane i se părea mai frumoasă ca oricând; se aplecă să o îmbrățișeze în timp ce ea îi spunea.

— Promite-mi că o să ne iubești mereu. Stephen făcu ochii mari.

— Îmi place cum sună... noi.

O privi îndelung, memorând bucuria enormă întipărită pe chipul ei.

— Promit!

Asistenta se întoarse cu prosoape curate.

— Domnule Kelley, scuzați-mă că vă întrerup, dar soția dumneavoastră trebuie să se spele și să se schimbe.

Stephen dădu din cap aprobator.

— De ce nu te duci să vezi ce mai face fiul nostru? Ai grijă să nu i se întâmple nimic rău. Ești răspunzător acum și pentru altcineva în afară de mine, îi spuse Jane făcându-i semn cu mâna în timp ce el se îndrepta spre ușă.

Bărbatul traversă holul, ajungând la salonul de nou-născuți. După ce căută cu privirea minute bune, își recunoscă fiul. I se făceau analizele specifice, era îmbăiat și înfășat. Stephen se minună la vederea degețelilor și a unghiulețelor rozalii. Era atât de mic... Era perfect. Tatăl visa deja la cum o să-l învețe să meargă cu bicicleta, să joace baseball, la cum se vor duce amândoi la meciurile lui Red Sox Boston. La toate lucrurile dintre tată și fiu. Se foi aproape o oră privindu-și băiețelul înfofolit cum doarme.

Stephen ieși în cele din urmă din salon și se îndreptă spre camera lui Jane. Ea nu era acolo. Cum nu înțelegea ce se petrece, se întoarse către salonul de nașteri. Se uită prin geamul rotund al ușii de spital. Jane zăcea întinsă pe o targă. Stephen intră în încăpere. Femeia era nemișcată. Se îndreptă spre ea, privindu-i fața, urmărind-o cum doarme, așa cum o făcuse de multe alte ori. Îi atinse obrazul rece.

— Jane? șopti bărbatul. Tăcere.

— Jane? O clătină ușor. Din nou tăcere.

— Jane?! strigă Stephen, scuturând-o.

Pe ușa salonului intrară brusc o armată de doctori și asistente. Era prea târziu.

Inima ei, atât de plină de dragoste și de fericire, încetase

să mai bată.

Două ore mai târziu, după ce i-a ascultat pe medici sporovăind despre stopul cardiac și despre cât de rău le pare de moartea soției sale, Stephen s-a îndreptat bezmetic spre salonul de nou-născuți. Privindu-și fiul dormind liniștit în păturica albastră de bumbac, mintea îi era cotropită de gânduri: „Ce-i voi spune copilului meu despre mama lui? Cum poate *fi* destinul atât de crud cu un pui de om, luându-i dreptul de a fi iubit de cea care l-a adus pe lume?”

Ca și cum moartea bulversantă a lui Jane nu i-ar fi fost de ajuns, era acum nevoit să ia o decizie legată de viitorul băiatului său. Fără Jane, știa că nu va face față. În lipsa ei, era incapabil să-și crească fiul cum se cuvine. Nu putea conta pe rudele lui și ale soției sale. Nu le dăduse nimeni niciodată vreo mână de ajutor. El și copilul erau singuri pe lume.

Cei de la orfelinatul St. Catherine i-au înțeles decizia și l-au asigurat că vor găsi în scurt timp o familie respectabilă pentru băiețel. Așa s-a și întâmplat.

Stephen a urmărit evoluția lui Michael de departe, dar niciodată nu și-a dezvăluit identitatea familiei St. Pierre; acum ei îi erau părinți. Fusesse extrem de mulțumit de această familie. Din când în când, trecea incognito pe la Byram Hills, privindu-l pe Michael St. Pierre câștigând meciuri de fotbal sau de hochei. Se interesa de rezultatele școlare ale lui Michael de la cursurile liceului catolic unde era înscris și unde lua note bune. Stephen era mândru de el, însă niciodată nu încercase să intervină, să treacă peste autoritatea soților St. Pierre. Știa că așa era mai bine.

Odată cu moartea tutorilor lui Michael, Stephen ar fi vrut să se destăinuie tânărului. Știind cât de mult îi prețuise băiatul pe părinții săi legitimi, a realizat că nu mai era cazul să-i spună cine este adevăratul lui tată; el nu l-ar fi putut înlocui niciodată pe cel care-l crescuse. Unele adevăruri nu trebuiau, așadar, spuse.

La scurt timp, a citit despre arestarea lui Michael, în

Central Park, în New York. Fusese prins în timp ce fura o cruce încrustată cu pietre prețioase de la o ambasadă. Michael fusese condamnat și trimis la închisoare. Stephen avusese atunci un acces violent de furie. Rușinea se împletea cu remușcarea. Acest gest contrazicea cu totul părerea pe care o avusese despre fiul său. Oare s-ar mai fi întâmplat asta dacă nu l-ar fi abandonat? Ironia ca Peter să fi fost cel care îl judeca pe Michael, dacă incidentul ar fi avut loc în Boston, i-a fulgerat prin minte lui Stephen. Indignat și confuz, Stephen a încetat să se mai intereseze de Michael. Vreme de trei ani, și-l ștersese complet din minte, renunțase la orice gând de a-l mai întâlni.

Ulterior, a cunoscut-o pe Mary; îl căuta pe tatăl soțului ei. Orfelinatul St. Catherine îi dăduse numele lui; Kelley făcuse cele mai importante donații, era avocatul cu cele mai multe relații cu lumea politică și de aceea Mary a încercat să-l găsească. Stephen văzuse că trupul tinerei era măcinat de boală, iar ochii ei trădau faptul că era pe moarte. Totul era o chestiune de timp. Știa deja cum este să pierzi o ființă iubită, unica rațiune de a trăi și de a spera. Trecuse prin asta, își pierduse copilul și cele două soții și știa prea bine cum e să ți se rupă inima de durere.

În toți acești ani, Stephen nu interacționase cu Michael, fiind doar un spectator distant... până acum. Suferința era singurul lor numitor comun.

În timp ce Stephen stătea pe balcon, în briza caldă și amețitoare a mării, un gând îi năpădi mintea: aceasta era pedeapsa negării condiției sale de părinte, era soarta, o karma blestemată. Și-o făcuse cu mâna lui. De acum, viața sa, întreaga lui existență depindeau de Michael St. Pierre, fiul pe care odată îl abandonase.

Capitolul 18

Michael deschise ușa din spate a mașinii lui Busch.

— Îmi pare rău că nu merg cu tine, îi spuse Busch de la volan, cu mâna ridicată.

Michael îi strânse mâna și zâmbi.

— Nu-i nimic. Jeannie ar fi foarte supărată pe mine dacă te-aș trage în belelele mele.

— Ești sigur că vrei să faci asta? Busch vorbea serios. E tatăl tău, știu. Dar ți-e clar că nu e tocmai cel mai ușor lucru de făcut, nici măcar pentru tine.

— N-ai face același lucru dacă ai fi în locul meu? Michael își scoase rucsacul din mașină și-l aruncă pe umăr. Busch tăcu pentru un moment, apoi răspunse:

— Nu, nu cred. Ai grijă de tine. Nu vreau să fie nevoie să urc într-un avion ca să-ți salvez din nou pielea.

Michael zâmbi și coborî din mașină.

— Și vezi ce faci cu numita Susan...

— La ce te referi?

— Știi la ce mă refer. Nu-și poate controla furia. Dacă aș fi nevoit să merg cu ea în Rusia, aș lua-o razna.

Busch nu zise nimic preț de câteva clipe, cu aerul că se gândește la ceva. În cele din urmă, zâmbi și adăugă:

— E simpatică, totuși...

Michael pufni în râs și dădu din cap; închise portiera și-l privi pe Busch îndepărtându-se. Apoi o luă pe trotuar spre un hangar imens de aeronave.

Kelley & Kelley. Placa de bronz bine lustruită lucea în soarele după-amiezii; literele mari ale inscripției erau demne mai degrabă de numele unui pub irlandez. Michael o privi cu atenție, dându-și seama că era numele firmei de avocatură a tatălui său, redenumită recent pentru a-l include și pe Peter. Pentru prima oară, Michael realizează că acea persoană era fratele său – frate vitreg, dar totuși frate. Michael fusese singurul copil al familiei St. Pierre și își dorise întotdeauna un frate sau o soră. Ei bine, acum

avea... sau avusese.

Deschise ușa și pătrunse în hangar. Avionul era un Bombardier Global Express XRS, un avion cu reacție pentru distanțe lungi, folosit de Kelley și de asociații săi să fie duși oriunde se aflau banii sau unde dorea clientul să fie depozitați. Avea o capacitate de nouăsprezece locuri, atingea o viteză de până la cinci sute nouăzeci de kilometri și era condus de un echipaj de trei persoane. Tot acest lux costase treizeci și opt de milioane de dolari. Înainte ca pasagerii să fie îmbarcați, o echipă de oameni verificase avionul: îl alimentaseră, îl tunaseră, îl curățaseră.

Michael traversă hangarul enorm – care arăta mai degrabă ca o cavernă – purtând în spate rucsacul în care se aflau mapa de la Julian și harta pe care i-o trimisese Genevieve.

Susan se afla la baza scării avionului, alături de doi avocați îmbrăcați în costume elegante cu dungi subțiri. Părea surprinsă.

— Nu ai nevoie de nimic altceva? Michael arată cu degetul spre cap.

— Doar de asta am nevoie. După ce ajungem acolo și văd cum stau lucrurile, o să-mi fac un plan. Abia după aceea o să iau tot ce am nevoie.

Pentru un moment, Susan îi aruncă lui Michael o privire îngrijorată, apoi se întoarse spre cei doi bărbați care o însoțeau.

Își continuă în șoaptă discuția întreruptă mai devreme, pentru ca Michael să nu audă nimic. În schimb, acesta profită de neatenția ei și o privi mai îndeaproape. Era ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Busch avusese dreptate: era o femeie frumoasă, iar personalitatea ei agresivă nu-i afecta această calitate. Părul închis la culoare îi încadra chipul și îi scotea în evidență ochii căprui. Michael se pierdu cu firea pentru o clipă, dar își reveni imediat. Deși cei doi bărbați păreau să aibă de două ori vârsta ei, ea era cea care conducea conversația și cea care părea, totodată,

masculul alfa sau, în acest caz, femela alfa. Vorbea cu o încredere care îi sfida vârsta – era o tânără directă și fermă, atât în atitudine, cât și în convingeri. Michael simți o oarecare teamă. Siguranța ei exagerată, acea atitudine de domnișoară Știe-Tot indiferent de împrejurare, nu făcea decât să-i încurce planurile. Iar dacă lucrurile nu erau făcute în stilul lui, șansa ca Stephen să moară era mult mai mare. O fi fost ea cea care conducea afacerile aici, în SUA, însă – odată aterizați în Rusia – trebuia să-și accepte rolul de mână dreaptă: trebuia să se ocupe de finanțe, să-i furnizeze informații și să nu-și bage nasul în treburile lui. Știa că va avea mult de lucru cu ea până va ajunge la acest rezultat, dar, într-un fel, abia aștepta să-i vadă reacția.

Susan încheie conversația, urcă scările și intră în avion. Michael fu uimit de luxul din jurul său și de minuțiozitatea decorului, pe care le remarcă imediat ce ajunsese în zona destinată pasagerilor. Peste tot, mobila respecta ultima modă în materie: ferestre cu rame de tec, un birou imens de stejar, o canapea din piele întoarsă de căprioară, cu pliuri. Michael se așează într-un scaun mare din piele, care părea mai degrabă potrivit într-o sufragerie decât într-un avion.

Un bărbat în vârstă, chel, care părea spre sfârșitul vârstei a doua, se așează la o măsuță față în față cu Susan. Deschise o servietă din piele maro, în care se aflau teancuri de bancnote de câte o sută de dolari.

— Am pus un milion în plus pentru orice eventualitate, ăștia ar trebui să-ți ajungă, spuse bărbatul chel. Ești sigură că nu vrei să-i chemi pe cei de la FBI?

— Mă tem că asta n-ar face decât să-i asigure moartea lui Stephen.

Michael o privi, auzind argumentul folosit de fosta sa rivală, devenită, pentru un moment cel puțin, aliată.

— Fără supărare, Susan, dar nu ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă aici. Chiar cred că ar trebui să aduci întăriri, continuă bărbatul chel. N-ai fost niciodată în Rusia

și acolo e cu totul altă mâncare de pește față de ce știi tu.

— Martin, faptul că vei fi acolo îmi alungă orice fel de grijă. Martin își îndreaptă privirile către Michael. Avea un chip trecut și, cu toate astea, niciun rid care să fi fost provocat de zâmbete; omul din față sa părea că nu zâmbise niciodată.

— Dacă doamna Newman sau domnul Kelley pătesc ceva, asta va fi ultima dată când calci pe pământul acestei țări în libertate.

Michael nu înțelegea dacă se referea la faptul că va fi închis sau asasinat, dar simți foarte clar ce se afla în spatele vocii amenințătoare a bărbatului.

— Îți mulțumesc, Martin.

Susan îl lăasă să plece în cockpit.

— Martin a lucrat cu Stephen timp de treizeci de ani, iar devotamentul față de prietenul său depășește orice margini.

Susan zâmbi. De fapt, era pentru prima dată când Michael o văzu zâmbind.

Motoarele avionului începură să vâjâie asurzitor, iar aeronava se puse în mișcare; cele două uși imense ale hangarului se deschiseră, astfel încât se putea vedea pista. Michael simți furnicături în tot corpul. Era pe cont propriu. Susan urma să îl ajute doar din punct de vedere financiar. De obicei, îi plăcea să opereze singur, dar acum, pus în fața unei provocări de o importanță atât de mare, de reușita căreia depindea viața tatălui său, parcă-parcă ar fi dorit să fie ajutat. Dacă urma să dea greș, consecințele aveau să fie groaznice. Michael privi pe geam, întrebându-se dacă va reuși.

Avionul ieși din hangar. Echipa tehnică de la sol își strânsese uneltele, iar porțile imense se închiseră încet. Pista fusese amenajată departe de agitația aeroportului Logan. Michael privi decolând avioanele de diferite dimensiuni. Mai erau doar câteva minute până să se așeze în linia de așteptare. Avionul tocmai începea să se ridice

ușor de la sol când un Corvette galben se apropie cu viteză, făcând o scurtătură și trecând prin poarta care ieșea spre pista privată. Țâșni prin porțile aproape închise care dădeau spre pistă, mergând cu aceeași viteză pe care o avea avionul.

Mașina îi dădu bice în continuare, scrâșnind; derapase pe o parte, depășind avionul cu vreo două sute de metri. Busch sări din mașină, cu un rucsac pe umăr; părul său lung și blond era răvășit de rafalele de curent. Ridică mâna, făcându-le semn să-l ia cu ei.

Capitolul 19

Serghei Raechen zăcea în patul său din Alexandria, Virginia; respirația lui greoaie îi chinuia plămânii. Era un băiețel de numai șase ani. Vera Bronshenko îi șterse fruntea și îl înveli până la gât. Îi zâmbi cu drag; chipul ei bătrân și ridat era plin de afecțiune.

— Odihnește-te puțin, copile. Tati o să vină curând acasă. Serghei închise ochii și se întoarse înapoi la somnul său binefăcător.

Zâmbetul Verei dispărea pe măsură ce-și privea nepotul adormind. Nu mai putea rezista la încă o astfel de suferință. Avea permanent senzația de déjà-vu. Nu trecuseră nici patru ani de când își îngrijise propria fiică, pe Janalise, în același fel, și nu avusese ce să facă: o privise cum se usucă și, în cele din urmă, asistase la moartea ei. Destinul implacabil nu permisesese ca boala să ocolească vreo generație. Se instalase cu cinci luni în urmă, transformându-l dintr-un copil vivace într-unul care zăcea letargic; corpul său chinuit de durere părea că se topește pe zi ce trece. Doctorii nu reușiseră nici măcar să descopere de ce boală suferă și, în consecință, nu puteau sub nicio formă să încerce să o vindece. Erau siguri de un singur lucru: era aceeași boală de care suferise și din cauza căreia murise și tânăra mamă a lui Serghei.

Vera trecu din camera băiatului în veranda din spate; era slăbită din cauza supărării și a lipsei de somn. Privea spre curtea din spate, la leagănele lui Serghei și la trambulina sa – nu mai fuseseră atinse de când băiatul se îmbolnăvisese. Casa ginerelui său se afla într-o zonă rezidențială, într-o suburbie exclusivistă din Washington. Fusesse locul în care fiica sa visase întotdeauna să locuiască și unde se mutaseră imediat ce soțul ei se retrăsese din Ambasada Rusiei. Era centrul bunăstării, era visul american la care nu îndrăznise să se gândească niciodată în perioada cât locuise în Kiev. Dar pentru Vera era o adevărată bătaie de cap.

Recompensele muncii americane erau praf în ochi față de durerea pe care o simțea văzându-i pe cei din jurul ei murind. Blestema în stânga și-n dreapta – voia ca ea să fi fost lovită de mânia lui Dumnezeu și nu fiica sau nepotul ei. Totul se schimbase brusc: în ultimii ani, era viguroasă, puternică și sănătoasă tun, numai că nu avea cu cine să se bucure de toate aceste lucruri. Unde mai pui că rămăsese și singură în ditamai casa. Tatăl lui Serghei fusese nevoit să plece în Rusia, o altă călătorie nesăbuită în căutarea unui leac miraculos. El spusese că medicii ruși sunt încrezători în șansele lui Serghei, dar aveau nevoie, pentru ultima dată, să-l expertizeze pe Raechen.

Vera observase cât de îndurerat era ginerele său, Ilya, când își vedea fiul suferind. Nu reușise niciodată să treacă peste moartea soției sale, iar singura lui alinare era faptul că ea trăia, cumva, prin Serghei. Până și acest lucru îi fusese luat. Căutase în lung și-n lat să găsească un leac, vorbise cu toți medicii din lume, dar tot ce obținuse de la ei fusese empatie și curiozitate față de boala care îi chinuia fiul. Ilya încercase și metode homeopatice, apelase la dieteticieni, chiar și la religie, însă totul se dovedise zadarnic. Așa că, în momentul în care primise telefonul care îl făcuse încrezător în găsirea unui remediu, Ilya nu comentase nimic, pentru că i se dăduse doar o nouă speranță, cuvânt care abia mai avea vreun sens pentru el și pentru Serghei. Ilya plecase la miezul nopții și nu se mai întorsese acasă de cinci zile. Păstrase legătura cu cei de-acasă și promisese că va reveni curând.

Vera se entuziasmase și ea la gândul remediei și spera într-un miracol, dar, curând, această senzație se transformase în teamă. Indiferent de sarcina pe care o primise, știa că e ceva necurat la mijloc și cunoștea prea bine îndeletnicirile lui încă de pe vremea când lucra în guvernul rus. Știa de ce este în stare: era unul dintre oamenii care conduceau din umbră guvernele, care se ocupau cu toate dedesubturile afacerilor țării, toate acele

fapte mârșave, de nedescris în cuvinte. Pentru o perioadă, găsisese o motivație puternică în patriotism și chiar în dorința de înnavuțire. Acum, singurul lucru care îl împingea spre asemenea lucruri era iubirea față de fiul său. Vera știa foarte bine că nu va da greș, indiferent de obstacolele pe care le-ar fi întâlnit. Ilya era un bărbat cu sânge rece, care își vânduse sufletul celor de la KGB cu zeci de ani în urmă. Fusese în stare să ucidă pentru țara lui; era clar că pentru propriul fiu va face mai mult de atât, va face orice.

Înainte de a intra înapoi în casă, mai aruncă o privire spre leagăne – parcă îl vedea pe Serghei luându-și avânt cu picioarele – și se gândi că poate i se va îndeplini această dorință arzătoare. Se ruga ca șefii lui Ilya să se țină de cuvânt. Și, în timp ce deschise ușa, rosti o ultimă rugăciune: „Să-i ferească Dumnezeu pe cei care-i vor sta lui Raechen în cale”.

Capitolul 20

Nu era niciun nor pe cer când avionul traversă Atlanticul. Atinse rapid înălțimea de un kilometru, și asta fără nici cea mai mică turbulență; dacă n-ar fi văzut oceanul sub el, Busch ar fi crezut că stă în scaunul său cu spătar rabatabil, aplecat peste teigheaua barului. Era impresionat de tot ce vedea: părea că aceia care utilaseră avionul nu se uitaseră la bani, ci se gândiseră doar la confortul pasagerilor, dorind să le asigure cel mai luxos ambient posibil: plasme TV, telefoane mobile individuale, un meniu complex și tot felul de facilități la discreția pasagerilor, fără a mai pune la socoteală masa elegantă de conferințe și canapelele care păreau decupate dintr-un club pentru bărbați de pe Fifth Avenue.

— Jeannie o să facă un atac, îi spuse Michael din scaunul său de piele capitonat.

— Ba nu, răspunse Busch. Se așezase în fața lui Michael, cu scaunul pe jumătate lăsat pe spate.

— O, ba da, și o să dea vina pe mine... ca de fiecare dată.

— N-o să aibă niciun atac... sau cel puțin nu un alt atac. Ce-a fost mai rău a trecut... *deja* m-a făcut praf.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Mă bucur c-a tunat și a fulgerat, sunt obișnuit cu asta. Cel mai rău e când mă ignoră, fiindcă știu că atunci e cu adevărat supărată. În plus, ce-ar fi putut să spună? Doar i-am explicat situația cu tatăl tău regăsit și răpit...

Michael îl privi pe Busch; tăcea mîlc, îngrijorat că Busch îi spusese adevărul soției sale. La urma urmei, totul trebuia să rămână secret.

— Știi ce s-ar fi întâmplat; te-ai fi dus acolo, ai fi intrat până-n gât într-o lume plină de probleme și de suferință și ai fi avut nevoie de mine. Apoi eu ar fi trebuit să sar într-un avion, să călătoresc la clasa a doua, fără plasmă TV, fără scaun rabatabil din piele – arătă cu degetul spre tot ce-l

înconjura -, ca să vin să-ți salvez pielea. Așa că m-am gândit... Busch făcu o pauză, se aplecă, își așează coatele pe genunchi și-l fixă pe Michael. Starea jovială îi dispăruse, fiind înlocuită de o privire serioasă. Ori îl salvăm pe tatăl tău împreună, ori nu-l mai salvăm deloc.

Michael îl privi, dădu din cap și zâmbi. Susan se apropie de locurile lor.

— În plus, urmă Busch, privind către Susan, la cine o să apelezi tu și domnișoara Pocnește-Din-Degete?

— Ce vrei să spui? Susan îl privi încruntată.

Busch se ridică de pe scaun; din cauza celor doi metri ai săi, părul său auriu atinsese tavanul. Îi zâmbi: - Nimic.

Busch se îndreptă spre coada avionului și intră în zona de servire, impresionat de varietatea de mâncăruri și de băuturi. Văzu băuturi de toate felurile și tot felul de mâncăruri, de la friptură și paste la bomboane și prăjituri. După ce aruncă o privire la toate, deschise barul, își turnă un scotch foarte fin din care nu mai băuse niciodată și înșfăcă vreo patru sendvișuri de pe un platou argintiu. Tocmai se întorcea spre locul său când dădu nas în nas cu Susan.

— Servește-te, spuse ea privind rezerva exagerată de mâncare.

— Mersi! Busch îi zâmbi.

— Uite ce e, zborul ăsta durează nouă ore și speram să începem cu dreptul, spuse ea, ținându-și mâna-n șold.

— Îmi pare rău, spuse Busch. Nu intenționez să te jignesc când te-am poreclit domnișoara Pocnește-Din-Degete.

În mod ciudat, ea încercă să îl îmbrățișeze și, în timp ce făcea asta...

— Condoleanțele mele, spuse Busch. Ea îl privi surprinsă.

— Pentru soțul tău, adăugă el cu toată sinceritatea, ținându-și capul plecat.

Susan îl privi, surprinsă de comentariu. Toată furia de mai devreme se evaporă ca prin minune.

— Mulțumesc, răspunse ea, turnându-și un pahar cu vin.

— Și, apropo, tipul de-acolo – făcu un semn spre botul avionului, uitându-se la Michael –, cel pe care l-ai acuzat că n-are habar cum e să piardă pe cineva drag... ei bine, și el a pierdut pe cineva.

Chipul lui Susan se destinse.

— A trecut aproape un an de-atunci. A privit-o topindu-se, pierzându-și viața cu fiecare minut care trecea.

Busch o privi din nou și nu mai spuse nimic; așteptă un moment, apoi se îndreptă spre locul său, lăsând-o pe Susan pe gânduri.

Busch dădu să se așeze, apoi îl întrebă pe Michael:

— Ești sigur că nu vrei să-ți aduc nimic?

Michael privi sandvișurile pe care le adusese Busch și pufni în râs.

— Nu, mulțumesc. Ce-ai mai discutat cu Regina de Gheață?

— Despre vreme, răspunse Busch în timp ce se așeza în scaunul său de piele, fericit că proiectase cineva un avion care să aibă scaune atât de confortabile.

Puse băutura în suportul special din scaun și începu să înfulece sandvișurile.

— Pun pariu că-i plac frigul și ploaia, spuse Michael. Busch își întoarse capul spre ea, privind-o.

— Știu și eu... Câteodată oamenii care țină cel mai tare sunt și cei mai speriați. Se ascund sub o mască de oțel și furie.

— Ah, cumva acum suntem brusc empatici? spuse Michael ridicând din sprâncene.

— Am văzut destule la viața mea.

Busch îl privi pe Michael, lăsându-i timp să înțeleagă ce-a vrut să spună. Își înclină apoi scaunul de piele până jos și adormi înainte ca Michael să apuce să-l întrebe cine îi ținea locul la bar, acasă.

Susan se așeză în scaunul de piele, lângă Michael.

— Te pot servi cu ceva?

— Nu, mulțumesc, spuse el privind pe geamul rotund prin care se vedea oceanul nesfârșit.

— O să aterizăm în aproximativ opt ore.

— Cât e ceasul acum? întrebă Michael.

— Nu știu.

Michael se uită la ceasul de la încheietura mâinii ei. Era marca Patek Philippe, un model cu diamante mici pe marginea cadranului zgâriat.

— Nu merge, spuse ea văzând direcția în care el privea.

— Bine, și-atunci de ce îl porți?

— E ceasul meu norocos. L-am primit cadou de la Peter înainte să ne căsătorim. De-atunci n-am pierdut niciun caz. Susan își privi ceasul. Michael putea vedea pe fața ei că e emoționată. Chiar și după ce s-a stricat. Brusc, își îndreptă spatele și adăugă: Aterizarea e programată la ora șase dimineața.

— Mersi!

— Aș vrea să vorbesc cu tine. Susan avea un ton scăzut, ca și cum s-ar fi confesat. Te rog să mă ierți pentru comentariul de mai devreme.

Michael tresări nedumerit.

— La ce te referi?

— Ți-am spus că habar nu ai cum e să pierzi pe cineva; nu știam...

Michael se întoarse spre Busch, care dormea buștean; își dădu seama despre ce vorbise el cu Susan în capătul avionului.

— Cât timp ai fost căsătorit?

Michael își întoarse capul; nu voia să răspundă. Rareori se întâmpla să vorbească cu cineva despre Mary, în afară de familia Busch și de Genevieve, dar își dădu apoi seama că nu avea cum să se ascundă de Susan pentru următoarele opt ore și redeveni dispus să comunice.

— Aproape șapte ani.

Susan dădu din cap cu o privire plină de respect.

— Era prietena mea cea mai bună. Michael nu își dădea

seama de ce continuă să vorbească, mai ales cu o femeie care îl plesnise de două ori în ultimele cinci ore. Abia ne găsiserăm un echilibru. A murit de cancer; am încercat din răputeri să o salvez, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Dar se pare că, uneori, totul nu e de ajuns.

— Nu cunosc circumstanțele, însă nu te poți învinui. Michael fu de acord.

— Nici n-o fac. Cancerul a mâncat-o de vie, pur și simplu. Nimeni n-a avut ce face. Lucrurile astea te fac să te întrebi de ce, în vreme ce unii trăiesc atât de mult, alții dispar la prima tinerețe.

— Așa e, spuse Susan pe un ton calm, privind într-o parte.

— Știi la ce mă refer. Susan încuviință.

— Moartea lui Peter m-a făcut să-mi dau seama că nu trebuie să-ți transformi viața într-o rutină permanentă.

— Trebuie să trăiești clipa, spuse Michael, mai mult pentru sine decât pentru Susan.

Era ca și cum fiecare dintre ei ar fi ținut un monolog. Michael continuă:

— Când te uiți la persoana la care ții, trebuie să o privești așa cum e; nu-ți poți lăsa mintea să hălăduiască în alte părți. Nu poți vorbi mereu despre faptul că va veni acea zi în care...

— Acea zi nu a venit niciodată pentru noi. Michael își ridică fruntea și întâlnește ochii lui Susan.

— Nu suntem nemuritori.

Michael își feri privirea. Nu știa ce se întâmplă cu el, dar, orice ar fi fost îl deranja din ce în ce mai mult; se strădui să ignore senzația și reuși să o ascundă bine. Dorea să încheie această conversație, care îl făcea să resimtă durerea singurătății. Se ridică din scaun, iar tonul vocii i se schimbă brusc.

— Când ajungem la Moscova, vom avea nevoie de o mașină cu care să mergem în Piața Roșie înainte de ora zece dimineața.

Susan fu luată prin surprindere de schimbarea bruscă din atitudinea lui.

— O să ne aștepte o mașină la aeroport. O să rămână la dispoziția noastră cât timp ne vom afla acolo.

— De unde-i cunoști tu pe oamenii aceștia? continuă Michael cu un aer pronunțat, interogator.

— Martin i-a angajat. Susan își domoli vocea și-și întinse umerii, iar conversația lor deveni din ce în ce mai plată.

— Sunt de încredere?

— Tu ești?

Susan îi pusese această întrebare de parcă îl analiza și ea, în același timp. Michael o privi.

— De ce nu rămâi la hotel? O să te sun, te voi ține la curent.

— N-o să fac drumul până în Moscova doar ca să stau între patru pereți și să fiu servită în cameră! în niciun caz. N-o să te slăbesc din ochi.

— Ce înseamnă asta?

— Plătesc pentru tot, tu ce părere ai? Michael era acum de-a dreptul enervat.

— Mai bine ne întoarcem chiar acum dacă ai impresia că eu așa lucrez. Ți-am și spus înainte să plecăm, dacă ai putea să pui banii pe masă și să închei niște contracte, ai fi de mare ajutor, am înlătura niște obstacole. Și, din câte-mi amintesc, ai fost de acord – ai spus că n-o să-mi stai în cale. Însă, după cum văd, folosești tactica „bani mei, echipa mea”.

— Scuză-mă, te rog, nu știam că hoții procedează așa.

Susan îl privi. Persoana sensibilă de acum câteva minute se transformase iar în Susan cea dură.

Michael se strădui din răputeri să nu răbufnească.

— Da, păi atunci cred că...

— Nu pot să vă las singuri nici măcar două minute, nu? Busch se dezmetici și deschise ochii.

Susan se ridică, le aruncă o privire încruntată și se îndreptă nervoasă spre celălalt capăt al avionului.

Susan dusese o viață privilegiată: fusese obișnuită să nu-i lipsească nimic și nu știa ce-nseamnă să-ți dorești ceva și să nu capeți. Era fiica lui Midge și a lui Malcom Newman, părinți care își făcuseră din carieră și din viața socială scopul existenței. Susan fusese doar o idee târzie, o pacoste, un inconvenient în viața lor de zi cu zi. Cu toate că nu avusese frați sau surori, iar părinții erau mereu plecați de-acasă, nu fusese niciodată singură. Fel de fel de bone din Europa avuseseră grijă de ea – unele atente, altele nu –, dar toate pentru scurte perioade de timp. Își propusese să învețe cât de bine poate limba maternă a fiecăreia și, până la doisprezece ani, știa deja cinci limbi străine.

În locul iubirii părinților avea parte de cadouri, cumpărături și bani de buzunar fără restricție – toate acestea funcționau ca un substitut pentru absența lui Midge și a lui Malcom. Susan nu dusese lipsă de nimic; în afară de afecțiune, o altă raritate în familia Newman era cuvântul „nu”. Susan fusese obișnuită de mică să nu i se refuze nici cel mai mic moft, dar, la rândul ei, învățase repede să nu tolereze nici cel mai mic obstacol sau capriciu. Când întâmpina o problemă, încerca să o rezolve cu încăpățănare, cu o voință de fier și cu o atitudine de „niciodată să nu spui niciodată”. Acest lucru nu făcuse decât să o transforme într-o persoană răsfățată, nemiloasă, calculată și deloc pregătită pentru eșec.

Fusese educată în cea mai bună școală elementară privată, apoi absolvise cursuri pregătitoare în Connecticut; devenise perseverentă și rece, găsindu-și alinare în realizările ei și în evoluția prin forțe proprii.

Absolvise cursurile Universității Yale, unde nu excelase doar la cursurile teoretice, ci fusese și cea mai bună înotătoare din generația sa, precum și liderul grupului feminist; doborâse recordul la cursa de două sute de metri individual-compus, depășit abia după opt ani. Își continuase studiile tot la Yale, la Facultatea de Drept și, la două zile

după absolvire, se trezise în biroul de avocatură din Boston, față în față cu Peter Kelley. Era ca și când și-ar fi pierdut busola după ce îl văzuse. Peter era chipeș și atrăgător și avea o personalitate care tempera perfect frenezia lui Susan. Ea era încăpățânată, în schimb el acționa cu mai multă diplomație. Prin urmare, indiferent ce divergențe de personalitate aveau de rezolvat, amândoi reușeau. Susan învățase să afișeze un aer încrezător și o anume superioritate, dar asta era doar un mecanism solid de apărare construit de-a lungul timpului. Când era cu Peter, putea fi ea însăși.

*

Astfel că, după două întâlniri, pusese la cale un weekend-surpriză. Cină, film, micul dejun. Nu fusese niciodată mai entuziasmată și nici prin cap nu i-ar fi trecut că ar fi putut vreodată să simtă ceva asemănător. Planurile i-au fost date peste cap însă când a aflat că Peter trebuia să ajungă de fapt în Utah ca să schieze pe Deer Valley și că aceasta ar fi fost prima lui vacanță din ultimii doi ani. Cu toate că Peter îi spusese că își poate amâna planurile, Susan insistase ca el să-și păstreze rezervarea pentru schi.

Susan plecase din oraș dezamăgită, dar bucuroasă pentru cele două zile libere; urma să doarmă, să mănânce, apoi din nou să doarmă, dar, ca toate planurile din săptămâna aceea, nu avea să fie așa. Nici nu ieșise bine din oraș, că primise un telefon. Lui Cindy Frey tocmai îi murise mama și nu putea fi prezentă la procesul de luni dimineată. Susan urma să participe la primul ei proces de una singură vineri, la ora șapte seara, iar cazul se deschidea luni dimineată la ora nouă. Șaizeci de ore lucrase la caz și mai erau încă șaizeci până când avea să piardă, pentru că știa prea bine că nu avea destul timp să formuleze o acuzație pertinentă pentru un caz pe care nu-l cunoștea.

Își întoarse mașina și se îndreptă înapoi spre birou. Urcă

scările cu inima strânsă de frică și plină de nesiguranță. Abia așteptase să ia deciziile de una singură, luptase pentru șansa asta, dar nu în condițiile de acum. Nu avusese destul timp să se pregătească, nu o ajutase nimeni să-și pună la punct o strategie, iar acum se întorcea într-un birou gol. Descuie ușa, aprinse lumina și intră.

Înăuntru o aștepta Peter; avea servieta și rucsacul cu echipamentul de schi pe podea. El văzu panica din privirile sale, merse spre ea, îi prinse încheietura mâinii și îi puse în palmă o bomboană cu gust de cireșe². Ea îl privea nedumerită.

— Gustă, spuse Peter.

Ea făcu ce-i spusese și îi zâmbi, absolut confuză.

— Luni, când te vei duce la tribunal, de câte ori te vei simți încordată, încearcă o bomboană ca asta.

— Are vreo putere pe care n-o știu eu?

— Nu. Peter zâmbi. Dar au un gust destul de bun. Ultima remarcă o făcuse pe Susan să râdă, în timp ce mesteca bomboana.

— Toată lumea are un talisman, o amuletă, un trifoil cu patru foi...

Peter îi luă din nou mâna și i-o întoarse. Fi strecurase ceva pe încheietură, fără ca ea să-și fi dat seama.

— De acum înainte, consideră asta amuleta ta.

Susan privi cadranul bățut cu diamante și minutarul ceasului elegant. Avu o senzație ciudată, ca și cum acele se aflau în interiorul corpului său; nu era vorba de noroc și nici de vreun fel de putere specială – se simțea din nou încrezătoare.

Și nu datorită ceasului, ci datorită lui Peter. Îi distrăsese atenția și o făcuse să se concentreze din nou, dându-și seama că va putea trece peste acel sfârșit de săptămână de coșmar și de primul ei proces.

---

2 (cherry) lifesaver = marcă americană de bomboane cu formă circulară (de colac de salvare, de unde și numele), cu aromă de fructe. (n. Red.)

Așa că petrecuseră împreună ultimele zile ale săptămânii, dar nu așa cum își imaginase Susan: cu mult mai bine.

Susan văzuse în Peter persoana care să o iubească pentru ce era ea cu adevărat, care îi arăta afecțiunea pe care i-o purta printr-o simplă privire sau o mângâiere tandră pe obraz. Era o senzație atât de ciudată, ceva ce nu mai simțise niciodată în viața ei: era îndrăgostită.

Iubirea o făcu să înflorească; Peter scosese tot ce era mai bun din ea, dezvăluind o persoană afectuoasă și caldă, care își ascunsese în permanență aceste calități. Peter o completa perfect și o făcea pe deplin fericită.

Își deschisese inima, sufletul și deveniseră o singură ființă. Dar, de când murise, Susan rămăsese suspendată, fără vreun scop, cu inima zdrobită, cu o amărăciune care nu dispărea. Trecea de la starea de milă față de sine însăși la furie și era total incapabilă să-și controleze aceste emoții.

Dar acum, singură pe lume, găsisese alinare în munca sa și în faptul că avea grijă de Stephen Kelley. Deși era devastată de durerea pierderii soțului mult-iubit, era afectată și mai mult când se gândea la durerea socrului său. Părinții nu trebuie să-și îngroape copiii; era ca și cum Stephen trăia ceea ce un bine-cunoscut proverb chinezesc reușise să formuleze: „Dacă trăiești mai mult decât moștenitorii tăi, vei traversa pământul în lung și-n lat în cele mai mari chinuri”. Susan vedea cum pofta lui de viață dispărea pe zi ce trece. Își îngropase soția și fiul și arăta de parcă ar fi vrut să-i urmeze, iar Susan se temea că bănuielile i se vor adevăra. Așa că rămăsese alături de el – chiar și când făcea toate eforturile pentru a fi lăsat singur, ea se încăpățâna să îi fie aproape, să aibă grijă de el, să-l protejeze de el însuși.

*

Acum, după ce văzuse camera secretă a lui Stephen și

pozele cu Michael, de existența căruia nu știa nimeni, se întreba dacă îl cunoștea cu adevărat pe acest om. Camera arăta ca un altar al unei vieți pierdute, în care Stephen ar fi trebuit să fie prezent. Nici nu știa dacă locul fusese amenajat dintr-un sentiment de vină sau dintr-unul de mândrie. Dar, lăsând toate astea la o parte, era limpede pentru ea că Stephen spera ca acele amintiri, fotografii și articole de ziar pe care le adunase de-a lungul timpului să îl convingă pe *celălalt* fiu pierdut că, deși îl dăduse spre adopție, tatăl său nu încetase niciodată să îl iubească.

Capitolul 21

Ușa netedă de crom se deschise cu un sunet greoi, lăsând aerul rece din încăperea frigorifică să pătrundă în camera mare. Doctorul Skovokov împinse cadavrul aflat pe targa de oțel inoxidabil înapoi în spațiul închis care-l păstra rece și închise ușa, sigilând trupul pentru încă o zi. Skovokov se întoarse și privi aparatura medicală din cabinet, recondiționată recent. Erau doar două culori în jur: alb și cenușiu-deschis. Era un mediu aseptice, securizat la o presiune mai mică decât cea atmosferică. În laborator se simțeau obișnuitele miresme de clor și dezinfectant folosite pentru curățarea aparaturii. Nimic nu avea să distrugă această lume septică. Fusesse reconstruită conform indicațiilor lui, pe două niveluri, iar programul de restaurare al clădirii, ce durase trei luni, nu afectase cu nimic tot ce era înăuntru. În laborator se aflau ultimele echipamente medicale: supercomputere de mare viteză pentru fragmentarea și analiza ADN-ului, microscopie pentru electroni și camere cu fibră optică pentru examinările interne. La nivelul de jos, era o sală de operații de ultimă oră, care se învecina cu un amfiteatru cu o capacitate de treizeci de oameni. Edificiul pe două niveluri rivaliza cu John Hopkins, Cern și Clinica Mayo, în ceea ce privește resursele disponibile; nu ținuseră cont de costurile imense implicate și achiziționaseră instrumente de ultimă tehnologie. Era tot ceea ce visa un cercetător medical, un explorator al misterelor trupului uman.

Vladimir Skovokov își privi laboratorul pe sub sprâncenele negre, ce contrastau puternic cu clăia de păr argintiu. Avea fața ciupită de vărsat și cicatrizată, în urma unui acces de rujeolă din tinerețe, însă felul în care arăta nu-l interesa; nu prețuia deloc frumusețea, ci doar mintea și capacitățile ei creative.

Viața lui făcuse un circuit complet. Cu patruzeci de ani în urmă, locuia în același oraș, în același laborator un tânăr

doctor de renume care-și pusese activitatea în slujba celei mai puternice și mai mărețe națiuni de pe pământ. Fusesse un bărbat privilegiat într-o țară fără privilegii. Beneficiase de cele mai bune condiții de trai, de un salariu generos, de o mașină și putea să-și satisfacă oricând necesitățile personale; cu alte cuvinte, Skovokov nu trebuia să stea la coadă la pâine. Avea la dispoziție personal nelimitat, finanțare nelimitată și acces la orice și-ar fi dorit, indiferent de țară. KGB-ul era la cheremul lui. Dacă în Europa sau în Statele Unite avea loc vreo descoperire în domeniul medical, nu trebuia decât să arate cu degetul și ar fi intrat în posesia tuturor cercetărilor lor într-o clipită. Nu o dată se întâmplase să răpească oameni de știință renumiți, pe care, după ce-i interoga, îi trimitea în Siberia pentru restul zilelor.

Avea acces la sistemul sovietic, fiind implicat în rețeaua infamului guvern secret. Fusesse un bărbat puternic într-o națiune puternică, și asta îl intoxicase.

Se întâmplase într-o duminică seară, cu treizeci și opt de ani în urmă. Stătea în biroul lui de la Palatul Congresului, între pereții Kremlinului. În fața lui se aflau o grămadă de dosare strict secrete. Vrafurile de documente și hărți, relatările directe și mărturiile istorice constituiau documentația pentru un singur subiect. Era vorba despre o legendă, de care Vladimir fusese fascinat încă de la vârsta de unsprezece ani. Acum, având atât de multe arhive la îndemână, putea să-și satisfacă obsesia din copilărie: Liberia lui Ivan cel Mare, minunata bibliotecă misterioasă despre care se credea că e ascunsă undeva în criptele Kremlinului. Fusesse fascinat să citească despre speculațiile din jurul misterelor Liberiei, despre multiplele excavări în căutarea acestui tărâm, despre frustrarea acumulată de-a lungul timpului din cauza faptului că nimeni nu reușea să afle adevărul. Însă exista un anumit document care îi atrăsese atenția tânărului doctor: o biografie scurtă a lui Dimitri Zhitnik, călugăr și cel mai de încredere confident al țarului Ivan cel Groaznic. Această biografie făcuse lumină

asupra motivelor lui Ivan cel Groaznic de a ascunde Liberia bunicului său de ochii întregii omeniri. Pentru Ivan, gestul acesta însemna căutarea mântuirii sufletului său; totodată voia să salveze sufletele oamenilor ale căror vieți le curmase cândva, cu atâta cruzime. Pe patul de moarte, avându-l pe Zhitnik alături, Ivan își împărtășise intențiile, ultimele lui cuvinte, ultimul lui secret... în pragul morții, Ivan îi destăinuise lui Dimitri Zhitnik locul unde ascunsese fabuloasa Liberie.

Zilele tânărului Vladimir erau dedicate geneticii, biochimiei și medicinei, în timp ce nopțile și le ocupa cu cercetări istorice, călătorii purtate în subsolul Kremlinului și cu speculații fanteziste, pe măsură ce scotocea biblioteca, cu toate bogățiile și secretele ei. Devenise distracția lui, o modalitate de a-și elibera gândurile de neajunsurile zilnice, o preocupare recreativă.

Vladimir Skovokov își făcuse debutul în mașinăria sovietică. Fusesse o minte genială identificată de la vârsta de nouă ani, apoi educată și antrenată, ajungând la o inteligență mai tăioasă decât oțelul spaniol. Putea face mai multe descoperiri într-o singură zi decât ar fi făcut alții într-o viață. Era mândria și bucuria vechiului regim, aducând faimă și admirație Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice prin cercetările lui medicale inovative, prin descoperirile și tratamentele lui.

Însă metodele lui rămăseseră în spatele unui zid al secretelor. Egoul lui Skovokov era de necuprins. Era condus de impulsuri maniaco-obsesive; nimic nu-i putea sta în cale.

Asistenții incompetenți aveau să fie trimiși în gerul Siberiei, echipele care eșuaseră să se ridice la înălțimea standardelor sale exagerate deveneau subiecte de testare pentru ultimele lui teorii. Metodele lui de cercetare erau comparabile cu cele ale lui Mengele și Ishii. Expunea subiecții la boli, la infecții, la durere, totul cu scopul de a-și testa soluțiile și pentru a-și susține teoriile. Dar rezultatele și succesul vorbeau de la sine, Făcându-i pe toți să ignore

mijloacele prin care fuseseră obținute.

Odată cu căderea comunismului, fondurile și facilitățile se împutinaseră până la zero. Skovokov privea cum lumea pe care o cunoștea, lumea care-l îmbrățișase, se topea și dispărea. A părăsit Moscova în 1993, îndreptându-se spre Elveția. A trecut pe la diferite universități și a ocupat diferite posturi de profesor, tânjind după libertatea de care se bucurase atât de mult până atunci, însă zvonurile legate de metodele lui mai degrabă imorale l-au ajuns din urmă și, în scurt timp, a devenit un paria virtual al lumii medicale.

De-a lungul anilor săi neproductivi, Skovokov a devenit ursuz; în timp ce alții se îmbogățeau, el pur și simplu îmbătrânea. Talentele lui se atrofiu din cauza reputației câștigate și a metodelor de cercetare mai mult decât discutabile. Și, în timp ce îl chinuia dorul după Mama Rusie, știa că visează degeaba. Era un vis care se transformase într-un coșmar. Nici măcar istoria nu avea să privească doctrina comunistă altfel decât ca pe un experiment social care nu ieșise deloc cum trebuie.

În timp ce participa la o conferință despre biologie, a fost abordat de Julian Zivera. Determinarea tânărului, precum și cunoștințele acestuia despre cercetările lui Skovokov frizau obsesia și, cu siguranță, au gădilat egoul medicului rus. Au stat la barul hotelului Ritz până la patru dimineața, vorbind despre religie, știință și legende. Aveau amândoi un apetit deosebit pentru descoperirea secretelor trupului, ale sufletului și ale inimii prin orice metodă ar fi fost necesară. Skovokov i-a vorbit lui Julian despre teoriile lui, despre discernământul lui medical, dar și despre țelurile lui nerealizate. I-a mai spus și despre biblioteca legendară, încă nedescoperită, de sub Kremlin, despre zvonurile legate de secretele și bogățiile ei, despre harta lui Zhitnik și cum aceasta îi îmboldise mintea, îndemnându-l să întreprindă călătoria vieții sale. Julian i-a vorbit la rândul lui despre Adevărul Domnului, despre dotările medicale de care dispunea, despre resursele lui nelimitate și despre nevoia

de a avea în preajmă oameni talentați. Astfel, la o oră târzie din noapte, s-a înfiripat deja o prietenie, o relație bazată pe interese și țeluri împărțite.

Skovokov a lucrat timp de doi ani de zile la Adevărul Domnului, creând zece brevete și șase medicamente în mai puțin de douăzeci și patru de luni. Însă era tot mai furios, pentru că-și dădea seama că înțelegerea lui cu Julian nu era nici pe departe ceea ce crezuse. Inteligența îi era folosită doar ca sursă de îmbogățire pentru Julian Zivera și resimțea acest lucru ca pe o trădare.

Chiar când se pregătea să-și facă bagajele și să plece, Julian l-a chemat la castelul lui. S-au așezat în biroul său cu vedere la mare. Ziua era călduroasă, cerul albastru și clar, reflectându-se pe coarneau valurilor oceanului. Julian i-a turnat lui Skovokov un pahar cu vodcă Grey Goose caldă și i-a mărturisit încântat că... aflate unde era harta lui Zhitnik.

Era o poveste incredibilă, dar, după cum insistase Julian, era adevărată; i-a cerut lui Skovokov să-i fie partener, să-i fie ghid în descoperirea Liberiei și a conținutului ei mitic.

Dar tot nu reușeau să pună mâna pe harta promisă, ba chiar se zvonea că aceasta fusese furată. Skovokov nu credea asta, gândindu-se că Julian găsise încă o dată o modalitate de a-l jefui de ceea ce, pe bună dreptate, ar fi trebuit să-i aparțină.

Skovokov se săturase de Julian. Își pusese inteligența la bătaie, făcuse cercetări, descoperiri, dar era prea demoralizat pentru a-și pune și visurile în joc. Așadar, și-a strâns studiile, brevetele și medicamentele inventate de el și a dat un telefon. Skovokov își dădea seama că deținătorul hărții avea probabil o avere de neimaginat, mai mare decât PIB-ul majorității țărilor.

Ce cale mai potrivită ar fi putut găsi ca să redea Rusiei gloria de odinioară? Ar fi redobândit strălucirea ei trecută, însă reproiectată într-o lume a zilei de mâine. Recompensa financiară ar fi fost inimaginabilă. Skovokov a decis atunci și acolo că fructele muncii lui nu vor ajunge la cel mai bun

oferant, ci, mai degrabă, pe tărâmul lui natal. El le va pune la dispoziția țării sale, care îi oferise atâtea privilegii, desigur, fără să uite să păstreze un procent generos pentru sine.

Mai târziu, sistemul rusesc pe care îl iubea atât de mult avea să se pună în funcțiune. Au fost angajate echipe care să reconstruiască toate centrele medicale ale lui Skovokov. FSB-ul, succesorul KGB-ului, i-a adus pe cei mai buni oameni care urmau să găsească harta legendară. Raechen era unul dintre aceștia și rezultatele începeau să se vadă – îi pusese la dispoziție singurul argument care-l putea convinge pe Julian să scoată la iveală harta subteranei Kremlinului: mama lui, Genevieve Zivera.

Skovokov o privea acum pe Genevieve. Era sedată și fusese adusă într-o stare de inconștiență, fără să știe ce i se întâmplase sau unde se află – la nouă etaje în adâncurile pământului, în cea mai securizată clădire din Rusia. Femeia avea un chip destins și dormea sub apăsarea păturilor imaculate. Skovokov fu uimit de înfățișarea ei tinerească – părul ei negru, pielea ei fără cusur –, dar mai mult fu mirat de faptul că nu găsea nicio asemănare cu Julian. Se aplecă și atinse crucea de la gâtul ei, întrebându-se dacă era cu adevărat o femeie religioasă sau dacă o purta mai degrabă ca să fie în ton cu moda, așa cum fiul său se prefăcea zilnic că este un om pios.

Skovokov o privi de sus, fără să aibă vreun sentiment sau vreo emoție; până la urmă nu era nicio diferență între trupul acela și cadavrele care zăceau în blocurile frigorifice. El nu vedea decât atât: un alt sclav pe care urma să-l dea la schimb pentru harta lui Dimitri Zhitnik. Nu avea niciun scrupul în a-i lua viața dacă Julian nu se conforma cerințelor lui.

— Ce mai face fiul tău? întrebă Skovokov în timp ce stinse lumina din laborator.

Raechen se întoarse către el. Chiar dacă era un bărbat nemilos, îi era greu să dea detalii despre starea în care se

afla fiul său.

— E slăbit. Nu știu cât de mult mai poate rezista. Meraseră împreună pe culoar, intrară într-un lift pentru marfă și urcară silențios cele nouă etaje. Liftul se opri brusc și ușile se deschiseră; doi paznici se întoarseră spre ei și îi salutară cu un gest, permițându-le să treacă. Doctorul și asasinul intrară într-un foaier imens de marmură, unde tavanul avea șase metri înălțime, iar băncile de lemn de lângă perete nu mai fuseseră înlocuite de o sută cincizeci de ani. Un vultur imens cu două capete își expunea aripile arămii care, oxidându-se, se coloraseră în verde, acoperind întregul perete din spate.

Ușile gigantice se deschiseră și soarele de dimineață se revărsă înăuntru. Ieșiră din Arsenal și, în timp ce priveau împrejurimile Kremlinului, amândoi nutreau câte o speranță: Raechen pentru fiul lui. Skovokov pentru viitor.

— Dumnezeu fie cu voi, domnilor! spuse Julian în timp ce dădea mâna cu cei doi australieni. Veți găsi detaliile privind ofertele noastre farmaceutice, împreună cu diferite investiții la care ați putea lua parte, precum și informații despre conținutul pachetului confidențial pe care vi l-am lăsat, pe locul din spate al limuzinei dumneavoastră. Vă încurajez să profitați de tot ceea ce Adevărul Domnului are de oferit. Cum ne place nouă să spunem: „Devotamentul față de Dumnezeu ar trebui să pună la dispoziție cel puțin unele beneficii înainte să ajungi în Rai”.

Julian zâmbi în timp ce-i privea pe cei doi bărbați de vârstă mijlocie intrând în limuzina lor și îndepărtându-se. Într-un târziu, intră în casă și se îndreptă direct spre scările din spate. Acestea erau săpate în fundația de stâncă și emanau o răcoare plăcută.

Trei etaje mai jos, sub fosta mănăstire, se găsea pivnița cu vinuri, vastă și bine aprovizionată cu zeci de mii de sticle; era o lume în care aveau acces doar prietenii apropiați ai lui Julian și inamicii lui muritori. Pivnița veche de secole era locul unde călugării își petreceau timpul

preparând vin în loc să se preocupe de cele sfinte. Cazanele imense erau lustruite și expuse, iar teascurile reprezentau un fel de testament într-o cameră încărcată de istorie.

Și după o viață de devotament închinat Domnului și băuturii, călugării coborau un nivel, în cripta de dedesubt, unde se întindeau să se odihnească veșnic.

Cripta fusese proiectată astfel încât să suporte peste o mie de cadavre în morminte individuale de piatră și marmură, dar, cum numărul devotaților mănăstirii scăzuse, spațiul devenise din ce în ce mai inutil și rămăsese pe jumătate gol. Și, cu toate că producția de vin se oprise cu mulți ani în urmă, cripta continuase să fie folosită din momentul ascensiunii lui Julian Zivera la conducerea Adevărului Domnului.

În timp ce mormintele erau pline în special cu rămășițele pioșilor din secolele trecute – călugări, preoți, surori –, câteva adăposteau oseminte dintr-o perioadă mai recentă: ale oamenilor uciși de Julian pentru cele mai neînsemnate motive – de la încercări eșuate de asasinat la insatisfacții sexuale.

El personal deschise un mormânt nou, cu numărul 799, îndepărtând capacul de marmură de deasupra și așezându-l alături, pentru a-l întâmpina pe viitorul „locatar”. Julian alese un Montrachet din '78, de pe domeniile Romanee-Conti. Vinul alb, cumpărat la o licitație din Statele Unite, era o alegere potrivită pentru un avocat american. Toastul avea să fie ținut atât în cinstea vieții, cât și în cinstea morții, deoarece, pentru îndeplinirea misiunii lui Michael St. Pierre, Julian aranjase ca toți cei implicați să fie îndepărtați.

Stephen Kelley urma să fie primul.

Capitolul 22

Michael se afla în centrul Pieței Roșii, simțindu-se copleșit de întinderea și istoria ei. O văzuse de atâtea ori la televizor – acolo defilau militarii din armata URSS de 1 Mai, în fața tribunei. Litografiile rachetelor balistice îi rămăseseră întipărite în minte. Când era mic, văzuse o mulțime de tancuri și zeci de mii de soldați defilând în coloane, cu genunchii țepeți, inspirând o teamă și o putere de nebiruit. Pericolul anihilării prin bombe nucleare din perioada Războiului Rece fusese o realitate care plutise deasupra întregii lumi până la prăbușirea Uniunii Sovietice, în 1991.

Văzuse catedrala Sf. Vasile de nenumărate ori – era simbolul Rusiei, așa cum Turnul Eiffel era cel al Franței, Big Ben-ul al Angliei sau Statuia Libertății al Americii. Era ca un vis, o gamă vastă de culori îmbrăca șirul de cupole, de bolte, turnuri și volute: nuanțe felurite de albastru, galben, verde și roșu. Edificiul din cărămidă roșie era alcătuit din nouă capele culminând cu nouă domuri în formă de ceapă, pictate diferit și așezate într-un fel nemaivăzut nicăieri în lume. Dar, cum se întâmplă de obicei, minunata fațadă exterioară nu putea fi întrecută în frumusețe de interiorul catedralei. Catedrala era deschisă foarte rar pentru rugăciune. Pe Michael îl impresiona cel mai mult faptul că pe fiecare dintre boltele interioare se regăsea același simbol. Era o țară unde religia fusese interzisă timp de șaptezeci de ani; mai-marii Bisericii criticaseră perioada terorii comuniste amplificate de forțele armate de atunci.

În stânga lui Michael se afla colosalul mall GUM, un complex comercial imens, asemenea celor americane – Reebok, Pierre Cardin, Clinique, Levi's, Tiffany's – în timp ce în dreapta se înălța Mausoleul lui Lenin, prezentat fără garda de onoare care, cu zeci de ani în urmă, îl proteja pe mult-temutul conducător, mintea din spatele Revoluției din Octombrie și a comunismului sovietic. Mausoleul din granit roșu era de fapt o piramidă etajată, în vârful căreia se afla o

lespede de marmură sprijinită în treizeci și șase de coloane. Chiar în spatele acestuia se afla Cimitirul Revoluției, unde nu se găsesc numai busturile și cavourile lui Stalin, Brejnev și Andropov, ci și ale multor personalități ale culturii ruse, cum ar fi cosmonautul Yuri Gagarin sau scriitorul Maxim Gorki.

Dar, mai presus de orice, Michael fu atras de zidul imens din spatele monumentului comemorativ. Avea peste optsprezece mii de metri lungime și șase mii de metri grosime. Se întindea pe doi kilometri și jumătate și era împrejmuit de parapete îmbinate în coadă de rândunică, printre care se înălțau nouăsprezece turnuri enorme, majoritatea construite la sfârșitul secolului, de către arhitecți italieni. Fiecare turn se termina cu o clopotniță de culoarea jadului, care avea în vârf fie o stea rubinie, fie un steag auriu. Era o fortăreață care rezistase de-a lungul timpului, care ținuse la distanță zeci de mii de trupe în timpul nenumăratelor bătălii, o primă linie de apărare impenetrabilă și, în același timp, un simbol al convingerilor politice și al misterelor trecutului, prezentului și viitorului Rusiei.

Trăgând cu ochiul printre ziduri, Michael putea vedea vârful Marelui Palat al Kremlinului și turlile Catedralei Arhanghelului Mihail, toate aparținând unei lumi străine și familiare în același timp. Se afla în fața unui orașel foarte bine păzit, ultrasecurizat prin metode moderne, care completau întăririle specifice castelelor ce aveau deja rol de apărare. Era un spațiu extrem de bine păzit, iar el trebuia să pătrundă acolo, în adâncuri, fiindcă în spatele acelor ziduri, în subterană, se afla cutia aurită, prețul vieții tatălui său.

Michael privi de jur împrejurul său; văzu patru blocuri de aceeași mărime și pentru o clipă se minună. Piața Roșie era un spațiu vibrant, aglomerat, nici pe departe așa cum și-l imaginase el. Cerul senin al verii puneă în valoare această lume colorată. Moscova era un oraș la fel de cosmopolit ca

oricare altul din vestul Europei. Michael, acaparat de imaginile alb-negru ale copilăriei sale, își aminti zvonurile despre persecuții, fără să conștientizeze transformarea acestui oraș într-unul capitalist, de vis. Sfânta Piață era un centru comercial în aer liber: furgonete de înghețată Nestlé se perindau încolo și-ncolo, vânzători ambulanți împărțeau baloane, turiștii cumpărau trompete de la tarabele de pe stradă.

Pierdut în marea de oameni, fie turiști, fie localnici, care se învârteau prin piață, Michael încerca să se concentreze din nou asupra scopului vizitei sale. Își dădea silința să își întipărească în minte toate detaliile din jurul său. Prins în tumultul mulțimii, studia clădirile din fața lui. Nu-și permitea să se bucure de statutul de turist pentru prea mult timp, așa că încerca să fie un observator eficient.

Michael se uită la ceas. Era ora 9.59. Băgă mâna în buzunarul gecii și scoase telefonul mobil. Se luptă să-și rețină furia în timp ce suna la numărul de telefon stabilit.

— Mă bucur c-ai ajuns, răspunse Zivera imediat. Nu la fel de fericit ca tatăl tău, dar... Baftă!

Telefonul rămase fără ton.

— Arăți cam dubios aici.

Era o voce cu un puternic accent rusesc.

Michael se întoarse; omul care vorbise era un bărbat bine făcut, cu un corp pătrășos și ditamai burta revărsându-se peste curea. Era întruchiparea perfectă a unei matahale, cu corpul pe cât de înalt pe atât de lat. Părul era de un negru straniu – un smoc de culoarea abanosului care arăta cât se poate de nefiresc. Purta ochelari cu ramă de baga, cu lentile-borcan și părea că nu vede deloc cu ochiul drept. Totul era gros la el: nasul, buzele, obrajii – fiecare parte contribuia la un aspect fizic pe care probabil că îl suportau doar părinții. Deși arăta respingător, această impresie dispăru de îndată ce zâmbi.

— Nikolai Fetisov, spuse el întinzând o mână butucănoasă. Michael dădu mâna cu el.

— Ești sigur că pe mine mă cauți?

Nikolai scoase o fotografie, o privi, apoi își întinse brațul până la nivelul umerilor lui Michael, comparând persoana din fotografie cu bărbatul din fața sa.

— Ești mai urât în realitate.

Zâmbi și o luă înainte prin centrul pieței, mergând puțin târșâit.

Michael se îndoaia profund de încrederea pe care trebuia să i-o acorde unui străin, care urma să fie omul său de legătură în această țară total necunoscută lui. Se uita în stânga și-n dreapta, privea chipurile oamenilor, întrebându-se câți asociați ai acestui om îi protejează spatele. Nu putea fi dus de nas cu una, cu două, nici prin comportamentul sociabil și nici cu zâmbetul până la urechi pe care i-l aruncase mai devreme Fetisov. Nu trebuia să-i verifice dosarul ca să-și dea seama că e un tip mai mult decât periculos.

— Unde mergem? întrebă Michael.

— Avem o întâlnire.

— Cu cine?

— Stai liniștit, îi spuse Fetisov cu un accent englezesc grotesc. N-ai de ce să-ți faci griji, sunt aici ca să te ajut.

Michael avea însă îndoielile lui.

— Zivera te-a angajat cu un scop, care-i acela?

— Deci, nu-ți pierzi timpul cu flecăreala mărunță tipic americană...

Michael dădu din cap.

Fetisov se opri în mijlocul pieței și se întoarse spre Michael, privindu-l foarte serios cu singurul ochi cu care vedea.

— Sunt ceea ce se numește un om de legătură.

— Legătură cu cine?

Nikolai privi în jur spre piața care zumzăia de viață, spre polițiștii împrăștiați în toate direcțiile și, în cele din urmă, spre zidurile enorme ale Kremlinului.

— Cu totul.

De pe bancheta din spate a unei limuzine Zil, unde stătea împreună cu Susan, Busch privea pe geam râul Moscova. Erau parcați pe strada Ilyinska. Aterizaseră mai devreme pe o pistă privată aflată chiar la ieșirea din Moscova. Busch se întreba cât ceruseră autoritățile ruse pentru serviciile lor: el și Michael nici măcar nu ieșiseră din avion când primiseră pașapoartele înapoi, ștampilate și vizate. Martin, care stătea acum în fața lui, avusese grijă de tot. Acest bărbat putea la fel de bine să fi fost mut: nu scosese un singur cuvânt, nici în avion, nici în limuzină. Busch îi dădea vreo cincizeci și cinci de ani. Avea părul foarte rar, dar era perfect tuns și aranjat. Nu începuse să albească, însă ochii săi obosiți sugerau ani întregi de întâmplări nu tocmai fericite prin care trecuse. Avea atenția îndreptată spre un registru contabil, adâncit în gânduri, cu degetele apăsând furios tastele unui calculator. Busch încercase deja să schimbe două vorbe cu el, însă acesta nu numai că nu răspunsese, dar nici măcar nu-și ridicase privirile din hârtoagele sale, continuând să tasteze.

— Ce îi ia așa de mult? întrebă Susan neliniștită.

Busch își întinse brațele și își îndreptă spatele, încercând să-și revină după zbor.

— De ce nu mergi tu la hotel și îl lași în pace?

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! izbucni Susan. Ești aici pe banii mei.

Apucă mânerul ușii.

— Uite ce e, Dorothy, nu mai suntem în Kansas, și știi foarte bine ce se spune...

Ea îl privi perplexă și își ridică mâinile intrigată, așteptând răspunsul:

— Ce se spune?

— Când ești în Roma... rămâi în limuzina ta, e mai sigur așa.

— Cred că glumești. Deschise portiera și țâșni afară.

Busch privi uluit ușa trântindu-se în urma ei. Asociatul lui Susan nici nu se deranjase să se ridice; își continua treaba

de parcă nu se întâmplase nimic.

— Așa se comportă mereu? îl întrebă Busch pe Martin. Nu că s-ar fi așteptat ca acesta să-i dea vreun răspuns.

Coborî din mașină și o văzu pe Susan fugind spre Piața Roșie.

— De ce om fi luat-o cu noi? se întrebă el înainte de a porni după ea.

În piață se aglomerase: erau vreo două sute de oameni; unii erau adunați în grupulețe, vagabonzi ai mahalalelor, toți îndreptându-se sau venind dinspre centru. Busch nici nu băga în seamă clădirile pe lângă care trecea, preocupat să n-o piardă pe Susan din vedere; inima începuse să-i bată cu putere în timp ce se afla pe urmele femeii naive care era obișnuită să aibă totul sub control. Busch începu să alerge, când își dădu seama că Susan dispăruse în aglomerația din dreptul catedralei Sf. Vasile.

Vreo sută de metri mai în față, îl zări însă pe Michael ieșind din piață, alături de un rus bine făcut. Busch încetini de îndată ce o văzu pe Susan apropiindu-se de ei.

Brusc, un braț din mulțime se întinse spre Susan, o prinse și o trase spre el. Busch o luă repede din loc, îndreptându-se spre locul în care o văzuse cu câteva clipe mai devreme. Se învârti o vreme încolo și-ncoace. Erau oameni peste tot, nepăsători la privirile lui insistente. În cele din urmă, când se uită spre pavaj, văzu ceasul cu diamante al lui Susan; îl luă, surprins cum de nimeni nu pusese mâna pe el în cele două secunde cât zăcuse pe caldarâmul Pieței Roșii. Se uită înverșunat în jur, pe furiș, sperând să dea cu ochii de ea înainte să o piardă de tot.

Însă femeia dispăruse cât ai zice pește.

Bărbatul bărbos stătea deoparte, privindu-i pe turiști trecând prin porțile Kremlinului. Se simțea sigur pe el înarmat cu pistolul Glock, pe care-l ținea la spate, ca o măsură de protecție. Îl putea scoate mai rapid decât oricine; ar fi putut fi un vechi apărător al legii din Vest.

Era surprins de numărul mare de oameni care vociferau

asurzitor pe pod și care pătrundeau acum în capitala Rusiei. Devenise destinația preferată a turiștilor în ultimii cincisprezece ani, spre deosebire de ceilalți șaptezeci și cinci de ani, când oamenii se fereau ca de dracu' să ajungă aici, temându-se că, odată ce treceau podul, nu aveau să mai iasă în veci dintre zidurile imense de cărămidă.

*

Bărbatul era înalt, iar părul negru și lung îi ajungea până la gulerul tricoului polo alb. Ajunsese ieri – numele fals pe care și-l însușise era destul de bine ales pentru a trece ușor de filtrele vamale. Nu venise cu bagaje, dar, imediat ce ajunsese, se apucase de cumpărături. Își luase cinci arme de apărare Heckler & Koch, cinci pistoale Glock și muniție cât să pornească un război. Șase bombe fumigene cu telereglaj, șase explozibile pentru evenimente neprevăzute și nouă kilograme de Semtex. Portbagajul Mercedesului abia se mai putea închide.

Regreta faptul că fusese nevoit să îl ucidă pe mafiotul rus de vârstă mijlocie care părea să fie în posesia unei colecții impresionante de arme Walmart, dar omul și-o făcuse cu mâna lui. După ce plătitise suma stabilită, rusul îl amenințase că va chema poliția dacă nu dublează achizițiile din acea zi. Când bărbatul cu barbă refuzase oferta, rusul încercase să-l împuște, dar fusese ucis înainte să apuce măcar să apese pe trăgaci.

Bărbosul îl urmărise pe mătăhălosul scund șchiopătând de-a lungul aleii, alături de tipul american. Știa unde merg și ce aveau să facă acolo. Iar când va veni momentul, va fi deja pregătit; nu mai contau consecințele sau numărul de victime.

Avea două lucruri de făcut și nimic nu-i putea sta în cale.

*

Susan se așezase pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes, cu geamurile atât de fumurii încât nu putea vedea nimic prin ele. În fața ei se afla agresorul care o băgase în mașină cu forța, amenințând-o cu arma. El nu scosese niciun cuvânt, deși Susan țipase ca din gură de șarpe. Știa că trebuia să fie mai degrabă speriată, chiar terifiată, dar furia pe care o simțea o făcea să-și dorească mai degrabă să-l lovească pe bărbatul din fața ei cât de tare putea. Nu era mai mare de douăzeci de ani și încă avea urme de acnee pe față. Se simțea o răceală în ochii lui de bărbat tânăr; se vedea că nu dă doi bani pe viață, în general, și nici pe-a ei, în particular. Susan se întreba dacă avea vreo aspirație legată de ziua de mâine. Mafia rusească, concluzionă ea: păr blond pieptănat pe spate, o haină Armani sport, bijuterii groase și extravagante. Nu putea înțelege de ce toți își doreau să arate ca niște mafioți din perioada disco din Brooklyn.

— Mă vor căuta, spuse ea.

Dar el nu răspunse nimic, ci doar privea fața ei împietrită.

— Consulatul american o să fie...

Un sunet ascuțit o întrerupse brusc. Bărbatul scoase un telefon mobil din buzunar.

— Oa, spuse el, și asta fu tot.

Dădea din cap și mormăia sunete aprobatoare în telefon. Încheie după treizeci de secunde.

Bătu în paravanul despărțitor și îngăimă ceva în rusă șoferului. Susan îl privi.

— Unde mă duci?

El continua să se holbeze la ea.

— Îți ordon să-mi spui unde mergem! Tânărul zâmbi.

— Cineva vrea să te vadă, spuse el în cele din urmă, într-o engleză surprinzător de bună.

— Cine...? Întrebă Susan, mirată că îi răspunsese în cele din urmă.

— Cineva din Kremlin.

Sentimentul de teamă, pe care îl ignorase până atunci, o copleși.

Capitolul 23

Nikolai Fetisov îl conduse pe Michael prin Kutafya – turnul mic cu multe ornamente, din vestul Kremlinului, de partea cealaltă a podului sub care curgea odată râul Neglinnaya. Acesta nu fusese decât un șanț cu apă care curgea în toate direcțiile, înainte ca albia să-i fie deviată printr-o țeavă pe sub Grădinile Alexandrovsky. Își continuară drumul prin Troitskaya, cel mai înalt turn din Kremlin. Cunoscut drept Turnul Sfintei Treimi, clădirea de șaptezeci de metri, a cărei construcție începuse în anul 1495, avea în partea superioară o turlă enormă, ce anunța prin grandoarea ei lumea nemaipomenită care se afla dedesubt. Era intrarea principală pe care o foloseau turiștii și un loc perfect pentru a te strecura fără să fii verificat.

— Unde mergem? întrebă Michael.

— Cineva vrea să te vadă, răspunse Fetisov în timp ce-și aranja ochelarii. Dar mă gândeam să-ți arăt zona dacă tot suntem aici, ca să înțelegi ce înseamnă ospitalitatea rusească.

Erau înconjurați de grupuri de turiști. Michael bănuia că sunt cel puțin zece grupuri, conduse de ghizi care vorbeau în diferite limbi. În mod normal, toată lumea plătea o taxă de intrare, dar Nikolai Fetisov făcu un simplu semn unui paznic pe care Michael abia dacă-l zărise și li se dădu drumul înăuntru. Fetisov prinse o insignă pe reverul jachetei sport pe care o purta Michael, care părea să aibă un efect asemănător cu toiagul lui Moise în fața Mării Roșii. Dintr-odată, gardienii dădură din cap aprobator, ușile se deschiseră, iar oamenii, care până atunci erau fără expresie, zâmbiră.

— Pe cine o să vedem? întrebă Michael.

— Sunt sigur că știi, Kremlinul este capitala guvernamentală a Rusiei, locul de unde este supravegheată o țară care se întinde peste unsprezece regiuni cu fusuri orare diferite. Mare parte din lumea sovietică s-a conturat

aici, între zidurile acestea.

— Nu mi-ai răspuns, spuse Michael.

— Nu prea-ți plac discursurile ghizilor, nu-i așa?

— Vreau să știu unde mergem, spuse Michael printre dinți, oprindu-se.

Fetisov se afla acum la o distanță deranjant de mică de Michael, iar acesta îi simțea respirația stătută, urât mirositoare. Fetisov se întoarse spre el, fixându-l cu singurul ochi cu care vedea, și șopti:

— Să nu care cumva să faci vreo scenă sau să ridici vocea la mine, mai ales aici. Credeam că ești mai discret, având în vedere că ești hoț. Dar presupun că mă înșel. Trebuie să știi împotriva cui lupți, cu cine ai de-a face și asta o să-ți arăt. Ai văzut zidurile Kremlinului, acum îți ofer șansa să vezi și interiorul.

Michael se holbă la rus și făcu un pas în spate.

— De unde știi tu ce trebuie să văd?

Fetisov făcu o pauză pentru ca Michael să înțeleagă ce voia să spună.

— Știu totul despre Kremlin și despre Rusia.

— Dacă-i așa, de ce nu mergi tu după cutie?

Michael se întoarse spre ieșire. Fetisov îl privi pentru o clipă și îi zâmbi forțat.

— Ei bine, poate sunt câteva lucruri pe care nu le știu.

Se îndreptă apoi spre o ușă mică, laterală. Era păzită de un bărbat înalt și blond, un adolescent cu pielea ciupită de vărsat. El și Fetisov începură să vorbească în rusă, uitându-se amândoi din când în când spre Michael.

În cele din urmă, tânărul deschise ușa și-i făcu semn lui Michael să intre.

Nici nu trecu bine pragul, că Michael o văzu pe Susan, stând pe o canapea mică din vestibul. Pe fața amândurora se citea surpriza, în timp ce se întoarseră către cei doi ruși.

— Nu știam dacă ea era cu tine sau te urmărea, spuse Fetisov.

— Să mă urmărească? Credeam că tu ești domnul Știe-

Tot, că ai totul sub control.

Michael era vizibil enervat; se întoarse apoi spre Susan:

— Ești bine?

Susan îl privi pe Michael și încuviință, respirând ușurată.

— Nu prea-mi place țara asta până acum, spuse ea. Îi aruncă o privire tânărului rus, apoi adăugă: Și nici oamenii de-aici.

— Îmi pare rău că ți-am creat neplăceri, spuse Fetisov. Lexie doar îmi păzea spatele, e un băiat bun.

— Asta-i discutabil, răspunse ea. Fetisov izbucni în râs.

— Asta spune și maică-sa mereu.

Michael se întoarse cu spatele la Fetisov și i se adresă lui Susan:

— Ne înțeleseserăm să rămâi în mașină.

Michael încerca să o admonesteze din priviri, însă ea îi evita ochii.

— Unde e Busch?

Ea îi aruncă o privire fugară și spuse:

— Eram îngrijorată... nu puteam să stau deoparte și să nu fac nimic. L-am lăsat în mașină...

— De fapt, o întrerupse Fetisov, distrăgându-i atenția lui Michael, prietenul tău blond și mătăhălos hoinărește acum prin Piața Roșie. Și așa putea spune că o face într-un mod isteric. Dar nu vă faceți griji, o să-l trimit pe unul dintre oamenii mei să-i transmită că sunteți bine, că faceți un tur la clasa întâi gratis. Poate să meargă la hotelul unde v-ați cazat, să bea ceva și să urmărească reluările de la 1 *Love Lucy*, dublate în rusă.

Nici Michael, nici Susan nu-și dădeau seama dacă bărbatul vorbea serios.

— Dar destul cu vorbăria!

Fetisov deschise ușa și se îndreptă spre Susan.

— Sper c-o să-ți placă mica noastră excursie.

Susan se ridică încet de pe canapea și-l urmă pe Michael afară; trecură prin hol spre o curte.

În fața lor se afla o clădire imensă, înconjurată de opt

sute de tunuri. O arcadă dublu etajată era protejată de doi gardieni care arătau amenințător, îmbrăcați în uniforme militare de un albastru-deschis, cu carabinele ținute strâns la piept. Voia oare Fetisov să demonstreze ceva prin faptul că-și ținuse musafirii departe de ei până atunci?

Michael nu se putea abține să nu se holbeze la clădirile impunătoare, la fel de bine păzite de gardieni.

— Ce clădire e aia?

— Arsenalul, și cei de acolo sunt cam serioși ce-i drept. Pe-aceea o s-o vedem ultima, spuse Fetisov, atrăgându-le atenția spre o clădire modernă.

Construită din sticlă, sprijinindu-se pe un număr mare de piloni albi de marmură cu trei fațete, construcția era cu totul diferită de celelalte clădiri din Kremlin.

— Palatul Congresului a fost ridicat la începutul anilor '60 ca să arate în mod ostentativ cum acționează mecanismul comunist. Pentru prima dată, toată lumea putea auzi discursurile bombastice ale lui Nikita Hrușciov și putea vedea minunatul congres sovietic adunându-se și bătându-se cu pumnii-n piept. Astăzi este un loc plăcut, unde poți asista la spectacole de balet și la concerte rock, alături de alte șase sute de oameni. Cred că o să vi se pară interesantă priveliștea de la anumite ferestre.

Michael și Susan văzură o serie de lifturi coborând la subsol.

— Jumătate din această clădire se află la subsol. Nouă, rușilor, ne place să operăm în subsol, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Fetisov făcu un semn cu ochiul cel sănătos.

— Câte ieșiri există în Kremlin? întrebă Michael. Fetisov zâmbi.

— Prea multe ca să le mai numeri. Doar două sunt cunoscute și folosite de toată lumea și...

— Am nevoie să mi le arăți.

— În regulă, spuse Fetisov fără ezitare, continuându-și drumul. Michael îl privi cum șchiopăta de-a lungul pieței,

întrebându-se cine este de fapt acest bărbat, dacă îi poate fi de folos cu adevărat și dacă se afla acolo numai pentru asta.

— Arhitectul și inginerul Aristotel Fioravanti a fost principalul proiectant al Kremlinului și a fost adus aici din Italia la cererea marelui prinț al Rusiei, Ivan al III-lea, și a soției sale, Sofia Paleolog. A fost chemat pentru experiența și pentru cercetările pe care le făcuse asupra arhitecturii castelelor din Milano, a fortărețelor din Ungaria și a tunelelor din Roma. Zidurile Kremlinului au fost ridicate din ordinul lui Ivan cel Mare în locul zidurilor din piatră albă care înconjuraseră orașul timp de aproape două sute de ani. Pereții din cărămidă roșie au fost ridicați de trei arhitecți italieni, pe numele lor Anton și Mark Fryazin și Pietro Antonio Solari. Se întind pe două mii cinci sute de kilometri, au o înălțime de optsprezece metri și o grosime de șase și cuprind nouăsprezece turnuri. Întregul acoperiș a fost folosit ca platformă de luptă și avea o lățime care ajungea până la patru metri. Sunt o sută patruzeci și cinci de naiade în formă de coadă de rândunică, semănând cu niște dinți, care decorează partea superioară a zidurilor. Turnurile numeroase sunt interconectate și nu numai că asigură o apărare perfectă pentru oraș, dar au și poziția ideală pentru a rezista oricărui fel de jaf. Turnurile cu trei colțuri rotunjite permit detașamentelor să tragă din orice unghi. Pe străzile strategice care duc spre Kremlin fuseseră construite și turnuri întărite, care permiteau intrarea cu căruțe cu tot. Nicio altă țară din lumea modernă nu are capitala în interiorul unui oraș înconjurat de ziduri, în afara Vaticanului, iar acesta arată ca o cutie de carton în comparație cu zidurile noastre de oțel. Nimeni nu se atinge de zidurile astea! Fetisov îl privi pe Michael. Și n-am auzit niciodată de vreun prost care să încerce și, dacă totuși a fost cineva care s-o facă, a fost pur și simplu înghițit de fantomele dinăuntru și șters complet de pe fața pământului. Fetisov continuă să-l privească, apoi zâmbi

larg. Destul de înspăimântător, nu-i așa? chicoti și merse mai departe. În timpul Uniunii Sovietice, Kremlinul a fost centrul întunecat și jalnic al unui oraș mort și uitat de lume. Acum, chiar dacă niciuna dintre clădiri nu a fost supusă vreunei schimbări de orice fel, arată pur și simplu magnific. Este de necrezut că ceea ce vedem cu ochii noștri este filtrat de inima noastră.

Michael o rugă pe Susan să se oprească puțin ca să-i facă o poză, asigurându-se că prinde nu numai zidul, porțile, gardienii, dar și atmosfera generală și senzația de intimidare pe care le creau toate aceste granițe impuse de Rusia.

Merseră în liniște vreo zece minute, trecând de clădiri pline de ornamente care îi duceau cu gândul la Evul Mediu. În timp ce Susan era fascinată, Michael părea mai degrabă preocupat. Nenumărați gardieni se plimbau în sus și-n jos, patrulând pe acoperișul marelui zid, într-o permanentă alertă. Toată lumea era urmărită.

Fetisov se opri și își ridică larg brațele. În fața lor, se afla o clădire cu adevărat imensă, un palat din toate punctele de vedere. Era o construcție bogată în ornamente, cu arcade, elemente decorative și filigrane splendide. Sute de ferestre erau fixate în zidul exterior scăldat în auriu și alb.

— De aici încolo o să vedeți numai arhitectură tradițională rusească. Marele palat al Kremlinului – construcția acestuia a durat zece ani și a fost ridicat pentru familia imperială a lui Nicolae I. Fațada principală dă spre râul Moscova. Are o lungime de aproape o sută douăzeci și cinci de metri și o înălțime de patruzeci și șapte. Sunt peste șapte sute de camere, de la stilul baroc și clasic până la cel renascentist timpuriu. Înainte să fie alimentat cu energie electrică, aici erau folosite douăzeci de mii de lumânări și cinci sute de lămpi cu kerosen pe noapte pentru a-l lumina. Acum – se întoarse oarecum dezgustat – locul este folosit doar pentru diverse ceremonii. Saloanele și camerele găzduiesc întâlniri și recepții oficiale, unde Vestul este

pupat în fund.

Fetisov merse mai departe; Michael și Susan îl urmau îndeaproape, cu Lexie în spatele lor. Fetisov ajunsese la o ușă mare, care dădea într-o clădire uriașă. Fără să scoată vreun cuvânt, o deschise și le făcu celorlalți semn să intre.

Pătrunseră în liniște într-un coridor larg, de-o parte și de alta a căruia se aflau camere împodobite care adăposteau adevărate comori ale istoriei Rusiei. Tronuri și coroane imperiale, costume și trăsuri scumpe, artefacte din istoria fascinantă, dar fluctuantă a țării, adunate în tezaurul de preț al Rusiei.

— Acesta este muzeul nostru cel mai mare, la fel de prețios ca Muzeul Luvru, Muzeul Vaticanului sau Muzeul Smithsonian din țara voastră și totuși n-ați putea să-mi spuneți nici măcar cum se numește.

Michael și Susan rămaseră tăcuți, dând doar ușor din cap.

— E-n ordine, majoritatea vesticilor n-au auzit de muzeul Armory. Include o colecție vastă de capodopere rusești, aproape cincizeci de ouă Fabergé, rochiile de seară ale reginei Ecaterina cea Mare...

— Rochii de seară? Întrebă Michael, pierzându-și din nou răbdarea. Și la ce mă ajută pe mine informațiile despre rochiile ei de seară ca să-mi îndeplinesc misiunea?

— Șșșt, o să dureze doar două secunde. O să vă placă unde o să vă duc. Fetisov semăna acum cu un tată care abia așteaptă să-i dea cadoul copilului său, de ziua lui de naștere. Îi conduse în pas vioi pe holul nesfârșit al muzeului Armory.

— Relaxează-te, prefă-te că ești turist pentru câteva secunde, cred că o să-ți placă asta la nebunie.

Ajunseră la o ușă încadrată de gardieni, care le făcură loc de îndată ce văzură legitimațiile lui Fetisov.

— Tezaurul diamantului Orlov. Vrei să furi ceva? Aici trebuie să vii.

În fața lor se afla o colecție impresionantă de pietre

prețioase: rubine, safire, diamante. Erau cu sutele, toate expuse la vedere. Unele montate în coroane, coliere, brățări, altele separat, vorbind lumii despre adevărata istorie.

— Aceasta este Rusia. Chiar aici, sub ochii voștri. Este partea din istorie care cred că vă interesează cel mai mult. Fetisov se opri în fața unei cutii mari. Bijuteriile Coroanei rusești și sceptrul Ecaterinei a II-a. Cred că lucrurile de acest gen stârnesc cu ușurință apetitul unui om înzestrat ca tine, nu-i așa?

Michael și Susan stăteau în fața cutiei și se holbau pur și simplu la diamantul imens aflat înăuntru. Era fixat în sceptrul regal al reginei Ecaterina cea Mare. Cât jumătate de ou, era de departe cel mai mare diamant pe care cei doi îl văzuseră în viața lor. Montat în sceptrul simplu, de aur, avea pe margine diamante mai mici. Oricine îl purtase fusese cu adevărat un conducător puternic.

— În anul 1773, contele Orlov a cumpărat acest diamant de o sută nouăzeci de carate din Amsterdam și a plătit pentru el un milion patru sute de florini. Provine din India și a fost furat de un soldat francez stabilit acolo prin anii 1750. Acesta a trecut la hinduism pentru a putea pătrunde în sanctuarul cel mai intim al chivotului Insulei Srirangam, unde a scos bijuteria din ochiul unei statuete înfățișând un zeu hindus. Contele Orlov s-a prezentat apoi în fața reginei Ecaterina cu acest diamant enorm, sperând să o cucerească și să se căsătorească cu ea. Ea a primit cadoul și a pus ca diamantul să fie montat în sceptrul pe care îl vedeți, i-a mulțumit pentru cadou și l-a trimis la plimbare. Era o dură. Că tot vorbeam despre bijuterii...

Fetisov, Michael și Susan ieșiră pe ușa Muzeului Armory, pe care Lexie o ținea deschisă pentru ei, în soarele fierbinte al după-amiezii. Fetisov îi conduse spre centrul unei piețe imense, înconjurată din toate părțile de biserici. Se lăsase o liniște firească, iar grupurile de oameni păreau copleșite de sfințenia din jurul lor. Fiecare biserică era unică în felul său,

Însă toate aveau ceva în comun: erau la fel de impunătoare din punct de vedere spiritual. Michael își ridică privirea spre mulțimea de domuri: niciodată nu văzuse atâtea cruci, nici măcar la Vatican. În jur se aflau o mulțime de altare care oficiau servicii divine, într-o lume în care religia fusese interzisă timp de șaptezeci și cinci de ani. Asta îi aminti lui Michael de prietenul său Simon, un preot plin de contradicții ale cărui fapte nu erau deloc compatibile cu sutana. Era în egală măsură adeptul armelor și al rugăciunii, un exponent al viziunilor religioase care se băteau cap în cap cu ideologia comunistă.

— Piața Catedralei sau Piața Sobornaya a fost locul încoronărilor, recepțiilor și al multor evenimente spectaculoase. După cum se știe, religia a fost interzisă în timpul celor șaptezeci și cinci de ani de comunism, spuse Fetisov, apoi se opri, urmat de Michael, Susan și Lexie.

Fără vreun cuvânt, toți se uitau în jur. Erau foarte multe biserici medievale cu o arhitectură incredibilă, fiecare unică în felul ei, dar toate purtând amprenta universală a divinității.

Michael își ridică privirea spre imensa Catedrală a Adormirii Maicii Domnului, cu cele cinci domuri aurite plutind deasupra turnurilor albe sub care se afla bisericuța cu arcadă din cărămidă.

— Aceasta a fost una dintre cele mai importante biserici ale Kremlinului încă din secolul al XV-lea, spuse Fetisov. Începând cu secolul al XVI-lea, până la Revoluția Bolșevică din 1917, toți țarii au fost încoronați aici. Arhitectul italian Fiora-vanti, care a proiectat structura asta, precum și multe alte clădiri ale Kremlinului – atât de la suprafață, cât și din subterană –, a fost răsplătit pentru munca sa cu închisoarea pe viață. E o legendă conform căreia, în iarna anului 1941, când trupele naziste au ajuns la porțile unei Moscove fărâmițate, distruse de război, Stalin a ordonat ca ascensiunea sa la conducerea țării să fie celebrată în această catedrală, unde se puteau face rugăciuni pentru

bunăstarea poporului rus, continuă Fetisov înclinându-și capul către Susan. Interesant cum oamenii îl resping pe Dumnezeu până în momentul în care au nevoie de el... În cele din urmă, în 1990, biserica s-a redeschis pentru public, devenind muzeu, ca o recunoaștere a valorii sale istorice. În interiorul tuturor acestor biserici se află opere de artă neprețuite. Aproape fiecare centimetru al zidului a fost acoperit cu cele mai fine detalii artistice din lume. Dar mai vorbim noi despre asta cu altă ocazie.

— Asta e minunat, nu? Impresionante clădiri, spuse Michael pe un ton de glumă, pe măsură ce devenea tot mai anxios. Dar nu mă ajută cu nimic în misiunea mea. Trebuie să aflu care sunt intrările principale spre toate sectoarele subpământene.

— Nu mă întrerupe! Fetisov se întoarse către o bisericuță albă din stânga sa, ascunsă în spatele Catedralei Adormirii Maicii Domnului. Biserica Așezării în Raclă a Sfântului Veșmânt și-a primit hramul după ziua ospățului din timpul Imperiului Bizantin, care comemora aducerea robei Fecioarei Maria la Constantinopol.

Michael și Susan se uitară unul la celălalt, nedumeriți.

— Uite ce e, interveni Michael în cele din urmă. Totul arată nemaipomenit, dar chiar am nevoie să știu...

— Fii atent. Ascultă ce-ți spun, ia aminte pe unde o luăm, răspunse Fetisov pe un ton arțăgos. N-ai de unde să știi, poate o să ai nevoie la un moment dat să ieși pe-aici. Acum ne-ndreptăm spre locul pe care trebuie să-l vezi, dar mai ai răbdare un pic.

Michael era atent – fusese atent la tot ce văzuseră până atunci, la fiecare ușă, la fiecare poartă, la fiecare bucată de zid. Știa foarte bine că felul în care era compartimentat spațiul și cunoașterea împrejurimilor erau cele mai importante aspecte ale meseriei sale. Dar, pe de altă parte, nu suporta să nu fie el cel care conduce totul, ura să fie îndrumat.

— Catedrala Adormirii Maicii Domnului e singura biserică

proiectată și construită în întregime de ruși. A fost biserica privată a marilor duci ruși, prinți și țari și era o tradiție ca membrii familiei regale să se căsătorească, să-și boteze copiii și să se confeseze aici. Dar țarii conduceau Rusia cu o mână de fier și mă îndoiesc că vreunul dintre ei a fost vreodată chinuit cu adevărat de remușcări sau că s-a spovedit.

Michael și Susan priviră cele nouă domuri cu semnul crucii lucind pe bolta senină, în timp ce umbrele lor se răsfângeau peste mulțimea turiștilor care forfotea dedesubt. Cărămida albă era accentuată de zăbrelele maro montate la ferestre.

— Această catedrală este, de fapt, un amalgam de biserici și capele datând din secolul al XIV-lea, până în secolul al XVI-lea, și este a doua cea mai veche catedrală din Kremlin. Domurile, acoperișul și vârfurile absidelor sunt îmbrăcate în aur furat din vechiul oraș Novgorod, după ce Ivan cel Groaznic l-a prădat. Câte dintre clădirile voastre extraordinare din America au fost construite din prăzile de război? Fetisov strânse din ochiul suferind, lucru care li se păru foarte straniu. A fost terminată în anul 1564, apoi modificată substanțial pentru a-i permite accesul lui Ivan la slujbele religioase, după ce îi fusese interzis să intre aici. În anul 1572, Ivan s-a căsătorit pentru a patra oară, deși Biserica Ortodoxă rusă nu permitea mai mult de trei ori. Și dacă nici a treia oară n-o scoți la capăt... glumi Fetisov, însă nimeni nu zâmbi. În orice caz, i-a fost interzisă participarea la slujbe. Însă sfinții părinți, din dorința de a nu-l enerva pe colericul lor țar, i-au permis să intre printr-o galerie închisă, un portic înfundat, numit Groz-nensky, Porticul Groazei. În timp ce se afla aici, în 1584, țarul a văzut un fel de cometă în formă de cruce străbătând văzduhul și a interpretat asta ca pe o prevestire a morții sale inevitabile. Trei zile mai târziu – Fetisov făcu o pauză pentru a adăuga dramatism poveștii – era mort.

Susan se aplecă spre Michael.

— Asta e pierdere de timp sau mi se pare mie?

— O să știm cu siguranță în momentul în care ieșim cu bine din asta sau o dăm în bară.

— Și care-i treaba cu tot părul ăla? șopti ea privind clăia neagră de păr a lui Fetisov. A avut ghinion cu vopsitul sau e pur și simplu o creastă care nu i-a prea reușit?

— Cred că...

— Soției mele îi place culoarea, chiar ea mă vopsește de două ori pe lună, spuse Fetisov fără măcar să se uite spre ei. Domnișoară, dacă-ți place culoarea, pot s-o rog să te vopsească și pe tine.

Susan zâmbi jenată.

— Scuză-mă, a fost nepoliticos din partea mea.

— Da, așa e. Fetisov se întoarse, holbându-se la ea cu ochiul sănătos, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

Pupila cealaltă, de culoarea laptelui, nefocalizată, se zbătea parcă în gol. Apoi zâmbi.

— Dar e în ordine, nici eu nu cred c-arată bine.

— Ei bine... spuse Michael.

Acum chiar că era scos din pepeni.

— Dar chiar am nevoie să știu cum voi avea acces acolo unde am nevoie să ajung la confluența celor șapte râuri.

Fetisov se opri, își aranjă ochelarii-fund de borcan și-l privi.

— Cum ai spus?

— E un nod de legătură între canale undeva sub Moscova. Fetisov îl privi lung pe Michael, în timp ce era invadat de emoții amestecate; făcea fețe-fețe.

— O să lucrezi în subterană? Michael încuviință.

— Ca minerii, deci. Aveam impresia că e un alt fel de misiune. Pentru prima dată Michael îl văzu pe Fetisov descumpănit.

— Să știi că sunt fel de fel de zvonuri despre cum e dedesubt, dar cred că sunt doar vorbe-n vânt. De multe ori au fost deschise anchete, oficiale și neoficiale, și nu s-a găsit nimic. Nici urmă de aur sau de bijuterii. Nu au găsit

vreo cameră de tortură sau vreo bibliotecă. Probabil au fost toate îngropate sub balast.

Fetisov reveni imediat la starea sa inițială de entuziasm și dădu din cap.

— Oricum ar fi, o să ajungi acolo... Văd eu cum reușesc să te duc în locul ăla care nu există.

Apoi își târî picioarele mai departe.

— Dar, între timp... Fii atent, o să-ți placă asta. Arhanghelul Mihail era considerat patronul războinicilor ruși care au luptat împotriva cotropitorilor. Cam redundant pentru tine, nu?

Michael ignoră vorbăria bărbatului, concentrându-se mai degrabă să-și ascundă nerăbdarea, și privi biserica din fața lui. Catedrala era singura construcție într-o zonă cu puține clădiri. Era înconjurată de patru domuri, iar cel de-al cincilea era aurit și se înălța peste un acoperiș triunghiular, sub care se afla o coloană de arcade. Basoreliefuri fine cu model floral decorau fațada din piatră albă; detaliile artistice acopereau în mare parte pereții catedralei.

— Construcția Catedralei Arhanghelului Mihail a fost începută în anul 1505, pe locul unei biserici ce data din 1333. A fost cimitirul rezervat prinților și țărilor Moscovei din 1340 până în 1712, înainte ca Petru cel Mare să mute capitala la Sankt Petersburg. Înăuntru se află aproximativ cincizeci de sarcofage fixate în zid. Pietrele de mormânt ale lui Ivan al IV-lea – apropo, nu *credem* că era chiar așa groaznic – și ale fiilor lui, Ivan și Fyodor, sunt ascunse într-o capelă. Trupurile sunt îngropate în catedrala Arhanghelului Mihail în sarcofage de piatră, săpate în secolul al XVII-lea. Cofrajele de bronz au fost adăugate în anul 1903, cu numele și datele inscripționate într-o scriere caligrafică complexă, în slava veche. O tradiție rusească veche spunea că morții ar trebui să fie îngropați înainte de apus, ca să plece din lumea asta pe lumină și să-și poată găsi drumul spre Rai. Pe morminte erau așezate lumânări stinse, iar în față se aflau icoane cu lămpi aprinse, pentru a menține vie

amintirea măreților părinți. În zilele noastre, copiii pleacă cu moștenirile primite de la părinți, care sunt dați uitării. Asta e ceea ce se cheamă lumea modernă. Tradiția conform căreia Biserica era și un loc de îngropăciune a fost adoptată de ruși de la Imperiul Bizantin, unde erau onorați cei care lăsau o moștenire după moarte: împărați, oameni de rang înalt și patriarhi. Cavourile erau închinat Arhanghelului Mihail, care, conform mitologiei creștine, îi ghida în regatul morților, de unde și numele catedralei.

Michael continua să facă poze, intrându-și bine în rolul de turist, în timp ce creierul îi lucra la capacitate maximă, memorând toate detaliile pe care le observa în jurul său. Își îndreptă atenția spre Marele Turn al lui Ivan cel Mare, care se ridica optzeci de metri deasupra Kremlinului. Construit din piatră albă șlefuită, se afla lângă clopotnița Catedralei Adormirii Maicii Domnului, în partea stângă. Una dintre cele mai impresionante edificii din toată Rusia, Turnul lui Ivan era o construcție octogonală care trona deasupra Kremlinului, vizibilă în toată Moscova.

— Marele Turn de patru etaje al Catedralei, continuă Fețisov, a fost construit de arhitectul italian Maliy și conține cel mai mare clopot din cele douăzeci și unu existente aici – Clopotul Învierii, cântărind aproape șaiszeci și patru de tone. Când Napoleon a ordonat retragerea din Moscova, după război, în anul 1812, a cerut ca turnul să fie distrus într-o noapte. Dar, cum toți francezii sunt incompetenți... nu a reușit.

Își continuă plimbarea printr-o grădină mare, plină de copaci, care părea nepotrivită între zidurile de piatră. Copacii foarte înalți și grădinile cu mirosul verii creau o atmosferă de liniște confortabilă pentru Fetisov și grupul lui.

În cele din urmă, ajunseră din nou la un șir de clădiri vechi.

— Dacă vă întrebați ce se află aici, ei bine, aceasta este Școala Militară din Kremlin, construită ca o școală de

antrenament pentru ofițeri. Astăzi adăpostește departamente ale administrației prezidențiale ruse. Și asta...

Dădură peste o altă piață largă; la dreapta acesteia se afla o clădire mare în formă de triunghi, galben-aurie cu nuanțe de alb, care imita arhitectura Muzeului Armory. Un dom deasupra căruia flutura un steag se ridica din curtea principală.

— Clădirea Senatului găzduia Guvernul Sovietic. Arhitectura acesteia este puternic influențată de stilul grecesc, cu coloane înalte, iar în jurul clădirii se află o mulțime de curți interioare. Acesta este locul în care se discută destinul lumii.

Ocoliseră tot Kremlinul, ajungând în locul de unde porniseră mai devreme. Sute de tunuri erau expuse în perimetrul unei clădiri enorme, construită vizavi de zidul Kremlinului.

— Toate aceste tunuri au fost capturate de la Napoleon, în urma invaziei eșuate din anul 1812, când a fost dat afară din micuțul nostru orașel rece. Arsenalul și turnul din colț - Fețisov arată cu degetul spre construcția care-ți tăia respirația - au fost finisate în 1736, acolo fiind depozitate arme, muniție și provizii militare.

Michael privi clădirea impunătoare și ofițerii amenințători în uniforme militare, cu chipurile inexpressive, dar serioase și în permanentă alertă. Arsenalul era într-adevăr cea mai grandioasă clădire din tot complexul - era fortificată și grandioasă. Fetisov îi îndrumă spre intrarea imensă a clădirii cu două etaje.

— Este centrul militar care-mi place cel mai mult, spuse el. Datând din 1701 și restaurat în forma actuală în 1828, Arsenalul a fost un punct important al nenumăratelor bătălii și evenimente militare în folosul conducătorilor ruși. Nu numai că erau depozitate aici arme și muniție pentru fostul regat, dar funcționa și pe post de garnizoană. Arsenalul nu poate fi vizitat în turul Kremlinului. Accesul turiștilor este

strict interzis, centrul militar fiind folosit doar parțial. E postul de comandă al Regimentului Prezidențial, din subordinea armatei, și face parte din Corpul de Protecție. Corpul de Infanterie asigură protecția Kremlinului și a comorilor sale, îl protejează pe președinte, ca și pe celelalte persoane importante din stat. Este unul dintre cele mai bine antrenate corpuri militare ale Rusiei – crema cremelor. Armata Kremlinului se afla în subordinea celui de-al nouălea directorat al KGB-ului, care a fost redenumit mai târziu Directoratul Principal, GUO. Vei vedea peste tot soldați aparținând acestei instituții: la suprafață, pe la diferite porți – oriunde te-ai uita. Cu toții și-ar da viața pentru a proteja inima Rusiei, acest oraș în oraș, cu tot ce se află în el. Fetisov se întoarse din nou spre Michael, își strânse buzele și-și aplecă capul: cum spuneam, toți aparțin Arsenalului.

— Mă bucur că nu suntem nevoiți să intrăm acolo, zâmbi Susan. Putem pleca acum?

Michael se opri și-l privi pe Fetisov, nesigur în legătură cu ceea ce încerca să-i sugereze.

— Ce vrei să spui?

— Azi, ceva mai devreme, a ajuns aici o rulotă. Fetisov devenise foarte serios dintr-odată. Era condusă de un bărbat pe nume Raechen. Avea cu el o femeie.

— Și...?

— A fost dusă într-un laborator construit de curând.

— Laborator? Întrebă Susan. De ce într-un laborator?

— E un loc sigur, un loc bun în care să fie ținută până când i se va plăti răscumpărarea, spuse încet Fetisov. Se întâmplă mult mai multe lucruri decât ți-ai putea imagina.

— Cine e femeia care a fost răpită? Întrebă Michael.

— Răpitorul a lăsat-o în grija unui doctor, și încă unul foarte cunoscut, pe nume Skovokov, care este foarte influent în ierarhia rusească. În trecut a lucrat pentru Julian Zivera și știe totul despre hartă. O vrea în schimbul eliberării femeii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Michael îi aruncă lui Fetisov o căutătură cruntă.

— Genevieve, spuse acesta cu voce joasă. Mai exact mama lui Julian.

Michael fu de-a dreptul șocat.

— Din motive evidente, Julian n-are nici cea mai mică intenție să plătească răscumpărarea, dar vrea să o scoată pe Genevieve din ghearele acestui bărbat, adăugă el. Și vrea ca tu să o salvezi.

Michael încercă să-și suprime impusul de a pune un torent de întrebări, care-i veneau în minte în același timp. Rămase concentrat, controlându-și emoțiile și dându-și silința să afle cât mai mult posibil.

— Unde e laboratorul ăsta, unde au dus-o?

— Au dus-o înăuntru folosind liftul pentru mărfuri. Fetisov făcu o pauză, de parcă urma să anunțe moartea cuiva. Acum se află la zece etaje sub noi.

Michael nu voia să mai pună întrebări; nu voia să audă lucrurile pe care le știa deja.

— Unde e liftul?

— Liftul cu care a coborât mama lui Julian e acolo, spuse Fetisov arătând spre doi gardieni imenși din fața Arsenalului.

Michael privi clădirea impunătoare și pe gardienii grosolani și îngrâncenați, conștientizând că era imposibil să ajungă acolo; situația în sine i se părea incredibilă. Genevieve era în viață, captivă într-o clădire a cărei securitate putea fi învinsă doar de mâna care a creat-o. Indiferent cât de isteț, cât de șiret ar fi fost ca să treacă de pază, nu trebuia să uite de oamenii înarmați, iar singurul lucru previzibil legat de aceștia era că ei vor trage primii negreșit, fără să pună vreo întrebare.

Michael încerca să înțeleagă sensul cuvintelor lui Fetisov, însă nu reușeau decât să-l amețească. Privind clădirea, se gândi la tatăl său. Nu mai era vorba despre aur sau bijuterii sau despre vreo operă de artă. Era aici pentru un singur motiv: să-și salveze tatăl. Oricât de imposibilă părea

această misiune, își păstrase optimismul. Dacă își calcula atent fiecare pas, avea șansa să găsească Liberia și să dea cutia în schimbul vieții tatălui său. Însă acum apăruse și asta... ar fi făcut orice pentru Genevieve, dar, în același timp, știa că era de-a dreptul imposibil să ducă la bun sfârșit ambele misiuni.

Două vieți depindeau acum de el, doi oameni la care ținea. Și i se rupea inima la gândul că nu-i va putea salva pe amândoi.

— Tot ce știu e că trăiește, spuse Fetisov în timp ce mergeau de-a lungul Pieței Roșii, trecând pe lângă Catedrala Sf. Vasile.

— Și ce, asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? spuse Michael, luptându-se să înțeleagă cât de gravă era situația acum, că Genevieve fusese și ea răpită.

— În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-ai auzit, lui Julian îi pasă cu adevărat de mama sa, o iubește foarte mult, spuse Fetisov.

— Atât de mult încât a urmărit-o ca pe un animal?

— Gândește-te la lucrurile pe care ești dispus să le faci pentru a-ți salva tatăl, pe care nici nu-l cunoști.

Michael îi aruncă o privire tăioasă omului care era practic mâna dreaptă a lui Julian în Rusia.

— Treburile de familie sunt complicate, spuse Fetisov. Relația dintre un părinte și un copil este plină de probleme și neînțelegeri. Se vede că nu ai fost tată încă. Julian își iubește mama și nu vrea să o vadă moartă.

— Atunci de ce nu-i plătește răscumpărarea? Lumea din subteranele Kremlinului aparține oricum Rusiei. Julian are bani, putere; privind lucrurile în ansamblu, ce și-ar mai putea dori de la viață? Ce este atât de special la cutia asta?

— Oare chiar mai e nevoie să-ți aduc aminte că tu ești cel care are harta, nu Julian? Că o să-l ucidă pe tatăl tău dacă nu-i aduci cutia și pe Genevieve? La ce-ți ceruse inițial a mai adăugat asta: tatăl tău pentru mama sa. Fii recunoscător că n-a cerut altceva drept răscumpărare!

Oricum, sunt șanse foarte mari ca data viitoare să-ți întâlnești tatăl într-un sicriu.

Capitolul 24

Toate camerele din hotelul național Le Royal Meridien aveau vedere spre minunata priveliște a Kremlinului, până la linia văzduhului, care îi accentua și mai mult frumusețea distinsă. Explozia de culori și acoperișurile în stil Seussian păreau rupte din povești. Michael se surprinse încercând încă să șteargă din mintea lui prejudecățile legate de o lume rusă întunecată, pe care și le formase de-a lungul timpului și care îl întristau profund. Iar Rusia văzută prin prisma ferestrelor acestui hotel nu era nici pe de parte cea din imaginația sa.

Michael se așeză la masa din living, unde se aflau împrăștiate hărțile și documentele sale. Era ora trei dimineața, momentul în care se putea concentra cel mai bine. Era liniște, toată lumea dormea și nu-l întrerupea nimeni. De obicei, nu avea probleme cu schimbarea de meridian, dar acum era pentru prima dată când ceasul biologic i se dăduse peste cap.

Se întreba ce caută aici. Michael nu auzise în viața lui de vreun jaf în Kremlin; nu se îndoia de faptul că fuseseră încercări, dar nu-și amintea de cineva care să se fi întors viu de acolo. Pe măsură ce se gândea la ce avea de făcut, își dorea tot mai mult ca, în loc de asta, să fi lucrat la un plan de asalt împotriva Casei Albe: cel puțin ar fi beneficiat de un proces corect în cazul în care ar fi fost prins.

Lăsă deoparte aceste gânduri și se apucă de treabă. Examină harta subteranei Kremlinului. Diagrama avea aproape un metru jumătate lungime și aproape un metru lățime – o descriere cuprinzătoare a întregii subterane a Kremlinului. Fiecare cameră era marcată, iar fiecare drum era redat în detaliu – era cheia cu care întreaga istorie pierdută a Kremlinului putea fi dezvăluită, un fel de manual cu ajutorul căruia aflai despre toate bogățiile uitate, despre mistere și controverse. Detaliile erau covârșitoare: prezentau fiecare nivel subteran în parte, cu legende și

indicatoare vechi de cinci sute de ani. Râuri și tuneluri, caverne și camere largi – toate erau prezentate până la cel mai mic detaliu, cu o mină de creion foarte subțire, perfect suprapusă cu ce se afla deasupra. Harta orașelului nu se apropia foarte mult de configurația actuală și nici nu reda noile clădiri, însă pe Michael nu-l interesau astfel de detalii. Deducea din viziunea de ansamblu pe care o avea acum și din harta subteranei toate informațiile de care avea nevoie pentru a-și găsi drumul, nu numai spre Liberia, ci și spre laboratorul proaspăt construit unde era captivă Genevieve.

Locul Liberiei Bizantine era vizibil marcat în cel mai vestit punct al hărții, nu foarte departe de malul râului Moscova. Harta arăta că Liberia se afla la treizeci și șase de metri sub pământ. Se ajungea acolo printr-o serie de tuneluri și canale dintr-o structură care fusese proiectată în urmă cu cinci sute de ani. Însă lumea înfățișată de pergamentul din fața lui nu descria și starea de deteriorare în care ajunsese totul de-a lungul veacurilor. Nu știa și nici nu putea intui dacă traiectoriile reprezentate cu extremă precizie acolo încă existau, dacă fuseseră acoperite cu roci din cauza alunecărilor de teren sau dacă se transformaseră în caverne. Se întreba dacă nu cumva studiază o hartă care nu poate avea decât valoarea unei opere de artă demne de înrămat. Dar, în orice caz, ziua următoare avea să afle dacă are într-adevăr vreo șansă de izbândă.

Susan veni la el în cameră. Era îmbrăcată într-un capot lung, de mătase; cordonul era desfăcut și se legăna la fiecare pas pe care îl făcea. Avea părul negru lăsat pe umeri. Nu era machiată, iar Michael se întreba de ce se obosește totuși să o facă zilnic. Era genul de femeie care avea trăsături foarte bine accentuate și nu avea nevoie de farduri sau de alte cosmetice care să-i scoată chipul în evidență.

Michael se strădui să revină la ce făcea mai devreme.

— Nici tu nu poți să dormi? întrebă Susan, așezându-se în fața lui Michael.

— Nu sunt un mare fan al somnului. Părea total cufundat în hârtii. Ai nevoie de ceva?

Michael îi adresează întrebarea mai mult din politețe, încercând mai degrabă să scape de ea.

— Am venit doar ca să-mi cer scuze. Michael își ridică privirea spre ea.

— Pentru ce anume? Ea își strânse buzele.

— Presupun că pentru tot: lucrurile pe care le-am făcut, pe care le-am spus. Făcu o pauză înainte să adauge: Pentru pierderea soției tale.

Michael o privi cu atenție timp de câteva clipe.

— Mulțumesc.

Se întoarse apoi la lucru.

— Cum înduri totul? Întrebă ea încet.

— Așa se întâmplă în viață, te obișnuiești.

Michael se întoarse din nou spre ea, luat prin surprindere de o întrebare atât de personală. Își dădu totuși seama că, până la urmă, și Susan suferise o pierdere asemănătoare. Pentru o clipă, căzu pe gânduri. În cele din urmă, îi răspunse:

— Încerc să ignor durerea și mă alină gândul că e într-un loc mai bun.

— Crezi în chestia asta?

Michael își trecu palma peste față, de parcă acest gest l-ar fi ajutat să dea răspunsul pe care-l căuta. O privi și spuse cu blândețe:

— După toate lucrurile pe care le-am văzut, cred asta din toată inima.

— Cum era ea?

— Mary era aerul pe care-l respiram. Era prietena mea cea mai bună.

Susan dădu aprobator din cap.

— Nimeni nu mă cunoștea mai bine decât Peter. Nu-i păsa de schimbările mele de stare...

Michael zâmbi superior.

— Probabil c-a avut răbdarea unui sfânt. Ea zâmbi.

— Mă puneam mereu pe primul loc, n-am fost niciodată nevoită să am grijă de mine ori să-mi păzesc spatele, pentru că știam că el o face pentru mine. Și nu conta nimic altceva atâta timp cât eram împreună.

Așa fusese și relația lui Michael cu Mary și asta îi lipsea cel mai mult: lucrurile simple, timpul petrecut împreună și ajutorul pe care i-l dădea în problemele mărunte, răsplătit chiar prin simpla ei prezență. Era vorba despre dezinteresul specific sentimentului de iubire: niciun program și nici vorbă de gelozie. Pe cât de simplu, pe atât de rar.

Susan îl privi.

— L-ai fi plăcut pe Peter. Întotdeauna și-a dorit un frate. Michael nu știu ce să-i răspundă.

— Tu ai frați sau surori? Michael dădu din cap că nu.

— Nu am familie.

Susan își dădu părul de pe față și se rezemă de scaun.

— Acum ai un tată.

Susan spuse asta ca și cum Stephen fusese întotdeauna alături de Michael. Pe măsură ce se gândea la acest lucru, Michael își dădea seama că începuse și el să-l perceapă așa.

— Presupun că da, am.

— E un om bun, Michael. Merită salvat mai mult decât oricare dintre persoanele pe care le cunosc.

Susan se ridică de la masă și băgă mâna în buzunar. Scoase de acolo o fotografie și i-o dădu.

— Noapte bună!

Apoi se întoarse și ieși din cameră.

Michael o privi cum se îndepărtează pe holul lung de marmură înainte de a se uita la fotografie. Înfățișa un cuplu tânăr. Michael îl recunoscuse pe bărbatul cu părul negru ca abanosul, cu o înfățișare atletică. Dar femeia... o fată, de fapt, o adolescentă. Ochii ei albaștri îi pătrundeau în suflet. Nu avea nevoie să întrebe ca să afle cine era. Se simțea ciudat. Avea mai puțin de jumătate din vârsta lui când fusese făcută fotografia; arăta ca un copil. Michael nu-și

putea închipui cât de speriată trebuie să fi fost, însărcinată la o vârstă atât de fragedă. Știa că murise când îl născuse pe el, dându-i viață, în timp ce ea o părăsea pe a ei – fuseseră două suflete care călătoriseră în sensuri opuse: unul spre Rai, celălalt spre viață. Îi fusese răpită copilăria, ca și lui Mary. Michael simți mai multe lucruri deodată: iubire, durere, regret și, în cele din urmă, recunoștință.

Înțelese că Susan își pusese în minte să găsească această fotografie înainte să plece din casa din Boston. În ciuda tuturor țițetelor și scenelor ei, se gândise să facă un gest frumos. Suspiciunile lui Busch cu privire la ea fuseseră adevărate: dar era o persoană dificilă și rece doar în aparență, iar comportamentul ei funcționa ca un mecanism de apărare împotriva durerii.

Michael se mai uită o dată după Susan, dar ea nu mai era acolo; plecase deja la culcare. Privi din nou fotografia care-i înfățișa pe părinții săi, apoi o puse în buzunar, lângă scrisoarea de la Mary.

Capitolul 25

Julian se afla în mijlocul sălii de bal, îmbrăcat într-un smoching Armani nou, la braț cu o frumoasă brunetă. Sheila era din Texas. Avea picioare lungi, iar fața îi fusese sculptată de cel mai bun medic chirurg din Beverly Hills, plătit de tatăl său. Luase avionul până aici ca să-i înmâneze personal cecul acestui om al lui Dumnezeu.

Fusese crescută într-o familie protestantă bogată și primise o educație religioasă strictă. Însă discursurile auzite la Universitatea Stanford o obligaseră să încerce să reconcilieze discrepanțele dintre religie și știință. Își pierduse credința și nu mai călcase pragul Bisericii timp de zece ani. Pe măsură ce înainta în vârstă și odată cu despărțirea de cel de-al treilea soț, Sheila știa că are nevoie de Dumnezeu din nou. Însă, în loc de asta, găsise ceva mai bun: pe Julian. Se ridica la înălțimea tuturor așteptărilor ei și satisfăcea toate nevoile ei – din punct de vedere spiritual dar și fizic. În plus, lucra în domeniul farmaceutic și arăta bine, fără a mai socoti pasiunea care exista în dormitor.

Îl privi cum se îndepărtează de ea, străbătând sala de bal, apoi cum urcă treptele până la primul spațiu de refugiu, cu fața spre cei două sute de invitați, toți oameni de succes, înstăriți și îmbrăcați în costume negre, care îl priveau cu interes și îi anticipau cuvintele. Era un amestec de academicieni serioși, vedete excentrice și magnați industriali: suflete capricioase căutând să aparțină unui grup. Fiecare dintre ei era expert în profesia sa, în cercurile lui de influență, dar aici, de față cu Julian, toți se bucurau să fie în planul secundar, sperând să aibă un moment special de iluminare care să le schimbe viețile. Deși proveneau din medii diferite, în acest loc toți aveau ceva în comun, lucru care se putea observa atât în comportament, cât și în vestimentație. Smochinguri și rochii de gală. Fiecare se străduia să iasă în evidență, să impresioneze. Să-l impresioneze pe Julian, să-i impresioneze pe ceilalți, să-l

impresioneze pe Dumnezeu.

Toți își strecuraseră ceva violet în ținută: centuri late, bretele, șosete, cravate, rochii, bijuterii, ace de păr. Și nu orice nuanță de violet: purpuriu imperial, culoare obținută dintr-o vopsea care, în Antichitate, valora mai mult decât aurul. Astfel devenise un semn al regalității și, prin urmare, al Adevărului Domnului.

Orice religie are obiecte-simbol – bijuterii, cruci, crucifixe, stele ale lui David – purtate de adepți cu mândrie față de crezurile lor. Majoritatea grupurilor fuseseră supuse aceleiași tradiții, purtând brățări din cauciuc sau funde colorate pe rever, în semn de solidaritate cu o cauză sau alta, iar cu Adevărul Domnului se întâmpla același lucru. Aveau și ei simbolurile lor, amuletele lor sfințite. Era o profanare a simbolisticii iconice. Un simbol asortat cu diverse bijuterii, purtat drept colier sau pe inele de aur cu sigiliu. Emblema era realizată dintr-un amalgam de însemne sugerând eternitatea, simbolul atomilor și crucea lui Hristos, toate pe un fond purpuriu regal, culoarea cu care toți membrii sectei se mândreau.

Julian își privi invitații înstăriți, zâmbind în sinea sa, dar păstrându-și aparența umilă. Își înclină capul, își puse degetele la tâmpă, masându-le ușor, de parcă încerca să se concentreze. Zgomotul din salon se domoli. În cele din urmă, își ridică fruntea și-i privise pe spectatori.

— De-a lungul vieții, considerăm firească scurgerea timpului, șansa vieții care ne-a fost dăruită, spuse Julian întinzându-și brațele spre mulțimea de credincioși, ilustrând parcă fiecare cuvânt pe care-l rostea. Uităm adesea faptul că suntem muritori, că inimile noastre sunt fragile și limitate. De câte ori nu s-a rugat omul în van pe marginea patului părintelui său în timp ce-l privea cum își dă ultima suflare, iar el nu putea face nimic altceva decât să rămână neputincios în durerea și-n mâhnirea sa? Julian făcu o pauză, privind în jur. Dacă ați putea face orice ca să vă salvați mama, tatăl, până unde ați fi în stare să mergeți?

Moartea este destinul nostru, al tuturor. Biblia ne vorbește despre Viața de Apoi și nu trebuie să uităm una dintre cele mai importante pilde de acolo: „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă-n traistă”. Se referă la sacrificarea plăcerilor lumești în beneficiul vieții eterne; aplicăm asta în afaceri, în viața de zi cu zi, iar pentru unii, acesta este modul în care își exprimă credința. Acum, înainte de a vă lăsa să vă bucurați de seara aceasta, vreau să vă dau o temă de meditație. Ce ați face dacă aceasta ar fi ultima zi din viața voastră, dacă ați fi absolut siguri că nu va mai exista ziua de mâine? Dacă ați ști că mai aveți doar douăzeci și patru de ore de trăit? Imaginați-vă că vă aflați în acest loc, pentru că este locul în care ne întoarcem cu toții, în ciuda tuturor strădaniilor noastre. Închideți ochii și imaginați-vă că sunteți la sfârșitul vieții, când, din toate experiențele acumulate, trebuie să extrageți o învățătură. Vă puneți brusc nădejdea în Dumnezeu, sperând că o să ajungeți în Rai, meditați asupra vieții voastre, la toate lucrurile care vi s-au întâmplat sau... căutați o cale prin care să mai câștigați o zi? Îi privi din nou pe cei din cameră: toți erau ochi și urechi, seduși de spusele lui. Dacă ați putea face orice ca să vă salvați, cât de departe ați merge? Ce ați fi capabili să faceți? Acum, gândiți-vă la asta: dacă ați avea șansa să mai cumpărați o zi, o săptămână sau chiar un an de viață, dacă ați putea să cumpărați chiar zece ani... care ar fi prețul pe care l-ați plăti? Cât ar valora viața? Julian mai făcu o pauză, privindu-i din nou pe enoriași și dând impresia că ar avea contact vizual cu toți cei care stăteau acum cu sufletul la gură. În cele din urmă, ridică paharul: *Cent'anni!*

Și, ca și când mișcările ar fi făcut parte dintr-o coregrafie, toți cei prezenți ridicară paharele și spuseră cu o voce generală furtunoasă:

— *Cent'anni!*

Julian o luă apoi la braț pe Sheila; coborâră împreună treptele și își făcură loc printre oamenii care se dădeau la o parte respectuos.

— Aș fi dat orice ca mama să mai trăiască un an, îi șopti ea la ureche. Mama ta e încă-n viață?

Julian se întoarse spre ea, privind-o adânc în ochi:

— Nu știu.

Genevieve deschise brusc ochii. Nu era deloc panicată. Nu se sili să dea la o parte curelele sau să se ridice de pe targă. Respira adânc și regulat, privind în jur. Salonul medical era de un alb imaculat. Părea auster chiar și în lumina difuză. Mirosul de praf antiseptic îi invadă simțurile și încercă să-și dea seama unde se află.

Se trezise doar de două ori de când fusese răpită: prima dată când era în avion și acum, când se afla aici. De fiecare dată rămăsese trează pentru un timp foarte scurt și nu o lăsaseră să-și revină complet – bărbatul acela masiv o droga constant. Pierduse complet noțiunea timpului și încerca să se concentreze din nou, să străpungă ceața care-i întuneca mintea. Nu știa unde se află sau cine erau cei care o răpiseră, însă scopul lor era evident același cu cel al lui Julian: să pună mâna pe Albero della Vita, cutia aurită pe care o dorea ștearsă cu totul din istorie.

Se simțea cu adevărat trădată de Julian. Îi furase tot, lăsând-o doar cu un mare gol; senzația asta n-o mai avusese de la moartea soțului său. Murise cu foarte mulți ani în urmă și de atunci ea doar hoinărise prin viață, fără să mai vrea să iubească din nou, fiindcă rana provocată de pierderea soțului rămăsese încă deschisă, în ciuda trecerii timpului. Se regăsise odată cu bucuria de a fi mamă, când inima ei se umpluse din nou de căldură. Cu toate acestea, față de Julian, afecțiunea ei era mai temperată și umbrită de un soi de amărăciune. El îi făcuse probleme încă de când se născuse, fusese un copil fragil din punct de vedere emoțional, a cărui cruzime n-o putuse împiedica nicicum.

Răpitorul ei intră în cameră și o găsi trează. Fără să scoată un cuvânt, începu să scotocească într-un dulap, scoase de acolo o pungă cu un medicament lichid și se

îndreptă spre patul lui Genevieve. Îi aruncă o privire neliniștită; părea chinuit de durere. În timp ce medicamentul i se scurgea prin vene, Genevieve simți cum mintea i se încetosează din nou și adoarme. Se gândea la Michael și se rugă ca el să reușească să-și găsească tatăl și să fi primit pictura și harta. Le lăsase pentru el, dar nu avusese cum să-i vorbească despre ele din cauza răpitorilor care o prinseseră înainte să-i explice lui Michael cum să folosească harta.

Imediat ce închise ochii adormi sub efectul medicamentelor; o singură lacrimă i se prelinse pe obraz. Nu era din milă pentru ea sau din cauză că era captivă, ci pentru pericolul în care-l pusese pe Michael. Pentru că el habar nu avea ce înfățișa harta din spatele *Veșniciei* sau ce însemnătate avea misterul cutiei Albero della Vita. Era o cutie care aparținuse unui om cu adevărat malefic, Ivan cel Groaznic. Acesta ordonase să rămână ascunsă pentru totdeauna. O cutie al cărei conținut i-ar fi putut înspăimânta chiar și pe cei mai neînfricați oameni.

Capitolul 26

Subteranele orașului Moscova sunt o adevărată legendă. Este un oraș sub oraș. O lume de douăsprezece etaje în subsol, alcătuită din tuneluri și labirinturi, încăperi pentru bombe, catacombe, pasaje vechi și râuri învolburate. La câțiva metri sub pământ se află camere secrete, iar cimitirele construite la nouăzeci de metri în subteran se zvonește că ar fi chiar mai îngrozitoare decât iadul. Și, ca în orice alt oraș, populația de acolo este oarecum diferită de cea care locuiește deasupra: Roma – cei la care oamenii încă se referă numindu-i țigani – intruși de tot felul, prostituate, bande de infractori, refugiați politic și cerșetori. Foștilor condamnați le este interzis să se stabilească în Moscova, astfel că aceia care își doresc totuși să rămână în capitală se instalează și locuiesc în subterană.

Orașul, vechi de opt sute cincizeci de ani, construit pe sol aluvionar, s-a dovedit a fi perfect pentru cei care au ales să-și construiască locuințele sub pământ mai degrabă decât la suprafață. Începând cu bunicii lui Ivan cel Groaznic, toți conducătorii și-au lăsat amprenta în subterana orașelor lor, într-un fel sau altul, construind seifuri pentru a-și ascunde comorile, morminte pentru cei care le stăteau în cale, locuințe asemenea unor palate unde se puteau adăposti în cazul unei lovituri de stat, biserici pentru închinăciune, apartamente secrete pentru afaceri clandestine, depozite pentru arme. Stalin a construit o cale ferată subterană pentru transportul oamenilor săi de încredere, pentru arme și trupe care se deplasau în interiorul sau în exteriorul orașului. Petru cel Mare și-a petrecut o parte din copilărie în camerele tainice ale împărătesei. Ecaterina a II-a a Rusiei a adus ingineri italieni pentru a face posibilă navigarea pe râul Neglinnaya, prin imensele canale subterane întărite cu cărămidă.

Michael, Busch și Fetisov se aflau acum sub o arcadă înaltă de cărămidă, pe malul unui canal construit de mâna

omului. În fața lor se vedea o peșteră mare, cu un tavan înalt de șapte metri. Lămpile sclipitoare din căștile lor de protecție proiectau un dans de reflexii luminoase pe pereții din cărămidă roșie. Dintr-un bazin mare aflat în mijloc porneau șapte râuri artificiale, fiecare ducând spre un tunel diferit.

Intrară în uriașul labirint de lângă una dintre conducte, în spatele unui restaurant din Kitai Gorod – un fel de Chinatown al Moscovei, cu toate că niciun chinez nu fusese vreodată acolo –, care se afla la un kilometru de Kremlin. Nikolai Fețisov, deși vedea cu un singur ochi, îi conduse cu precizie printr-o mulțime de tuneluri ale căror înălțime și arhitectură variaua la fiecare pas. Deasupra lor se aflau conducte mari de aburi, de electricitate și probabil firele conectate la aparatele de ascultat din timpul KGB-ului. Rusul deslușea ceva de pe o hartă mică, desenată manual, pe care literele chirilice, odată roșii, abia se mai deslușeau. O luase de la un delator cu un preț la care acesta nici nu se gândea: viața lui.

Michael îi dăduse lui Fetisov o listă cu obiectele de care avea nevoie, și acesta se ținu de cuvânt, procurându-i-le pe toate fără comentarii. Fiecare dintre ei purta câte un rucsac în spate și era echipat pentru săpături, scufundări și pentru alte obstacole imprevizibile. Fetisov nu îl întrebase pe Michael ce avea de gând să facă cu toate lucrurile pe care i le ceruse. Apăruse pur și simplu la el la ora cinci dimineața, cu trei pachete și cu harta care urma să îi conducă la confluența celor șapte râuri. La rândul său, nici Michael nu-l întrebase cum le obținuse și nici nu comentă altceva când văzu pata mică de sânge din colțul hărții făcute de mână.

Fetisov, Michael și Busch străbătură o bucată de drum printre nori de aburi, stropiți de apa care țâșnea din conductele sparte și purtați de curentul care bătea dinspre cabinele de ventilație. Drumul dură o oră, iar Michael pierdu cu desăvârșire noțiunea timpului. Trecuseră pe lângă nenumărate grupuri de oameni care rămâneau în umbră,

dându-și cu părerea dacă cei trei intruși sunt prieteni sau dușmani. Unii erau aproape dezbrăcați – aveau corpul acoperit de mizerie și funingine și păreau că se dezintegrează –, în timp ce alții purtau haine foarte scumpe, abia ieșite pe piață. Mai erau și cei cu priviri de nebuni, dar majoritatea păreau cu picioarele pe pământ; mulți arătau ca niște persoane mai mult decât educate. Aveau însă o trăsătură comună: erau în gardă, pregătiți să fugă oricând, indiferent dacă străinul pe care îl vedeau era zeu sau demon. Deși, la început, zona fusese foarte populată, după o serie de sușuri și coborâșuri de trepte și scări, cei trei rămaseră singuri.

— Ei bine, aceasta este Grota Țarilor, intersecția celor șapte canale. Ne aflăm chiar în afara zidului de sud al Kremlinului, spuse Nikolai în timp ce-și trecu mâna prin părul său negru ca noaptea, ca să nu îi mai între în ochi. Toți criminalii din tuneluri știu acest lucru, până și sovieticii o știau în anii '50, dar asta nu i-a ajutat niciodată să ajungă în Liberia sau măcar pe-aproape, ci i-a condus numai spre fundături. Te deranjează dacă-mi spui de unde ai făcut rost de harta *ta*?

Michael era cufundat în studiul unei bucăți de hârtie lungi de un metru și late de jumătate de metru. Era o hartă, dar nu cea pe care Genevieve i-o lăsase. Știa că aceea era mai de preț decât aurul, descriind în detaliu o lume subterană care adăpostea lucruri mult mai valoroase decât bogățiile orașului de la suprafață. Michael copiasse doar lucrurile de care avea nevoie pe o hârtie mare, pe care o ținea desfășurată în mâini.

— Da, răspunse Michael în cele din urmă.

Nikolai nu avea să afle niciodată de hartă. Michael studie cele șapte canale ramificate în direcții diferite, acordând o atenție specială celui de-al treilea din dreapta, care era și cel mai întunecat dintre toate. Se uită din nou pe hartă, apoi privi tunelul.

— În regulă, aici e punctul nostru de pornire. Și aceea

este ieșirea. Arată spre cel de-al treilea tunel.

— Cum o s-o scoatem pe femeie de aici dacă e sedată? întrebă Fetisov.

— Lasă asta în seama noastră. Tu fă doar ce ți se spune, răspunse Michael. Aruncă o ultimă privire în Tunelul Țarilor, verifică busola și ghidă grupul în locul lui Nikolai.

— Ești sigur că știi drumul? întrebă Nikolai.

Michael cotrobăi într-un buzunar lateral al rucsacului său și scoase de acolo un tub de spray.

— Nu, dar sper că cel care a desenat harta știa.

Scoase capacul tubului și pulveriză pe perete, lăsând în urmă un cerc portocaliu.

— Și asta la ce folosește? întrebă Nikolai.

— Firimituri, spuse Michael și continuă să facă același lucru la fiecare șase metri.

Cei trei își continuară drumul pe marginea canalului, care nu mai era întărit cu cărămizi, ci mărginit doar de roci brute și cărări noroioase. Înălțimea tavanului creștea și cobora aleatoriu, forțându-i din când în când să se aplece sau chiar să-și ferească trupul. Trebuiau să intre în mod inevitabil pe cărări divergente care duceau în toate direcțiile; Michael era sigur că, dacă ar pierde harta, ar rămâne pentru totdeauna captivi în această subterană labirintică și ar înnebuni încet-încet odată ce bateriile lanternelor s-ar consuma, îngropați în întuneric, fără ca nimeni să vină după ei. De aceea continuă să marcheze drumul: în caz că harta s-ar fi pierdut, ei s-ar fi putut descurca să se întoarcă fără ajutorul acesteia.

Michael avu grijă să țină harta cât mai departe de privirile lui Nikolai. Nu avea nici cea mai mică intenție să-l lase pe acest bărbat afabil și cu zâmbet dezarmant să se uite pe harta lui și apoi să-i ucidă pe el și pe Busch ca să preia operațiunea în întregime.

După ore întregi de străbătut un drum lung și anevoios într-o zonă plină de caverne și tuneluri, ajunseră la un bazin cu ape învolburate din interiorul unei caverne uriașe, cu

tavanul înalt acoperit de stalactite. Camera de nouă pe nouă avea o singură deschidere, de aproape doi metri, pe unde apa țâșnea la un metru înălțime. Cei trei se opriră pe margine, privind pereții care, în timp, se îmbibaseră de umezeală.

— Fundătură, spuse Nikolai.

Michael privi în jur; nu voia să recunoască, dar drumul părea înfundat; nu aveau altă soluție decât să se întoarcă. Cărarea pe care merseseră de aproape treizeci de minute se oprea abrupt. Nu mai era nimic altceva acolo, cu excepția unui perete neted de piatră de cealaltă parte a bazinului. Nici vorbă de vreo ieșire sau de vreun pasaj.

— Trebuie să fie o modalitate de a ajunge de cealaltă parte a peretelui, adăugă Busch.

Michael își îndreptă lanterna din casca de protecție spre hartă, studiind scrisul de mână. Copiase harta cu precizie, atent ca nu cumva să neglijeze vreun detaliu. Privi încă o dată caverna, căutând un indiciu, o ieșire ascunsă, dar degeaba. Harta îi spunea că ar trebui să se afle la mai puțin de șaiszeci de metri de Liberia, dar acum... ar fi putut să fie la fel de bine la o sută șaiszeci de kilometri.

Michael se gândi acum la tatăl său și la faptul că viața acestuia era în pericol din cauza lui. Sentimentul de vinovăție creștea în inima lui Michael, dar, în același timp, îl obliga să se concentreze și mai mult pe ce avea de făcut. Se aplecă și examinează apele învolburate - ieșeau cu rapiditate de sub pământ, dar păreau că dispar imediat în zona din spate, unde puteau fi văzute mici vârtejuri la flux și reflux, care atestau faptul că acolo se află o ieșire ascunsă. Michael se întoarse puțin și cotrobăi în rucsacul său, scoase de acolo un tub fluorescent, îl crăpă, apoi îl aruncă în apă. Privi cum lumina galbenă plutește la suprafață, purtată de apă spre celălalt perete stâncos, ca o navă care nu mai poate fi manevrată cu niciun chip. În momentul în care ajunse la fundătură, mai rămase o clipă la suprafață, apoi dispăru. Lumina galbenă nu se mai vedea

deloc, fusese înghițită de ape.

Michael îi aruncă o privire lui Busch, care era absorbit de aceeași priveliște.

— Nu se poate! spuse Busch, citindu-i gândurile prietenului său.

Michael își desfăcu rucsacul din spate, îl așeză pe pământul pietros și căută înăuntru până găsi o mască de oxigen, cincisprezece metri de frânghie și încă un tub fluorescent.

— Sub nicio formă nu te scufunzi în apele alea! spuse Busch îndreptându-se spre Michael.

— De ce, vrei să mergi tu în locul meu?

Michael nici nu privi în sus în timp ce lega frânghia în jurul unei roci proeminente. Luă celălalt capăt și-l legă de tubul fluorescent. Îl crăpă și privi cum amestecul chimic se transformă într-un galben intens. Își puse masca de oxigen și echipamentul de cățărare și se prinse de frânghie.

Nikolai privi schimbul dintre cei doi prieteni, zâmbind larg:

— Ce specie de bărbat! Mi-aș fi dorit să fiu la fel de curajos ca tine.

— N-are deloc de-a face cu asta, spuse Busch, în timp ce i aruncă o privire tăioasă lui Michael. Dimpotrivă, e pură prostie. N-ai nici cea mai vagă idee cât de puternici sunt curenții, ar putea să te facă praf cât ai zice pește.

— Relaxează-te, vreau doar să văd cât este de largă gura râului. Michael scoase o lanternă subacvatică și făcu frânghia ghem.

— Ce?! Cât de largă e gura râului? Busch explodează. Și dacă te trag curenții...

Dar nu mai avu ocazia să termine ce avea de spus; Michael înșfăcă funia făcută ghem și sări în apă. Se prinse strâns cu mâna stângă de ea, în timp ce cu mâna dreaptă ținu celălalt capăt, de care era atașat tubul, ce plutea acum deasupra apei. Îl apucă încet, lăsându-se purtat spre celălalt perete. Ca și în cazul primului tub, lumina dispăru,

absorbită de curenții învolburați ai apei, dar, de data asta, Michael nu lăsa tubul să-i scape. Respiră adânc și, ținându-se strâns de frânghie cu mâna stângă, se cufundă ușor în apă, la o distanță de șase metri de celălalt capăt al cavernei.

Avea mereu în față tubul care se mișca sub apă, la capătul frânghiei, iar aceasta părea că se poate rupe în orice moment, ca un câine turbat care se zbate să scape din lesă. Lumina care abia licărea se reflecta pe celălalt zid și, sub apă, Michael zări o conductă lungă de un metru și jumătate. Continuă să înoate, ținându-se strâns de frânghie cu mâna stângă, dar dădu drumul celui alt capăt. Curenții puternici trăgeau tubul în conductă, zdruncinându-l în toate direcțiile. Gura conductei se luminează pentru câteva secunde, dar se întunecă din nou, imediat ce tubul fu tras în interior. Michael își deschise lanterna și văzu că țeava făcea un cot în zona de jos, într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. Curând, substanța galbenă din tub începu să-și piardă consistența, risipită în întuneric.

Michael ieși la suprafață și se ridică repede lângă roca proeminentă. În timp ce se ajuta de frânghie ca să iasă din apă, Buch îl luă de guler și-l zgâlțâi sănătos lângă bazin, azvârlindu-l apoi jos.

— Ești un idiot!

Michael rămase acolo, ud flească, recăpătându-și răsuflarea, apoi se răsuci și-i zâmbi prietenului său.

Capitolul 27

Secta Adevărul Domnului fusese înființată la începutul anilor '70 de Yves Trepaint, un medic care nu putuse accepta faptul că Biserica nu se asocia cu știința. Fusese catolic și voia să-și păstreze totuși credința, deși începuse o carieră în medicină; îl împiedica ostilitatea Bisericii față de teoriile creaționiste pe care le considera sufocante.

Trepaint era singurul copil al lui Jacques Trepaint, unul dintre membrii din spatele guvernului de la Vichy și legătura francezilor cu piața armelor. Îi lăsase proprietatea în valoare de două sute de milioane de dolari fiului său, care renunțase la o carieră promițătoare în medicină și investise averea în scopuri religioase. Yves cumpărase Mănăstirea Corsicană, un fost castel de pe malul mării aparținând familiei regale genoveze, precum și cei o sută de mii de metri pătrați din jurul acestuia. Părăsise complexul pentru a naviga cu goeleta lui de patruzeci de metri, *Adevărul Domnului*, de-a lungul Mării Mediterane.

Yves a aflat că existau multe persoane care aveau idei asemănătoare cu ale lui – și acestea descoperiseră discrepanțele dintre știință și doctrina creștină – astfel că a început o carieră neașteptată de preot. A strâns încă zece mii de oameni cu aceleași convingeri și a pus bazele noii biserici în castelul abandonat de pe falezile stâncoase ale Corsicii.

La vârsta de douăzeci și unu de ani, abia ieșit din facultate, Julian Zivera se număra printre persoanele cele mai receptive la mesajul lui Yves și căuta, la rândul său, adepți. A ajuns la Adevărul Domnului, având deja câteva titluri academice, o cunoaștere perfectă a Bibliei și un plan. El și Yves s-au împrietenit repede și, în doi ani, Julian a devenit omul său de încredere, oratorul și mâna sa dreaptă, folosindu-și talentul retoric pentru a expune interpretarea lui Yves atât în ceea ce privește Biblia, cât și ideea de divinitate.

Însă Julian a ajuns să însemne mult mai mult pentru Yves.

Fiica lui Yves, Charlotte, avea nouăsprezece ani când s-a îndrăgostit de Julian. La început a fost puternic atrasă de chipul lui ferm și încântător în același timp, de părul lui blond și de ochii albaștri și limpezi. Avea o ținută impunătoare și era o prezență charismatică, intimidând toate persoanele cu care se întâlnea, mai puțin pe ea. Fusesse primul lucru care îi plăcuse la el. Dar era ceva cu mult mai mult decât o atracție pur fizică sau o simplă dorință sexuală. Julian era un bărbat deosebit de inteligent, care cunoștea dogmele creștinismului ca nimeni altul; nu numai că citise Sfânta Scriptură, dar o și înțelegea, iar modul perspicace de a interpreta lucrurile o inspira.

A fost o relație care a avut răgazul de a evolua, de a înflori și care se maturizase în timp. Julian nu făcea niciodată presiuni și nici nu era cel care face primul pas – trecuseră trei luni înainte de a se săruta prima oară –, dar, odată ce se întâmplase, nu mai era niciun dubiu că erau făcuți unul pentru celălalt și destinați să rămână împreună pentru totdeauna.

Spre deosebire de Yves, cuplul călătorise în toată lumea – își petrecuse luna de miere vizitând Londra, Paris, Hong Kong și Monaco. Rareori se întâmpla ca răsăritul să nu îi prindă îmbrățișați, pierduți sub cearșafuri răvășite. Julian o pune pe Charlotte mai presus de orice, iar ei nici prin gând nu-i trecea că poate exista o asemenea iubire. Când se trezea, Julian era lângă ea, privind-o; îi lăsa mici cadouri în geantă și flori pe pernă înainte de culcare. Îi anticipa toate nevoile, toate dorințele.

Vinul și brânza preferate de ea se aflau pe măsuța alăturată, gata să fie savurate după masaj; pantofii de care se îndrăgostea la prima vedere o așteptau în șifonier, frumos împachetați, cu toate că imediat uita de ei; seara ieșeau în oraș fără vreun plan anume și ajungeau fără doar și poate la restaurantul ei favorit, unde era deja închiriat un separeu. După ce mâncau, se plimbau pe o plajă privată,

unde erau aranjate dinainte o mulțime de perne pe nisip, sub cerul înstelat. Charlotte își găsisse marea iubire, își găsisse prietenul cel mai bun, își găsisse soțul.

Iar Yves vedea în el un fiu. Nu era numai un triumvirat al inspirației religioase pentru enoriașii lor, ci și dovada că iubirea și banii, Dumnezeu și știința puteau coexista în armonie.

Între timp, rândurile adeptilor acestei secte se îngroșau. Julian făcuse un master la Harvard pe discipline de business, finanțe și marketing, aplicând acum cunoștințele dobândite și în spațiul religios. Într-un singur an, numărul credincioșilor s-a mărit de patru ori, iar creșterea a continuat în următorii doi ani.

Dar, pentru ca biserica lor să prospere, aveau nevoie de sponsorizări constante; nu aveau cum să se descurce doar din colecte obișnuite. Astfel, spre deosebire de celelalte secte ale religiei creștine, au impus o taxă de înscriere. Oricât de neplăcut suna, religia era o afacere care avea nevoie de un echilibru financiar, în conformitate cu lumea modernă. Bogăția vastă a Bisericii Catolice nu fusese obținută printr-o intervenție divină. Sinagogile evreiești cereau, de asemenea, o taxă de membru; preoții baptiști și metodiști foloseau o ușoară propagandă pentru a strânge fonduri de la enoriași, uneori făcându-i chiar să se simtă vinovați dacă nu contribuiau.

Bineînțeles că regula fusese implementată subtil chiar, dar avusese mare succes. Majoritatea sectanților fuseseră foarte bine educați, iar printre ei se aflau oamenii cu cele mai mari averi din lume. Taxa de zece mii de dolari pe an nu era nici pe departe o piedică pentru cei o sută cincizeci de mii de membri de acum. Se estima că investiția de două sute de milioane de dolari crescuse până la trei miliarde de dolari în doar câțiva ani de la sosirea lui Julian.

La insistențele lui, Yves s-a întors din nou la medicină, înființând în complex laboratoare de studiu. El și Julian erau de părere că oamenii trebuie să profite de darurile lor și că

toți trebuie să-și folosească talentele dăruite de Dumnezeu ca mulțumire pentru faptul că le-au primit. Julian conducea biserica, în timp ce adevărata chemare a lui Yves era medicina. Dorința lui de a vindeca se trezise din nou. Scopul său era să găsească tratamente, remedii pentru boală și suferință și să le ofere lumii; nu încerca să profite de anomaliiile medicale ale altora pentru a se îmbogăți. Lăsase munca în folosul bisericii pe seama lui Julian și a lui Charlotte și angajase cei mai buni doctori și experți biomedicali – mulți dintre aceștia recrutați chiar din rândurile credincioșilor. Îi ademenise cu promisiunea resurselor nelimitate, cu salarii extraordinar de mari și un mediu de lucru lipsit de presiuni, care nu era aservit acționarilor sau băncii.

Adevărul Domnului devenise un conglomerat religios unic în lumea modernă, o credință în cadrul căreia descoperirile științifice erau privite ca revelări ale misterelor divine, nu ca un contraargument al existenței acestora. Recunoșteau constant prezența lui Dumnezeu în natură, în știință, în inimile lor și în viața de zi cu zi. Cum obișnuia să spună Yves, Adevărul Domnului îl situa pe Dumnezeu pe primul plan de fiecare dată.

Într-o duminică seară, Yves și Charlotte au ieșit la o plimbare cu goeleta lui Yves. Era un ritual pe care tatăl și fiica îl practicau încă de când ea era mică. Îi ținuse aproape unul de altul de când mama lui Charlotte murise. Amândoi erau navigatori desăvârșiți, vâslind și cârmuind pe rând. Yves îi împărtășise atât de bine cunoștințele sale nautice fiicei sale, încât era convins că putea conduce iahtul de patruzeci și doi de metri singură, fără probleme. Când Julian devenise membru al familiei, îl invitaseră și pe el la plimbările lor de duminică seara, însă acesta refuzase, insistând ca Yves să-și păstreze tradiția de familie, așa cum era ea de douăzeci de ani încoace. Oricum, Julian o luase pe Charlotte de lângă tatăl ei, așa că se gândise să o lase doar cu Yves măcar pentru câteva ore pe săptămână.

Yves și Charlotte au plecat la patru și jumătate după-amiază; cerul era limpede, apele lunii septembrie erau liniștite, cu o briză ușoară bătând dinspre sud-vest. Au ieșit în larg când soarele târziu de vară apunea încet. Tatăl și fiica se priveau bucurându-se de moment, fără a se îndoi vreo clipă că viitorul nu le va aduce altceva decât fericire, iubire și, mai presus de toate, credință constantă în Dumnezeu. Înaintea lor se întindea marea, iar vasul alb, uriaș, era împins de vânt în larg. Nu s-au mai întors niciodată.

A doua zi, goeleta a fost găsită răsturnată la opt kilometri depărtare de mal, cu vâslele rupte plutind deasupra apei. S-au făcut investigații, au apărut diverse speculații, dar cadavrele nu au fost niciodată găsite. Vremea fusese perfectă, amândoi erau experți și nu dăduseră niciun telefon prin care să anunțe că sunt în pericol; nu s-a găsit nimic nelalocul lui pe vasul *Adevărul Domnului*, când nava a fost recuperată și ancorată în port. Toată lumea își pusese întrebări cu privire la dispariția lui Yves și a fiicei sale, doi navigatori profesioniști dispăruți în larg. Investigațiile duseseră însă la concluzia că moartea lor fusese un accident.

Pe faleză, în fața unui altar care se proiecta pe albastrul nesfârșit al Mediteranei, Julian a ținut o slujbă de omagiere, despre care avea să se spună mai târziu că a frânt inima celor zece mii de participanți. Bărbatul de douăzeci și șase de ani din fața lor era o întruchipare a durerii imposibil de consolat.

Genevieve asistase și ea la slujbă. Suferise la rândul ei o astfel de pierdere și își propusese să fie alături de Julian atât cât era nevoie, să-i aline durerea, să-i arate afecțiunea constantă pe care numai o mamă o poate oferi. Fusese atât de mândră de el, de realizările lui, de faptul că aplicase ce studiasse în scopuri religioase. Se bucurase enorm că fiul ei își găsisse dragostea și stabilitatea, că-și crease o viață; și deodată, era ca și cum toate îi fuseseră furate printr-un truc

ieftin, frângându-i inima.

Dar, la sfârșitul slujbei, după pomenirea tuturor sufletelor ale căror trupuri n-au mai fost găsite niciodată, Genevieve plecase fără să spună un cuvânt. Brusc, își dăduse seama de schimbarea din inima fiului său, o răceală pe care n-o mai observase la el de când era mic, atunci când pisica fetei adoptate de ea – Arabella – dispăruse după ce Julian fusese bătut pe terenul de joacă. Știa ce făcuse Julian atunci... înțelegea și ce făcuse acum. L-a fixat cu privirea și a văzut îndată adevărul.

Nu era nici urmă de Yves sau de Charlotte, pentru că nimeni nu căutase unde trebuie. Corpurile lor fuseseră îngropate lângă trupurile călugărilor din cripta aflată în adâncul pământului, în subterana casei sale, palatul vechi de sute de ani.

În acea duminică, la apusul soarelui, Julian apăruse din cabina vasului, luându-i prin surprindere pe Charlotte și pe Yves. Ajunsese în larg cu o șalupă rapidă, pe care o agățase de goeleta lor. Cu un zâmbet larg, Charlotte ieșise în întâmpinarea soțului său, îmbrățișându-l și bucurându-se de surpriza pe care i-o făcuse.

Însă bucuria ei se transformase în șoc în momentul în care îl privise în ochi și văzu acolo ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte: un soi de detașare. Avea senzația că se uită în ochii unui străin, ai unei persoane fără suflet, ai unui rechin. Teama ei fusese confirmată de îndată ce simțise lama pătrunzându-i stomacul, provocându-i o durere groaznică, până în măduva oaselor. După toate astea, Julian nu contenise să o privească în ochi fără să scoată o vorbă, sperând ca măcar să-i vadă sufletul părăsindu-i trupul.

Yves era șocat; îl privea pe Julian cum așeza trupul fiicei lui pe punte. Era paralizat de frică în momentul în care Julian se apropiase de el; nu făcuse niciun gest ca să se apere, iar lama îi pătrunsese în coaste. L-a mai auzit pe Julian murmurând:

— Spune-i lui Dumnezeu că-l salut.

La vârsta de douăzeci și șase de ani, Julian Zivera devenise singurul conducător al sectei Adevărul Domnului, o sectă religioasă, o afacere, un concept, fiind plătit cu un salariu brut de un miliard de dolari anual doar pentru a vorbi despre Dumnezeu, despre știință, despre viață. Moștenise tot: pământurile, castelul-mănăstire, pe enoriași, laboratoarele medicale și chiar iahtul *Adevărul Domnului*.

Julian ajunsese în Corsica cu câteva titluri academice, cu o memorie fotografică și cu un plan de zece ani pentru a deveni conducătorul sectei lui Trepaint. Și, ca de obicei, Julian se întrecu pe sine, reușind să realizeze tot ce-și propusese în doar cinci ani.

Capitolul 28

Michael privi capătul rotund al unui senzor de lasere ce ieșea dintr-un tub de metal. Din interior se auzea un vâjâit de motor; era sigur că tocmai găsisese locul pe care-l căuta. Senzorul de lasere Covini era de ultimă generație, fabricat de o firmă din Delaware. Rușii nu se uitaseră la bani când construiseră ultimul lor edificiu. Camera din pământ și piatră în care se aflau nu avea mai mult de doi metri înălțime și constituia o zonă nefolosită, săpată în fața clădirii unde se aflau acum. Conducta de aer condiționat era fixată pe fațeta de piatră de dedesubt și din spate, lăsând două laturi libere, fiecare margine fiind îmbinată prin dublă răsucire; construcția groasă de metal era îmbrăcată în polimer cu densitate triplă, întărit cu smoală pentru a ține departe umezeala. Se atașa de un buncăr de ciment care dispărea în piatra din care era turnată.

Michael îi conduse printr-o serie de tuneluri, întorcându-se din drum de mai mult de douăzeci de ori până reuși să-și urmeze busola la unghiul perfect pe care-l avea marcat pe hartă. Ultimii treizeci de metri se târâse pe brânci, pe o aripă mai joasă și strâmtă săpată în pământ. Făcuse o gaură pentru a pătrunde prin bariera de pământ. Se aflau cu zece etaje sub Arsenal; imediat ajunseră la jumătate de kilometru de bazinul cu apele învolburate despre care Michael credea că-i va duce în Liberia, deși părea că merg spre Sankt Petersburg.

Michael se plimbă în jurul canalului, studiindu-l, examinând fiecare crâmpă, de parcă ar fi avut povestea lui.

— Am obosit să merg în felul ăsta, spuse Fetisov.

— Conductele de aer sunt de obicei nituite, dar asta numai atunci când sunt făcute din tinichea. Astea sunt sudate. Michael arătă spre liniile neregulate cu umflături, care lipeau bucățile grele de metal. Și toate au fost făcute din exterior. Michael continuă să străbată perimetrul

conductivei, până la punctul în care aceasta se pierdea în dalele de ciment. Se întoarse, apoi reveni. Toate, mai puțin asta.

Se opri, lăsându-se pe vine în fața unei balamale care era în mod evident netedă.

Busch și Fetisov îndreptară priviri confuze spre Michael. Acesta se opri.

— Oricine a construit conducta asta a început de aici. Arată spre resturile de sudură și spre urmele care atestau folosirea unei temperaturi ridicate, care aglomerau grohotișul de sub picioarele lor. Dar a fost nevoit să intre iar, așa că a lăsat la sfârșit ultima deschizătură. Michael se ghemui din nou și pipăi cu degetul netezimea balamalei. A fost ultima pe care a făcut-o, din ultima lui zi de lucru, executată din interiorul unui puț strâmt de mai puțin de un metru.

Michael se uită la ceas – era ora șase și jumătate dimineața. Scoase o mică torță cu acetilenă pe care Fetisov o luase din rucsacul lui Busch; o aprinse și o mișcă în față și în spate, de-a lungul cursului superior al apei. Torța șuieră și trosni, ajungând repede la capătul balamalei. O încălzi la o temperatură ridicată, astfel încât să-și poată folosi uneltele. Michael aruncă torța cu grijă și, cu un cuțit, tăie conducta în exterior. Folosind lama groasă, o îndoi ușor pe spate, evitând să atingă cu mâna metalul înroșit. În timp ce tunelul de metal se deschise ca o conservă de tablă, din interior ieșiră scântei ce colorau zidurile între care se aflau cei trei bărbați într-un roșu ca de neon, în timp ce razele laserului se reflectau în toate direcțiile.

Și Busch, și Fetisov se aruncară la pământ, ca și când s-ar fi aflat în bătaia gloanțelor.

Michael zâmbi larg când îi văzu pe cei doi stând pe vine. Se întoarse la senzorul pe care-l lăsase în afara conductei și-l verifică, în timp ce lumina roșie continuă să se reverse din conductă, din când în când trecând și în zona exterioară. Vâjâitul motorului se intensifică odată cu

spargerea conductei. Michael deșurubă capacul laserului folosind lama cuțitului și descoperi o serie de fire. Se rezemă și studie această unealtă, care fusese fabricată în orașul său natal. Faptul că provenea din Statele Unite îi oferea un fel de confort psihic, dar senzația trecu repede, fiindcă știa că trebuie să fie foarte atent în următoarele cincisprezece secunde. Michael puse deoparte patru fire, depărtându-le de mecanism. Le aruncă o privire lui Busch și lui Fetisov, apoi tăie firul alb. Bâzâitul încetă, și raza roșie a laserului care ieșea din conductă rămase nemișcată. Michael atinse cele două capete ale firului, și motorul mai vââi o dată scurt; lumina roșie dispăru iar în interiorul conductei și nu se mai văzu. Deconectă firul și se mută din nou la intrarea în conductă, aruncând o privire înauntru. Apoi intră fără să scoată un cuvânt.

Michael merse de-a bușilea prin tubul metalic și, după trei metri, ajunse la o poartă de metal, care proiecta în interiorul conductei umbre de zăbrele asemănătoare celor din celulele de închisoare. Michael înaintă și se târî printre șipci. Încăperea din fața lui era construită recent; totul era de un alb imaculat, de la pereți și covoare până la mobilă. Era un vestibul fără ferestre, cu două uși: una dintre acestea era lată, rabatabilă, iar cealaltă avea mărimea unei uși de lift de marfa. Mai erau un scaun și un birou lucios și alb, pe care se afla un telefon. Becurile fără abajur produceau o lumină obscură, de noapte, îndulcind impresia de cameră aseptică.

Se aflau cu zece etaje sub Kremlin, într-o lume săpată în pământ. Părea pustiu la ora aceea, dar Michael se străduia din răsputeri să nu facă niciun zgomot în timp ce deșuruba cu grijă nitul care susținea grilajul. După ce reuși să deschidă, i-l dădu lui Busch.

— Alarme de securitate? întrebă Busch din afara conductei.

— Cu zece etaje mai jos. E un flanc întreg de gardieni în jurul intrării principale de sus. Michael îl privi pe Fetisov.

Ziceai că locul ăsta a fost renovat în mai puțin de șase luni?

— Da, cam așa.

— Și, înainte de asta, ce-a fost aici?

— Laboratoarele astea au fost depozite părăsite timp de mai bine de zece ani.

Michael se întoarse din nou spre Busch.

— Cred că tocmai am spart sistemul de securitate de aici. Guvernele cu buget restrâns nu dau bani pe securizarea depozitelor părăsite. Michael puse piciorul stâng în cameră, pregătit să intre. Dar, într-un minut, vom ști cu siguranță.

Michael fu nevoit să se aplece ca să poată intra în cameră. Dăduse peste un prag înalt de un metru și jumătate; ateriză pe vârful picioarelor, ghemuit, și se strecură spre ușa din față. O deschise și dădu peste un coridor lung, unde se aflau alte șase uși. Ascultă un moment, apoi pătrunse pe coridor.

Ajungând la prima ușă, se uită cu atenție la inscripția de deasupra, neînțelegând caracterele chirilice.

— Doctorul Skovokov.

Se uită peste umăr și-l văzu pe Nikolai, exact în spatele său.

— E biroul lui.

Michael încuviință și înaintă.

— Salonul de conferințe și un laborator, spuse Nikolai arătând spre alte două uși.

Se opri la antepenultima ușă: sala de operație.

Michael apucă mânerul și deschise ușa încet. Văzu o încăpere mare, ce avea doar o singură masă de operație în centru, lumini ajustabile și microfoane fixate în tavan. Pe pereții din spate se aflau diverse monitoare, tăvițe pline cu dălți, fierăstraie pentru oase, clame pentru susținerea coastelor și trei camere video. Pe masă, erau câteva microscopae, aparatură de monitorizare a pulsului, iar pe o latură erau așezate scannere de mare precizie. Pe celălalt perete era o fereastră largă de aproximativ nouă metri, sub care se aflau patruzeci de scaune aranjate ca într-o sală de

cinema.

— Se pare că vând bilete, spuse Busch arătând spre rândurile de scaune din spatele sticlei.

— Au o demonstrație chirurgicală programată pentru ora unsprezece dimineața? Întrebă Michael.

— Își vor ocupa locurile la unsprezece fără un sfert, răspunse Fetisov. Am auzit că vor fi mai mult de douăzeci de persoane care îl vor asista când va face o demonstrație pe un cadavru.

— Cred că glumesc, spuse Busch cu o voce care-i trăda dezgustul. Ai putea crede că fac o disecție pe un extraterestru sau ceva de genul ăsta. E pur și simplu aberant! Ai dracului ruși!

Fetisov îi aruncă o privire tăioasă lui Busch.

— Adică... nu mă refeream la tine, spuse el cerându-și scuze. Fetisov încercă să-l ignore pe Busch.

— Vor aduce cadavrul la ora unsprezece fără zece minute. Skovokov va ține un scurt discurs și va trece la treabă la unsprezece.

— Ești sigur că Genevieve se află la subnivelul nouă? Întrebă Busch.

— Chiar deasupra noastră, răspunse Fetisov și arătă spre tavan.

— Vie?

— Da, dar sedată.

— Atunci totul depinde de felul în care ne planificăm timpul, spuse Michael examinând camera. Imediat cum se așază, trebuie să le întrerupem toate mijloacele de comunicare și să scoatem liftul din funcțiune.

Michael ieși din sala de operație și intră în cealaltă cameră. Privi prin fereastra de observare, examinează colțurile, se uită în spatele plantelor artificiale. Verifică ușa de oțel, deschizând-o și închizând-o de câteva ori.

— Și dacă tăiem câteva telefoane chiar acum? Întrebă Busch.

— Vor observa și vor întrerupe demonstrația, răspunse

Michael. Nu putem să-i lăsăm să intuiască ce va urma.

— Mă duc să verific liftul, spuse Busch ieșind din cameră.

— O să vă descurcați voi doi? întrebă Fetisov în timp ce se apropia de Michael.

— Ești sigur că ea se află la nivelul de deasupra?

— Sigur că da, pe viața nevestei mele... și a amantei, spuse Fetisov cu un surâs.

— O luăm rapid și plecăm.

— Nu asta am întrebat. Vorbim despre fortul unei cutii – pe care nu ai găsit-o încă, aș adăuga – și despre scoaterea unei femei sedate de aici.

— Știu foarte bine ce avem de făcut, spuse Michael; Fetisov începea să-l enerveze. Cu cât te plătește Zivera?

— Hai să spunem doar că mai mult decât ți-ai putea imagina.

— Tatăl meu va muri dacă dau greș, spuse Michael, încercând să argumenteze situația în care se afla. Ție ce ți se întâmplă dacă dăm greș?

Nikolai se holbă la Michael, văzându-l că fierbe de mânie. Pe gât îi apăruseră pete roșii, gata să se extindă și pe față. Îl apucă pe Michael de gât cu o mișcare fulgerătoare a brațului și-l strânse cu putere.

— Nu putem da greș.

Michael nu reacționează în niciun fel; vedea mânia de pe fața bărbatului și felul aiuritor în care i se zbătea ochiul mort. Chiar dacă Nikolai lucra pentru Zivera, Michael bănuia că nu făcea acest lucru din proprie inițiativă. Era metoda lui Zivera de a alege cea mai bună motivație existentă și de a transforma un eșec într-o fatalitate. Cu siguranță Nikolai nu cedase din lăcomie, ci fusese manipulat afectiv.

— Vreo problemă aici? întrebă Busch băgându-și capul pe ușă. Nikolai îi dădu drumul din strânsoare lui Michael. Pentru câteva secunde, se priviră fix în ochi.

— Nu, spuse Michael, în timp ce Nikolai trecu încet pe lângă Busch și ieși din sala de operații.

Michael îl privea acum ușor diferit. Nikolai era înverșunat,

dar pasiunea cu care-și îndeplinea sarcina nu putea fi contestată.

Michael îl urmă pe Busch spre ușa întredeschisă a liftului, își feri capul și sări înăuntru.

Amândoi își îndreptară privirea spre cabina de lift lungă și întunecoasă, străbătută de lasere; sute de raze de lumină se propagau ca niște ace, care fragmentau suprafața cabinei; degetele lor roșii erau atât de numeroase, încât dădeau senzația de barieră opacă.

— Mă gândeam eu, spuse Michael. Asta e metoda lor de securizare. Nu ai cum să intri sau să ieși fără lift. Cred că luminile de laser sunt acționate și conectate prin lift. Se dezactivează când acesta urcă sau coboară.

Michael își dădu capul pe spate, luă lanterna și o îndreptă spre ușa liftului, la butonul cu numărul nouă. Avea un design standard, putea fi apăsător cu ușurință. N-ar fi fost o problemă, dacă nu l-ar fi împiedicat bariera de lumini roșii de laser, care se propagau din toate direcțiile. Genevieve se afla în spatele acelei uși; era atât de aproape, și totuși lui Michael nici prin cap nu-i trecea cum va ajunge la ea. Spera doar că e bine. În cele din urmă, se întoarse spre panoul electric montat pe peretele lateral al liftului și îl deschise.

— Nu putem să o luăm pur și simplu în momentul ăsta? întrebă Busch.

— Aș vrea să poată fi așa, răspunse Michael privind încă o dată luciul roșu de deasupra, înainte să revină și să examineze mecanismele panoului de control. Avem nevoie de cabină ca să ne mișcăm și, în felul ăsta, să dezactivăm alarmele cu laser. Și, chiar dacă am putea s-o scoatem acum de-acolo, vor ști cum am intrat și vor lua toate măsurile de securitate existente în tot Kremlinul și în toată Moscova. N-o să ne mai putem întoarce după cutie și cu atât mai puțin să ieșim apoi din țară.

— Chiar crezi că vom reuși?

— Tu și cu mine?

— Da, noi doi. Michael inspiră adânc.

— Oricât de nebunesc ar părea, chiar cred asta. Nu înțelege greșit, dar facem o echipă destul de bună. Un polițist și un hoț.

— Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru cowboy și indieni. Care-i treaba cu tine și Căpitanul Roșu? întrebă Busch, lăsându-se pe umărul lui Michael și privind panoul de control.

— Lucrăm amândoi pentru un tip pe care nici măcar nu-l cunoaștem și ni se cere să avem încredere în el, răspunse el în timp ce studia planul panoului.

Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că înțelegea aceste diagrame standard; scrisul chirilic era ca și chineza pentru el.

— Mie mi se pare destul de în regulă pentru un rusnac, dar tot nu mi-a plăcut felul în care avea mâna încolăcită pe gâtul tău.

— Nici mie nu mi-a plăcut asta prea mult, spuse Michael frecându-și gâtul.

Închise panoul de comandă al liftului, privi cabina de dimensiuni mici, partea superioară a acesteia și ușa liftului care-l despărțea de Genevieve. Ușa era protejată de o barieră de securitate de culoare roșu-închis.

— Am impresia că Zivera îl șantajează în același mod în care te șantajează și pe tine.

— Da, și eu mă gândeam la același lucru, dar... ceva îmi spune că n-ar ezita nicio secundă să ne scoată din joc, de îndată ce obținem ce ne-am propus.

— Atunci să nu-l lăsăm să se apropie prea mult de cutie, adăugă Busch, zâmbindu-i lui Michael.

Cei trei bărbați se strecurară în tunelul liftului care se afla dedesubtul complexului medical, ajutați de căștile de protecție prevăzute cu lanternă. Busch securizase grilajul cu un singur șurub și îndoise la loc bucata de metal. Se ghidară după bulinele oranj pe care le pulverizase Michael. Drumul de o oră pe care-l parcurseseră la venire le luă acum numai zece minute. Michael lăsa câteva tuburi de

spray de culoare gri lângă spărtură, ca să acopere urmele mai târziu, după ce vor fi finalizat operațiunea.

— Bun, spuse Michael, privind grota cu pâraiașele șerpuitoare și tunelele întunecate de unde ieșea apa. Trebuie să ne întoarcem aici înainte de cinci dimineața.

— Prin ce tunel ieșim?

Michael se întoarse și arată spre cel de-al treilea din stânga. Scoase din rucsac trei măști și trei tuburi de oxigen și le dădu și celor doi bărbați câte unul. Fără să scoată un cuvânt, amândoi își puseră măștile, ținând strâns micul regulator de debit pentru aer. Michael își închise rucsacul, aruncă o ultimă privire cavernei și sări în apă.

Înotă optsprezece metri de-a lungul canalului subacvatic și pătrunse în cel de-al treilea tunel din stânga. Raza care ieșea din casca lui lumina progresiv tunelul de apă, înainte ca acesta să cotească spre stânga. Michael era uimit de faptul că un lucru construit cu sute de ani în urmă rezistase atâta în timp, pe când lucrurile obișnuite nu rezistau nici măcar douăzeci de ani. Privi înainte și văzu doar două capete de șobolani care se fereau de lumină. Busch și Nikolai înotau la aproximativ cinci metri în spatele lui. Michael simți un curent; nu era foarte intens, dar simțea cumva că îl împinge. De îndată ce dădu colțul, văzu că tunelul se prelungea cu încă optsprezece metri înainte ca tavanul să se micșoreze până să se facă una cu apa, iar curentul pe care-l simțise cu câteva momente înainte era mai puternic în zona aceea. Michael înotă puțin în direcția opusă, încercând să-i aproximeze intensitatea, însă inutil. Continuă să se îndrepte spre locul de întâlnire al apei cu tavanul. În spatele lui, Busch și Nikolai înotau cot la cot. Michael nu știa dacă să creadă că au început să se împrietenească sau dacă Busch voia doar să fie cu ochii-n patru și să nu-l piardă din vedere pe Nikolai.

Iar când Michael se întoarse, văzu tavanul care părea gata-gata să se prăbușească peste el în unghiul înclinat pe care-l făcea cu apa. Așteptă până în ultimul minut, își fixă

tubul de oxigen în gură și se scufundă. Casca de protecție îi rămăsese fixată pe cap, în timp ce lanterna arunca raze difuze în torentul de apă. Nu mai putea renunța acum. Curentul devenea din ce în ce mai intens, iar Michael observă că tunelul face un alt unghi, destul de ascuțit încât să blocheze pe oricine ar fi încercat să ajungă pe partea cealaltă, în subterană. În timp ce era clătinat de apele din interiorul conductei, simți suprafața noroioasă și-și dădu seama că nu avea de ce să se sprijine dacă ar fi încercat să-și amâne plecarea din acest loc uitat de lume. Se lăsă dus de curent, purtat cu viteză, străduindu-se din toate puterile să nu se izbească de perete. Se lăsa purtat de picioare și își făcea avânt sprijinindu-se de pietrele colțuroase. În cele din urmă, alunecă și fu evacuat într-un bazin deschis, dar nu rămase prea mult aici, pentru că se simți din nou tras în jos, de această dată spre un tunel întunecat care îl duse în matca râului Moscova.

Michael privi în urmă și văzu Kremlinul pe un deal înalt și marele palat înălțându-se deasupra zidurilor înalte de optsprezece metri. Lumea de afară abia începea să se trezească; mașinile circulau prin oraș, fără a avea nici cea mai vagă idee despre lumea ascunsă de sub arhitectura acestui oraș, cu o tradiție atât de impresionantă.

Brusc, Busch și Fetisov ieșiră și ei la suprafață și se așezară lângă el.

Fetisov era rupt de oboseală; tușea și abia mai respira.

— Ți-ai ieșit din minți, americanule?

— Se presupune că voi, rușii, sunteți rezistenți, spuse Busch înotând spre mal.

— Mi-am pierdut tubul de oxigen, spuse Fetisov în apărarea sa. Înotă până la Michael. Ești sigur că poți face asta?

Michael se uită la Fetisov și dădu din cap, transmițându-i încrederea sa lui Fetisov; acesta înotă spre mal, stimulat de optimismul lui Michael.

Michael îi privi pe cei doi înotând înaintea sa. După ce

văzuse subterana Kremlinului, după ce studiase locul unde urma să se desfășoare totul și după ce se lămurise despre ce era vorba, Michael privi cerul și respiră adânc. Dorea să-și poată aminti acest moment, cerul albastru de deasupra, aerul proaspăt umplându-i plămânii, fiindcă acum știa cu adevărat ce-l așteaptă și se gândea că aceasta ar putea fi ultima dată când se bucura cu adevărat de libertatea sa.

Capitolul 29

Stephen Kelley se schimbă într-o pereche de blugi și într-un tricou alb stil Oxford, pe care le găsi în dulapul din camera în care era ținut. Nu fusese surprins când descoperise că hainele i se potriveau perfect. Intră în baie, deschise robinetul și-și dădu cu apă pe față. Se lăsă pe chiuvetă și se privi în oglindă. Nu se mai gândise la asta până acum, dar, privind imaginea sa reflectată, nu se putu abține să nu-l vadă pe Michael: ochii săi albaștri, bărbia puternică, umerii lați. Semănau mai mult decât își închipuise Stephen. Nu era nicio îndoială că Michael era fiul său.

Vina care îl apăsase pe Stephen de-a lungul anilor reveni și-i inundă din nou inima. Cu toate că Michael nu părea deloc afectat de faptul că fusese dat spre adopție, acest lucru nu anihila sentimentul lui Stephen că își dezamăgise fiul; era un sentiment peste care toată viața încercase să treacă.

După ce își îngropase tânăra soție și renunțase la Michael, Stephen se cufundase în muncă și studii, descurcându-se cu greu. Își jurase că, dacă va mai avea norocul să se îndrăgostească din nou, va avea copii abia după căsătorie; refuza gândul că va mai trece din nou printr-o criză financiară care să-i împovăreze pe cei la care ținea. Absolvise colegiul din Boston cu felicitări și se îndreptase spre Yale, la facultatea de drept, de această dată fiind bursier, pe locul doi în promoția sa.

Biroul său de avocatură din Boston fusese inițial doar o oportunitate, însă ideea că putea face dreptate se dovedise a fi irezistibilă pentru el. Reușise să se remarce rezolvând tot felul de probleme juridice ale orașului. Înainte să-și dea seama, se trezise procuror general al orașului Boston. Deși acceptase postul doar pentru o anumită perioadă de timp, această muncă se dovedise a fi productivă, astfel că devenise unul dintre cei mai de succes procurori din istoria

orașului, cu o rată de condamnări mult mai mare decât a oricăruia dintre predecesorii săi. Sub conducerea sa fuseseră destrămate rețele de droguri, de jocuri de noroc, de trafic de carne vie și de hoți. Datorită lui, numărul infracțiunilor fusese redus, și orașul devenise un loc mult mai sigur pentru toți locuitorii.

După patru ani, a părăsit sectorul public. I s-au propus mai multe parteneriate, cu unele dintre cele mai bune firme de avocatură care i-ar fi adus prestigiu. Însă avea în minte cu totul altceva. Și-a deschis o firmă de avocatură pe care a transformat-o într-una de referință, angajând cei mai inteligenți oameni și cheltuind oricât pentru a-și satisface clienții. Își conducea singur afacerea, nu avea nevoie de asociați. Datorită reputației sale, obținea mai multe contracte și sponsorizări chiar și decât cei care făceau parteneriate de afaceri profitabile. Nu luase în calcul posibilitatea unei colaborări decât în urmă cu câțiva ani, și acest lucru se întâmplase atunci când Peter se alăturase firmei.

Kelley & Kelley era un parteneriat cu nume comemorativ. Îl schimbase în memoria fiului pe care-l pierduse. Peter fusese un tânăr inteligent de la început, umplându-l pe Stephen de mândrie. Peter nu se folosisese niciodată de numele tatălui său, reușind să devină el însuși un om de succes și să-și câștige respectul prin nopți lungi de muncă istovitoare, prin degajare și dedicare totală. Devenise acel avocat rar întâlnit pe care toată lumea îl plăcea.

Peter nu aflase niciodată că el nu este primul fiu al lui Stephen – nu știusese că mai are un frate vitreg. El și Michael aveau același tată, dar nu știau de existența celui alt și aveau cariere aflate la poluri diametral opuse. Cu toate că Michael era unul dintre cei împotriva cărora legea lupta, Stephen intuia – datorită obiectivității și inimii sale mari – că eticheta de criminal era exagerată și mult prea critică. Michael era o persoană integră, un soț bun și, cu toate că Stephen știa că luase cea mai bună decizie când îl dăduse

spre adopție, sentimentul de vină îl apăsase zi și noapte din momentul în care o făcuse.

Doi bărbați inteligenți, doi fii, doi frați – Stephen se întreba cine ar fi câștigat, în eventualitatea unei confruntări.

Cu toate astea, în timp ce se întorcea pe balconul său cu vedere la mare, Stephen își dădu seama care dintre cei doi fii ai săi era cu adevărat capabil să-i salveze viața.

Capitolul 30

Soarele după-amiezii lumina camera de hotel frumos mobilată și dotată cu aer condiționat. Era un amestec de mobilă din Europa, Rusia și America: canapele groase și confortabile, scaune elegante, care s-ar fi rupt cu siguranță dacă Busch s-ar fi așezat pe ele, și obiecte cumpărate din magazinele de antichități de pe tot continentul. Vazele erau pline cu flori proaspăt culese, ce împodobeau mesele și înmiresmau aerul din cameră. Ferestrele începeau să se aburească din cauza temperaturii anormale, care atingea treizeci și două de grade Celsius, iar nivelul crescut al umidității producea condens pe sticla rece.

Nikolai ieși din bucătărie și le aruncă lui Michael și lui Busch câte o sticlă de Budweiser.

— Asta te face să te simți ca acasă, nu-i așa? spuse Nikolai cu accentul său rusesc grosolan.

Busch desfăcu sticla și sorbi îndelung.

— Dacă închid ochii și îmi țin respirația, da, foarte posibil. Nikolai se întoarse apoi spre Michael.

— Scuze pentru gât.

Michael îl privi fix în ochiul sănătos, dar nu spuse nimic.

— E vorba de... nepoata mea. Surioara lui Lexie. Fetisov făcu o pauză și privi în altă parte. Noi rușii ne credem atât de puternici, superiori în toate, dar, cu toate acestea, când Cernobîlul a fost distrus, nu am făcut altceva decât să mințim în loc să acceptăm ajutor. Mândria noastră națională a fost mai importantă decât oamenii. Sora mea era însărcinată în perioada aceea. Acum Ylena, o fetiță inocentă, plătește consecințele mândriei noastre. E bolnavă, iar doctorii nu pot să afle nici măcar motivul. Zivera a promis că o poate ajuta, că o poate face să se simtă mai bine. A mai făcut minuni înainte și a spus că, dacă mă voi strădui să-l ajut să-și atingă scopurile, medicii săi vor face minuni și pentru nepoata mea. Asta doar dacă vă ajut să vă îndepliniți misiunea. În cele din urmă, se

întoarce spre Michael și spuse. Nu o pot dezamăgi.

Michael îl privi pe Busch, înțelegându-se din ochi, înainte de a se întoarce din nou spre rus:

— Spuneai că poți obține orice într-o secundă.

Michael îi întinse lui Fetisov o bucată de hârtie. Notase acolo toate cele douăzeci de unelte esențiale de care urma să aibă nevoie în dimineța următoare.

Nikolai studie lista, dând din cap în timp ce citea.

— Rezervele de aer trebuie să fie pline, spuse Michael. Și asigură-te că bateriile lanternelor fixate în căștile de protecție sunt noi.

— În regulă. Pot să fac asta, dar armele pentru cine sunt?

— Nu prea îmi plac armele, nu știu dacă o să am nevoie de ele. Dar e mai bine să fii în gardă.

Nikolai se întoarce către Busch:

— Știi cum se folosește o armă?

Busch zâmbi, uitându-se când la Michael, când la Nikolai.

— O să-mi dau seama pe loc.

— Nu orice polițist e capabil să tragă, spuse Nikolai, încercând să își explice întrebarea.

— Nu orice rus bea vodcă.

Busch își ridică berea spre Nikolai. Acesta din urmă continua să studieze lista.

— Ce este o antenă de inducție magnetică?

— O folosesc minerii. Permite semnalului radio de joasă frecvență să treacă prin roci. Nu e absolut necesar. E doar o măsură de precauție. Crezi că poți face rost de așa ceva?

Nikolai îndoi hârtia, o puse în buzunar și se întoarce spre Michael.

— O să am ceva de lucru, dar o să fac rost de tot ce ai nevoie.

— Cât va dura?

— Două, poate trei ore. Nikolai se îndreaptă către ușă, apoi se întoarce din nou spre Busch. De fapt, toți rușii beau vodcă, fără excepție, spuse Nikolai aruncându-i o privire serioasă. După ce îl ironiză pe Busch, ieși din cameră.

— Nu-l mai înțeleg pe tipul ăsta! Când aruncă una rece, când una caldă, spuse Busch.

— Serios? Credeam că îl placi. Aș fi zis că semănați. Michael zâmbi.

— Mersi.

Susan intră în cameră și se întinse pe canapea.

— Unde se ducea?

— La cumpărături, spuse Michael, scoțând din buzunar o a doua listă. Cât e de implicat Martin? Întrebă el apoi.

Susan părea confuză.

— Implicat în ce? Michael îi dădu lista.

— Sunt câteva lucruri în plus de care aș avea nevoie, dar nu prea am încredere să i le încredințez acelui bărbat. Michael arătă spre ușa pe care Nikolai tocmai ieșise.

— Cum ar fi? Întrebă Susan.

— Cum ar fi viețile noastre.

Michael se uită cu atenție la obiectul din fața lui, care se afla pe un material negru. Își petrecuse ultima oră și jumătate lucrând la el, reglându-l, reparându-l, asigurându-se că va funcționa fără probleme. Lui Michael îi plăcuse întotdeauna să lucreze cu mâinile; se pricepea la design, la construcții și la reparații, iar această abilitate se dovedise a-i fi de mare ajutor atât în carieră, cât și în evoluția personală. De aceea, ori de câte ori lucra, fie cu instrumente de precizie, fie cu un ciocan și o drujbă, munca îi permitea să își schimbe punctul de vedere, să o ia mai ușor atunci când trebuia, să se revigoreze... Era absorbit de peisaj, uitând sarcina enormă pe care o avea de îndeplinit. Privi obiectul pentru ultima oară, îl acoperi cu materialul negru, apoi își strânse uneltele. Era într-o stare de spirit bună, mulțumit de pauza scurtă de care tocmai se bucurase.

Michael merse spre celălalt capăt al mesei așezate pentru cină și privi grămezile de documente dinaintea sa. Recitise fiecare document pe care i-l dăduse Julian, sperând

ca informația pe care o avea să îi fie de ajuns pentru a se descurca. Se așează și studie harta de la Genevieve, în special zona în care se aflau camerele. Își schiță direcția de urmat pentru a ajunge în caverna unde se afla intrarea în bazinul de apă. Tunelul făcea un unghi de patruzeci și cinci de grade și era un fel de conductă de drenaj prin care apele învolburate circulau constant. Michael estimează că intrarea în Liberia era la treizeci și șase de metri adâncime. Fusesse construită cu cinci sute de ani în urmă și se întreba dacă rezistase trecerii timpului. Poate era o himeră și căutau o încăpere distrusă, îngropată sub o grămadă de moloz. Studiind harta, observă intrarea inițială, construită cu cinci secole în urmă. Era un hol pustiu, izolat, care șerpuia patru sute de metri, ieșind apoi prin Catedrala Adormirii Maicii Domnului. Tot holul subteran fusesse realizat și mobilat la ordinele lui Ivan. Pentru Michael, nu exista nicio îndoială că bărbații care lucraseră pentru Ivan erau acum îngropați în holurile fostei intrări în Liberia.

Michael puse întregul plan la punct, astfel încât totul să dureze trei minute. Mai întâi aveau să ia cutia, apoi să meargă după Genevieve.

Susan intră și se așează lângă Michael. Privi hârtiile de pe masă. Harta cea veche și detaliată îi atrase imediat atenția. O privi un moment, apoi se întoarse spre el.

— Ce crezi? Poți s-o faci?

— Paul și cu mine plecăm mâine-dimineață devreme; mai întâi o să luăm cutia, apoi o vom căuta pe Genevieve.

— Ar trebui să vin cu tine. Michael clătină din cap.

— Nu, în niciun caz.

— Știu să fac scufundări.

— Foarte bine. Și eu, și Paul știm. Nu mă înțelege greșit, dar cred că el e ceva mai puternic. Va trebui să o ajute pe Genevieve, poate chiar să o care. Simpla idee că ea era reținută împotriva voinței sale îi provoca lui Michael fiori pe șira spinării. Vom avea nevoie ca tu și Martin să ne luați de pe râul Moscova. Apoi va trebui să decolăm în mai puțin de

o oră.

— De ce?

— Fiindcă vom pătrunde într-un viespar, d-asta. Întregul guvern va fi pe urmele noastre. Cu cât vom ieși mai repede de aici, cu atât vom fi mai în siguranță.

— Și dacă se întâmplă să nu iasă totul conform planului? întrebă Susan.

Michael își ridică mâna.

— În primul rând, ar trebui să fii deja conștientă că e posibil ca lucrurile să meargă prost. Oricât de bine am plănuit totul, oricât de bine am studiat problema, acele legi ale lui Murphy se aplică mereu atunci când te aștepți mai puțin. E ca și cum ai juca șah. Trebuie să gândești mai multe mișcări dinainte și să fii pregătit pentru orice. Michael se opri pentru a strânge hârtiile de pe masă. Cum te descurci cu lista?

— Martin a luat mașina ca să poată să te ia. Și-ți va aduce și siringa de adrenalină. Eu ce pot face? Mă simt nefolositoare.

— Tu ai fost cea care ne-a pus la dispoziție mijlocul de transport pentru a ajunge aici și care ne va și scoate de aici. Ai făcut mai mult decât trebuia.

Michael se ridică și se întoarce la zona sa de lucru. Ridică materialul negru, luă de acolo obiectul la care lucrase și se întoarce, așezându-se în fața lui Susan. Fără un cuvânt, îi înmână ceasul. Ea îl privi pentru o clipă, reamintindu-și toate momentele de afecțiune și de alinare petrecute cu Peter. În momentul în care minutarul trecu de ora doisprezece, îi curse o lacrimă.

— Unde...? Se înecă. Credeam că l-am pierdut pentru totdeauna.

— Paul l-a găsit în Piața Roșie.

— N-am pierdut niciun caz de când Peter mi l-a dat, spuse Susan, parcă doar pentru ea.

Michael îi zâmbi.

— N-a mai funcționat de când... Privi cum cea de-a doua

limbă continuă să se rotească. De când a murit.

— Știu câte ceva despre ceasuri, spuse Michael încet.

Ea îl privi cu lacrimi în ochi, copleșită peste măsură de bunătatea lui Michael și îi întoarse zâmbetul.

— Mulțumesc.

Capitolul 31

Genevieve era întinsă pe targă, încă sedată. Se afla într-un salon mic, sub observație medicală, plin cu monitoare ce îi măsurau semnele vitale, dar care erau acum închise. Îi hidratau corpul printr-o perfuzie înfiptă în brațul stâng. Skovokov o privea din spatele geamului din biroul aflat în cabina de observație a laboratorului său. În față avea un vraf de caiete deschise, iar pe ecranul computerului său se putea observa o animație ce reda organele vitale din partea superioară a unui corp uman, care pulsau în fața unei echipe de doctori aflați în timpul unei operații. Skovokov adusese cu el toate studiile pe care le făcuse cât timp fusese angajatul lui Julian Zivera și aranjase deja ca medicamentele să fie produse, fără să-i pese că nu erau brevetate. Studia observațiile de pe marginea unei proceduri medicale care ar fi stimulat rinichii să crească numărul de hormoni EPO, măbind în mod firesc capacitatea celulelor roșii. În timp ce tratamentul ar fi fost extrem de binevenit în rândul celor suferinzi de anemie sau de alte boli ale sângelui, tentația folosirii lui ar fi fost mult mai mare în lumea sportului, deoarece exista posibilitatea ca sportivii să-l folosească pentru a se dopa, și asta fără ca substanța să fie detectată.

A doua zi, în fața unui grup select de medici ruși, oameni de afaceri și reprezentanți ai guvernului, Skovokov avea să țină o conferință, cu o prezentare animată și o demonstrație procedurală pe un cadavru. Spera să-și poată desfășura demonstrația pe o persoană vie, însă „voluntarii” nu aveau să sosească mai devreme de săptămâna următoare.

— Ei bine, ceva nou?

Skovokov se întoarse și-l văzu pe Ilya Raechen în ușa laboratorului său.

— Intră, Raechen.

— Cum stă treaba? Întrebă Raechen pășind în cameră.

Deși era mai în vârstă cu doar zece ani decât Raechen.

Skovokov arăta cu totul diferit. În timp ce Raechen avea un fizic musculos și rigid, Skovokov slăbise mult la bătrânețe, devenind cocoșat și plin de riduri: acum prefera să-și exerseze mintea.

— Nu avem niciun răspuns de la Julian.

— N-o să cedeze în chestia asta, acum te testează și-și analizează alternativele, spuse Raechen.

— De unde știi?

— E om de afaceri. Pentru el, asta e o simplă tranzacție.

— E vorba de mama lui, o să cedeze.

Preț de o clipă, Raechen îl privi cu atenție pe Skovokov.

— Cum rămâne cu fiul meu? Să-l aduc în Rusia?

— De îndată ce punem la adăpost tabloul, mă voi concentra numai asupra fiului tău, îi răspunse Skovokov direct, fără a încerca să ascundă adevărul.

Raechen se plimbă de-a lungul laboratorului, cu privirea pierdută, gândindu-se la ale lui.

— Fiecare zi care trece... Cuvintele sale erau pline de durere și mâhnire.

Skovokov se întoarse spre Raechen și-i aruncă o privire plină de compasiune.

— Nu am cum să mă concentrez complet asupra bolii fiului tău până când nu am harta. Am spus că va dura cinci zile.

— Atunci îl aducem pe Zivera în pragul disperării, schimbăm programul și-i tăiem din timp, ca să nu mai aibă vreme să-și cântărească opțiunile.

Skovokov asculta; îi plăcea cum gândea Raechen.

— Și demonstrăm prin asta seriozitatea și finalitatea problemei.

Raechen își îndreptă privirea spre Genevieve.

— Anticiparea suferinței este o armă puternică. Iar în momentul în care cineva la care ții suferă, faci aproape tot ce-ți stă în puteri ca să-l ajuți. Raechen îl privi din nou pe Skovokov. Ai o cameră video și echipament de înregistrare?

— Bineînțeles, de ce întrebi? Întrebă Skovokov.

— E mult mai ușor să-ți arăt.

— Ce vrei să spui?

Raechen se întoarce din nou spre fereastra de observare și o privi pe Genevieve.

— Sugerez să folosim un pic de presiune.

Capitolul 32

Nikolai intră în sufragerie, însoțit de doi ruși mătăhăloși. Aceștia își lasară jos rucsacurile marinărești. Michael îl privi pe Nikolai și, fără să scoată un cuvânt, se grăbi spre genți. Desfăcu fermoarul primului sac și începu să scotocească înăuntru: găsi două tuburi de oxigen, măști, accesorii și echipamente pentru scufundări. Îl desfăcu și pe cel de-al doilea și scoase două harnașamente de cățarat, câteva bucăți de frânghie, o pungă cu tuburi fluorescente și o antenă de joasă frecvență. Din al treilea luă arme, stații radio, două halate medicale albe și lanterne. Verifică tot echipamentul, uimit că era nou-nouț și de cea mai bună calitate. Deși era recunoscător pentru toate acestea, Michael simțea că trebuie să fie și mai atent la Fețisov. Obținuse toate obiectele într-un timp scurt, fără să facă cel mai mic comentariu sau plângere – echipamentul de scufundări fusese cumpărat dintr-un oraș unde nu se afla nicio sursă de apă, iar echipamentul de cățărare fusese achiziționat dintr-o zonă aflată departe de munți. Armele erau nou-nouțe, pistoalele marca Heckler & Koch nu fuseseră niciodată folosite, iar explozibilul Semtex putea fi procurat doar cu ajutorul armatei. Fetisov se dovedise a fi mai descurcăreț decât se așteptase Michael, dar, dacă fusese capabil să facă rost de toate astea într-o perioadă de timp atât de scurtă, nu cumva era capabil de mult mai multe? Michael continuă să caute, dar nu găsi ce-l interesa și îi aruncă o privire lui Fetisov.

— Și cronometrele?

Nikolai se aplecă și apucă Semtexul: trei bucăți de argilă cu o formă pătrată, împachetate într-o pungă închisă ermetic.

— Ai idee cum se folosește asta? Michael dădu din cap, încuviințând.

— Și pentru ce o folosești?

— E o chestie de cercetaș. Pregătește-te. Nu știm la ce să

ne așteptăm acolo jos. Cine ne asigură că n-o să dăm peste vreo cameră surpată sau blocată?

— Dar poți să dăruiești tot Kremlinul peste noi, îl avertiză Fetisov.

— Da, tot ce e posibil. Dar sunt un tip destul de atent. Nikolai scoase cele trei cronometre mici electronice și i le dădu lui Michael, împreună cu punga de plastic.

— Avem o problemă, spuse Fetisov ținând în continuare mâna pe obiecte. Una e destul de mare și nu cred că Semtexul o să ne-ajute prea mult, adăugă el înainte de a da drumul la pungă.

Michael, Busch și Susan își îndreptară atenția spre rus, așteptând să termine ce avea de spus.

Fetisov se întoarse apoi spre cei doi ruși care-l însoțeau și le ordonă cu o mișcare din cap să iasă. Așteaptă până când aceștia părăsiră camera și închiseră ușa după ei.

— Au schimbat ora intervenției chirurgicale demonstrative.

— De ce? întrebă Michael, șocul perforându-i parcă întregul corp.

— Încearcă să-i demonstreze ceva lui Julian.

— Ce?! urmă Michael, confuz. Ce-are a face o intervenție chirurgicală demonstrativă cu Julian?

Fetisov nu spuse nimic, lăsându-i pe toți cei prezenți cu inima la gură. Privi în jur și, în cele din urmă, se adună, inspirând adânc:

— Aparent, e vorba despre o procedură care implică rinichii. Au de gând să monteze o cameră ca să-i transmită imaginile și lui Julian.

— Nu înțeleg, spuse Michael.

— Vor face experimentul pe Genevieve.

Michael simțea cum i se învârteste capul. Complicațiile apăreau la fiecare secundă. Genevieve era transformată într-un porcușor de Guineea, o bucată de carne folosită pentru experimente chirurgicale. Brusc, viața ei atârna de un fir de păr.

— Cum să facă așa ceva? Ar putea muri pe masa de operație.

— Știu ceva de noi? Întrebă Busch.

— Mă-ndoiesc. Șeful securității de acolo este pur și simplu extrem de prevăzător. Aparent, el a decis să schimbe datele problemei și să o transforme pe Genevieve în pacient pentru a-l înspăimânta pe Julian. Nici lui nu i-au plăcut pompa și toate aceste aranjamente exagerate de *aici*. Și nu pot să-l învinovățesc, experimentele medicale nu se fac la teatru sau într-o atmosferă de spectacol de circ. Vor ca Julian să știe că o vor omorî dacă nu le dă harta ta, iar asta ar fi primul pas, proba că se vor ține de cuvânt.

Fetisov traversă camera și scoase o bere din bar. O deschise și luă o înghițitură mare înainte de a se întoarce spre cele trei persoane care-i sorbeau cuvintele.

— Îl cheamă Ilya Raechen, fost doctor, fost KGB-ist. Fețisov își fixă ochiul sănătos pe Michael. El este cel care a răpit-o pe Genevieve; și e la fel de periculos ca ceilalți.

— La ce oră au mutat operația? Întrebă Michael, încercând să se adune.

— Șapte dimineața.

— La șapte? N-o să avem prea mult timp, izbucni Michael. Alocasem cinci ore pentru cutie și încă cinci pentru Genevieve.

— Spuneai că estimările tale de timp sunt mai mult decât generoase; chiar nu avem nicio soluție de rezervă? interveni Busch.

— În programul pe care îl făcusem luasem în calcul inclusiv evenimentele imprevizibile. Nu știm ce ne așteaptă când ne vom scufunda după cutie. Știi la fel de bine ca mine că scufundarea este periculoasă chiar dinainte de a găsi camera.

— Și dacă încercăm să o eliberăm mai întâi pe Genevieve? sugerează Busch.

— Dacă vom reuși să o salvăm mai întâi pe ea, n-o să avem timp să luăm cutia și să scăpăm fără să înfruntăm

jumătate din armata rusă; și apoi tatăl meu ar muri. Dacă furăm întâi cutia, n-o să avem timp să ajungem în sala de operații la timp, și-atunci Genevieve... Michael își vedea planul năruit. N-o să reușim niciodată.

Fetisov nu spuse nimic în timp ce se îndrepta spre fereastră. Busch stătea pe canapea.

— Dacă plecăm acum...

— Nu. Michael dădu din cap dezaprobat. Nu avem timp s-o facem în opt ore.

— Și dacă rezolvăm ambele probleme în același timp? întrebă Susan. Ar fi timp suficient dacă ar fi făcute simultan.

— În niciun caz. Nu mă pot scufunda singur și o să fie nevoie de doi oameni pentru a o scoate pe Genevieve de acolo.

— Nu auzi ce spun? insistă Susan.

— Nu pot fi în două locuri deodată.

— Nici nu trebuie. Nikolai și Paul o vor salva pe Genevieve. Susan tăcu pentru o clipă. Iar noi doi vom merge după cutie.

— Nu, nici vorbă.

Michael străbătea camera în lung și-n lat, încercând să-și adune gândurile. Privea pe fereastră, însă până și profilul Kremlinului părea să-și bată joc de el.

— Dacă plecăm acum, vom avea tot timpul din lume, spuse Susan încet, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Michael se uită la ea de parcă ar fi fost nebună.

— M-ai trimite la Curtea de Justiție și te-ai aștepta eventual să și apăr pe cineva? Michael nu aștepta răspunsul. Nu, pentru că nu sunt pregătit pentru asta, nu am experiența necesară să reușesc.

— Asta e altceva...

— Nu, nu este, spuse Michael. Iar la Curtea de Justiție riscul de a fi ucis e puțin mai mic, totuși.

— Știu să fac scufundări și sunt o înotătoare mai bună decât speri tu să ajungi vreodată; așa că nu mai face pe

deșteptul și acceptă ajutorul meu. Susan se întoarse spre Fetisov. Nu-i așa? Poți să te duci cu Paul, nu?

Fetisov nu răspunse; continua să se uite pe fereastră. Susan se întoarse spre Michael și-l privi cu ochi rugători.

— Dacă nu găsești o soluție, Stephen va fi omorât. Cuvintele lui Susan răsunară în urechile lui Michael. Știa că nu-l va putea salva pe tatăl său fără cutie, fără Genevieve, fără să fie nevoit să-i facă pe toți să cadă la o învoială.

— Am putea să facem asta, spuse Nikolai întorcându-se cu fața spre ei. Pentru nepoata mea.

Busch se ridică, se apropie de Michael și-l luă deoparte.

— Oricât îmi e de greu să recunosc... ea are dreptate.

— Nu, nu are...

— Michael, e vorba despre tatăl tău aici. E singura și ultima noastră șansă. Și Genevieve urmează să fie tăiată în mai puțin de opt ore. Busch îl privi pe prietenul său și-i vorbi încet: Cu fiecare secundă care trece, momentul ăla se apropie... și nu văd altă cale.

În timp ce stătea acolo, Michael își pierdea speranța că-și va salva tatăl, iar fotografia din buzunar a părinților lui îl împovăra peste măsură. Mai erau și cuvintele lui Mary din scrisoare, adânc întipărite în mintea sa:

Nu te rog să-ți găsești părinții biologici pentru tine; fă-o pentru mine. Este ultimul lucru pe care ți-l cer, care mă va lăsa să plec de aici împăcată, știind că nu ești singur pe lume. Familia este într-adevăr cea care întregește un om; umple golurile sufletului, readucând speranța pe care o credeam pierdută de mult.

Capitolul 33

Julian Zivera stătea în capul unei mese elegante. Briza răcoroasă a mării pătrundea prin ușile deschise, în stil franțuzesc, cu perdelele trase, în timp ce ultimele raze ale soarelui de vară se reflectau pe suprafața oceanului, colorând cerul de seară în roz. Avea în față o porție de rață la rotisor, servită cu legume proaspete, și ținea în mână un pahar de cristal plin cu șampanie.

— *Cent'anni!* Să trăiești o sută de ani! toastă Julian. Singurul musafir la cină era Stephen Kelley, care stătea la celălalt capăt al mesei. Îmbrăcat în tricoul alb stil Oxford și într-o pereche de blugi pusă la dispoziție de gazda sa, fără să se atingă de mâncare și cu paharul pe masă, în fața lui, își ținea mâinile în poală. Nu era musafir de bunăvoie, însă nu prea avusese de ales când cele trei matahale aflate în slujba lui Zivera îl „escortaseră” la cină. Se gândea că poate va profita de această ocazie pentru a înțelege mai bine ce era în mintea celui care îl răpise, dacă tot nu se bucura de compania acestuia.

— Fiul tău va sosi în curând cu ce am eu nevoie, spuse Julian pe un ton extrem de degajat, ca și cum Michael ar fi fost curierul său.

Stephen privi camera aranjată cu stil, servitorii din colț, gata să intervină la cererea stăpânului lor, din umbra tablourilor lui Rembrandt și Chagall și a statuilor de marmură sculptate de adevărați maeștri. Doar în această cameră se găseau bogății mai mari decât și-ar fi putut imagina cineva.

— Ești impresionant de bogat. Nu înțeleg ce-ți lipsește.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le poți cumpăra nici cu toate bogățiile din lume.

— Cum ar fi?

Julian își oferă un răgaz, clătinând șampania din pahar.

— Omul umblă toată viața după bogăție, putere și faimă, dar odată ajuns la capătul zilelor, când zace pe patul de

moarte, ar da totul pentru încă un an de viață. Ar renunța la ultima țigară, la ultima felie de șuncă. Pentru că nimic nu este mai de preț decât viața. Din păcate, majoritatea oamenilor nu ajung la această concluzie decât atunci când e prea târziu. Julian se opri cu privirea pierdută, apoi își reluă discursul. Dacă ai fi capabil să găsești leacul împotriva cancerului, dacă ai fi capabil să-i oferi cuiva încă cincizeci de ani de viață, ai face asta? Nu-mi spune că nu te-ai străduit să-ți salvezi soțiile și fiul de la moarte.

Stephen se holbă la Zivera, gândindu-se cum de aflate informații personale din viața lui.

— Căutarea vieții eterne este scopul suprem al omului, continuă Julian. Toate religiile se bazează pe ideea unei vieți de după moarte, toate îi promet omului nemurirea. Mulți chiar predică faptul că plăcerile lumești trebuie uitate pentru a o obține. Dar, indiferent de credința lui, în timp ce omul pășește pe pământ, el caută în permanență să-și prelungească viața. Ne modificăm dieta, luăm vitamine, facem sport, totul pentru a rămâne sănătoși, pentru a arăta bine, pentru a trăi mai mult. Ce s-ar întâmpla dacă omul ar reuși să descopere în cele din urmă un mod de a-și prelungi viața?

— Crezi că există cu adevărat un răspuns la întrebarea asta? spuse Stephen în timp ce, în cele din urmă, nemairezistând tentației, începu să mănânce din rață.

Julian luă sticla și-și turnă un pahar de Montrachet, din 1978, după care se lăsă pe spate.

— De-a lungul istoriei, omul a căutat neîncetat răspunsuri la întrebări ce păreau fără răspuns și a ajuns să înțeleagă diferite epoci, care au existat cu sute de ani în urmă. Epoca de bronz, perioada Renașterii, revoluția industrială, epoca atomică. Toate astea erau de neconceput, de neimaginat, înainte să se întâmple. La un moment dat, omul a aflat câteva adevăruri. Știința modernă a apărut în secolul al XVI-lea, ca o reacție la existența unei lumi închise și limitate. Mai apoi, au fost revelate secretele electricității.

Frații Wright ne-au făcut să realizăm că omul este capabil să zboare. Einstein a demonstrat că timpul nu avansează întotdeauna. Uneori se scurge încet, alteori se oprește, și chiar și trecutul poate fi văzut printr-un telescop suficient de performant. Nimeni nu se gândea că misterul și puterea atomului ar putea fi dezvăluite. Cui i-ar fi trecut prin minte că simpla acțiune de a fisura cel mai mic dintre obiecte poate distruge un oraș? Sunt fapte despre care se credea că sunt imposibil de realizat și care acum sunt posibile și nimeni nu se mai miră de asta. Lucrurile magice au devenit tangibile. Cu o mie de ani în urmă, omul nu putea concepe posibilitatea comunicării cu cineva aflat la capătul lumii, a zborului, a călătoriilor în spațiu, a aterizării pe lună. Posibilitatea de a vedea în interiorul unui corp uman și de a-l vindeca de boli. Acum o mie de ani, omul se gândea că doar Dumnezeu este capabil de asemenea minunății. Iar în prezent, lucrurile stau la fel: ceea ce astăzi ni se pare imposibil de realizat va deveni normalitate peste cinci sute de ani. Copiii vor învăța la grădiniță să dezlege lucruri pe care astăzi le-ar rezolva doar zece dintre cele mai strălucite minți ale MIT-ului³. Imaginează-ți că am putea afla secretul prelungirii vieții, unul dintre cele mai mari secrete ale lui Dumnezeu.

Julian se ridică, luă sticla de vin și se îndreptă spre Stephen, umplându-i paharul.

— Cred că răspunsul se află în cutia pe care o caută fiul tău.

— Așadar, l-ai pus pe fiul meu să alerge după cai verzi pe pereți, în speranța că va găsi vreo fântână a tinereții?

— Vrei să spui că toate astea sunt povești? rosti încet Julian, privindu-l intens pe Stephen.

Stephen îl privi și el, însă nu spuse nimic.

— Hai să ne gândim de exemplu la Marele Potop. După cum spuneai – Julian dădu din cap întorcându-se la locul său

---

³ MIT – prescurtare de la *Massachusetts Institute of Technology*, Institutul de tehnologie din Massachusetts. (n.tr).

–, e un mit, o fabulă din Biblie, scrisă din convingere. Cartea Sfântă vorbește cu apreciere despre Noe și familia lui, despre arcă și despre cele patruzeci de zile de furtuni torențiale, despre ștergerea de pe fața pământului a oamenilor și a animalelor. Dar, în fiecare cultură a lumii, din Africa până în China, din Peru până în Europa, se găsește o poveste similară despre mânia lui Dumnezeu îndreptată împotriva oamenilor, despre o furtună imensă care a dus la un potop pe pământ, distrugând aproape totul. Dovezile științifice au confirmat că, în anul 6.000 înainte de Hristos, această furtună chiar a avut loc și că o mare inundație a ucis probabil milioane de oameni. Unele fabule se dovedesc adevărate. Iar unele adevăruri sunt fabule; câteodată, depinde în ceea ce credem. Iar eu cred că putem afla răspunsul nemuririi în cutia pe care fiul tău o caută pentru mine.

Stephen îl privi pe Julian de parcă avea în fața lui un nebun și nu se putu abține să nu izbucnească într-un hohot de râs.

— Poate că sunt anumite răspunsuri pe care nu trebuie să le aflăm niciodată, spuse el. Dacă ne-am cunoaște soarta, oare cum ne-am mai trăi viața? Dacă am ști că în viitor ne așteaptă diferite eșecuri, oare vom mai avea voința să încercăm anumite lucruri? Dacă am ști că vom reuși în viață, nu ne-am culca pe-o ureche și ne-am îndepărta de la țel, schimbându-ne astfel destinul? Stephen luă o înghițitură lungă din paharul cu vin și continuă: Dacă am putea lua o pastilă care să ne prelungească existența, nu cumva ni s-ar diminua cheful de viață? Nu am mai trăi în prezent, am întârzia să facem diferite lucruri, gândindu-ne mereu că mai avem timp. Trebuie să înveți să descoperi răspunsurile la misterele vieții. Ele nu vor fi aflate într-o cutie dintr-o poveste.

Julian zâmbi.

— Ai vorbit ca un avocat. Niciun cuvânt despre credință în povestea ta, niciun loc pentru Dumnezeu în sala de

judecată.

— Lasă prostiile! M-ai răpit, îmi șantajezi fiul, l-ai trimis să-și riște viața în numele unei povești biblice și în tot acest timp te numești trimisul lui Dumnezeu. Dacă ar ști lumea... Sunt un creștin mai bun decât tine, cu toate că mi-am pierdut credința.

— Revista *Time* e de altă părere. Mi-au acordat credit, m-au numit viitorul religiei, un profet al zilelor moderne, cel care armonizează prezentul cu trecutul și cu viitorul. Am discipoli peste tot în lume. Pun pariu că sunt și printre angajații firmei tale de avocatură.

— Aceeași revistă l-a proclamat și pe Hitler drept „Omul anului”. De două ori chiar, spuse Stephen, pe un ton deznădăjduit. Nu ești mai mult decât un cult.

— Foarte posibil, dar unde este granița dintre o religie și un cult? În ce constă diferența? O să-ți spun eu: în numărul de credincioși. Când ai mai puțin de douăzeci, susții un club, când ai mai puțin de trei mii conduci un cult. Dar când e vorba de cinci sute de mii de adepți, câți am eu, deja e vorba despre o religie. Avem același număr de adepți ca Biserica Scientologică, reprezentăm a douăzecea parte din numărul adepților iudaismului și am început abia acum câțiva ani. Imaginează-ți cât de mulți vom fi peste cinci mii de ani.

— O religie? Tot ce faci tu este să alegi din religia autentică doar ce corespunde cu viziunea ta personală și să excluzi restul.

— Te referi la schismele din creștinătate, la Henric al VIII-lea care, dorind să divorțeze, a renunțat la catolicism și a înființat Biserica Anglicană. Te referi la ortodocșii greci, la ortodoxismul rus, la baptism, la metodism, la Biserica Episcopală, la prezbitarianism, protestantism, la toate aceste religii active create pe baza unor diferențe față de Biserica-mamă. Eu fac același lucru.

— Nu, răspunse Stephen. Tu o faci pentru bani. E vorba despre lăcomie, și nu despre credință. Cultul tău este

centrat pe propria persoană și pe sfântul dolar. Nu oferi o nouă cale de iluminare morală sau etică. Tu oferi produse. Stephen chicoti în sinea sa. Sunteți un conglomerat care se dă drept religie. Adepții tăi sunt atât de preocupați de prezent încât, probabil, nici nu se gândesc la Viața de Apoi.

Julian îl fixă pe Stephen, înroșindu-se puternic. Își luă paharul și sorbi încet din vin, încercând din răsputeri să se calmeze. Își duse două degete la frunte, frecându-și tâmpilele ca și când acest gest i-ar fi anihilat furia. Servitorii se apropiară din colțurile lor, de parcă cineva le-ar fi făcut un semn discret, și strânseră masa. Se întoarseră câteva minute mai târziu cu două plăcinte și un șerbet asortat, după care dispărură, înghițiți parcă de pereți.

După câteva momente, Julian se adună și începu să vorbească de parcă ținea o slujbă:

— Oamenii din toate colțurile lumii își petrec foarte mult timp rugându-se pentru mântuire, dedicându-și pentru asta toate duminicile, astfel încât să aibă parte de viața veșnică. Cum ar fi dacă eternitatea le-ar putea fi oferită aici? Stephen râse, închizându-și ochii pentru o secundă.

— Poate nu chiar viața eternă, ci o existență de o sută cincizeci de ani. Ia gândește-te, spuse Julian.

— Gândește-te la resursele necesare. Omenirea s-ar îndrepta spre pieire.

— N-am spus niciodată că *toată lumea* ar trăi atât de mult. Julian îi aruncă o privire tăioasă lui Stephen.

— Vrei să spui că numai cei bogați ar face asta. Stephen începea să-și piardă cumpătul.

— Mă refer la oamenii care, prin multă trudă, și-au câștigat dreptul la o viață mai lungă. N-ar fi mare diferență față de ce se întâmplă acum. Cei înstăriți au acces la cei mai buni medici, la cele mai bune tratamente, în timp ce țările din lumea a treia suferă sub povara bolilor. În Botswana, speranța medie de viață e de treizeci și nouă de ani, în comparație cu America, unde e de șaptezeci și doi de ani. Dacă te naști în Sierra Leone, te poți aștepta să trăiești

cam douăzeci și șase de ani. Dacă trăiești în Africa și ai SIDA, vei supraviețui doar doi ani. Dacă ai SIDA și trăiești în America, în condițiile în care ai bani, speranța de viață crește la zece ani, datorită accesului la medicină. Îmi spui tu mie că nu e ăsta modul în care trăiesc oamenii azi? Se numește supraviețuirea celui mai puternic.

— Te înșeli, se numește supraviețuirea celui mai bogat și tu vrei să exploatezi asta. Lăcomia ta nu are limite.

— Nu-mi ține tu predici despre strângerea averii! Ai câștigat peste șaptezeci și cinci de milioane de dolari; ce ai făcut ca să ajuți omenirea? La dracu', ai avut un fiu pe care nici măcar nu te-ai deranjat să-l cauți sau să-l ajuți când s-a aflat la ananghie, așa că nu îndrăzni să-mi vorbești mie despre moralitate! El nici măcar nu te cunoaște și își riscă viața ca să te salveze. Ai face același lucru pentru el? Ți-ai risca viața pentru un străin?

Stephen stătea pur și simplu acolo, în timp ce realitatea prezentată de Zivera îi apărea în fața ochilor. Furia împotriva acestui om era depășită doar de furia împotriva lui însuși, pentru că, oricât de mult ar fi vrut să nege asta, cuvintele lui Julian erau adevărate.

— Și tu ai să conduci acest salt imens în medicină? Să-l capturezi pe Dumnezeu într-un tub de pastile pe care, mai apoi, să-l scoți la vânzare?

Julian îl privi pe Stephen, răspunzându-i la întrebare cu un zâmbet subtil.

— Nu contează viețile sacrificate? continuă Stephen.

— Nici măcar o singură mare descoperire din istoria omenirii nu s-a produs fără sacrificii, răspunse Julian. Ca și în război, unele vieți sunt sacrificate pentru ca mulți să supraviețuiască. Sau, ca să citez un gânditor obscur: „Nevoile celor mulți cântăresc mai mult decât nevoile celor puțini”.

— Vrei să spui că nevoile celor bogați sunt mai importante decât nevoile celor săraci. Cu toată ferchezuiala ta, nu ești altceva decât un barbar îmbrăcat în costum

Prada.

Julian se holbă la Stephen, fixându-i privirea. Se întoarse apoi spre servitorul care stătea la ușă, îi făcu un semn și, într-o clipită, două escorte se așezară de o parte și de cealaltă a lui Stephen.

— Te vor conduce în camera ta.

Julian se ridică; maxilarul i se încleștase și își apăsă din nou tâmplele cu degetele pentru a-și controla furia.

— *Buonanotte*⁴, adăugă el.

În drum spre camera sa, lui Stephen îi reverberau în minte cuvintele lui Zivera: „Nevoile celor mulți cântăresc mai mult decât nevoile celor puțini”. Acest bărbat își ascundea cu atenție activitățile și nu lăsa sub nicio formă vreo urmă care ar fi putut să-l dea de gol. Stephen medită mult asupra conversației lor, însă trase doar două concluzii: mintea lui Julian se afla la limita nebuniei... și era clar că individul ăsta nu avea nicio intenție să-l lase în viață.

Julian se retrase în bibliotecă și se așeză în spatele biroului său în compania unui pahar de coniac, din care sorbea încet, încercând să-și calmeze nervii; simțea că-i plesnește capul, mai rău decât de obicei. Medicamentele nu-i mai erau de ajutor. Se forță din toate puterile să-și controleze durerea, închizând ochii, eliberându-și mintea de furie și supărare.

Coborî în pivnița unde își ținea vinurile și alege o sticlă de Garrafeira, pe care o cumpărase în ultima sa călătorie în Portugalia. Reușea cumva să-i potolească nervii distruși. O desfăcu și își umplu paharul din setul Tiffany, clătină băutura, studiindu-i cu atenție culoarea de un auriu-închis, și se strădui să uite de problemele care îl măcinau din ce în ce mai mult. Și, în curând, acestea cedară.

Lumea lui se întorsese pe dos în timpul unui control medical de rutină. Fusese întotdeauna sănătos tun și nu suferise de nicio boală de la vârsta de opt ani, când

---

⁴ *Noapte bună* (în limba italiană). (n. tr.)

aproape că murise în urma unui atac de astm. Din ziua aceea, n-a mai avut niciodată probleme cu respirația, n-a mai răcit, n-a mai făcut febră și nu a mai avut dureri, cu excepția rarelor migrene datorate tensiunii. Și-a făcut apoi un control, inclusiv o radiografie a întregului corp, mai mult de amuzament, pentru a vedea cum arată înăuntru, fără să-și imagineze vreo clipă adevărul înspăimântător care se afla în spatele ușilor pe care le deschidea. Își dorea să le închidă cumva, își dorea să dea timpul înapoi și să nu fi luat acea decizie prostească.

Julian văzuse radiografiile PET ce înfățișau interiorul craniului său; se afla acolo, sub calotă, întinzându-și tentaculele înăuntru și în afara regiunii centrale a creierului. Era o tumoare neobișnuită, de tipul celor care îi lasă pe doctori mai mult decât uimiți; era totuși o tumoare.

Iar operația s-ar fi dovedit fără îndoială fatală.

În ciuda banilor pe care-i avea, în ciuda puterii sale... Julian era pe moarte.

Toate studiile, toate eforturile sale fuseseră zadarnice; doctorii nu reușiseră să-i găsească vreun leac. Nu putuseră nici măcar să estimeze cât mai avea de trăit, nu-i spusese ce drum sinuos avea să parcurgă boala; știau doar că, în cele din urmă, avea să moară. Singura lui speranță atârna de miracolul aflat în cutia cunoscută drept Albergo della Vita.

Când doctorul Robert Tanner îi adusese la cunoștință diagnosticul, între patru ochi, în biblioteca lui, Julian nu putuse decât să schițeze un zâmbet. Amândoi se ridicaseră și porniseră spre camera în care se afla el acum. Julian alesese o sticlă de Shiraz și închinase un toast în cinstea eforturilor depuse de medic. Tanner își exprimase regretul sincer. Nu știau de cât timp se afla tumoarea acolo. Ar fi putut fi de luni de zile sau, la fel de bine, de ani întregi. Tanner îi prescrisese un tratament cu chimioterapie și radiații, dar îi explicase mai apoi că asta nu va face decât să-i prelungească timpul pe care îl mai avea de trăit, dar că nu-l va vindeca. Vorbiseră apoi în termeni filosofici despre

viață, despre calitatea ei, despre obstacolele pe care le avem cu toții de înfruntat și despre faptul că nimeni nu știe cu adevărat cât mai are de trăit; orice dimineață aparent normală ar putea fi ultima din viața ta.

Julian îi mulțumise doctorului Tanner pentru eforturile sale și pentru atitudinea lui plină de empatie, toastase în cinstea vieții, apoi îl îngropase în cripta cu numărul 789. Era un loc onorabil, la doar trei cripte distanță de soția și de socrul lui.

Julian nu se simțea bolnav, însă durerile sale de cap deveniseră mai frecvente și nu trebuia să apeleze la medici pentru a-i spune care era cauza.

Rămase acolo, privind cripta construită cu foarte mult timp în urmă – o cavernă întunecoasă, care-ți dădea fiori, unde se aflau atâția morți. Și moartea părea să plutească în aer, bântuind în umbră și în colțurile îndepărtate ca un animal turbat în așteptarea următoarei victime. Întunericul și umbrele păreau să absoarbă până și ultima rază de lumină din încăpere, întinzându-și în același timp tentaculele spre el, absorbindu-i suflul și smulgându-i ultimul strop de nădejde din suflet.

Privind cavourile și gândindu-se la victimele pe care le ucisese pentru a-și îndeplini scopurile, își recunoscuse soarta inevitabilă. Cunoștea prea bine Scripturile, știa că pentru el nu există viață eternă.

Sentința lui la moarte însemna întunericul nesfârșit. Nimeni nu cunoștea păcatul mai bine decât el. Obținuse atâtea lucruri omorând, iar moartea îi era mai mult decât familiară. Credea că singura lui șansă – și unica speranță – stă în acea cutie aurie aflată undeva în adâncurile Kremlinului.

Iar mintea lui fragilă era convinsă că, dacă el trebuia să se confrunte cu moartea, dacă șansele lui de supraviețuire erau nule, atunci toată lumea trebuia să-i simtă furia. Dacă Michael dădea greș, nu numai că va plânge pierderea tatălui său, dar și moartea prietenilor și a familiilor

acestora; toți cunoscuții lui Michael St. Pierre aveau să simtă efectele mâniei lui Julian. Iar Michael avea să fie martor la torturile lor agonice.

Capitolul 34

Michael aruncă frânghia impermeabilă în apele învolburate și privi cum mingea portocalie, legată la celălalt capăt, fu absorbită în adâncuri și dispăru în conducta veche de sub perete. Simțea cum îi alunecă din mâini, trasă de forța curentului. Frânghia cu rezistență mare la întindere era marcată la fiecare trei metri; fu extrem de atent la distanța care se mărea din ce în ce mai mult, făcând sfoara aproape de necontrolat. Cincisprezece, optsprezece, douăzeci și unu, treizeci de metri – frânghia abia se mai zărea; căldura provocată de forța de frecare îi încălzea mâinile, în ciuda mănușilor. La șaptezeci și șase de metri se opri. Îi aruncă o privire lui Susan, apoi reveni la frânghia care se vedea acum deasupra apei, vibrând din cauza curentului. Legă sfoara în jurul unui pilon de fier și o verifică de două ori pentru a se asigura că e bine fixată.

Caverna săpată în piatră fu inundată de lumina portocalie emanată de numeroasele tuburi fluorescente pe care Michael le spărsese și le împrăștiase în jur. Încăperea luminată era mai mare decât își imaginase, întinzându-se pe cincisprezece metri. Tavanul, aflat la o înălțime de patru metri, era plin de depozite de calcar, care formau un fel de minisctalactite; toate arătau ca niște flăcări care ard invers, cu o văpaie portocalie. Michael studie harta pe care o făcuse de mână, cu multă migală, și pe care o plastifiase cu un material impermeabil; nu numai că marcase și desenase caverna în care se aflau acum, dar trasase și configurația Liberiei, locul spre care se îndreptau cu toată nădejdea. Michael așează o busolă pe hartă și notă raza de acțiune a curentului debitat din fața lor. Observă ceva ce spera să fie intrarea în încăperea aflată la treizeci și șase de metri adâncime și la un unghi de patruzeci și cinci de grade față de conductă.

Michael goli ultimul dintre cei trei saci marinărești. Alese, verifică de două ori și încărcă într-un rucsac de scufundări

mai multe de unelte – un miniburghiu, o șurubelniță, o rangă, o minitorță cu acetilenă. Puse deoparte patru tuburi de oxigen, care asigurau cele cinci minute de respirație subacvatică de care aveau nevoie la întoarcere. Mai așeză acolo și cele trei bucăți mici de Semtex alături de cele trei cronometre, după care își prinse rucsacul de talie.

Apoi despachetă și puse în funcțiune antena câmpului magnetic de inducție. Era o bandă netedă, lată de zece centimetri și lungă de trei metri. Făcu din ea un cerc și o atașă la aparatul de radio. Semnalele normale de radio sunt absorbite de piatră, însă semnalele de joasă frecvență se transmit mai bine în acest tip de mediu; astfel, câmpul său magnetic era capabil să penetreze roca pe distanțe scurte. Busch și Nikolai se aflau la o distanță de doar câteva zeci de metri în linie dreaptă; era o măsură de precauție, însă una foarte importantă. Era necesar să păstreze legătura cu ei în cazul în care apărea vreo problemă.

Michael își ridică rezervorul pe spate și își strânse vesta de scafandru. Își puse un ham de cățărat și îl fixă în jurul taliei; numeroasele inele cu care era prevăzut începură să zăngăne; atașase două clipsuri pe o frânghie care se decupla singură, pentru a-și controla mai bine coborârea. Clema de prindere urma să îi fie utilă la întoarcere. Avea prins de fiecare gambă câte un cuțit de scufundări și câte un sac de scufundare de fiecare șold. Casca neagră de pe cap era prevăzută cu o lanternă subacvatică cu halogen, de trei ori mai puternică decât lanternele pe care minerii le au la căști. Își lăsase labele de înotat la mal; decisese că ar fi fost mai degrabă un impediment, deoarece își propusese să pășească prin conductă, permițând puterii curentului să-l tragă înăuntru, și să se ajute cu brațele pentru a-și lua avânt la ieșire.

Susan își puse și ea hamul de cățărat și îl strânse bine.

— Mă duc singur, spuse Michael, fără măcar să-i arunce o privire.

— Am mai discutat asta.

Susan deschise capacul rezervorului ei de aer și testă tubul de oxigen, continuând să se pregătească pentru scufundare.

— Vezi toată apa aia? Michael se întoarse spre Susan. E ca un canal de scurgere, sunt tone de apă care trec printr-un tub subțire. O conductă cu presiune: un volum imens ce încearcă să se strecoare printr-o gaură de cincizeci de ori mai mică. E mai mult decât periculos. Ai putea să mori.

— Și tu la fel, mai ales dacă te duci singur. Cunoști foarte bine prima regulă a scufundărilor: niciodată să nu te scufunzi singur. Avem o singură șansă și, dacă-ți pierzi viața, același lucru i se va întâmpla și lui Stephen, spuse Susan punându-și rezervorul în spate și fixându-și curelele.

Michael îi aruncă o privire tăioasă.

— Mă descurc și singur.

— Oi fi tu un cățărător bun - i-o tăie ea, încercând să înveselească momentul -, dar eu sunt o cățărătoare excelentă.

— În caz că ai uitat, mergem sub apă, nu pe vârful K2⁵.

— N-ai de unde să știi ce va trebui să facem. Ascultă, ai nevoie de mine, chiar dacă nu-ți dai seama, dar crede-mă că așa e. Susan își ridică brațul, arătându-i lui Michael ceasul de la mână. Uite, am ceasul norocos la mine.

Michael prinse trei genți de aprovizionare de vesta lui și se întoarse apoi spre Susan. Ura când trebuia să-i dea dreptate.

— E o idee proastă, spuse el în timp ce o învărtea, pentru a-i verifica echipamentul.

Îi fixă rezervorul mai bine și verifică încă o dată tubul de oxigen. Trase apoi cu putere de hamul de cățărat. Lui Susan i se tăie răsuflarea, dar nu scoase o vorbă. Își fixă tubul în gură, luă două guri de aer, apoi expiră.

— Mă urmezi și faci ce spun eu când ajungem în

---

⁵ K2, un vârf al lanțului muntos Karakoram, din nordul orașului Kashmir din Pakistan. Este al doilea cel mai înalt vârf din lume. (n. tr.)

încăpere, dacă nu, n-ai decât să rămâi acolo. *Capisce*⁶?

Ea dădu din cap aprobator și scui pă în mască, împrăștiind saliva înăuntru. Se aplecă, își clăti masca în apă, apoi și-o puse pe față.

Michael îi puse casca pe cap și aprinse lanterna cu care era prevăzută. O ajută să se prindă de frânghie, apoi apucă tubul de oxigen și i-l băgă în gură.

— Eu conduc, tu rămâi la un metru și jumătate în spatele meu. Știi că te pricepi la cățarat, dar nu e același lucru, aici e ca și când ai căra în spate patruzeci și cinci de kilograme. Curentul din apă este foarte puternic.

Michael își prinse hamul pe frânghie în fața lui Susan, trăgând tare în sus și-n jos, pentru a-i testa rezistența. Trase cu putere și de frânghia perfect întinsă, satisfăcut de extensibilitatea și de rezistența ancorei. Priviră amândoi apa. Razele din lanternele căștilor se reflectau pe suprafața ei și luminau încăperea. Se întoarseră unul cu fața la celălalt, apoi Michael puse mâna pe umărul ei.

— Ești bine?

Ea zâmbi și dădu din cap afirmativ. În ochii ei nu se vedea nici cea mai mică urmă de teamă, ci doar încredere. Michael se minuna de voința ei de fier. Se bucura că Susan părea o persoană optimistă, fiindcă, dacă ar fi știut cu adevărat ce avea de înfruntat, i-ar fi fost probabil la fel de teamă cum îi era și lui și nu ar fi avut timp să rezolve și această problemă.

Privi suprafața apei, observând curenții care se avântau și se retrăgeau în jurul frânghiei. Se concentrează, își fixă tubul de oxigen în gură și sări. Își trase masca în jos și se scufundă imediat; o reglă, permițându-i luminii să pătrundă în volbura apelor. Curentul era puternic – venea din față și îl trăgea spre conductă. Nu-și făcea griji în legătură cu accesul în interior, ci mai degrabă pentru drumul de întoarcere. Vor fi nevoiți să se ridice cu ajutorul frânghiei prin aceste ape turbate, ceea ce părea mai greu decât

---

6 S-a înțeles?, în limba italiană. (n. tr.).

toate încercările de până în acel moment.

Hamul lui Michael îl susținea bine împotriva apelor. Puterea de aspirare era mai mult decât terifiantă; se simțea de parcă ar fi fost tras spre propria moarte și și-ar fi dat acordul pentru asta. Susan sări și ea în apă, scufundându-se imediat alături de el.

Michael dădu din cap aprobator și eliberă frânghia pe care o folosea drept reper în mâna stângă, lăsând-o să pătrundă prin inel. Apa începuse deja să-l tragă și în primele clipe fu nevoit să facă și el câțiva pași, dar nu uită să fie atent pe unde calcă. În față putea vedea tunelul. Între pereții negri era întuneric complet. Lumina de pe casca de protecție își schimba poziția pe măsură ce înainta. Țeava se afla la patru metri și jumătate sub apă și avea diametrul de un metru și jumătate. Michael putea observa micile bule de aer și de sedimente în vârtejul de apă format la intrarea în conductă. Privi în urma lui. Susan se afla la un metru și jumătate în spatele său; nu era panicată, în ciuda părerii lui Michael că, odată ce aveau să intre în conductă, atitudinea ei se va schimba total.

Continuă să urmeze frânghia, apropiindu-se de intrare, ținându-și picioarele alăturate și vârfurile întinse. Nu trebuia să facă niciun efort – curenții făceau toată treaba. Apoi, cât ai zice pește, pătrunse în conductă.

Era ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unei tornade; curentul forma un vârtej puternic în jurul lui. Dacă n-ar fi avut frânghia cu ajutorul căreia se echilibra, ar fi fost cu siguranță izbit de pereții conductei, de la un capăt la altul, tras cine știe unde. Numără semnele făcute din trei în trei metri pe frânghie și estimează distanța față de grilaj la treizeci și șase de metri și jumătate. Să-ți păstrezi direcția era o adevărată performanță – nu aveai cum să te ghidezi după bulele de aer ca să aproximezi cam unde era suprafața. Erau prinși în vortex.

Michael își întoarse capul și o văzu pe Susan în spatele lui, ținând pasul cu el.

După doisprezece metri parcurși în interiorul conductei, Michael desfășură încet frânghia, până ajunsese la capăt, înotând împotriva curentului.

După douăzeci de metri în conductă, se uită încet în jur, îndreptându-și lanterna de-a lungul conductei, căutând un semn că grilajul se află pe-aproape.

Treizeci de metri în interior. Susan menținuse distanța de un metru și jumătate, așa cum o îndrumase Michael. Acesta continua să privească înapoi, îngrijorat pentru colega sa inoportună. Deși o considera o povară în plus, distrăgându-l de la scopul principal pe care-l avea de atins, îi aprecia totuși încrederea – era mai puternică decât se așteptase.

Treizeci și șase de metri și jumătate. Niciun semn de intrare în Liberia. Michael încetini, la fel și Susan. Priveau amândoi în jur, dar nu vedeau nimic care să anunțe vreun pasaj. Michael se îndepărtă puțin de frânghia de bază, întorcându-și capul în toate direcțiile.

Apoi văzu ceva, chiar în fața lor, cam la patruzeci de metri. Se apropie centimetru cu centimetru, având grijă să nu treacă de marcajul pe care-l făcuse, știind că va trebui să facă un mare efort să lupte împotriva curentului și să revină în punctul de unde plecase. Și, ce era mai important, trebuia să-și conserve energia pentru întoarcere. În timp ce se apropia, văzu că intrarea avea un metru pătrat, restrângându-se mai apoi la jumătate de metru. Michael își domoli avântul și, ajuns sus cu ajutorul curentului, dădu peste un grilaj. Îl folosi ca să se propulseze în noul tunel și-și scoase cuțitul. Privi grilajul; nu avea niciun șurub pe care să-l slăbească, nicio încuietore pe care să o forțeze. Își croi drum prin tunel și împinse sistemul de metal. Grilajul cedă fără prea multă împotrivire și se desprinse din balamalele groase.

Michael privi înapoi la frânghia de siguranță, apoi spre noul tunel. Trase și împinse grilajul cu toată puterea, verificându-i rezistența. Aceasta era cea mai complicată și periculoasă parte a întregii operațiuni. Știa că nu-și poate

permite să greșească. Michael apucă marginea grilajului și agăță de acesta o nouă sfoară de siguranță, pentru a se susține. Apoi se desprinse de cealaltă frânghie și se ridică rapid.

Înotă zece metri în sus. Aici curentul era foarte slab, în comparație cu torentul din care tocmai ieșise. Desfășură frânghia pe care o avea fixată la șold, ieșind în cele din urmă la suprafață. Privi în jur. Se afla ca într-o cisternă. Lumina puternică de pe casca de protecție se reflecta pe pereții jilavi. Încăperea era mare, artificială, construită din cărămidă și granit, cu un tavan jos și suporturi goale pentru torțe fixate în pereți. În capăt se vedea o singură ușă.

Michael nu pierdu nicio clipă. Se scufundă din nou în apă și înotă în adânc. Susan îl privi din conducta principală, apa biciuindu-i corpul din toate direcțiile. Îi făcu un semn aprobator cu degetul mare și o îndemnă să vină spre el. Ea ajunse deasupra și fixă frânghia de grilaj, apoi se dădu puțin în spate și se desprinse de frânghia de siguranță. Curentul era încă puternic; Michael îi vedea părul ieșind din cască, învolburându-i-se în jurul capului.

Îi întinse mâna, dar ea nu-l băgă în seamă. Se trase în sus spre Michael, în interiorul tunelului.

Apoi, pe neașteptate, acul de fier de pe grilajul de care își prinsese frânghia de siguranță se rupse în două. Și, odată cu asta, curentul de sucțiune o trase înapoi în tunel. Mâinile ei căutară ceva de care să se apuce, dar fu în zadar. Înainte ca Michael să-și dea seama ce se întâmplă, ea dispăruse, înghițită de întunericul vâltorii conductei de apă.

Capitolul 35

Busch se afla în mijlocul sălii de operație; pulsul îi bătea mai nebunește ca oricând, mai intens decât în cele mai tensionate momente de pe vremea când fusese angajat în poliție. Niciodată nu simțise că încalcă legea mai mult decât acum. Cu zece etaje mai jos se afla scaunul puterii guvernului rus, iar el tocmai se pregătea să fure ceva de acolo; nu era tocmai locul unde își imaginase că va ajunge după ce va ieși la pensie. Se gândea la Jeannie, la copii și la promisiunea pe care le-o făcuse – că se va întoarce nevătămat. Deși Jeannie îi spusese să nu se mai întoarcă, știa că erau doar vorbe aruncate la nervi; nu era prima dată când, metaforic, îl dăduse afară din casă. Își îngropă în adâncul ființei aceste gânduri, împreună cu toate temerile sale, și privi în jur.

Sala de operații era într-adevăr modernă – totul era computerizat. Până și spoturile de lumină autodirecționale din tavan erau controlate cu mare precizie. Camerele video, montate în diverse locuri, făceau ca locul să pară mai degrabă un platou de filmare decât o sală de operații. Totul arăta de parcă urmau să disece un extraterestru, nu o femeie nevinovată.

— Nu avem timp să admirăm peisajul, spuse Nikolai din ușă, privindu-și ceasul. Trebuie să ne grăbim.

Busch privi camera pentru ultima oară și se întoarse spre peretele cel mai îndepărtat, de nouă metri lungime, pe care fereastra îl acoperea aproape în întregime. Se holbă la propria reflexie, neputând să vadă în camera întunecată de dincolo, în care luminile erau aprinse. Nikolai intrase în auditoriu, unde se aflau scaune de pluș roșu aranjate pe mai multe rânduri. Spunea ceva, buzele i se mișcau, dar Busch nu auzea niciun sunet.

Ieși apoi din cameră într-un hol mic, după care intră în sală.

— Ajută-mă puțin, te rog! spuse Nikolai, dându-i lui Busch

o rolă mare de chit întărit.

Nikolai prinse un capăt, iar Busch merse înapoi, lăsând-o să se desfășoare pe lungimea camerei ca o frânghie subțire. Apoi se ghemuiră amândoi pe jos și începură să îndese sfoara de chit sub marginea covorului, în jurul peretelui, chiar și sub scândura podelei. Era un amestec maleabil pe care Michael îl pregătise, compus din nitrat de potasiu, zahăr și anestezic, lipit pe un fir fin de magneziu. Nikolai scoase din buzunar o cutiuță cu două protuberanțe. Merse până în cel mai îndepărtat capăt al camerei, și apucă un ghiveci mic în care se afla o ferigă artificială. Introduse cele două protuberanțe în chit, apoi le băgă în ghiveci și puse planta artificială la locul ei.

Brusc, se auzi soneria liftului, care-i luă prin surprindere. Nikolai apăsă întrerupătorul și se lăsară amândoi pe vine. Busch închise ușor ușa și auzi zăngănitul lanțului, care suna ca o alarmă, provocând ecou în întreaga sală de operație. Nikolai și Busch se strecurară pe cele trei trepte și se ascunseră în fața ultimului rând de scaune.

Imediat, o persoană îmbrăcată cu halat de doctor intră în sala de operații. Mergea încet, dar se vedea că are un scop. Părea să asculte, închizându-și ochii din când în când, în timp ce făcea pași mari, fără să se grăbească. Bărbatul slab și deșirat părea să aibă în jur de șaizeci și cinci de ani, cu toate că Busch nu era chiar sigur de asta. Chipul său nu era tocmai neted, fiind acoperit cu cicatrice provocate de acnee. Sprâncenele negre cu aspect dur îi dădeau un aer autoritar. Se plimbă încolo și înapoi, atingând echipamentul din când în când și cercetând un sertar plin cu ustensile chirurgicale. Era ca un actor care se plimbă pe scenă în spatele cortinei. Tremura de neastâmpăr, încercând să-și calmeze nervii. Însă ochii acestui om emanau încredere și întregul corp dovedea stăpânire de sine. Nu era nicio îndoială că el era cel care urma să execute operația.

Se întoarse spre fereastră. Busch și Nikolai se ghemuiră

din reflex, deși bărbatul nu putea vedea în camera întunecată. Își mută privirea, holbându-se la propria reflexie, la fel cum o făcuse și Busch puțin mai devreme. Se studie, își aranjă gulerul cămășii și își îndreptă cravata.

— E Skovokov, șopti Nikolai. E un *kozel*⁷ arogant. Skovokov se uită în geam și zâmbi ușor, dându-i fiori lui Busch. Era cu siguranță un bărbat îndrăgostit de propria inteligență, pentru că, în mod evident, nu era prea mândru de chipu-i plin de cicatrice care se reflecta în geam. Nikolai spuse:

— Orice doctor care vrea spectatori merită să fie distrus de propriul egocentrism.

Busch îl privi, neștiind ce să înțeleagă din cuvântul „distrus”.

Skovokov se îndepărtă de geam și ieși din sala de operații. Nikolai și Busch respirară ușurați.

Apoi se deschise din nou ușa sălii. Busch și Nikolai se ghemuiră pe treapta de sus. Busch îl văzu doar pe Skovokov intrând în cameră. Acesta făcu câțiva pași și se întoarse ca să studieze sala de operații, care devenise propria scenă.

Busch își ținu respirația, rugându-se aprig să scape de clipa aceea.

Skovokov se așeză în fața ferestrei, privind afară, ținându-și mâna dreaptă în buzunar, iar cu stânga scărpinându-se nervos în creștetul capului. Busch putea vedea luciul unei verighete și se întrebă pentru o clipă cine ar fi în stare să iubească un astfel de om.

La fel de brusc cum intrase, Skovokov ieși din încăpere, închizând ușa în urma sa.

Busch și Nikolai mai așteptară trei minute înainte de a deschide puțin ușa. Atmosfera era calmă și nu părea să fie nimeni prin preajmă. Nikolai ieși în hol și auzi sunetul liftului

---

⁷ *Kozel* – în jargonul rusesc al pușcăriașilor, acest cuvânt avea conotații puternic negative; în afara închisorii, atributul înseamnă „idiot” sau „prost”. (n. tr.)

îndepărtându-se.

— Aplecat.

Nikolai îl urmă pe Busch în hol și se opri când acesta deschise ușa liftului, care nu era decât pe jumătate dintr-o ușă obișnuită. Busch își aprinse lanterna, se aplecă cu cei doi metri ai săi și sări în groapa liftului. Nikolai îl urmă. Priviră amândoi cum cabina se ridica în întunericul din tunelul liftului. Deodată, la trei metri deasupra capului lor, seria de lasere se activă, mișcându-se deasupra, urmând cabina de lift. Și, în timp ce aceasta era înghițită de întuneric, tunelul liftului se transformă într-un mozaic de raze roșii care se intersectau.

— Eu aș spune că nu e cea mai bună rută prin care să ieșim, observă Fetisov.

Busch își îndreaptă atenția spre panoul electric și îl deschise.

— Ești sigur că știi ce faci acolo? Întrebă Nikolai. Țsta nu e tocmai domeniul tău.

Bush îl ignoră pe Nikolai și examinează mecanismele sistemului.

— Ești sigur că o aduc pe Genevieve la șase și jumătate?

— Da. Fetisov dădu din cap. De unde știi ce fel de întrerupător o să trebuiască să folosim mai târziu? insistă el.

— Ascultă, tu nu mă întrebi nimic și nici eu nu te voi întreba cum ai făcut rost de toate uneltele pe care ți le-am cerut, mai ales de Semtex. Și despre toate cunoștințele tale – Dumnezeu știe de unde le ai și pe-alea.

Nikolai medită un moment, apoi zâmbi.

— Da, e corect așa.

Se dădu cu un pas înapoi. Busch își trecu degetul peste mecanismul din perete și dădu din cap. Se întoarse la panou, apăsă pe un întrerupător mare și roșu, apoi zâmbi cu satisfacția omului care a găsit ce căuta.

— Țsta e. Dacă îl apeși, cabina se oprește.

— Se pare că Michael a avut dreptate, spuse Nikolai

privindu-l.

— În legătură cu ce?

Busch închise panoul liftului, mai aruncă o privire spre bariera nesfârșită de lasere și ieși din groapa liftului.

— În legătură cu două lucruri, din câte văd eu, răspunse Nikolai urmându-l *pe* Busch. Oi fi tu mare, dar nu ești deloc prost.

Nikolai ieși și el și închise ușa.

— Așa e, mersi, spuse Busch dând din cap.

Se îndreptară în liniște spre hol, unde aerul condiționat ajungea până la jumătate de metru sub tavan. Nikolai smulse aparatul din perete.

Busch veni în urma lui și puse un picior în gaură. Se prinse de margine și își îndesă trupul voluminos prin deschizătura mică.

— Și al doilea lucru? Vocea lui Busch se auzea cu ecou.

— M-a rugat să nu ți-l spun.

Busch îi aruncă o privire tăioasă, în timp ce împingea și fixa grilajul la loc.

— Ce? Vorbești prostii. Nikolai râse.

— Exact asta mi-a spus c-o să zici.

Capitolul 36

Michael privi înspăimântat cum Susan dispăre în conductă, smulsă cu violență în întuneric.

Fără să stea pe gânduri, se prinse de frânghia care îl ghida și se eliberă de cea de siguranță. Nu se mai obosi să-și micșoreze viteza de coborâre, ci se lăsă de-a dreptul tras de curent în interiorul conductei ai cărei pereți vibrau. Își ținu corpul încordat și picioarele înclinate aerodinamic, de parcă s-ar fi dat cu bobul, în timp ce urca rapid de-a lungul frânghiei. Își ținea bărbia în piept pentru a permite lanternei să-i lumineze drumul, dar nu văzu nimic altceva în afară de o mare de întuneric. Știa că frânghia se termină la șaptezeci și trei de metri, ceea ce însemna treizeci și șase de metri și jumătate de la intrarea în bazin. Liniile de marcaj vopsite la intervale de trei metri se vedeau ca prin ceață. Nu pierdu timpul gândindu-se la ce se putea întâmpla și se concentră doar ca să ajungă la timp la capătul frânghiei, pentru a o salva pe Susan.

Apoi, puțin mai în față, o zări, agățată într-o grămadă de pietre și de crengi albe. Corpul ei era legănat de curent; tubul de oxigen îi ieșise din gură și plutea pe lângă ea ca un șarpe fără cap. Se zbătea din răspuțuri să-l prindă cu mâna dreaptă. Michael prinse frânghia prevăzută cu frână de coborâre, încetinind cu câțiva centimetri, până ce ajunse deasupra ei. Luă tubul lui de oxigen din spate și i-l duse la gură. Îi privi ochii speriați în timp ce trăgea aer în piept. Respirația îi încetini. Prinse tubul care plutea în jurul capului ei și i-l dădu. Își ridică mâinile, mișcându-se cu calm. Începu să o palpeze ușor pe corp, căutând să vadă dacă are vreo rană. În acel moment, observă că Susan stătea pe două cadavre de scafandri, prinși în ceea ce mai devreme i se păruse o grămadă de crengi; de fapt, erau oase, sute de oase, așezate în straturi. Tibii, femururi, cranii, toate prinse în ceea ce ar fi trebuit să fie un grilaj la ieșirea din conductă. Nu mai era nici urmă de carne sau haine pe ele,

iar multe erau sfărâmate de curentul constant. Michael nu putea aproxima câte cadavre se aflau acolo în total, dar toți cei care fuseseră prinși aici nu avuseseră nicio scăpare, fiind blocați de forța incredibilă a curentului.

Michael se concentra din nou pe scafandrii cu ochi înghețați de moarte, ale căror tuburi de oxigen erau goale. Lângă cadavre, o frânghie subțire, cu un capăt ros, se mișca în toate direcțiile, batjocoritor. Brusc, pe Michael îl cuprinsese frica, nu din cauza locului în care se aflau el și Susan, nu din cauza prezenței morții, ci pentru că îl recunoscuse pe unul dintre scafandri. Era Lexie, nepotul lui Fetisov. În jurul taliei avea prinsă o geantă de scule, greoaie, care se zdrobise la impactul cu grămada de oase. Nu era ruptă de tot, dar suficient cât să permită luminii lanternei lui Michael să bată înăuntru. Era plină cu aur. Michael luă geanta lui Lexie și o răsturnă în rucsacul său.

Susan își întoarse ușor capul; corpul îi înțepeni de îndată ce își dădu seama ce atinge. Îl apucă pe Michael și se lipi de el. Michael o privi în ochi și îi făcu semn cu mâna către apele încă învolburate din jurul conductei unghiulare. Ea dădu ușor din cap, aprobator.

Apoi o prinse pe Susan de frânghie și îi agăță un ham de siguranță. Măsură din ochi conducta – era o distanță de treizeci și șase de metri până la locul unde ar fi fost în siguranță și, folosindu-și toată puterea, trase de ea. După ce trăgea, dădea de fiecare dată drumul frânghiei și o apuca din nou, repetând parcă inconștient mișcarea extenuantă. Apa învolburată îi apăsa corpul, opunându-se fiecărei mișcări pe care o făcea. Era ca și cum ar fi încercat să alerge împotriva unui vânt puternic, să împingă un utilaj cu sanie sau să se mască printr-un strat de noroi greu. Lupta împotriva curentului, o trăgea și pe Susan după el și luase și geanta cu aur a lui Lexie. Deși Susan se străduia din răputeri să se cațăre pe frânghie, nu reușea să-l ajute prea mult. Era slăbită din cauză că fusese trasă de curent în conductă, unde corpul i se izbise de grămada de oase.

Michael făcea fiecare mișcare a brațului folosindu-și toată puterea; mușchii îi ardeau, respira repede prin tubul de oxigen, iar bulele de aer care ieșeau erau imediat aspirate de curent. Urcă metru cu metru, trecând peste marcaje. După cincisprezece metri, simțea că nu mai poate, dar, în același timp, știa prea bine că nu poate renunța. Când ajunse la marcajul care indica douăzeci și trei de metri, începu să-i fie mai ușor – Susan reușise să-și susțină propria greutate. La treizeci de metri, Michael întrezări în fața sa umbra întunecată a intrării în cisternă. Și, cu noi puteri, parcurse și ultimii șase metri.

Michael se puse la adăpost spre intrarea conductei adiacente și agăță încă o dată frânghia de siguranță de grilaj, verificând-o de patru ori pentru a se asigura că îi va ține pe el și pe Susan. Apoi se întoarse și o trase și pe ea. Se desprinseră de frânghia de direcție și porniră înăuntru.

Ajunseră la suprafață și, folosindu-și brațele obosite, Michael ieși din bazin. După ce se întinse, cu ultimul strop de energie reuși să o tragă și pe Susan din apă. Căzură amândoi lați pe suprafața pietroasă, își scoaseră tuburile de oxigen, inspirând cu nesaț. Timpul pe care îl petrecuseră acolo, cu ochii închiși și cu dureri în tot corpul, li se păru o eternitate.

— Mulțumesc, șopti Susan.

Michael nu îi răspunse. Ura faptul că avusese dreptate. Deși faptul că Susan fusese la un pas de moarte rămânea un accident, ea nu realiza încă gravitatea situației în care se aflau acum. Fuseseră necesare cincisprezece minute pentru a parcurge drumul de treizeci și șase de metri și jumătate, încă cinci minute la intrarea în conductă și, mai mult decât atât, abia dacă mai aveau cu ce să respire. Aproape că își goliseră tuburile de oxigen.

Dacă aveau să rezolve treburile aici, îi aștepta un drum la fel de dificil ca să iasă din conductă, prin apele învolburate. Michael estima că le va lua tot cam cincisprezece minute să se întoarcă. Verifică apoi computerul de scufundări: aveau

mai puțin de trei minute de aer... Asta în cazul în care erau norocoși.

Se hotărî să nu-i spună lui Susan încă, nu era cazul să o sperie de pe-acum. Pentru moment, căută să rămână concentrat și să se gândească mai târziu la problema aerului. Se ridică și își dădu jos costumul de scafandru. Același lucru făcu și Susan, contorsionându-și corpul în toate direcțiile; avea vânătaii grave și se putea considera norocoasă că nu i se rupsesse vreun os. Michael scoase câteva tuburi fluorescente, le rupse și le aruncă în cavernă. Imediat ce lumina portocalie se răspândi, încăperea se lumină pentru prima oară.

— Îmi pare rău, spuse Susan.

— De ce nu rămâi aici, să te odihnești? îi răspunse Michael în timp ce scotea harta pentru a o consulta din nou.

Cisterna era bine definită, fiind localizată în capătul unui hol care ducea spre trei camere, loc în care apărea indicația *Liberia*. Michael era mai mult decât uimit de faptul că reușiseră să ajungă atât de departe. Deși nu i-o spusese lui Susan, șansele de a ajunge acolo fuseseră foarte mici. Acum, privind în urmă, se bucura că reușise să treacă peste îndoieli și peste teamă și să fie optimist. Spera doar să-și păstreze în continuare atitudinea pozitivă, pentru a reuși să găsească drumul înapoi la suprafață.

În timp ce își dădea jos echipamentul de scufundări, Susan spuse:

— Îmi pare rău, n-o s-o mai dau în bară.

Michael o privi. Oricât de furios ar fi fost, era impresionat că ea nu se plângea încă de dureri. Își închipuia că prinsese ceva viteză înainte de a se izbi de grămada de oase. În ciuda durerii, reușise chiar să se și descurce singură prin apele involburate, o bună bucată de drum. Michael o privea acum cu alți ochi, cu mai multă apreciere.

— Ești bine?

Se apropie mai mult de ea, fiindcă văzuse un firicel de sânge prelingându-i-se la capătul bluzei. Aplecându-se

asupra ei, văzu o urmă de sânge care ducea la umărul ei.

— O să fiu bine. Ea dădu din cap și se ridică. Totuși, grămada aia de oase... Cadavrele alea...

— Da, știu.

— Crezi că erau și ei în căutarea Liberiei?

Michael ridică geanta pe care o luase de la Lexie și vărsă conținutul jos. Deși se aflau acolo mai puțin de treizeci de obiecte, valoarea lor se ridica la mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată Susan și Michael. Bijuterii, cești, o cutie, unelte, toate din aur. Unele erau decorate cu pietre prețioase, altele erau sculptate cu măiestrie. Și toate proveneau dintr-un timp de mult apus.

— Aș spune mai degrabă că au și *găsit-o*.

— Cum au...?

— A fost Lexie. Ce prost! Frânghia a cedat.

— Dacă Lexie a fost acolo, înseamnă că... Pupilele lui Susan se măriră de frică. Paul...

— Da, spuse Michael, dându-și seama că, dacă Lexie încercase să intre acolo, o făcuse sigur la ordinele lui Fetisov. Și, dacă ipoteza lui era corectă, atunci Fetisov, fără îndoială, urma să-l trădeze pe Busch. Lasă-mă să mă uit la umărul tău.

— Și cum rămâne cu Paul?

— Nu avem cum să-l ajutăm de aici. Nu-ți face griji, își poate purta și singur de grijă.

Michael spera să aibă dreptate. Suspiciunile sale cu privire la rus i se confirmaseră. Nu încăpea îndoială că Busch era în pericol. Tot ce își dorea Michael acum era ca prietenul său să-și dea seama de asta înainte de a fi prea târziu.

Susan își ridică bluza cu reținere și își dezvălui spatele plin de sânge.

— Nu-i chiar așa rău, zise Michael, direcționând lanterna de pe cască spre locul vătămat.

Sângele curgea dintr-o rană mare din umărul stâng; amestecat cu apa, lăsa impresia unei răni mortale, însă

Michael știa că nu era așa.

— De ce nu stai jos?

Michael căută în rucsac și scoase de acolo o trusă de prim-ajutor. Luă ață chirurgicală, un ac și niște alcool.

— Nu-ți promit că o să iasă prea bine.

— Știi ce se spune despre cicatrice? Întrebă Susan în timp ce se așeza pe podeaua din piatră, ținându-și genunchii la piept.

Michael ajunsese în spatele ei și se ghemui, examinând îndeaproape rana de pe spate.

— Nu, ce?

— Mai bine în exterior decât în interior.

— Asta s-ar putea să usture un pic.

Turnă alcool pe umăr și suflă imediat peste, așa cum făcea mama sa când îi puneă apă oxigenată pe zgârieturi, pe vremea când era copil. Susan nici nu se clinti. Michael era impresionat. Știa că durerea e insuportabilă, trecuse prin asta de mai multe ori decât îi plăcea să recunoască.

— Ești în regulă?

— Sunt bine, spuse Susan încet.

Își ținea ochii închiși și respira controlat. Michael șterse zona și trecu ața prin ac. Îl înmuie în alcool și puse palma pe umărul ei, chiar deasupra rănii.

— Ești pregătită?

— Poți să coși, doctore.

Michael băgă ușor acul prin piele, îl trecu prin rană, apoi îl scoase pe partea cealaltă. Trase bine de fir, unind marginile rănii. Respirația lui Susan rămase constantă, în ciuda durerii pe care Michael știa că o simte. Era din ce în ce mai surprins.

— Călătorești des, nu-i așa?

Michael detesta această întrebare, dar voia să o distragă pe Susan cât mai mult posibil de la operația pe care i-o făcea. Învârti din nou ața și folosi acul pentru a doua oară.

— Nu și în ultimul timp. Am fost la Roma acum un an, spuse ea.

— Serios? Și eu. Pentru muncă sau pentru distracție? Michael îi strânse bine pielea și-i băgă din nou acul în carne.

— Câte puțin din fiecare. Dar tu? întrebă ea fără măcar să clipească.

— Doar afaceri.

Și nu mințea deloc. Petrecuse o săptămână la Vatican, pierzându-și aproape viața în încercarea de a comite un furt nerușinat.

— Ce păcat! Vaticanul este pur și simplu fermecător. Dacă te mai întorci vreodată acolo, merită să-l vezi.

Michael zâmbi.

— O să țin minte.

Michael urma să îi prindă aproape zece copci; terminase pe jumătate. Înnodă ața, mai trase puțin de ea și începu din nou s-o coasă.

Susan se uită prin încăperea de zece metri pătrați, lanterna de pe casca ei luminând în direcția în care privea: erau suporturi de torțe prinse în pereții laterali, mici gropi de ventilație săpate în tavanul din granit pentru evacuarea fumului produs de torțe, rafturi goale săpate în zid. De altfel, în încăpere nu se afla absolut nimic, cu excepția echipamentului lor de scufundare și a grămăjoarei de aur, toate acestea proiectând umbre lugubre pe peretele de granit îndepărtat.

— Cât de veche crezi că e încăperea asta? întrebă Susan, continuând să privească în jur.

— Are cel puțin cinci sute de ani. Sofia Paleolog a dat ordin să fie ridicată înainte ca Ivan să se fi născut.

— Nu cred totuși că ea intra aici pe unde am venit noi.

— Nu, existau alte intrări, dar toate au fost închise de Ivan. Era aici și o baie sau o încăpere specială pentru prințesă.

Michael prinse ultima copcă, făcu nodul și tamponă rana cu bluza lui Susan.

— Ai fost un pacient răbdător. Ea îl privi peste umăr.

— Recunoaște, am fost prima ta pacientă, nu-i așa?

— În afară de mine? Da, zâmbi Michael.

— O să am ce să povestesc atunci când voi purta o rochie fără bretele la vreo recepție *ABA*.

Michael îi puse un bandaj mare deasupra rănii.

— Totu-i aranjat până la următorul dezastru.

Susan se întoarse cu fața spre Michael. Momentul se prelungi. Michael se pierdu în ochii ei și simți căldura urcându-i în obraji.

— Mulțumesc, spuse ea în cele din urmă, cu o sinceritate care transforma cuvintele de mulțumire într-un fel de scuză.

Michael zâmbi și dădu din cap.

Apoi se ridică, își luă rucsacul și scoase de acolo un săculeț de mărime potrivită, pe care îl aruncă pe umăr. Mai scoase și o lanternă, o aprinse și își dădu jos casca. Se îndreptă către ușile din partea opusă a încăperii și își verifică ceasul.

— Trebuie să mergem.

Susan își scoase și ea casca și o luă pe urmele lui Michael, parcurgând un hol lung din cărămidă roșie. Era strâmt, nu avea mai mult de un metru lățime, iar înălțimea era mică. Merșeră astfel cam cincisprezece metri, apoi o luară la stânga, afundându-se și mai mult în cavernă. Drumul tindea să coboare. Pe măsură ce mergeau, Michael observa că umiditatea aerului scade, atmosfera devenind aproape aridă. Trecuse cel puțin un minut de când porniseră la drum. Michael mergea în față, indicând pe unde urmau să o ia; în cele din urmă, văzură ceva ce semăna cu un foișor mare, ascuns în întuneric, ce nu se zărea decât din lateral. Aveau înaintea lor o singură ușă, construită din plăci masive de cedru, prinse între ele cu stinghii groase de fier. Broasca era fixată în mijlocul ușii și avea un butuc mare. Era un model vechi, pe care Michael îl studiasse, alcătuit din patru bolți de înălțimea ușii, ce ieșeau în exteriorul peretelui de granit. Pe atunci nu aveai cum să pătrunzi fără o mică armată.

Michael scoase un mic burghiu și își pregăti puțin spațiul de acțiune. Mecanismele din interior erau mari și, spre surprinderea lui, nu erau aproape deloc ruginite. Scoase din rucsac un drug de patruzeci și cinci de centimetri și îl fixă în mecanismul central. Încercă să-l întoarcă, dar acesta nici nu se clinti; apăsă cu toată forța, dar în zadar. Se întoarse spre Susan. Ea zâmbi, veni lângă el și își puse mâinile lângă ale lui. Se lăsară amândoi pe el și mecanismele începură să cedeze, mai întâi printr-un scârțâit. Zăvorul începu să se miște și ușa se crăpă, mecanismul mișcându-se până când, în cele din urmă, cedă cu totul. Michael așeză zăvorul pe jos și apăsă mânerul mare și rotund. Ușa se deschise ușor. Din încăpere, îi izbi un aer stătut. Michael observă că marginile ușii erau groase, iar ușa era acoperită cu o substanță asemănătoare cu catranul, evident pentru a bloca pătrunderea aerului. Când se deschise de tot, Michael lumină camera cu lanterna. I se tăie respirația. Susan ajunse lângă el și aproape că i se înmuiară genunchii în fața a ceea ce vedea.

— Dumnezeuule mare! șopti ea.

Capitolul 37

Erau în total treizeci de persoane, majoritatea doctori, bărbați și femei, alături de câțiva oameni politici și afaceriști îmbrăcați în costume, lunecoși și capitaliști în comparație cu colegii lor intelectuali – puteai spune că era prezentă spuma medicinei moderne. Grupuri de zece persoane ieșeau din lift în câte două schimburi, iar acesta parcurgea distanța dintre cele zece etaje în trei minute, ca o bandă de transport dureros de înceată, doar pentru VIP-uri. Așteptau apoi cu toții în zona de recepție, bucurându-se de gustarea foarte matinală, alcătuită din cornulețe, fructe și cafea neagră.

Doctorul Skovokov și echipa să se împrăștiară printre ceilalți. Toți tânjeau după atenția sa, sperând să-i facă pe plac geniului care deținea viitorul Rusiei și care era, în același timp, cel mai bun medic al timpului său. Era întocmai ca o vedetă rock, care fusese redescoperită după o absență inexplicabilă de cincisprezece ani de pe scenă. Era o reuniune a puterilor celor mai în vârstă cu generația mai tânără, care își dorea recunoașterea într-o lume unde i se acordase doar locul al doilea.

Un doctor stătea deoparte, strângând în mâini un rucsac marinăresc de mărime medie, ignorând discuțiile din jurul său. Părea că studiază chipurile tuturor celor prezenți. Înălțimea impresionantă și fizicul său vânjos contrastau puternic cu trupurile subțiri ale medicilor prezenți acolo. Mâinile lui erau mari și puternice; nu erau nicidecum palmele delicate ale unui chirurg și nici nu păreau ale cuiva cu deprinderi intelectuale sau obișnuit să numere bani. Busch rămase ascuns în spatele umbrelor grilajului, studiindu-l. Pentru ceilalți ruși era un medic ca și ceilalți, dar Busch – sau mai precis fostul polițist Busch – credea că e o amenințare. Acel bărbat nu se afla acolo nici din motive profesionale, nici din vreun soi de curiozitate științifică.

Gândurile lui Busch fură întrerupte de un hârșăit scurt.

Grupul nerăbdător se îndreptă către sala de operații. Zâmbiră cu toții și îi transmiseră lui Skovokov semne de apreciere, urându-i succes, de parcă tocmai urma să urce pe scenă. Se mutară apoi cu toții în sala din spatele ferestrei largi, privind înăuntrul sălii de operație, ocupându-și rapid locurile și vorbind șușotit, ca nu cumva să-l deranjeze pe artist. Ușa din metal armat se închise în spatele lor, cu un zgomot puternic. Discuțiile se încheiară, fiindcă spectacolul trebuia să înceapă.

Echipa lui Skovokov se agita în jurul lui, în anticameră, primind ultimele instrucțiuni; vocile lor erau pline de entuziasm. Apoi, ca la un semnal, ușa liftului se deschise. Doi asistenți se aflau de o parte și de alta a tărgii unde era întinsă Genevieve Zivera. Lui Busch i se tăie respirația când văzu starea femeii aproape neînsuflețite. Nimănui nu-i era milă de ea, o priveau doar cu lăcomie, ca și când ar fi fost un produs care trebuia testat. Fu nevoit să facă eforturi mari ca să-și potolească furia pe care o simțea în fața cumplitei înjosiri a femeii.

Asistenții o scoaseră din lif și o duseră de-a lungul holului spre sala de operații. Din spatele grilajului de ventilație, Busch privi camera golindu-se și înlemni. Cei doi asistenți medicali reveniră într-o clipă, urcară în lif și dispărură în spatele ușilor glisante.

Busch dădu la o parte grilajul în liniște, apoi îl așeză înapoi în ascunzătoare. Se strecură în zona de recepție și rămase nemișcat, ascultând și privind în jur. Își ajustă halatul de doctor, netezindu-l ușor. Nimeni n-ar fi crezut cu adevărat că e doctor, dar nu asta era important acum; trebuia să joace acest rol cât mai bine, pentru a-și putea folosi arma. Se întoarse spre Nikolai, care venise lângă el prin spărtură, îmbrăcat într-un halat de doctor asemănător, lung până la genunchi. Busch întinse mâna prin gaură și scoase de acolo burlanul de fier fabricat din țevi de șase centimetri fiecare, sudate împreună. Fără să scoată un cuvânt, se îndreptă spre hol. Trecu de intrarea închisă

dinspre salonul de operație și merse mai departe spre teatru. Ridică în liniște burlanul în formă de cruce, de douăzeci și două de kilograme, și îl fixă deasupra ușii teatrului. La mijlocul crucii se aflau două inele pe care Busch le fixase fără zgomot de mânerul ușii, prinzându-le de broasca auxiliară. Din patru întoarceri rapide din cric în centrul crucii, strânse mecanismul până când se fixă bine în tocul ușii și strânse mânerul rotund. Mecanismul putea fi dezmembrat doar din exterior, blocând bine ușa pe dinăuntru. Nimeni nu mai putea părăsi teatrul sălii de operații fără voia lui Busch și a lui Nikolai. Busch își dădu jos halatul de medic, înfundând cu el porțiunea liberă de sub ușă, și se întoarse spre hol, unde îl văzu pe Nikolai ieșind de-a bușilea pe ușa liftului.

— L-ai închis? Acesta dădu din cap.

— S-a terminat petrecerea. Nimeni nu mai iese și nimeni nu mai intră în groapa asta fără voia noastră.

— Hai să terminăm înainte să pună mâna pe ea, insistă Busch. Amândoi coborâră și își scoaseră armele. Deși nimeni nu avea cum să ajungă acolo, Busch era în permanență cu ochii în patru. Nu știa de ce, *dar* avea un presentiment care îl frământa.

Nu îl putea ignora, pentru că instinctele sale îl ajutaseră mult de-a lungul timpului.

Ajunseră în sala de operații și flancară ușa. Nikolai scoase un întrerupător cu telecomandă și i-l întinse.

— Ești pregătit? Busch dădu din cap.

— Cred că unul dintre medici e sub acoperire. Părea prea vânjos pentru locul ăsta.

Nikolai puse degetul mare de la mâna stângă pe buton.

— Crezi că e gardian?

— Ar putea fi mai rău de-atât.

— E în sală sau în laborator?

— Cred că e în sală.

— Dacă vrea să facă pe eroul, știu eu cum să-l potolesc. Nikolai avea telecomanda în mâna stângă și ținea un pistol

mare în dreapta.

Fără să se gândească de două ori, Nikolai apăsă pe buton. Se auzi un hureit încet urmat de un țipăt, apoi de un altul; în scurt timp auzi cum oamenii dinăuntru se panicau. Apoi ușa sălii începu să tremure brusc; barele de fier rezistau – nimeni nu putea să iasă, deși cei dinăuntru nu conteneau să asalteze ușa.

Nikolai își verifică arma, o încărcă, apoi îi aruncă o privire lui Busch.

Acesta îl urmă, ridicându-și arma cu ambele brațe, dădu din cap... și intrară în sala de operații.

Capitolul 38

Michael și Susan se aflau la confluența timpurilor, călătoreau în istorie. Încăperea era un exemplu edificator al unei epoci de mult apuse, când nobilii se învârtteau prin cercul artiștilor, filosofilor și gânditorilor Renașterii, ale căror opere influențează lumea până în zilele noastre.

Spațiul se întindea pe douăzeci și doi de metri și măsura șase metri în lățime. Tavanul era mult mai jos decât își imaginase Michael, cu cel puțin doi metri. Ca și celelalte încăperi de aici, și aceasta era construită din granit și cărămidă roșie, dar părea mult mai elaborată în comparație cu celelalte. Pereții erau plini de rafturi de bibliotecă elegante, pe care se aflau cărți poleite cu aur și cu pietre prețioase, fiecare etajeră fiind meșteșugită în mod unic de către artiști. Polițele nu erau pline numai cu cărți, ci și cu suluri și pergamente. Privind mai îndeaproape, realizează că se află în fața unei adevărate arhive istorice, compilată cu trudă și ascunsă pentru totdeauna.

Scoase o carte din raft, curiozitatea sa întrecând orice intenție de a o proteja. Era Biblia, copiată de mână, în culori care erau încă excepționale, în mod miraculos. O așează înapoi în rat și trecu la pergamente. Scrise pe papirus, erau uscate și inscripționate în greacă, aramaică, latină și rusă. Era un testament care atesta proprietatea de-a lungul timpului. Observă pergamente pe care era inscripționat *Alexandria*, și nu era deloc surprins să găsească aici relicve, provenind din cea mai mare bibliotecă pierdută a tuturor timpurilor. Proprietate datând din timpul marelui cuceritor macedonean, Liberia bizantină deținea probabil multe dintre misterele pierdute ale istoriei. Michael conștientiză că aceasta nu era doar biblioteca bizantină din legendele vehiculate în Rusia; conținea și pergamente din Biblioteca Alexandriei, din Biblioteca lui Hadrian și chiar din Biblioteca Imperială a Chinei, aflată în Orașul Interzis. Cărți și pergamente, adunate și furate într-o eră când acumularea

de cunoștințe era cu adevărat o cale spre putere.

În mijlocul încăperii se aflau o serie de scaune și canapele acoperite de praf, dar fără vreun semn al deteriorării. Erau solide, lipsite în totalitate de delicatețea obiectelor vechi franceze care ar fi fost pe placul lui Ludovic al XIV-lea. Brodate cu modele rafinate de catifea roșie pe margine și cu dungi de mătase verde, păreau calde și îmbietoare. Peste tot vedeai mese mari și grele din lemn de cedru care păreau mai potrivite pentru o cabană de vânătoare decât pentru o bibliotecă, însă reflectau timpul și spațiul în care fuseseră create. Încăperea era surprinzător de uscată – încuietorile umplute cu catran ale ușilor își îndepliniseră perfect scopul – ceea ce ajutase la păstrarea intactă a obiectelor care se aflau înăuntru. În afara prafului și a aerului stătut, camera elegantă părea la fel de nouă ca în ziua în care fusese construită.

— E incredibil! spuse Susan, atrasă mai degrabă de rafturile proiectate cu bun-gust decât de ce era așezat pe ele. Știi cât valorează camera asta? continuă să se plimbe, oprindu-se când găsi obiecte scumpe din aur și argint, cești, mici statuete, săbii de ceremonie expuse în vitrine.

— Nu avem timp, spuse Michael îndreptându-se spre ușă.

— Dar... Susan era copleșită de priveliște.

— Amintește-ți motivul pentru care ne aflăm aici, insistă Michael.

Aruncă o ultimă privire prin cameră și îl urmă reticentă. Michael închise ușa în spatele lor și o încuie la loc.

— De ce te mai obosești s-o încui?

— În încăperea asta nu trebuie să pătrundă aerul, iar ușa trebuie să fie perfect ermetică pentru conservarea a tot ceea ce ai văzut. Nu trebuie periclitată până când altcineva găsește locul ăsta.

Michael merse optsprezece metri prin holul întunecat și ajunse la o altă ușă. Amândoi observară dispozitivul de siguranță al ușii din podea.

— Lexie, spuse Susan cu o privire temătoare. Michael

dădu din cap.

— Da. Deschise ușa și lumină înăuntru. Era un foaier care măsura cât jumătate din bibliotecă, umplut cu și mai multă mobilă elegantă: fotolii cu spătar înalt din catifea de culoarea purpuri, șifonier prevăzut cu sertare, oglinzi aurite. Pereții erau acoperiți de goblenuri, ce confereau camerei un aer de lux subtil, fără a fi deranjant sau ți pător. Membrii familiei regale erau înfățișați pe cai, purtând haine grele de blană – erau vânători în așteptarea prăzii, care spuneau povestea Nordului de odinioară, o zonă în care sălbăticia coexistă cu lumea manierată a aristocrației.

Michael închise repede ușa și merse mai departe pe holul întunecat, ajungând la a treia și cea mai îndepărtată ușa. Și de aici lipsea dispozitivul de siguranță al ușii.

— Nu înțeleg, spuse Susan. De unde știi că mult-râvnita cutie nu se află într-una dintre aceste camere? Ce fel de cameră căutăm?

Michael deschise ultima ușa, îndreptă lanterna înăuntru și se întoarse spre Susan.

— Genul ăsta de cameră.

Susan privi înăuntru, cu chipul înghețat de uimire. Deși aveau o valoare inimaginabilă, celelalte două camere nici nu se comparau cu ce i se desfășura acum în fața ochilor.

— Exact asta căutam, spuse Michael.

Capitolul 39

Simon Bellatori se plimba prin Piața Roșie cu o oră înainte de apus și aruncă o privire la steagul ridicat lângă Turnul Nikolskaya. Drapelul roșu descria vulturul cu două capete, blazonul Rusiei, un simbol care data de sute, dacă nu mii de ani, furat de la un regat uitat. Era o altă imagine ce reflecta influența puternică a Sofiei Paleolog și a descendenței sale bizantine. Însă nu era numai simbolul Bizanțului, ci și al precursorului acestuia la conducerea lumii, Sfântul Imperiu Roman.

Simon privea cu atenție orașul agitat, recunoscător că se afla aici în timpul verii, nu într-o perioadă de iarnă aspră care părea o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru cei șaptezeci și cinci de ani în care Uriașul Roșu îl respinsese în favoarea ateismului.

Privind Kremlinul, gândurile și temerile sale erau îndreptate spre Genevieve. Îl umplea de furie că fusese răpită și dusă acolo; jurase că îi va ucide pe acei infractori, fără să-i pese de vreuna dintre Sfintele Porunci.

Trecuseră mai mult de patru luni de când Simon o văzuse ultima dată, de când „murise” în brațele sale. Se aflau în spatele cabanei de schi din Dolomiții italieni, iar cafeaua i se răcise, în timp ce el era cu totul absorbit de rugămintea pe care i-o adresa Genevieve.

— E timpul să dispar, spusese ea surâzând amar. Fiul meu nu va avea liniște până când nu va afla adevărul și până nu va pune mâna pe ce am ascuns.

Simon continua să se holbeze, încercând să înțeleagă faptul că prietena sa tocmai l-a rugat să o „omoare”, altfel spus să o ajute să-și însceneze moartea în urma unei presupuse avalanșe care să dea impresia că a ucis-o. Genevieve nu păruse niciodată atât de tristă și de obosită. Nu-și putea imagina cât de trădată se simțea din pricina fiului său care-i distrugea pur și simplu viața: banii, orfelinatul, încrederea.

Simon și Genevieve se cunoșteau de când lumea. Ea și mama lui Simon erau foarte apropiate. În momentele grele în care era lovită cu brutalitate de tatăl său, care grava simboluri satanice pe corpul ei și o viola zile la rând, Genevieve îi sărise în ajutor și îi oferise alinare, în timp ce Simon era în căutarea acestui maniac care îi era tată. Și tot Genevieve fusese cea care continuase să aibă grijă de mama sa când Simon fusese arestat pentru patricid. Genevieve avusese grijă de ea cât timp începuse să poarte din nou vechile haine și robe de măicuță, pierzându-și mințile încetul cu încetul. Tot ea fusese alături de Simon când acesta ieșise de la închisoare.

— Unde ai de gând să te duci? întrebasese el în cele din urmă.

— Nu m-am hotărât, dar nu-ți face griji, o să fiu bine. Simon știa asta foarte bine. Dintre toți oamenii de pe pământ, nimeni nu o cunoștea pe Genevieve Zivera mai bine decât el. Știa din ce familie provine, îi cunoștea grijile și bucuriile, dorințele și temerile. Simon îi știa toate secretele – cel puțin așa crezuse până în ziua aceea.

Și, în timp ce proteja secretele Vaticanului și lucrurile pe care nu le considera potrivite pentru lume, păstrase, la rândul său, secrete față de el. Cunoștea semnificația istorică a Liberiei Bizantine pierdute și știa despre toate documentele și comorile ascunse acolo. Aflase că era căutată de Biserică de mai bine de cinci sute de ani și că Genevieve se număra printre cei care știau cele mai multe lucruri despre acest loc. Petrecuse ore întregi din viața sa povestindu-i pilde religioase, povești de viață, legende despre mistere și secrete.

Simon ascultase toate aceste povești pe care i le spusese Genevieve și jurase că nu va sufla niciun cuvânt nimănui, decât dacă ea îi va cere asta. Îi era dator pe viață pentru tot ceea ce făcuse pentru mama lui. Nu i-ar fi refuzat nimic, indiferent cât de mult sau puțin i-ar fi cerut.

Genevieve luă o gură mare de cafea, își așează brațele pe

masă și se aplecă spre Simon.

— Înainte să dispar, trebuie să-ți mărturisesc câteva lucruri pe care le-am ținut secrete prea mult. Primul se referă la mama ta și la ce s-a întâmplat cu ea cât timp ai fost închis. Vreau să afli ce a făcut din acel moment înainte. Regret sincer că trebuie să-ți spun asta și o voi face cu cea mai mare părere de rău. Voi încălca o promisiune pe care i-am făcut-o mamei tale cu ani în urmă. Făcu o pauză, adunându-se de parcă se pregătea să anunțe moartea unei ființe dragi. Un secret păstrat prea mult dar Simon, este momentul să afli adevărul despre familia ta.

În timp ce Simon se afla la marginea Pieței Roșii, privind deasupra Kremlinului, se gândea la Genevieve și la cuvintele ei de atunci. Adevărul era că îl șocaseră, punând sub semnul întrebării atât de multe lucruri din viața lui. Îl obligaseră să mediteze dacă existența sa ar fi fost cu mult diferită dacă ar fi știut adevărul. Dar era un adevăr care îl îngrozise și care îi schimbase lumea radical.

Însă asta nu era nimic în comparație cu ce îi spusese Genevieve în continuare. Îi descrisese în detaliu tabloul care fusese agățat pe peretele ei, harta care se afla ascunsă acolo și mai ales ce indica aceasta. Îi vorbise despre originea sa, despre implicarea ei în protecția tabloului și, în cele din urmă despre cutia aurită ascunsă în vechea Liberie Bizantină de sub Kremlin, destinația finală de pe hartă. Niciodată de când se născuse, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzuse – răutatea oamenilor, întunericul sufletului omenesc –, nu cunoscuse o frică mai mare decât în ziua aceea. Și asta pentru că Genevieve îi revelase conținutul misterios al cutiei care devenise cunoscută drept *Albero della Vita*. Un mister pe care Julian Zivera nu trebuia să-l afle în veci.

Astfel că, acum, se afla în piață, în dimineața caldă din Rusia, gândindu-se la Michael și la ce era pe cale să facă acesta, la viețile celor care depindeau de recuperarea cutiei... și își dădu seama că nu are de ales.

Michael trebuia să fie oprit.

Capitolul 40

Vistieria nu era o bancă sau vreun munte de bani, ci o cameră plină de comori. Michael și Susan rămăseseră nemișcați în fața acestei priveliști, orbiți de bogăția din fața lor. Aur și bijuterii, statuete și artefacte. Obiecte vechi dintr-un timp pe care mulți îl uitaseră. În dreptul peretelui îndepărtat se aflau busturi din marmură care păreau că emit judecăți din străfundul ochilor întunecați. Potire încrustate cu nestemate, cruci, coliere cu rubine de culoarea sângelui, puse în valoare de safire de culoarea nopții, săbii lucrate cu grijă, cu mânerul încrustat cu diverse pietre prețioase. O mulțime de bogății: prăzile cuceririlor, averile regatelor. O lume a bogățiilor strânsă într-o cameră din piatră neagră – podelele, pereții, tavanul de trei metri de deasupra, toate păreau sculptate chiar din inima pământului.

Michael și Susan își scoaseră lanternele când intrară în cameră, dar se opriră brusc, ca trăsniți. Încăperea era acoperită de un strat de praf care se ridică imediat ce pășiră înăuntru. Și văzură ceva la care nu se așteptau, ceva recent, ce nu putea fi confundat. Erau urmele cuiva care intrase și se plimbase prin încăpere. Păreau lăsate de un turist confuz. Se vedeau în întreaga cameră: persoana respectivă se mai întorsese o dată înainte să plece, iar acest lucru fusese marcat de încă o pereche de urme. Pașii erau egali, iar distanța dintre ei era aceeași; persoana fusese, fără îndoială, prevăzătoare. Părea să se fi oprit în fața fiecărui artefact în parte. O persoană meticuloasă, dar fără un scop bine definit.

— Crezi că a luat-o?

— Nu era în geanta lui. Mă îndoiesc că Lexie știa ce caută.

— Crezi?

Michael o privi, dar nu mai spuse nimic și intră în vistierie. Așază lanterna lângă peretele din capăt, iar

grămezile de aur reflectară lumina în toată camera și o scâldară într-o nuanță solară.

Michael privi atent fiecare obiect de lângă perete.

— Paul e în mare pericol, șopti Susan.

Michael se opri și se întoarse spre ea, spunându-i din celălalt capăt al camerei:

— Știu, dar trebuie să ne concentrăm acum.

— Credeam că e prietenul tău, răspunse Susan, regretând deja că spusese asta.

Cu toate că se afla la o distanță de doisprezece metri de ea, o săgetă cu privirea înainte să se întoarcă. Teama pe care Michael o simțea când se gândea la Busch îl copleșea. Încercă să o ignore, să și-o alunge din minte, pentru că îl deranja faptul că prietenul său cel mai bun se îndrepta fără să știe spre moarte și el nu avea cum să îl prevină. Michael nu era sigur dacă Fetisov avusese planul pus la cale dinainte sau acționa la ordinele lui Zivera. Dar, oricare ar fi fost situația, nu îl putea ajuta cu nimic de aici. Nu-i rămânea decât să termine ce avea de făcut și să găsească o metodă să ajungă din nou la suprafață.

— Avem în față bilioane de dolari, spuse Susan, încercând să schimbe subiectul. Ridică un sceptru din aur, cu capătul plin de diamante, și îl studie îndeaproape. Îl așeză apoi jos și luă un coif din aur, cu o margine din blană ce devenise fragilă în timp.

— De ce a închis Ivan toate astea, de ce nu le-a lăsat copiilor săi?

— Și-a ucis fiul preferat, pe Ivan, într-un atac de furie. Își ura ceilalți copii și nu-i considera vrednici.

— Ce mai pierdere! Îți dai seama ce ar fi putut face Rusia cu toate astea?

— Cred că Ivan a avut un motiv destul de bun să le ascundă.

Michael se opri în fața unei grămezi de bijuterii de jumătate de metru: un teanc de coliere, brățări și cercei. Ridică un colier cu rubine din vârful grămezii. Era printre

cele mai grele bijuterii de acolo. Michael estimează valoarea minunatului colier la cel puțin șaptezeci și cinci de milioane. Se gândi la Busch și la biletele de loto pe care le cumpăra în fiecare zi, sperând să își ajute mai mult familia și să aibă destui bani ca să se bucure de viață. Omul acesta avusese mereu grijă de Michael, efectiv își riscase viața pentru el în repetate rânduri, iar Michael nu putea face mai mult decât să-i mulțumească. Ținând cont că îi pusese viața în pericol încă o dată, obiectul părea mai mult decât o recompensă binemeritată. Michael privi colierul încă o dată, foarte conștient de ce se întâmplase ultima dată când luase ceva care nu era prevăzut în plan – îl costase trei ani de închisoare. „Nu te abate de la planul stabilit”, asta era deviza lui. Dar colierul din mâna sa valora mai mult decât orice bilet de loterie. Michael cunoștea un vânzător de lucruri furate care ar fi plătit pentru bijuterie și care ar *fi* rezolvat treaba astfel încât Busch să ia banii fără să plătească alte taxe.

Michael strânse colierul, îl puse în rucsac și merse mai departe.

În cele din urmă, ajunse în colțul din spate unde, deasupra câtorva rafturi, erau așezate unsprezece cutii bogat ornamentate. Michael stătea acolo holbându-se, în timp ce Susan se apropie de el și văzu că lipsește o cutie, fiindcă în locul respectiv stratul de praf nu era la fel de mare ca în restul camerei.

— O, Doamne! șopti ea.

Michael îi aruncă o privire scurtă înainte să se întoarcă din nou la celelalte unsprezece rămase. Toate cutiile erau de aceeași mărime: un centimetru lățime, doi centimetri lungime și o adâncime de trei centimetri; erau cam cât două cărți așezate una peste cealaltă. Toate erau ornamentate, dar în mod diferit și original, sculptate fin în aur și înfățișând diverse scene din natură. Michael studie îndeaproape fiecare cutie. Nu erau fabricate nici de ruși, nici de greci și nici de italieni. Erau din timpuri străvechi,

din perioada în care omul nu se gândea la un regat pe care să îl domine, fiindcă numai unul îi era cunoscut: Regatul Cerului. Părțile fiecărei casete erau la fel: cutia era fixată prin niște frânghii din aur, trase până în capăt, unde se afla un mic orificiu pentru cheie. Scenele de pe capacele cutiilor erau reprezentări aleatorii din natură: râuri, păsări, animale, copaci.

Susan veni în spatele lui Michael.

— Și dacă Lexie a luat adevărata cutie sau... orice se afla înăuntrul ei?

Michael alese una care înfățișa un leu regal așezat pe picioarele din spate. Avea fălcile deschise, colții descoperiți; era dominator și gata de atac.

— Asta e? întrebă ea.

Michael o lăsă jos și o alese pe cea care avea sculptată o scenă mai obișnuită față de celelalte: un câmp de flori și un pâlț de copaci peste care apunea soarele. Fu uimit de faptul că un obiect atât de mic, cum era această cutie, putea fi păstrat cu asemenea venerație. Dar, în afară de asta, cutia însemna pur și simplu viața tatălui său. Michael dădu din cap spre Susan, în cele din urmă.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur.

— Nu vrei s-o deschizi ca să te convingi?

Michael privi gaura crestată pentru cheie; era foarte simplă, o încuietoare fabricată într-o epocă mult mai neevoluată. Un miracol tehnologic al timpului său, dar la îndemâna oricărui copil din prezent. Și, examinând-o, se gândi atent: știa ce căuta, harta îi oferea o descriere exactă a cutiei. Și, în afară de asta, nu avea nicio informație despre conținutul cutiei pentru a-l ajuta să confirme validitatea în afară de înfățișarea exterioară.

— Știu ce fac.

— Bine atunci. Faci cum crezi, atâta timp cât ești sigur, spuse Susan. Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Putem să plecăm acum?

Michael nu mișcă. Închise ochii.

— Ce mai aștepți?

— Mă gândesc, spuse el încet din fața raftului unde se aflau cutiile aurite.

Susan se opri și privi comorile pentru ultima dată, bijuteriile, aurul, grămada de bogății care ar fi devenit o descoperire imensă pentru omenire.

După aproape un minut, Michael puse cutia în rucsac și se întoarse spre Susan.

— Avem o problemă.

Susan se întoarse spre el din cealaltă parte a camerei, întreruptă din reveria ei cu bijuterii.

— La ce te referi?

— Mă refer la aer.

— La aer?

— Nu avem destul în tuburile noastre ca să ieșim de-aici. În cel mai bun caz ne-a mai rămas pentru un minut sau două.

— Cum așa?

— L-am cam folosit când ai fost prinsă sub conductă.

Susan își duse mâna la cap, de parcă ar fi lovit-o brusc o migrenă.

— Trebuie doar să ajungem la suprafață. Asta n-ar trebui să ne ia mai mult de un minut.

— În primul rând, ne-a luat cincisprezece minute să urcăm de acolo până aici cu ajutorul frânghiei. La întoarcere o să ne ia la fel de mult.

— Trebuie să fie și altă cale să ieșim de-aici, o ușă, un tunel, orice, spuse Susan cu o voce optimistă.

— Nu. Pereții ăștia au o grosime de nouă metri în cel mai subțire punct. Pasajele au fost înfundate de oamenii lui Ivan. Și au făcut o treabă foarte bună.

Susan rămase pentru un moment pe gânduri.

— Aer. Aici este aer, trebuie să vină de undeva. Poate urcăm printr-un puț sau ceva de genul ăsta.

Michael privi deasupra sa. În tavanul de piatră se vedeau

crăpături de doi centimetri.

— Nu cred c-am încăpea pe-acolo nici dacă am fi cei mai slabi din lume.

— Asta înseamnă că suntem prinși aici? Michael dădu din cap.

— Exact.

Capitolul 41

Atmosfera era tensionată; doctorii trăgeau de uşă fără niciun rezultat. Țipete de ajutor într-o rusă de neînțeles, tuse și urlete. Curentul trecu prin banda de magneziu de o sută de grade și o topi. Nitratul de potasiu și zahărul se răspândiră în aer, iar anestezicul se evaporă. Gazul de culoare cafenie cu miros înțepător umplu repede camera de observație, plutind pe deasupra, înainte să se răspândească peste tot. Corpurile dispărură în aerul cețos, mâinile frenetice, care păreau rupte de corp, plesneau fereastra în zadar. Apoi mișcările începură să se domolească, gazul își făcuse efectul, trupurile ieșeau din fum, rezemându-se de geam, pentru ca mai apoi să alunece din nou și să dispară din peisaj. Nimeni de acolo nu știa că își va pierde cunoștința doar pentru o scurtă perioadă de timp. Se temeau cu toții că vor părăsi această lume pentru totdeauna.

Busch avu o senzație puternică de vinovăție privind haosul și spera că acțiunile sale nu erau mai grave decât răul pe care încercau să-l îndrepte. Se întoarse și-l văzu pe Skovokov nemișcat în mijlocul sălii de operații, înconjurat de asistenții săi medicali. Nikolai îi închisese acolo, fluturându-și arma în toate direcțiile, răsucindu-se când pe stânga, când pe dreapta și ținându-i la distanță. Scâncetele estompate și urletele după ajutor îi amintiră lui Busch de copiii răătăciți într-un magazin care își căutau părinții. Cu toate astea, Busch nu înțelegea nimic din rugămințile lor în limba rusă.

Și, mai presus de toate, Genevieve rămăsese întinsă, purtând în continuare la gât lanțul de care atârna un crucifix. Corpul îi era acoperit de un cearșaf alb. Era singura din sala de operații care lăsa senzația de pace. I se părea absolut incompatibilă cu haosul din jur. Conectată acum la monitoare, semnele ei vitale erau constante și uniforme. Era singura persoană din toată camera a cărei inimă bătea

normal.

Țipetele din sala de operații se opriră cu totul. Cu excepția vreunui geamăt întâmplător, nu se mai auzea nimic dinăuntru. În aer, puteai simți frica – medici care nu erau obișnuiți cu violența erau nevoiți acum să-i facă față și, pe neașteptate, își înfruntau cele mai groaznice coșmaruri. Busch îl privi pe Skovokov, medicul primar. Acest bărbat, care se ocupa de întreaga operațiune, decăzu în ochii săi într-o clipită. Busch vedea ironia momentului: bărbatul care o răpise pe Genevieve, care fusese pe punctul de a o opera pe viu fără nicio remușcare înfrunta acum senzația rece a morții, cea împotriva căreia lupta din răsputeri. Dar, în timp ce aceste momente haotice se derulau, privirile lui Skovokov nu se îndreptaseră spre Nikolai, nici spre Busch. Se lipiseră de fereastra largă din zona fumurie, de parcă salvarea ar fi putut veni cumva de acolo.

Pentru o clipă, liniștea i se păru suspectă lui Busch. Nu știa de ce, dar avea o presimțire că urma să se întâmple ceva rău. Se uită la Nikolai, dar acesta era concentrat la ce avea de făcut, nepărând că-i împărtășește gândurile. Era preocupat să-i așeze pe medici și pe asistenți lângă peretele din spate. Busch studie chipul lui Skovokov și citi ceva în ochii lui: iminența copleșitoare a unui eveniment gata să se întâmple. Era ca și când Skovokov planificase ceva.

Fumul începu să dispară din camera de observație, plutind ici și colo. Sala de operații din spatele geamului arăta acum ca un acvariu sinistru. Însă părea că nimic nu se mișcă înăuntru. Busch era sigur că gazul își făcuse efectul, lăsându-i pe toți inconștienți, pe covor.

Norul se transformase într-o ceață care își întinsese în jur tentaculele înnegurate. Apoi, brusc, începură să se miște, semn că se apropia cineva. Din pătura de ceață apărură o fantomă – stătea în picioare, nemișcată. Avea cam un metru optzeci, iar cusăturile halatului medical aproape-i

pocneau la umeri. Ochii îi erau acoperiți de un fel de mască mortuară: avea lentile închise la culoare, iar gura și nasul îi erau ascunse sub o mască mică de protecție. Și toată lumea privea această apariție, medicii, asistenții, Nikolai – căruia i se citea confuzia pe chip. Însă cel care-i dădu fiori lui Busch fu Skovokov. Busch desluși pe chipul rusului trăiri ce prevesteau dezastrul: ușurare și salvare.

Până apucă Busch să se întoarcă, fantoma își ridicase ambele brațe, ținând în fiecare mână câte un pistol mare. Mânele suflecate ale halatului alb dezvăluiau antebrățele tatuate ale bărbatului. În momentul în care acesta trase primul glonț, Busch se aruncă spre stânga.

Dar, spre surprinderea lui Busch, geamul nu se sparse. Abia se mișcă sub explozia glonțului și provocă un sunet asemănător oțelului lovit de ciocan. Singura stricăciune era o crăpătură mică, nici măcar o zgârietură. Urmă apoi o a doua împușcătură și o nouă zguduitură a geamului trepidant. Busch privi cum crăpătura se mărește. Bărbatul țintise exact locul în care trăsesese mai devreme. Apoi altă împușcătură și încă una, până când geamul cu protecție antiglonț fu acoperit de fisuri mici, ca niște pânze de păianjen.

Spre uimirea lui Busch, gloanțele începură să zboare, provocând un zgomot asurzitor; dar acestea nu veneau din direcția sălii de operații, ci de la Fetisov care trăgea neîncetat în echipa de medici. Faimosul doctor rus Vladimir Skovokov se învârti pe loc ca într-un dans lent. Avea o privire confuză și deviantă și, în cele din urmă, se prăbuși pe podea. Fetisov era frenetic, cu o expresie a feței care nu trăda nimic, cu ochii goliți de emoție, trăgând încontinuu, într-un ritm alert, în echipa medicilor, scoțând și încărcând cartușele fără ezitare. Doctorii cădeau, unul câte unul, pe podeaua albă și rece. Cu toții tresăreau tulburați de chinurile morții, iar hainele lor de laborator ciuruite deveniseră stacojii. Masacrul provocat de Fetisov le făcuse fețele de nerecunoscut.

Întreaga situație se înrăutățise considerabil. Busch privi neputincios cum Nikolai îi asasina pe doctorii din fața lui. Și, în tot acest timp, corpul lui Genevieve zăcea pe patul mobil, într-un repaos liniștit.

Omul mascat din sala plină de fum nu-și mișcase decât degetul cu care trăsesese, fiecare împușcătură continuând să provoace sunete puternice; geamul se ciobi, apoi crăpă. În câteva secunde avea să fie complet spart. Cu un gest firesc, bărbatul aruncă încărcăturile consumate și le schimbă cu unele pline, fără să piardă ritmul nici măcar o clipă.

Ultimul medic căzu pe podeaua sălii de operații, chircindu-se într-o mișcare convulsivă. Busch o privi pe Genevieve, sedată pe patul mobil. Scoase seringă din buzunar și, fără un moment de ezitare, o ridică sus de tot, în aer.

— Ce faci? urlă Fetisov șocat.

Busch aruncă o privire spre bărbatul care trăgea neîncetat în fereastra crăpată și acționă. Cu toată puterea sa, înfipse seringă în pieptul lui Genevieve, acul acestuia trecând prin capul pieptului, până în inimă. Degetul mare apăsă simultan pistonul de presiune, injectându-i doza de adrenalină.

Genevieve deschise brusc ochii, șocată. Gemu în timp ce Busch scoase acul și se ridică în capul oaselor, pe patul mobil. Avu o expresie cu totul confuză când văzu masacrul de pe podea și pe pistolarul care trăgea în geam la mai puțin de șase metri depărtare. Nu înțelegea ce se întâmplă, de ce se afla atât de aproape de un doctor imoral cu o seringă în mână.

— Ce se întâmplă aici?

Busch o fixă cu privirea ca să o calmeze.

— Nu am timp să-ți explic acum, dar trebuie să ai încredere în mine. Sunt aici cu Michael.

— Unde e Michael? Începuse să tremure și respira sacadat din cauza adrenalinei care i se răspândise în sânge.

— În Liberia.

Genevieve îl apucă pe Busch de încheietură.

— Albero della Vita? S-a dus după cutie?

— Da, nu-ți face griji.

— Să nu o deschidă! Spune-i. Trebuie să-i spui, nu poate fi deschisă niciodată. Trebuie să o distrugă! Trebuie aruncată în cea mai adâncă mare. Genevieve îl strângea pe Busch de încheieturi cu toată puterea. Înțelegeți?!

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse Fetisov aruncând o privire către bărbatul care trăgea în geam. Apucă patul mobil al lui Genevieve, o forță să se întindă și o scoase din cameră.

— Trebuie să ieșim de-aici.

Dar, înainte ca Busch să poată reacționa în vreun fel, înainte să poată ieși pe ușă, auzi o împușcătură pe hol. Fetisov se împiedică de pragul ușii și căzu la picioarele lui Busch. Acesta auzi o mare agitație pe hol, apoi sunetul deveni din ce în ce mai slab. Busch fugi spre ieșire, cu arma pregătită.

Privi după colț și văzu ochii rugători ai lui Genevieve, în timp ce totul părea că se derulează cu încetinitorul, transformându-se într-o catastrofă. Trei bărbați îmbrăcați în costume negre de parașutiști smulseră patul mobil și o luară spre anticameră. Busch își feri pistolul, temându-se ca nu cumva să o lovească pe Genevieve, și porni pe urmele lor. Șocat, privea cum bărbații o împing în ușa deschisă a liftului în așteptare.

Fugi cât putu de tare, însă ușile liftului se închiseră și nu mai avu nicio șansă să o salveze.

— Adâncurile oceanului! urlă Genevieve din liftul care urca, iar vocea ei se stinse treptat.

Fără a ezita o clipă, Busch fugi înapoi prin hol, către sala de operații. Ajunse lângă Fetisov, care privea în tavan cu ochii pe jumătate înțepeniți. Rămase acolo gemând și abia respirând. În afară de o singură gaură lăsată de un glonț, pe halatul de medic nu se vedea nici cea mai mică urmă de

sânge. Se strădui să se ridice, proptindu-se pe palme. Busch îl sprijini de spate, simțind vesta antiglonț a lui Nikolai.

— Norocosul dracului!

Busch se lăsă pe ramele laterale ale ușii, încercând să-și stăpânească furia în timp ce privea grămada de trupuri sângerând pe podeaua sălii de operație. Îi aruncă o privire lui Nikolai.

— Ce mama naibii a fost asta? Nu trebuia să moară nimeni. În tot acest timp, bărbatul trăgea fără oprire, într-un ritm constant, iar gloanțele rămâneau înfipite în geamul încăperii.

Zgomotul asurzitor îl făcea și mai confuz pe Busch. Se străduia să rămână concentrat.

— Trebuie să ajungem repede deasupra. Fetisov se împletici.

— Unde e Genevieve?

— Cum au ajuns aici? Întrebă Busch aplecându-se spre rus cu intenția de a-l ridica. Trebuia să scoți liftul din funcțiune, nu?

— Unde e Genevieve? repetă Fetisov năucit, fără să se teamă de americanul de doi metri.

— A dispărut.

În clipa următoare, străinul din încăpere reuși să spargă geamul sălii.

Capitolul 42

Ecranul minicomputerului pentru scufundări afișa trei minute. În colț, pâlpâia un mic led. Michael lăsa jos minicomputerul și privi apa care clipoceă în bazinul mic din fața sa. La trei metri adâncime, se forma un vârtej sălbatic care nu putea duce decât la moarte.

— Praful o să se aleagă de noi dacă încercăm să înotăm împotriva aceluia curent turbat!

— Am putea să respirăm mai rar, eventual să ne ținem respirația o bucată din drum.

— De la baza conductei și până aici am consumat aproape tot ce era în rezervă. Cred că avem o distanță aproape egală până sus și trebuie să depunem un efort asemănător. Michael privi încăperea - lumina din tuburile fluorescente începea să se diminueze. Indiferent ce am face, vom avea nevoie de mai mult aer.

— Avem cum să umplem tuburile de aici?

Michael dădu din cap că nu. Devenea din ce în ce mai frustrat: ajunsese aici, iar acum era nevoit să se oprească. Nu voia să-i dezamăgească pe tatăl său și pe Susan. Și nici chiar pe el însuși. Rămase pe gânduri, încercând să născocească un mod prin care ar putea face rost de mai mult oxigen, însă nu-i venea nicio idee. Chiar dacă ar fi luat ambele tuburi și ar fi încercat să ajungă singur la suprafață astfel încât să umple mai apoi tuburile de oxigen și să se întoarcă să o ia pe Susan, aerul de acum i-ar fi ajuns doar pentru jumătate de drum. Pur și simplu nu era destul oxigen pentru distanța pe care o aveau de parcurs împotriva forței curentului.

Dar, deodată, îi trecu ceva prin cap. Și fugi în direcția ușii.

— Hai cu mine, îi spuse el lui Susan.

Susan se întoarse spre el, dar Michael se afla deja la ușa anticamerei. Ea îl urmă, în ciuda faptului că lumina lanternei nu pătrundea în holul întunecat. Îl găsi în foaierul

vechi, holbându-se la pereți.

— Ai putea să-mi spui și mie ce faci?

Michael nu spuse nimic și se îndreptă spre perete, analizând o carpetă imensă. Era de trei metri pe trei, înfățișând o partidă regală de vânătoare. Bărbații erau înarmați cu săbii, iar câinii alergau pe lângă caii lor de culoarea abanosului. Michael apucă marginea acestei opere de artă și o trase de pe perete cu toată puterea. Întâmpină puțină rezistență, însă țintele în care era prinsă cedară și căzură. Apoi rulă carpeta, se îndreptă către următoarea și făcu același lucru. Între timp, se întoarse spre Susan:

— Mă ajuți, te rog?

— La ce să te ajut? Ce dracului faci?

— Nu avem nevoie de mai mult aer, avem o grămadă. Arată spre perețele din spate.

— Ia-o pe aia și hai să mergem.

— Sunt foarte derutată în momentul ăsta, spuse Susan. Traversă camera și, fără să se gândească de două ori, trase și ea o carpetă de pe perete.

— Ce pierdere!

Michael nu-i răspunse și ieși din cameră cu cele două carpete sub braț.

Susan o luă și ea pe-a ei și se întoarse în hol, unde-l găsi pe Michael Desfăcându-le pe podea.

— Hai să te ajut! spuse ea.

Michael abia dacă privi în sus, cufundat în studiul carpetelor.

— Nu avem destul aer, pentru că trebuie să înotăm împotriva curentului. Am fost atât de concentrați să găsim o soluție, încât n-am văzut că se afla chiar sub ochii noștri.

Susan îl privi, înțelegând cumva ce voia să spună.

— OK... Dădu din cap. M-ai cam pierdut aici.

— Avem nevoie de mai mult aer din cauza curenților și a efortului pe care trebuie să-l depunem ca să înotăm împotriva lor și a apei din conductă. Dar, dacă nu mai există curent...

Susan privi carpetele, gândindu-se. Și zâmbi.

— O să astupi țeava.

Michael o privi, impresionat, și îi întoarse zâmbetul.

— Exact.

Michael căută în rucsacul de scufundare, scoase de acolo trei cronometre și le așează pe podea. Mai scotoci un pic și scoase o pungă ermetică în care se aflau trei bucăți de Semtex maleabil, împachetate separat.

— Ce-o să faci cu ele?

La vederea explozibilului Semtex, vocea lui Susan deveni sesizabil mai nervoasă.

— Odată ce conducta e astupată, apa nu va mai avea unde să se ducă. Ori va inunda zona de deasupra – unde trebuie să ne vedem cu Paul –, ori, mai rău, nivelul apelor de aici va urca, și Liberia va fi inundată.

— Dar pentru ce este explozibilul?

— Trebuie să cronometrăm bine chestia asta. Pune-ți costumul, spuse Michael verificându-și tubul de oxigen. Va trebui să aruncăm acolo bucățile de Semtex de care am atașat cronometrele. Când ajung la fund, aruncăm cele trei carpete. Ar trebui să fie de ajuns ca să astupe fundul țevii și să potolească fluxul apei. Va trebui să ne grăbim spre suprafață după ce vom face o scurtă decuplare la marcajul de nouă metri. Dar trebuie să ieșim din apă înainte de explozie, altfel o să fim trași de curent, și de data asta nu mai dăm de nicio grămadă de oase de care să ne agățăm în drum.

Se echipară amândoi repede: tuburi, căști de protecție, măști.

Michael scoase cutia aurită din săculețul de la șold și o examinează scurt înainte de a o îndesa în geanta sa de scufundări ermetică. Scoase colierul cu rubine pentru Paul și speră să nu înceapă să-și ispășească greșelile așa curând. Îl așează în săculeț, alături de trusa medicală și de rezerve, strânse borseta de culoare închisă și o băgă în geanta impermeabilă pentru a se asigura că va fi bine

păstrat.

Luă cronometrele, le setă pentru șapte minute și le fixă în pachetele de Semtex. Apoi înfășură fiecare pachet în folia de plastic pentru a se asigura că nu vor fi luate de curent când se vor lovi de grămada de oase și cadavre de la capătul conductei. Le puse în săculețul de la șold și se întoarse spre Susan.

— Am nevoie să iei tu una dintre carpete. Odată ce ne scufundăm și ne apropiem de intrarea conductei principale, o să le ții tu pe toate și o să mi le dai pe rând când ți le cer.

Susan dădu din cap aprobator.

Michael privi înapoi în încăpere. Aceasta era poate ultima dată, dintr-o lungă perioadă de timp, când mai putea fi văzută. Liberia era considerată dispărută. Se gândea că e păcat ca atâtea comori să fie ascunse, dar știa că unele secrete nu trebuie aflate niciodată. Luă două dintre carpetele mari și sări în bazin. Se prinse de frânghia de siguranță și lăsă carpetele să se scufunde în apă. Susan îl urmă.

— Fii cu ochii pe mine, îi spuse Michael în timp ce-și verifica gențile de scufundări prinse la șold.

Michael o fixă bine de frânghie și pe Susan, după care se scufundară amândoi. Pe măsură ce înotau prin conducta largă de un metru și jumătate, carpetele erau din ce în ce mai greu de manevrat. Apropiindu-se de conducta principală, Michael simți curentul. Casca de protecție lumina particulele minuscule care se agitau purtate de apă, alunecând în adâncuri pentru totdeauna. Își adună toate puterile și pătrunse în conducta bazinului, căută în săculețul de la șold și scoase cele trei pachete cu explozibil. Pe fiecare ecran al cronometrelor, o lumină roșie arăta cifra șapte. O privi pe Susan și îi făcu semn, întrebând-o dacă era pregătită. Îi răspunse că da, ținând în mână prima carpetă.

Michael activă comutatorul, aruncă primul explozibil în conducta principală, și privi cum era luat de curent. Dădu

drumul celui de-al doilea și celui de-al treilea explozibil și privi cum dispar în vârtejul apei. Se întoarse spre Susan și dădu peste carpeta plutitoare greoaie. Se forță să o arunce peste el, spre conducta principală, dar imediat fu luată de curent, învârtindu-se în gol ca o cârpă. Susan i-o dădu pe următoarea, și Michael privi cum plutea lângă el ca un covor magic zburător. Imediat fu absorbită, de parcă ar fi fost însuflețită. Apoi se întoarse, apucă ultima carpetă, o luă pe Susan de mână și înotară spre gura conductei. Dădu drumul carpetei și se apropie din nou de frânghia de siguranță. O forță incredibilă îl trase cu violență în jos. Se strădui din toate puterile să înfrunte furia apelor. Se prinse de frânghia principală, se întoarse și se desprinse de frânghia de siguranță. Imediat ce începu să o fixeze pe Susan de frânghia principală, curentul se atenuă brusc, iar zbârnâitul constant de pe fundal dispăru cu totul. Nemaifiind controlate de curent, nămolul și sedimentele se agitau și se împrăștiu în toate direcțiile.

Michael o trase pe Susan și o ajută să se deplaseze pe sfoară, prin conducta care se înclina într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. Rămase în spatele ei în timpul urcării care aproape că nu-i solicita deloc. Brațele sale își recăstigaseră vigoarea, devenind obișnuite cu lupta constantă împotriva curentului de la coborâre. Înainte să-și dea seama, ajunseră la semnul de nouă metri. Michael o prinse pe Susan și lăsă nitrogenul să acționeze. Avură nevoie de mai bine de cincisprezece minute pentru a străbate drumul înapoi spre ieșire. De data asta, parcurseră drumul înclinat, de douăzeci și șapte de metri, în mai puțin de șaiszeci de secunde. Michael nu-și lua ochii de la ceas și, după două minute, îi făcu semn lui Susan. Parcurseră ultimii nouă metri în mai puțin de douăzeci de secunde, ajungând în cele din urmă la suprafață.

Susan își ridică masca și-și scoase tubul de oxigen.

— Nu am crezut nicio clipă c-o să mă bucur să văd acest loc. Privi în jur la caverna întunecată săpată de mâna

omului. Lanterna împrăștia lumina deasupra apelor calme.

— Lasă vorbăria și ieși din apă.

Michael văzuse că nivelul apei începea să crească. Neavând pe unde să se scurgă, inundase caverna până la mal.

Înotaseră amândoi spre stâncă, forțându-se să urce cât mai sus pe aceasta.

— Îndreaptă-te spre locul cel mai înalt, insistă Michael. Mai avem doar un minut până la explozie. Odată ce grilajul de la bază va fi aruncat în aer apa va începe din nou să se învâlbureze.

Michael încercă să urce printr-o zonă mai înclinată și se rezemă de zidul de piatră, cu răsuflarea tăiată. Susan se prăbuși lângă el și începu să-și scoată costumul.

Deodată, se auzi un zgomot înfundat dinspre stația radio care era jos, lângă celelalte lucruri. Michael o deschise și scoase receptorul.

— Michael, unde dracului ești? se auzi Busch din partea cealaltă a receptorului.

Michael se uită la ceas, apoi la apă.

— Relaxează-te, ne-am întors.

Michael privi apele calme. Odată ce minutarul ceasului trecu de ora doisprezece, se declanșă o serie de explozii, provocând un sunet înăbușit. La fel de brusc, apele care mai devreme erau cât se poate de calme începură să se agite și să se depărteze de pereți, ajungând la nivelul lor inițial.

— Ce e? întrebă Michael. Sunteți pe drum?

— Pe drum? răspunse Busch ca ars.

Deodată, stomacul lui Michael se strânse. Nu era nevoie să întrebe mai mult, o simțise în vocea lui Busch, totul se năruia.

— Michael, orice ai face, nu deschide cutia aia. Mă auzi? Trebuie să ieși din... Dintr-odată, vocea lui Busch abia dacă se mai auzi, înecată în sunete de împușcături.

Busch și Fetisov se grăbeau către hol, în timp ce

gloanțele găureau pereții din jurul lor. Rusul corpulent părăsi sala de operații, iar gloanțele care ieșeau din cele două țevi ale armei sale formau un adevărat tunel prin care erau nevoiți să se strecoare ceilalți doi spre ei. Busch deschise ușa camerei unde se afla mecanismul liftului și sări în puțul de un metru și ceva adâncime. Fetisov ateriză și el în mlaștina mică, în spatele lui, protejându-și cu mâna locul în care glonțul îl atinsese și l-ar fi ucis și dacă nu ar fi purtat vesta antiglonț.

— Minunat, acum suntem prinși, se plânse Fetisov, iar accentul lui rusesc deveni mult mai evident.

Busch îl ignoră, scoase țeava armei sale prin crăpătura ușii și trase la rândul său. Rusul făcu și el același lucru. Busch reveni la poziția de ghemuit, își scoase lanterna și o îndreptă degajat spre cabina liftului. Mirosurile de grăsime și de ulei se împrăștiară în aer, în timp ce mintea sa încerca să găsească o soluție.

— Minunat, ne scapă, urlă Fetisov privind deasupra lui, și-o să murim aici!

Gloanțele continuă să lovească pereții din jurul cabinei. La un moment dat, unul pătrunse în ușa de metal a liftului. Busch examinează rapid ușa deschisă și se întoarce spre Fetisov.

— Am o idee, strigă el. Acoperă-mă!

Busch se ridică prin puțul liftului și o luă la fugă de-a lungul holului.

Fetisov se aplecă spre ușa liftului și trase, obligându-l pe agresor să se retragă. Busch continuă să alerge de-a lungul holului în timp ce gloanțele lui Fetisov îi trecură pe lângă urechi. Ajunse înapoi în sala de operații și apucă burlanul de fier pe care îl folosisese să-i încuie pe cei douăzeci și cinci de medici și oameni de afaceri ruși. Îl deșurubă rapid din mânerul ușii, îl scoase și o rupse înapoi la fugă cu el în spinare. Sări în lift, printre gloanțele care răsunau peste tot în jurul său, închise ușa de metal în urma sa și fixă burlanul de fier peste mâner. Îl înșurubă strâns deasupra tocului,

astfel încât să rămână blocați înăuntru.

— Ce dracului faci?

Busch luminează panoul de electricitate de pe perete, apoi tunelul liftului care urcase deja cinci etaje. Luminile roșii ale laserelor se activează și se ridică din ce în ce mai mult. Se uită din nou la panou și apăsă butonul din mijloc, marcat în rusă, având desenat simbolul unei flăcări roșii. Liftul, la aproape un metru optzeci deasupra capetelor lor, se opri brusc. Zgomotul provoacă un ecou care putu fi auzit de la toate cele zece etaje.

— Iată pentru ce am venit aici.

Apoi se mai auzi un zăngănit, iar liftul începu coborârea, la comanda alarmei de incendiu. Și coborî mult mai rapid.

Se auzeau din nou împușcături dinspre hol, de data asta, lovind ușa în plin.

— Câți sunt în lift? întrebă Fetisov.

— Doi, poate trei gardieni.

— De unde știi că nu fac front comun cu tipul de cealaltă parte a ușii?

— Nu știu, nu pot decât să sper.

Împușcăturile încă se auzeau din hol. Zgomotele provocate de gloanțele care loveau ușa și scârțâitul liftului erau asurzitoare.

Liftul continua coborârea și ajunse la doar două etaje deasupra lor. Sistemele laserelor se apropiau, tăind aerul.

— Ghemuiește-te! urlă Busch în timp ce se lăsă la pământ.

— Nu avem cum să ajungem în liftul ăla, poate doar morți! Nikolai se lăsă pe vine lângă Busch. Liftul se afla acum la un singur etaj deasupra lor.

— Am pomenit eu ceva de lift?

Se zdruncină la oprire, chiar deasupra capetelor lor. Brusc, puțul liftului deveni un spațiu claustrofobic.

Împușcăturile se opriă. Se lăsă brusc o tăcere sinistă în cabina strâmtă.

Liftul se opri și din cabină răzbătu un freamăt de

confuzie. Se așternu o liniște de mormânt, apoi se auzi un sunet de carabine armate; trei arme cu piedicile puse fuseseră încărcate.

Busch și Nikolai se uitau neclintii unul la celălalt.

Sunetul ușilor deschizându-se și seria de împușcături asurzitoare provocau ecouri în toată cabina liftului. Busch nu suporta asemenea zgomote, care îi făceau urechile să țiuie. Gloanțele ieșeau în rafale sacadate din arma rusului din cabină.

Busch întinse mâna și apăsă pe buton.

Ușile liftului se închiseră cu un hârșăit. În zona de recepție, încă se puteau auzi gloanțe lovind ușa cu putere.

Busch îl privi pe Nikolai, puse arma în toc și își împreună brațele în jurul unei grinzi de planșeu a șasiului liftului. Nikolai făcu ochii mari.

Ușile se închiseră cu un clic, iar liftul își începu ușor urcarea.

Busch se ținea strâns de grindă în timp ce se ridică odată cu liftul.

Nikolai îl privi pentru un moment. La început ezită, apoi sări. Se prinse de șasiu și-l ajunse din urmă pe Busch. Se priviră tăcuți în timp ce se urcau.

Un etaj, două, trei... Busch privea în jos și se întreba ce vor face mai departe. Gândurile sale erau un talmeș-balmeș și îl dureau brațele – trebuia să-și susțină greutatea de o sută treisprezece kilograme și nu îi era deloc ușor.

Amândoi aruncaseră o privire în jos după cele cinci etaje parcurse, însă podeaua nu se mai vedea. Fusesse înghițită de întuneric. Picioarele li se bălăngăneau în gol; încercau să se concentreze, inspirând mai adânc, de parcă acest lucru le-ar fi dat cumva putere.

Apoi, de jos, abia se auzi un clic urmat de sunetul laserului care se reactivase. Acesta acționa succesiv, îndreptându-se spre picioarele lor.

La oprirea bruscă a liftului, Busch și Michael aproape că se desprinseră de bână. Se așteptau să mai fie zece etaje

până sus, dar nu mai rămăseseră decât șapte. Busch văzu lumina infiltrându-se pe sub una dintre ușile liftului – erau la subnivelul patru.

Luminile sistemului laser continuau să urce. Acum erau la doar două etaje sub ei. Se opriseră brusc din urcat, așteptând ca liftul să se pună din nou în mișcare.

Ușa cabinei de deasupra se deschise, iar ei auzeau cum patul mobil era scos din lift.

Busch vedea din puțul liftului conturul scării pe celălalt perete, la un metru și jumătate de prăpastia care se căsca sub el. Fără să se gândească de două ori, începu să-și legene picioarele înainte și înapoi, luându-și avânt, și-și dădu drumul. Căzu în gol, în puțul întunecat, din ce în ce mai jos, până ce reuși să se prindă de o bară a scării. Se ridică și se întoarse spre Nikolai. În ochii rusului se citea frica în momentul când se urni către șasiu – aproape ca o scenă caraghioasă, asemănătoare celor de pe terenul de joacă al copiilor.

Cineva intră din nou în liftul de deasupra și ușile se închiseră. Angrenajul se puse în mișcare și cabina începu să se miște. Nikolai împietri; se temea să sară până la Busch.

Acesta îi aruncă o privire rugătoare, îndemnându-l s-o facă. Nikolai se poticni. Chipul îi înghețase într-o mască a fricii. Închise ochii, inspiră adânc și se aruncă peste puț. Nu se prinse bine și era cât pe ce să cadă. Busch ținu strâns de scară cu mâna stângă, se aplecă în exterior și întinse mâna dreaptă spre Nikolai. Fetisov abia îl prinse pe Busch de antebraț și rămase agățat cu fața la perete. Busch se chinui din răputeri să-și mențină poziția și îl aduse pe rus într-un punct de sprijin chiar sub el.

Se opriră pentru o clipă. Cu sufletul la gură, făceau eforturi să nu cedeze tentației de a se uita în jos, sperând ca liftul să nu se întoarcă și să-i răstoarne.

— Ce e de partea cealaltă a ușii ăsteia? șopti Busch.

— Birouri și câteva laboratoare.

— Câte persoane sunt înăuntru?

— Nu e nimeni până la ora opt.

— Pază?

— Nu, nu există pază la etajul ăsta, doar la cele de sus. Sistemul de securitate cu laser porni odată cu liftul care urca încet, constant, fără a întâmpina obstacole.

Busch urcă rapid două trepte pe scară și ajunsese de partea cealaltă a ușii. Folosi o bară subțire ca să o blocheze și o lăsă jumătate deschisă. Așteptă un moment, apoi își strecură capul afară, ca să cerceteze locul.

Sistemul cu laser se afla acum doar cu un etaj mai jos de Fetisov.

Busch privi de-a lungul holului lung de aproximativ șaizeci de metri și apoi înaintă repede. Îl îndemnă și pe Fetisov, care era încă agățat de scară. Sistemul de securitate cu laser se afla la numai doi metri sub el. Lumina roșie i se răsrângea pe chip în timp ce urcau, iar alarma ce anunța oprirea sistemului de securitate era cât pe ce să se declanșeze.

Busch îl apucă pe Fetisov de brațul drept, smucindu-l în hol chiar în momentul când laserul ajunsese în dreptul scării. Închise ușa liftului ca să nu fie detectați, anihilând zgomotul constant produs de sistemul laserului.

— Ce e deasupra noastră? Unde au dus-o? Întrebă Busch cercetând holul pustiu și sperând ca Nikolai să fi avut dreptate în legătură cu lipsa de personal la acea oră.

Nikolai începu să se plimbe pe hol, examinând fiecare ușă din mers.

— E depozitul pentru mașini oficiale și camioane.

Găsi în cele din urmă ceea ce căuta și deschise ușa care dădea spre scările de incendiu. O luă pe-acolo și se opri abia la ușa de la subnivelul trei.

— Etajul ăsta o să fie foarte aglomerat.

— Gardieni? Nikolai dădu din cap.

— Nu, militari. Și deschise ușa.

Auzind la radio haosul provocat de focurile de armă,

Michael își reveni. Fără să se gândească de două ori, lăsă deoparte tuburile de oxigen, strânse aparatul de radio, apucă gențile de scufundări, buteliile, o luă pe Susan și, în mai puțin de cincisprezece secunde, porni la drum. Lumina din casca sa de protecție îi ajută să găsească drumul printre cărării și tuneluri. Cu picioarele și uneori chiar târâș, parcurseră cei opt sute de metri subterani, urmând semnele de vopsea, care-i conduceau înapoi, spre Grotă Țarilor.

— Cum rămâne cu Paul? întrebă Susan, cu panică în priviri.

— Nu-ți face griji.

— Cum poți să spui așa ceva? Alea erau focuri de armă, reuși să articuleze Susan între pauzele în care abia respira.

Michael ignoră întrebarea. Nu avea de gând să irosească aerul inspirat răspunzându-i. El și Paul stabiliseră că, în cazul în care lucrurile nu ies bine sau dacă unul dintre ei se află la ananghie, celălalt se va salva. Totuși, în mintea lui Michael era un amestec de nervi și de întrebări – nu știa dacă Busch era cel care trăgea sau dacă el era victima, dar un lucru era clar: Fetisov era mult mai periculos decât se așteptau ei. Dacă Busch nu era încă în mare pericol, fără îndoială că urma să fie.

Ceea ce nu știa Susan – și nici nu avea de unde – era că Michael nu și-ar fi părăsit niciodată prietenul la nevoie. De îndată ce avea s-o lase pe Susan și cutia în siguranță, urma să se întoarcă. Își va salva prietenul cu orice chip, chiar dacă l-ar costa propria viață.

Plămânii lui Michael ardeau; făcuse jumătate de oră până aici, iar la întoarcere mai puțin de zece minute. Îi aruncă o privire scurtă lui Susan, șocat de rezistența ei. Nu intrase în panică și nici nu se plângea, cu toate că se vedea că îi era frică. Lupta ca să-și salveze viața.

Cele două genți de scufundări pe care Michael le ținea agățate de șold îi loveau picioarele la fiecare pas. Însă nu acesta era lucrul care îl îngrijora, nici măcar disperarea pe

care o simțea acum, ci gândul la avertismentul prietenului său, care fusese cât se poate de clar: „Nu deschide cutia!”

Grota era în față de tot. Michael n-o putea vedea încă, dar intuia că se află în apropiere după sunetele apei care curgea în cavernă. Curând o văzu. Razele de lumină din căștile de protecție ale celor doi sclipiră deasupra apei întunecate ca niște fantome. Michael se rugă să nu alunece pe cărăruia pietroasă odată ce mări pasul. Fără să încetinească, scotoci în geantă și scoase un tub de oxigen, pe care i-l dădu lui Susan, apoi încă unul, pentru el.

Se apropiară de marginea apei, care avea acum doar șase metri adâncime. Fără să ezite, își fixară amândoi tuburile de oxigen, săriră în bazin și dispărură sub apă.

Garajul enorm se întindea cât vedeai cu ochii. Se afla chiar sub Arsenal – sediul Regimentului Prezidențial, situat lângă Armata Kremlinului. Era plin de limuzine Mercedes, dube și SUV-uri, dar și de camioane de armată și câteva tancuri.

Un bliț roșu lumina garajul întunecat și-i atrase atenția lui Busch asupra unei zone unde văzu patul mobil care tocmai era împins într-o ambulanță.

— Hai să mergem, șopti Fetisov.

Busch se întoarse și-l văzu strecurându-se într-o mașină de teren verde-închis. Se ghemui furișându-se în mașină. În timp ce deschise portiera din spate, Fetisov porni automobilul cu cheile din contact.

— Ai înnebunit? Cum o să ieșim de-aici?

— Hei! Vocea îi sperie pe-amândoi. Venea dinspre radioul portabil al lui Busch. Îl scoase de la brâu.

— Michael? Unde dracului ești?

— Suntem pe Kremlyovskaya. Tu unde ești? Ești teafăr? Fetisov smulse radioul din mâna lui Busch.

— Ascultă-mă. Mergeți spre Tumul Nikolskaya, la nord de tot, lângă Piața Roșie. O ambulanță o să iasă pe poartă din minut în minut. Să n-o scapi din vedere.

— Ce? De ce?
— Genevieve a fost răpită din nou.
— Nu cunoaștem străzile, spuse Michael cu o voce din ce în ce mai nervoasă.

— Nu contează asta, fă cum îți spun. Turnul este pe partea opusă Muzeului de Istorie.

Cei trei soldați din tură începură să dea târcoale mașinii de teren. Busch îl privi pe Nikolai și îi atrase atenția asupra soldaților care se apropiau.

— Orice ai face, continuă Nikolai în radio, nu scăpa ambulanța aia din ochi. Dacă se pierde în oraș, nici c-o mai vezi vreodată.

Cei trei gardieni îi văzură pe Fetisov și pe Busch. Își porniră SUV-urile, ținându-și armele cu țeștile ridicate; ochiră și începură să urle. Ca din senin, mai mulți gardieni li se alăturară și, cât ai zice pește, Busch și Nikolai fură înconjurați de douăzeci de trupe cu armele pregătite, deschizând focul pentru a-i scoate din mașină.

Capitolul 43

Dintr-o singură mișcare, Michael și Susan alunecară pe bancheta din spatele mașinii pe care Martin o conducea cu o viteză amețitoare; coti după colț, spre poarta Kremlinului, care se vedea în depărtare. Ieșiseră din râul Moscova după ce trecuseră prin cel de-al treilea canal, cu tuburile de oxigen în gură. Înotaseră în josul râului aproximativ o mie șase sute de metri, sub apă, apoi ieșiseră la suprafață, pe un petic de pământ acoperit cu stuf înalt și cu iarbă, în jurul unui doc vechi. Martin îi așteptase cu portierele deschise și cu motorul pornit. Venise cu un Zil., mașina de lux a Rusiei, care fusese de mult înlocuită de Range Roveruri și Jaguare. Era mare și încăpătoare și avea un motor de trei sute optzeci de cai putere care se auzea și funcționa ca un ajutor. Deși vehiculul negru era decapotabil, Martin nu activase această opțiune pentru a evita ca pasagerii uzi flească să fie văzuți când își dau jos costumele de scufundări.

Martin o luase pe șoseaua Manezhnaya, prin traficul de dis-de-diminează și ieșise spre Piața Roșie. Forță motorul. Folosi frâna de mână în rampă și speră să nu fie oprit de poliția rutieră rusă.

Mașina se opri cu un scrâșnit la patruzeci și cinci de metri distanță de Turnul Nikolskaya. Toți așteptau cu răsuflarea tăiată deschiderea porților Kremlinului. Martin își ținu piciorul apăsător pe ambreiaj și strânse de volan, de parcă ar fi așteptat unda verde.

— Ieșiți afară amândoi! spuse Michael.

— Ce?! Susan se întoarse spre Michael, iar Martin îl privi peste umăr, din scaunul șoferului.

Michael scoase din geanta de scufundări săculețul în care se afla cutia de aur și i-l înmână lui Susan.

— Martin, ia un taxi, du-o pe Susan la hotel și pregătește avionul. Trebuie să plecăm degrabă.

Martin dădu din cap fără să scoată o vorbă.

— Și eu ce să fac cu asta? spuse Susan ținând săculețul în brațe.

— Ai grijă de el. Și, indiferent ce s-ar întâmpla, adăugă Michael repetând avertismentul lui Busch, nu-l deschide!

Martin coborî și o așteptă pe Susan. Dar ea rămase în mașină, privindu-l pe Michael și lăsând impresia că tocmai își dăduse seama de ceva.

— N-o să-i dai asta lui Zivera, nu-i așa? Nu se sinchisi să-i răspundă.

— Cum ai putut să-i faci asta lui Stephen? întrebă ea cu o voce confuză. Doar e tatăl tău.

Michael vru să-i răspundă, punându-i mâna pe umăr. Susan încercă să se ferească, dezgustată, dar Michael o strânse și o țină locului.

— Nu intenționez să-mi las tatăl să moară. Te rog doar să ai încredere în mine.

Susan privi adânc în ochii lui Michael. Încet, corpul i se relaxă. Fusesse un moment de sinceritate în care amândoi se pierduseră cu firea. Susan dădu să iasă și-i atinse chipul cu un gest delicat, apoi zâmbi:

— Am încredere în tine...

Cuvintele ei se transformară în șoapte.

Michael o privi și se aplecă spre ea. O sărută ușor pe buze - nu pățimaș, ci ușor, senzual, grijuliu.

Martin stătea în ușa deschisă. Nu o făcea din politețe, cât din dorința de a nu le întrerupe conversația.

— Ai grijă de cutie. Fă-o pentru mine, spuse Michael repede. Amintește-ți ce ți-am spus.

— Să n-o deschid, șopti Susan. Știu.

În cele din urmă, Susan ieși din mașină.

— Martin, ai putea să-mi duci costumul în avion? spuse Michael înmânându-i geanta de scufundări.

— Bineînțeles. Martin îl puse pe umăr.

— Nu știu dacă voi mai avea nevoie de el, dar întotdeauna e bine să fii pregătit.

— După ce o găsești pe Genevieve, ai vreun plan pentru

Stephen?

— Cum să nu, răspunse Michael.

— Mi-l spui și mie?

Michael îi zâmbi și clătină din cap că nu.

Susan îl privi pentru un moment cu încredere și dădu din cap.

— Ai grijă, șopti ea, aplecându-se către Michael.

— Consilierule, nu-ți da aere și fă ce-ți spune Susan. Michael se uită la Martin, care dădu din cap aprobator.

Apoi trecu pe scaunul șoferului, îi privi pe cei doi traversând strada, își încleștă mâinile pe volan, strângându-l cu putere și porni motorul.

Douăzeci de carabine așteptau ridicate, cu țeștile îndreptate spre Busch și Fetisov.

— *Ne dvigatsya*, spuse șeful gărzii în limba rusă.

— N-oi vorbi eu limba rusă, dar asta înseamnă ori „leșiți din mașină”, ori „Pregătiți-vă să muriți!”, spuse Busch.

Puteau vedea prin parbriz ambulanța în care se afla Genevieve. Claxonul făcea un zgomot de două ori mai puternic decât unul normal și se auzea în tot garajul.

Fetisov îl privi pe Busch, apoi zâmbi. Își scoase ochelarii groși și, spre uimirea celui alt, își desprinse de pe cap claia de păr negru, descoperind o tunsoare scurtă, ca în armată. Înfățișarea sa reală era cu totul diferită: capul semăna cu o bucată de granit și era acoperit cu păr rar și grizonant. Busch se aștepta să-și mai dezlipească o lentilă albă de contact de pe ochiul său așa-zis suferind, dar se pare că aceasta nu fusese unul dintre tertipurile pe care rusul le folosisese în deghizare.

Fetisov coborî geamul, iar comportamentul arogant și agresiv al trupelor se transformă brusc în teamă față de cineva mai mare în grad. Grupul de douăzeci de oameni luă poziția de drepti și înșfăcă armele într-un salut la unison. Soldatul care conducea grupul începu să vorbească repede în rusă, schimbându-și din când în când tonul.

Și, spre surprinderea lui Busch, Nikolai le răspunse de parcă s-ar fi cunoscut.

— Cred că glumești, spuse Busch. Nikolai se întoarse spre Busch.

— General sau colonel? Nikolai zâmbi.

— General.

Ridică fereastra și porni repede motorul. Cauciucurile mașinii de teren scrâșniră și Nikolai ieși din garaj.

Michael se afla în mașină, cu mâinile încleștate pe volan, accelerând motorul. Aștepta ambulanța ca să o poată urmări. Trebuia să vină din clipă în clipă. Se holbă la urmele de cauciucuri, proaspăt lăsate de taxiul vechi de aproape douăzeci de ani. Martin o scosese repede din zonă pe Susan. Se bucura că acest bărbat descurcăreț era alături de ea, fiindcă părea că îi vrea doar binele.

Porțile grele de lemn din fața lui Michael începură să se legene și să se deschidă încet, ca o răsuflare. Brusc, o ambulanță țâșni pe poartă și lăsă în spate urme de cauciucuri.

Michael apăsă pedala de accelerație a ZiL-ului și o luă pe urmele mașinii. Girofarul se rotea încontinuu, împrăștiind în jur lumini roșii și albastre, iar sirena urla. Ambulanța își croi drum prin trafic ca o rachetă, făcând slalom printre celelalte mașini, luând-o când pe banda de urgență, când pe șosea. Michael rămase la două mașini depărtare. Repeta fiecare mișcare a automobilului, fie că vira sau frâna. Avea deja optzeci de kilometri la oră. Era surprins de faptul că ambulanța nu era escortată pentru a fi protejată de posibili urmăritori, cum era el. Dar asta nu însemna că nu va întâmpina rezistență. Rămase în alertă, așteptând din secundă în secundă să fie atacat de o serie de gloanțe din spatele geamurilor ambulanței.

Cineva le-o luase înainte lui Busch și lui Fetisov. Michael nu-și putea da seama cine ar fi putut să pătrundă în Kremlin și să o răpească pe Genevieve. Mintea i se întunecă în

momentul în care se gândi la persoana care o căuta – putea fi oricine. Nu-și putea imagina teroarea și confuzia pe care le simțea ea; probabil era pe punctul de a ceda nervos, mai ales că fusese răpită din nou, chiar în momentul în care trebuia să fie salvată.

Michael privi în oglinzile retrovizoare; nu se uita după poliție, ci după Busch și Fetisov, întrebându-se de ce nu erau prin zonă.

Se bucura că n-o luase pe Susan cu el. O expusese deja la prea multe pericole. Și, oricât ar fi încercat să nege asta, își dădea seama că începuse să țină la ea. Oricât de mult l-ar fi călcat pe nervi, avea ceva care-l făcea să tresară. O vedea acum într-o cu totul altă lumină. La început, crezuse că e o femeie dură, care se protejase într-atâta încât devenise inaccesibilă;

dar află că era de fapt blajină și vulnerabilă. Gândindu-se la ea, simți că inima îi bate mai tare. Dacă va fi norocos și va supraviețui încercărilor pe care le avea de înfruntat mai departe, o va revedea departe de toată această nebunie.

Cu toate astea, se bucura că Susan nu era cu el acum, când alerga pe străzile necunoscute ale Moscovei, fără să cunoască destinația. Susan l-ar fi distras, iar în acest moment nu-și permitea să fie acaparat de ochii ei negri. Nu voia ca deciziile pe care le lua să fie puse la îndoială de alții. Trebuia să-și păstreze concentrarea și atenția la maximum.

Michael rămase lipit de ambulanța care se îndreptă spre strada Pylonsky. Strânse de volan și coti spre zona Magorskya. Șoferul ambulanței ar fi trebuit până acum să observe că era urmărit, totuși nu dădea niciun semn că ar vrea să-l inducă în eroare pe Michael ca să scape de el.

Traficul din Moscova în acea dimineață deveni congestionat din cauză că se apropia ora de vârf. Numărul ridicat al mașinilor care se adunaseră îl făcea pe Michael să creadă că, în cele din urmă, ambulanța va fi nevoită să încetinească. Trecuseră deja două minute și tot nu vorbise

cu Busch sau cu Nikolai. Se ruga să nu fi fost prinși în Kremlin; pedeapsa ar fi fost rapidă și probabil ar fi însemnat moartea celor doi. Un sentiment de vinovăție îl copleși brusc. Decizia lui de a-și asuma riscul unor furturi simultane îi forțase pe Nikolai și pe Busch să facă o treabă pentru care nu erau pregătiți. Fusese o greșeală, una pentru care deja plăteau. Trebuia să se fi dus singur, să o fi salvat pe Genevieve și să se fi ocupat mai târziu de cutie. Privind în urmă, i se păru că luase o decizie prostească și disperată.

Aparatul de radio din buzunar îl surprinse, anunțând că cei doi erau în viață.

— Unde ești?

Era vocea lui Busch.

Michael apucă radioul și păstră o singură mână pe volan. Fu atât de ușurat să audă vocea lui Busch, că aproape pierdu din vedere ambulanța, rămânând cu privirile fixate pe câteva turnuri de sticlă. Michael apăsă butonul aparatului:

— La dracu', nu știu! urlă el în cele din urmă. Tocmai am trecut de trei turnuri mari de sticlă.

— Ești în Puhnik? urmă vocea lui Nikolai.

Michael privi în jur, însă semnele erau într-o chirilică ininteligibilă.

— Glumești, nu? N-am nici cea mai vagă idee. Vocea lui Michael fierbea de frustrare.

— Tu condu, las-o pe Susan să te îndrume.

— Am trimis-o înapoi la hotel.

Nikolai făcu o pauză, apoi spuse:

— Bine, atunci fii atent. În ce direcție te îndrepti?

— Schimbăm direcția la fiecare treizeci de secunde. La naiba, cred că mergem spre vest. Michael văzu apoi râul în fața lui, iar ambulanța o coti la dreapta, îndreptându-se spre un pod de care atârnav bannere. La stânga mea, e râul Moscova, ne îndreptăm spre un pod verde, mărginit de steaguri.

— Ia-te după ei, interveni Nikolai. Noi o să-ți ieșim în față

pe partea cealaltă și o luăm pe scurtătură ca să blocăm ambulanța.

Ambulanța înaintă pe micul pod de deasupra râului Moscova, împânzit cu bărci aliniate una lângă alta, urmată îndeaproape de Michael. Traficul se congestionă, iar pe margine apărură câțiva oameni care făceau jogging de dimineată. Mașina trecu de șaptezeci de kilometri pe oră când, deodată, i se aprinseră stopurile și din roțile blocate începu să se ridice un fum gros. Pe cealaltă bandă toate mașinile se opriă, trepidând. Se adunaseră ca sardinele într-o învălmășeală compactă și congestionată. Înaintau bară la bară. Sirena ambulanței continua să țiue, dar nimeni nu putea să se miște. Frustrați, navetiștii își lăsau geamurile jos și făceau semne, nimeni nu știa spre ce anume; blestemau lumea și sunetele, și luminile orbitoare ale sirenei. Fără niciun semn, o mașină îi tăie calea, la doar câțiva centimetri distanță. Michael nu-și făcea griji; ambulanța nu avea unde să se ducă. Însă, la scurt timp, încă o mașină se băgă în fața lui, apoi încă una. Era ca și cum conștiința colectivă a șoferilor detectase un tâmpit printre ei și îi exploatau slăbiciunea: teama de a nu lovi aripile mașinii. Un alt vehicul încercă să se strecoare, dar Michael apăsă pedala de accelerație, apoi frână, iar mașina se zdruncină. Voia să-i țină deoparte pe toți cei care încercau să i-o ia înainte. Nu avea de gând să piardă din vedere ambulanța, din cauza unor navetiști agresivi. Michael ridică aparatul de radio.

— Nu-i nevoie să vă grăbiți, spuse el. Circulația este blocată de cealaltă parte a podului.

— Asta o să ne lase cel puțin câteva minute ca să-i prindem din urmă și să ajungem înaintea ta, spuse Nikolai.

Accentul lui rusesc era deformat de receptoarele de radio.

— Dacă face vreo mișcare, ține-te de el! Nu-mi pasă dacă trebuie să o iei pe trotuar și să treci peste o grămadă de babe și moșnegi. Nu ne permitem să-l pierdem.

— Îmi spui și mie ce s-a întâmplat acolo? Întrebă Michael, știind deja că Fetisov îi trădase și-l trimisese pe Lexie în Liberia și, fără să vrea, la moarte.

— Spune-mi că ai găsit cutia, pentru că nu mai avem cum să ne întoarcem în Kremlin, zise Nikolai.

— Da, am găsit-o. Michael își controlează mânia, temându-se pentru Busch, care era prins într-o capcană de care nu avea cum să fie conștient.

— Unde?

— Sub Kremlin. Michael nu avea de gând să-i împărtășească unde se afla Liberia și nici faptul că Lexie era mort.

— Evident. Mersi că mi-ai spus. Dacă te prinde poliția, nu o lăsa pe mâinile ei.

— Stai calm.

Michael nu voia să-i amintească de Susan. Ținea strâns volanul cu mâna stângă. Ambulanța era acum la distanță de cinci mașini în mijlocul traficului congestionat, care înainta cu viteza melcului.

— Cutia e în siguranță. Acum îmi spui și mie ce dracului s-a întâmplat acolo? răcni Michael în radio.

Mașinile înaintau concomitent, cu doar opt kilometri la oră.

— Ei bine, dacă vrei să vorbim despre aglomerație... Ambulanța făcu brusc la stânga, roțile hârșâind spre o stradă goală lateralnică. Michael îndesă radioul în buzunar și coti brusc după ea. Nu se mai obosi cu răspunsul trunchiat al lui Fetisov.

Nikolai traversă podul Pușinskaya în mașina sa de teren verde-închis. Imediat ce făcură la dreapta, chiar pe rampa de ieșire, Busch văzu camioanele militare și mașinile de poliție cu girofarurile pornite. O luară pe autostrada Kremlyovskaya, de pe cealaltă parte a râului. Erau la mai puțin de un kilometru depărtare. Lui Busch îi îngheță inima în piept. Înțelese imediat pe cine urmăreau.

— Ești bine conectat? spuse Busch privind peste umăr. Nikolai nu-și desprinsese privirea din față.

— *Chert voz'mi!*

Traficul din fața lor efectiv se opri. Busch abia se abținea să nu iasă din mașină și să o ia la fugă. Apăsă butonul radioului.

— Michael, spre noi se apropie un convoi groaznic. Se pare că sunt militari, polițiști și cine mai știe ce altceva.

Nikolai smulse aparatul din mâinile lui Busch.

— Michael, ascultă-mă, trebuie să oprești ambulanța aia. N-o să ajungem la timp la tine și, dacă ajunge la autostrada principală, o vei pierde pentru totdeauna pe Genevieve.

— Cum dracului să fac asta? replică Michael.

Nikolai tăcu pentru un moment și-l privi pe Busch. În cele din urmă, ridică aparatul la nivelul buzelor și spuse: - Prin orice metodă.

Nouăzeci de kilometri pe oră. Ambulanța prindea viteză și se depărta. Michael o urmărea îndeaproape. Se afla la o distanță atât de mică, încât putu observa rugina de pe țeava de eșapament. Ambulanța făcea slalom printre celelalte mașini, iar Michael se ținea după ea. Trebuia să-l facă pe șofer să iasă din nou în strada, dacă voia să aibă vreo șansă să-l prindă din urmă.

Michael folosi artileria grea a mașinii Zil., cei opt cilindri ai săi fiind acționați printr-un bubuit ca de tunet. Ajunse din urmă ambulanța, pe partea dreaptă. Privi în față și la distanță văzu o intrare pe o stradă laterală. Michael ajunsese lângă ambulanță, aproape atingându-i botul cu aripa dreaptă. Pândi momentul oportun. Străduța se afla acum la doar patruzeci și cinci de metri și mai era puțin până când trebuia să schimbe direcția. Michael trase repede de volan spre dreapta, lovind ambulanța și forțând-o să ia curba. Stopurile de frână ale ambulanței se aprinseră, iar vehiculul se opri, așa cum prevăzuse Michael. Apoi se întoarse la nouăzeci de grade și o luă pe un drum

perpendicular pe magistrala principală.

Străzile lăturalnice erau strâmte și foarte proaste. Ambulanța părea că face orice manevră ca să scape de urmăritor. Nu mai respecta niciun semn de circulație, nu acorda niciun fel de prioritate pietonilor. Sirena se rotea și urla, avertizându-i astfel pe toți participanții la trafic. Michael se afla la o distanță de o mașină. Dacă reușea să oprească ambulanța, nu avea idee cu câte persoane urma să se confrunte, iar singura sa armă era un cuțit pe care îl purta încă prins de gambă. Anticipase că va avea nevoie de el. Ura să se trezească în fața situațiilor necunoscute.

Michael reluă cursa cu ambulanța, de data asta fără nicio intenție de a o face să cotească la stânga sau la dreapta. Voia să o oprească cu orice preț.

Trase mult de volan, atingând cu partea din față aripa stângă a ambulanței care derapă spre dreapta. Șoferul luptă din toate puterile să recapete controlul volanului, însă era prea târziu. Vehiculul se întoarse pe-o parte, alunecând pe stradă, la nouăzeci de grade. Șoferul îl depăși, învârtindu-se din nou spre stânga, la aproape trei sute șaizeci de grade, și, înainte să apuce să tragă de volan în direcția opusă, Michael îi buși din nou mașina de dimensiuni mari, care se învârti sălbatic și se lovi de peretele lateral al unei clădiri vechi. Michael frână și mașina opri zgomotos într-un unghi adiacent. Nici urmă de Busch și Nikolai. Încercă să dea de ei prin stația radio, dar nu primi niciun răspuns. Nu mai putea aștepta. Nu știa dacă Genevieve fusese rănită în accident, dar, oricare ar fi fost starea în care se afla, trebuia să o scoată de acolo înainte să ajungă poliția. Sări din mașină și deschise portiera din spate a ZIL-ului, care se afla foarte aproape de ambulanță.

Michael apucă mânerele ușilor din spate ale ambulanței și le deschise. Pe scaunul din față, șoferul zăcea prăbușit pe volan, cu răsuflarea tăiată. Își ștersese sângele de pe frunte cu mâna moale, înainte să-și piardă definitiv cunoștința. Targa din fața lui Michael era fixată la locul ei obișnuit din

ambulanță. Michael privi instrumentele medicale care erau împrăștiate în toată mașina din cauza ciocnirilor. Dălți și suluri de tifon erau împrăștiate pe jos. Rezervele dintr-un dulap atârnavă de ușile de metal care se deschiseseră. În colț șuiera un tub de oxigen cu clapa de aer crăpată și îndoită.

Genevieve nu era acolo. Pe Michael îl cuprinse panica, deveni confuz și agitat.

Fetisov și Busch stăteau nemișcați. Motorul slab al mașinii de teren militare crea o vibrație constantă și puternică în toată mașina. Sirenele care se apropiau parcă voiau cu încăpățănare să înăbușe gândurile lui Busch. Îl privi pe Nikolai, care se concentra la traficul din față. Se întreba care este prețul loialității unui om care își trădează propria țară. Generalii – persoanele care au cel mai mare grad în ierarhia armatei – erau condamnați pe viață să-și dedice întreaga existență iubirii de patrie. Și totuși aici se afla un bărbat care, mai mult ca sigur, își dedicase Rusiei cea mai mare parte a vieții sale, atât în timpul Războiului Rece, cât și după. Se pare că se vânduse persoanei care îl plătitese cel mai bine. Acum, având în spate un grup numeros care părea să fie mai curând întreaga armată a Rusiei, Fetisov nu trădase nici cel mai mic semn de teamă sau de emoție. Nu simțea pic de panică, nu pocnea din degete, nu se foia în scaun, nu-și verifica armele – reacții de altfel instinctive în fața pericolului. O viață întreagă exersase stăpânirea de sine și învățase să rezolve orice situație în mod elegant.

Busch privi din nou podul, peste umăr. Urletul sirenei era asurzitor, însă nu era niciun semn vizibil că s-ar apropia: niciun martor, niciun curios și nici vorbă de mașini care să încerce să îi împiedice. În scurt timp, intensitatea sunetului se diminuează. Mașinile de poliție și cele militare se strecuraseră probabil neobservate sau o luaseră pe o stradă secundară:

Lucrurile se limpeziră: gesturile mărunte... micile suspiciuni... curajul lui Nikolai...

Busch ridică ușor arma înspre Nikolai.

— Nu ai nicio nepoată, nu-i așa?

Nikolai se uită la Busch. Ochiul sănătos deveni deodată rece, fără urmă din vioșia de mai înainte.

— Ba *da*, am, *dar* prea puțin îmi pasă dacă trăiește sau moare.

— Pentru cine lucrezi de fapt? Întrebă Busch printre dinți.

— Pentru aceiași oameni pentru care am lucrat întotdeauna. Nikolai se întoarse din nou spre drum, ignorând țeava pistolului.

Busch ridică trăgaciul.

— Zivera nu a intenționat nicio secundă să-l elibereze pe tatăl lui Michael, nu-i așa?

— Chiar credeai că un om cu influența și puterea lui își permite să greșească?

— Genevieve nu se află în ambulanță, corect? Întrebă Busch în timp ce strânse arma și mai tare. Ambulanța a fost doar o momeală pentru a ne îndepărta de Kremlin.

— Oamenii mei au ieșit acum zece minute pe poarta principală. I-au fixat până și centura de siguranță în avion.

— Atunci de ce-ai mai avut nevoie de noi?

— Nu fi dezamăgit, ați avut și voi un rol. Nu aveam idee unde să căutăm Liberia lui Ivan; în schimb, Michael avea harta. Și calitățile necesare. Cât despre Genevieve, ei bine, ne-am gândit că, dacă o salvați voi în locul nostru, vom avea pe cine să dăm vina. Fermierii americani au fost întotdeauna niște oameni rezistenți. Și cine ar bănuia un general rus ca mine? Nikolai ridică partea decapotabilă a mașinii; traficul începea să se decongestioneze încetul cu încetul. Rolul vostru aici a luat sfârșit. Am obținut ce voiam.

Țiuitul continuu al sirenei nu-l mai speria pe Busch; ceea ce-l speria acum era omul care se afla chiar lângă el. Busch nu-l scăpă din vedere. Fetisov opri mașina și zvârli cheile pe geam.

— Aici greșești. Nu ai cutia.

— Nici voi nu o aveți. Și nici Michael nu cred că o are. Busch își dădu seama că se afla probabil la Susan, iar ea nu era protejată.

— Nu cred că va fi foarte greu să smulgem cutia din mâinile delicate ale lui Susan, chiar dacă va fi nevoie să o ucidem. A fost o mișcare destul de prostescă să i-o dea ei.

— Vei fi spânzurat pentru înaltă trădare! urlă Busch amenințător.

Nikolai zâmbi.

— Cine spune că mi-am trădat țara? Tu și Michael veți fi învinuiți pentru tot. Ați pătruns în Kremlin, ați pângărit obiectele vechi, de importanță istorică, ați ucis cei mai străluciți medici ai Rusiei. Am văzut totul, spuse Nikolai făcând cu ochiul și zâmbind. La naiba, o să fiu erou! Odată cu pensionarea o să am și avere, și faimă!

Busch simți trădarea brăzdându-i inima. Zivera cumpăraseră un general rus nu numai ca să-i țină sub observație pe el și pe Michael, dar să fie și călăul lor după ce întreaga poveste se termina.

Deodată, sunetul de fond al sirenei se opri. Liniștea îl luă prin surprindere pe Busch. Se uită la Nikolai, apăsând țeava pistolului pe tâmpla acestuia, și îi luă stația.

— Michael? Ești acolo?

Însă Busch știa deja că nu i se va răspunde. Dacă nu l-au ucis încă pe Michael, nici nu mai era mult până o vor face. Iar Nikolai Fetisov fusese cel care îl dusese pe Michael la moarte, ba mai mult: îl îndrumase, apoi îl aruncase în gura lupului.

Ochii lui Busch erau roșii de mânie în timp ce-l privea pe Fetisov, singurul responsabil pentru moartea iminentă a lui Michael. Nikolai avea să scape fără să dea cuiva vreo socoteală, fără să fie arestat sau tras la răspundere.

Furia puse într-unul totul stăpânire pe Busch, care apăsă pe trăgaci. Împușcătura răsună în toată mașina, iar sunetul aproape că îl asurzi. Fumul din țeava armei se împrăștie

peste tot.

Totuși, Nikolai rămase nemișcat. Zâmbetul lui se schimbă ușor într-o grimasă de furie.

— Chiar crezi că aș fi pus gloanțe adevărate în arma aia? Busch tremură de nervi în timp ce se holbă în ochii reci ai generalului rus. Arma pe care o avusese la el de-a lungul întregii zile, pe care o folosise în confruntarea armată, arma care-i dădea senzația de siguranță, fiecare cartuș pe care îl folosise fusese plin de gloanțe oarbe. Era norocos că trăia.

Fetisov scoase propria armă, însă Busch îl apucă de încheietura mâinii, sucindu-i-o și smulgându-i arma, care căzu. Îi cără lui Fetisov pumni cu nemiluita, lăsându-l pe generalul rus într-o baie de sânge. Busch îl prinse de gât și îl strânse din ce în ce mai tare.

— Unde o să te duci? bălmăji Nikolai, fața devenindu-i purpurie. Ești un fugar într-o țară străină care nu știe o iotă de rusă.

Oricât de mult ar fi vrut Busch să-l omoare pe omul din fața lui, nu putea s-o facă. Deși îl văzuse cum ucisese o echipă de doctori și îi trădase pe el și pe Michael, nu era în stare să-l ucidă pe Nikolai Fetisov.

Fără să mai stea pe gânduri, deschise portiera jeepului și o luă la sănătoasa în acea dimineață, pe străzile Moscovei.

Michael se propti în ușă. Sunetul sirenelor care se apropiau devenise asurzitor și ascuțit. Nu mai avea timp, trebuia să scape din această capcană neașteptată. Sări înapoi în mașină și accelerează, dar era prea târziu. Un grup de camioane rusești staționa deja în față, iar mașinile de poliție se apropiau din spate. Voia să scape, dar nu avea cum. Cei care îl urmăriseră se opriră, formând cinci rânduri. Trupele luară poziția de drepti, cu armele ridicate, pregătite să tragă. În depărtare, se puteau vedea oamenii adunându-se. Michael își închipuia că șușotesc despre trecut și despre cât de dese fuseseră astfel de scene la vremea respectivă. Dar aceasta era noua Rusie, era prezentul, și nu era normal

să se repete astfel de evenimente. Michael estima că în jurul său erau aproximativ cincizeci de bărbați înarmați care abia așteptau să se remarce la prima mișcare greșită pe care el ar fi făcut-o. Cum nu-și dorea acest lucru, ieși din mașină cu brațele ridicate.

Niciun cuvânt rostit, niciun ordin. Lui Michael i se păru ciudat, în condițiile în care el stătea acolo cu mâinile ridicate. Aceste trupe așteptau pe cineva, probabil o persoană care să îi coordoneze. Poate chiar pe cel care înscenase totul.

Apoi Michael îl văzu. Bărbatul se apropia de el. Părul negru îi era presărat cu fire albe, iar gâtul musculos scotea la iveală niște tendoane proeminente. Avea câte un pistol mare în fiecare mână, iar tatuajele de pe antebrațe îi sclipeau în soarele dimineții. Se apropia fără să scoată o vorbă. Soldații se dădeau la o parte, în timp ce bărbatul se îndrepta direct spre Michael, oprindu-se la doar câțiva centimetri în fața sa. Michael nu mai văzuse așa multă ură la cineva.

— Numele meu e Raechen. Accentul rusesc al bărbatului abia se simțea. Ține-l bine minte. Ca să știi ce să răspunzi când o să te întrebe Dumnezeu cine te-a trimis.

Raechen ridică brațul drept și, cu o forță strașnică, îl lovi pe Michael în cap, lăsându-l lat.

Capitolul 44

Stephen Kelley era la duș, între pereții de marmură, lăsând apa fierbinte să i se prelingă pe spate. Își dorea să șteargă din minte ultimele zile pe care le trăise. Era tratat ca un VIP într-un hotel de lux. Mese elegante, ziare la zi, accesul la o sală privată de gimnastică bine echipată. Temperatura apei din bazin era pe placul său, iar masa de biliard din bibliotecă era exclusiv a lui.

De când venise aici, avea o stare permanentă de confuzie și mânie. Era furios pe cei care îl răpiseră și supărat pentru situația dificilă în care se afla. Își petrecea cea mai mare parte a timpului holbându-se pur și simplu la oceanul care părea nesfârșit și la iahtul enorm, ancorat la un kilometru și jumătate în larg, care se vedea de la balconul dormitorului. Învinuia o singură persoană pentru asta.

De când aflate că Michael e un hoț, simțise o rușine profundă la gândul că sânge din sângele lui era implicat în astfel de nelegiuiri. Cum putea să aibă doi fii atât de diferiți? Stephen jurase în ziua în care aflate de arestul lui Michael că îl va da uitării, îl va considera o greșeală și îl va îndepărta din inima sa.

Nici măcar după moartea fiului său, Peter, Stephen nu se răzgândise. Cu toate că Michael era singura sa rudă, nu avea de gând să-și încalce cuvântul. În adâncul sufletului însă, știa că respingerea lui Michael era doar o metodă convenabilă de a-și acoperi vina, de a renunța la obligația de a-și privi în ochi fiul pe care îl abandonase. Pentru acest motiv nu dăduse jos fotografiile din camera sa ascunsă de acasă. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi întors spatele lui Michael din nou, manifestându-și sentimentul de respingere, iar de data asta ar fi fost pentru totdeauna.

În a doua zi de captivitate, Stephen meditase asupra propriei vieți, la succesele și la eșecurile sale, atât personale, cât și profesionale. Își petrecuse întreaga viață

căutând mereu ceva: succes, bani, metode de a se păstra în formă. Niciodată nu se opriase pentru a trăi în prezent, pentru a aprecia cu adevărat ceea ce avea. Mereu privea spre viitor, căutând alte și alte oportunități. Apoi fiul său, Peter, singura lui sursă de bucurie de când îi murise soția, dispăruse din viața sa. Visul de tată se transformase într-un adevărat coșmar. Nu avea la ce viitor să se mai gândească, nu avea pe nimeni alături. Medită la pierderile pe care le suferise, la singurătatea sa. Unul din fii îi murise, iar pe celălalt îl abandonase. Stephen nu putea să nu vadă în pierderea lui Peter o pedeapsă pentru abandonul celui alt, pentru că-i întorsese spatele lui Michael, iar soarta sa era să rămână singur pe lume, cu inima pustie. Nu mai avea niciun scop și se resemnase cu ideea că nu mai conta dacă rămânea în viață sau nu.

Mary St. Pierre venise la el la birou, cu un an în urmă, cerându-i ajutorul pentru a-l găsi pe tatăl lui Michael. Fizionomia impenetrabilă nu-l dăduse de gol în fața lui Mary, care nici măcar nu-i observase șocul din priviri. Fusese victima coincidenței și, deși nu se obișnuise cu nelegiuirile comise de fiul său, înfățișarea lui Mary și boala care o măcinase reușiseră să-l înduplece.

Apoi Genevieve Zivera apăruse pe neașteptate, cu un seif, la el în birou. Petrecuseră mai puțin de o oră împreună, dar Stephen ajunsese să o respecte profund. În fața sa, se afla o femeie care încerca să stabilească o legătură între tată și fiu. Și, cu toate că părea rezervată, era foarte bine informată din moment ce descoperise cumva că el era tatăl lui Michael. Vorbea cu foarte multă prețuire despre Michael, despre generozitatea lui, despre durerea suferită în urma morții soției sale. Într-un fel, acest lucru îl înfuriase pe Stephen: ea reușise să-l umanizeze pe Michael, îi nuanțase trăsăturile caracterului și îl făcuse să renunțe la prejudecățile pe care le avea în legătură cu el. Îl determinase să vadă latura pozitivă a lui Michael, îi insuflase din nou instinctul patern la care renunțase cu ani

în urmă. Genevieve îi spusese că Michael s-ar putea să vină într-o zi după seif și îl rugase pe Stephen să aibă mare grijă de el până atunci.

Astfel că, atunci când Kelley deschisese ușa, cu trei zile în urmă, și îl văzuse pe bărbatul din fața lui, pe fiul pe care îl cunoștea doar din fotografii, simțise un fior pe șira spinării – era dovada că trecutul îl urmărea. Cu toate că voia să-l ia în brațe pe Michael, reacția lui fusese tot timpul departe de cea a unui părinte. Inițial îl renegase, îl ignorase, apoi îl alungase, dar singurul rezultat fusese regretul imediat de a nu fi în stare să se confrunte cu cea mai mare frică din viața lui: să-l privească în ochi pe fiul la care renunțase.

Scurta lor întâlnire și începutul împăcării fuseseră întrerupte în mod violent de către Zivera, care îl șantaja emoțional pe Michael. Oricare ar fi fost locul în care se afla fiul lui, Stephen trebuia să se supună destinului acum. Nu știa dacă avea să mai vorbească vreodată cu Michael, dacă va mai apuca să termine conversația începută în birou și să-i ceară iertare.

Acum, în această nouă zi, Stephen își limpezise toate gândurile, trecuse peste toate prejudecățile, uitase presupunerile pe care le făcuse. Judeca din nou lucrurile din prisma meseriei sale de judecător. Stephen se întreba dacă Michael va găsi lucrul pe care și-l dorea Julian și dacă avea cu adevărat vreo șansă să rămână în viață când totul se va termina.

Își puse pălăria veche pe care o purta când era judecător și analiză tot ce îi era la îndemână. Locuise câteva zile în această casă și cunoștea foarte bine perimetrul. Era atent la ieșiri, la personalul casei, la pază. Cercetase locurile din casă unde se aflau telefoanele, dar și ferestrele și chiar mașinile de pe stradă. Orice mișcare. Analizase tot ce era în sala de gimnastică, în cameră, baia... obiectele care puteau fi folosite pentru improvizații. Conversațiile lui cu personalul fuseseră politicoase, dar neutre. Erau cu toții bine instruiți și nu lăsau să le scape nicio informație care l-ar fi putut

ajuta pe Stephen.

Libertatea pe care o avea în această casă enormă începea să-i creeze o stare de claustrofobie. Fiecare mișcare îi era monitorizată de cameriste și de majordomi cu zâmbete false sau de gardieni însoțiți de câini, care ascundeau la brâu tot felul de arme. Era captiv și la cheremul gazdei sale.

În timpul exercițiilor fizice de astăzi, alergase mult pe bandă și verificase câți kilometri putea face în șapte minute. Nu era deloc rău pentru un bărbat de cincizeci și opt de ani. Alergase întotdeauna pentru a se distra, pentru a se menține în formă, pentru a rămâne tânăr și cu inima puternică. Mereu încerca să-și depășească limitele și, deși nu mai participa la competiții, își imagina de fiecare dată când alerga că se lupta pentru a ajunge la linia de sosire. Nu se gândise niciodată să practice acest sport pentru venitul pe care l-ar fi putut câștiga. Și oricum, până acum trei zile, nici nu-i trecuse prin cap că va trebui să fugă vreodată pentru a-și salva viața.

Însă renunță să se autocompătimească, să se simtă lipsit de speranță. Avea o obligație față de el însuși, ca un soldat într-o garnizoană de război. Era constrâns dar în același timp era de datoria lui să găsească o soluție pentru a ieși din casa aceea. Nu știa cum, nu știa când, dar luase deja o hotărâre. Nu avea să-l aștepte pe Michael sau pe altcineva să-l salveze.

Și, recăpătându-și determinarea, își dădu seama deodată că toate grijile în privința salvării sale îl făcuseră să nu se mai gândească la Michael și la pericolele pe care acesta le înfrunta. Era clar că fiul lui se expunea la riscuri mult mai mari decât el, care stătea în camera lui luxoasă de la malul mării. Arestul, rănirea, moartea – Michael risca toate aceste lucruri pentru un tată pe care nu-l cunoscuse niciodată, un tată care îl dăduse uitării.

Într-un fel, se gândea că nu Michael trebuia să-l salveze, ci invers. Poate că el era cel care trebuia să-l salveze pe

Michael, să fie în sfârșit tatăl pe care nu-l avusese niciodată. Avea șansa să-și recâștige fiul pe care îl pierduse și nici prin cap nu-i trecea să o piardă.

Stephen se gândi că va reuși să scape cumva.

Capitolul 45

Paul Busch alerga pe străzile Moscovei, singur și hăituit. Furia pe care o simțea față de trădarea lui Fetisov se putea compara doar cu teama că n-o mai revedea pe soția lui și pe cei doi copii vreodată. Ea îl rugase să nu plece și avusese dreptate.

Îi spusese de mai multe ori că într-o bună zi va intra singur într-o mare belea și că va fi ucis. Spera să-i poată demonstra contrariul. Nu suporta să-i dea dreptate, deși așa se întâmpla mereu. Și asta era unul dintre motivele pentru care o iubea. Îi plăcea să se trezească dimineața alături de ea. Îi plăcea faptul că face pe dura, dar că, de fapt, are un suflet bun și blând. Pe parcursul anilor petrecuți în cadrul poliției, soția lui nu-i pusese niciodată la îndoială devotamentul față de serviciu și nu își exprimase niciodată teama față de posibilele pericole pe care le presupunea contactul cu lumea interlopă. Odată cu pensionarea, ea se aștepta să înceteze să mai riște, numai că acest lucru se dovedise dificil de înfăptuit. Paul iubea palpitațiile, adrenalina și voia să facă dreptate.

Asta credea că face și acolo, în Rusia. Julian Zivera, omul pe care mulți îl credeau esența spiritualității umane, îl șantaja pe Michael cu viața tatălui său, pe care Michael nu-l cunoscuse niciodată. Ei bine, Michael era prietenul său cel mai bun.

iar Busch era cât se poate de hotărât să îl găsească și să îl aducă înapoi. Busch se descurca foarte bine în asemenea situații. Își dezvoltase această aptitudine cât timp lucrase ca detectiv. Îi plăcea vânătoarea. Însă rolurile se schimbaseră acum: el era cel urmărit, într-un oraș străin unde se vorbea o limbă atât de diferită de a lui. Și ura să fie el cel vânat.

Busch ieși din camionul militar rusesc, lăsându-l pe Nikolai cu gura căscată. Se aștepta să fie împușcat în spate în timp ce alerga, dar nu se întâmplase asta. Se străduise

să depisteze locul de unde se auzeau sirenele și îl găsi la doar două blocuri distanță de mașina din care tocmai coborâse. Mașinile de poliție erau adunate în jurul ambulanței care mai devreme ieșise de pe teritoriul Kremlinului.

Busch privea grupul de soldați care-i țineau la distanță pe curioși, în timp ce colegii lor înconjuraseră ambulanța în mijlocul străzii. Michael era încercuit de cel puțin cincizeci de oameni care stăteau la mai bine de șase metri distanță de el. Toți așteptau. Nimeni nu mișca. Apoi văzu un singur bărbat desprinzându-se de grup și apropiindu-se de Michael. Busch nu avea nicio îndoială cu privire la identitatea acelui bărbat. Îl văzuse de aproape. Deși nu făcuseră cunoștință, l-ar fi identificat oricând. Stătuseră la mai puțin de trei metri depărtare, față în față. Era același bărbat musculos, cu părul negru, ușor grizonant, pe care vântul nu reușise să i-l răvășească. Avea mânecile suflecate, purta două arme monstruoase și se îndrepta spre Michael. Brațele tatuete îl dăduseră de gol. El fusese bărbatul deghizat în medic. El era cel cu masca de gaze, care trăsese și spărsese geamul antiglonț din sala de operație plină de fum. Paul era sigur că rusul din fața lui voia să-l șteargă pe Michael de pe fața pământului.

Busch rămase în zonă, încercând să se amestece în grupul de curioși. Se temea pentru Michael; nu concepea să vadă cum este ucis, dar rămase totuși pironit locului. Nu putea auzi schimbul lor de replici și aproape că scoase un urlet când văzu că bărbatul își ridică brațul și-l lovește pe Michael. Busch era sigur că prietenul lui era pe punctul de a fi ucis, dar respiră ușurat când văzu că își pierduse doar cunoștința. Soldații îl urcară pe Michael în spatele unuia dintre camioane și porniră spre singurul loc la care se putea gândi Busch: Kremlin.

Rămase acolo până când mulțimea se împrășteie, apoi căzu pe trotuarul străzii Viskya. Era singur, pe cont propriu, și cel mai bun prieten al său era acum în pericol de a fi

omorât între zidurile secrete ale reședinței guvernului rus. Gândurile îndreptate spre salvarea tatălui lui Michael, spre găsirea lui Genevieve, spre siguranța cutiei – toate încetară să mai fie prioritare față de misiunea imposibilă pe care o avea acum de îndeplinit. Trebuia să se întoarcă în Kremlin și să-l salveze pe Michael; nu știa cum, dar trebuia să găsească o cale.

Capitolul 46

Michael se trezi într-o cameră întunecată. Singura sursă de lumină era un bec slab care atârna de tavan. Era agățat de un fir fără arcuri. Trăgea în piept mirosul morții amestecat cu cel de urină care ieșea din salteaua subțire și îi afecta simțurile. Camera avea cel puțin nouă metri pătrați, era construită din ziduri de piatră, cu o ușă strâmtă și descentrată în spate, cu o fereastră mică cu gratii care dădea în ceea ce-și imagina el că ar fi fost un hol unde se găseau camere asemănătoare.

În tavan erau agățate lanțuri ruginite, de fier, având la capăt cătușe desfăcute care păreau că așteaptă următoarea victimă. De perete era proptită o cruce din lemn, formată din două bârne motive care erau legate la mijloc cu o frânghie groasă. La capete se vedeau pete de sânge. Un craniu mare, de lemn, fixat de niște oseminte vechi de secole, era așezat în fața unui scaun.

Michael știa sigur unde se află – acest loc era foarte bine marcat pe harta lui Genevieve care dezvăluia subterana, dar nu avusese niciun motiv să-l caute. Se credea complet pierdut. Însă acest lucru era evident fals. Privi obiectele din jur și se gândi la toate atrocitățile la care fuseseră supuși atâția oameni. Multe dintre acestea fuseseră făcute doar de dragul celui care concepușe încăperea. Camera de tortură a lui Ivan cel Groaznic căpătase un statut mitic, însă lucrurile la care se uita Michael erau cât se poate de reale.

Durerea de cap îi era provocată în egală măsură de lovitura rusului și de faptul că fusese trădat cu atâta viclenie: cum de luase în seamă atât de târziu avertismentele, cum putuse să se încreadă în loialitatea lui Fetisov? Derulând din nou evenimentele în minte, se convingea tot mai mult că Fetisov fusese vinovatul. El era cel care o avea pe Genevieve. El îl trimisese pe Lexie în bazin pentru a găsi cutia aurită înaintea lor; Fetisov fusese cel care spusese în ce direcție urma să meargă ambulanța;

îi arătase lui Michael pe unde să o ia, cu toate că știa foarte bine că ambulanța era goală. Dumnezeu știe unde se afla Genevieve! Sau dacă mai era în viață.

Gândul la Susan îi șterse tot din minte. Dacă l-au prins pe el, probabil erau și pe urmele ei, iar gândul acesta era insuportabil. În mintea sa nu era nicio îndoială că, dacă cineva o răpise pe Genevieve, vor lua cu siguranță și cutia. Ce fel de salvare putea fi ascunsă într-un obiect atât de mic, încât să merite să comiți o crimă?

Se rugă ca, printr-un miracol, Susan să fi reușit să plece din Moscova, Busch să fie liber, iar Martin să fi folosit orice mijloc prin care să-i facă nevăzuți înainte să intervină forțele militare necruțătoare ale Rusiei. Dar șansele ca prietenii lui să scape erau foarte mici. Teamă și presimțirile îl terminau pe Michael. Susan era în pericol de moarte. Trebuia să iasă cumva de acolo, dar își dădea seama că era aproape imposibil. În primul rând știa că lucrurile puteau fi ascunse atât de bine în Kremlin, încât treceau și cinci sute de ani înainte să fie descoperite.

Auzi pașii cuiva apropiindu-se în hol. Michael se așeză înapoi pe pat. Avea dureri din cauza gâtului înțepenit. Își trecu palmele peste față și prin părul negru, ca și când acest gest îi putea limpezi mintea și i-ar putea veni o idee, dar nici vorbă de așa ceva.

Cineva încercă ușa celeulei, care se deschise pe jumătate. În prag se afla bărbatul care îl lovise și din cauza căruia își pierduse cunoștința: Raechen.

— Îți dai seama că mi-ai ucis fiul? spuse rusul înalt și întră în cameră.

Michael îl privea în strălucirea vagă a luminii difuze. În ochi i se putea citi o mâhnire adâncă, iar Michael știa că mai rău de-atât nu putea fi. O asemenea suferință te transformă într-un om disperat, necruțător, nemilos. Michael trecuse prin asta când soția sa, Mary, descoperise că este bolnavă. Ar fi făcut orice ca să o salveze.

— Nu înțeleg, murmură Michael ridicându-se.

— Are șase ani și e pe moarte. I-ai furat ultima speranță, singura șansă pe care o mai avea.

Michael îl privi pe rus plin de confuzie.

— Medicii pe care i-ați împușcat, cei pe care tu și prietenii tăi i-ați ucis atât de barbar, cu sânge rece, erau singurii care îl puteau salva. El este bucuria mea, e singurul lucru bun pe care îl văd în lumea asta și voi i-ați furat ultima șansă!

Suferința de pe chipul lui Raechen devenise aproape de nesuportat. Michael era copleșit de cuvintele lui. Vedeă înrâncenarea omului din fața lui, aceeași dorință care îl stăpânise și pe el când încerca să o salveze pe Mary.

— Îmi pare rău... N-am intenționat nicio clipă să-i fac rău fiului tău.

Raechen îl apucă pe Michael de beregată.

— Când i-ai omorât pe medicii ăia, mi-ai omorât fiul!

— N-am ucis pe nimeni, replică Michael abia respirând. Busch spusese că lucrurile o luaseră razna, dar nu pomenise nimic despre...

Raechen îi dădu un pumn în față, lăsându-l din nou la pământ. Michael știa că nu avea vreun sens să riposteze, fiindcă s-ar fi pus și mai mult în pericol. Raechen privi în jur.

— Încăperea asta ascunde povești îngrozitoare, care i-ar băga pe oameni în sperieți. M-am gândit să testez pe tine câteva dintre instrumentele lui Ivan, dar timpul meu este limitat și am o metodă mult mai bună decât să folosesc mașinăriile astea vechi de cinci sute de ani.

Rusul îl prinse pe Michael de braț și îl trase din celulă într-un hol lung de piatră. Podeaua cenușie cuirasată era acoperită de praf, dovadă că nimeni nu trecuse pe acolo recent. Holurile erau luminate de becuri improvizate, cu lumină intermitentă, aruncând umbre lugubre peste această lume uitată. În afară de două scaune de metal, o masă pe care se afla o ceașcă de cafea fierbinte și o sticlă de vodcă pe jumătate goală, nu mai era niciun semn de civilizație.

Raechen îl împinse pe Michael pe holul lung și întunecat, trecând pe lângă alte câteva celule, până când ajunseră la un lift cu ușile deschise. Doi paznici flancau ușa, ținând armele pe piept și privind drept înainte. Raechen nu spuse nimic, doar îl îmbrânci pe Michael în cabina liftului, după care apăsă un buton. Michael își țină capul în jos, însă memora tot ce vedea: lungimea holului unde se aflase celula, înălțimea paznicilor, armele pe care le aveau. Numerele etajelor liftului erau marcate în caractere rusești, opt la număr, toate indicând niveluri subterane, după cum își închipuia Michael. Urcară trei etaje și ieșiră într-un hol luminos, de un alb supărător, unde erau aliniate camere de conferință și birouri. Michael fu dus într-o încăpere plină de ecrane de monitorizare, computere și echipamente electronice. În afară de cele două gărzi care îi păzeau celula, nu mai văzuse pe nimeni.

Raechen îl aruncă pe un scaun cu spătar tare de lemn. Îi puse rapid cătușele și îl legă de brațele solide de stejar. Avea în față un televizor deschis pe un post care difuza imagini cu peisaje de iarnă. Raechen apăsă un buton și, deodată, pe ecran, apărură imagini ale măcelului: medici, bărbați și femei în halate albe și mănuși chirurgicale tremurau spasmodic, cu trupurile găurite de gloanțe. Deși caseta era fără sunet, Michael parcă le auzea țipetele. Mai era acolo un pistolar care se mișca rapid, sărind în lături la fiecare împușcătură. Lui Michael i se făcu rău. Stomacul i se întoarse pe dos la vederea uciderii acestor oameni nevinovați. Nu era nevoie să vadă chipul asasinului, știa deja cine era: Nikolai Fetisov.

— Ala nu sunt eu, spuse Michael.

Raechen păși în fața lui Michael și îi aruncă o privire rece, pătrunzătoare. Rusul clătină din cap și scoase un cuțit și o lanternă din buzunar.

— Da, poate nu ai apăsat tu pe trăgaci, dar asta nu înseamnă că nu ești vinovat.

— Nu înțelegi, spuse Michael.

— Înțeleg mai multe decât crezi.

Raechen apăsă pe alt buton, și imaginea de pe ecranul televizorului se schimbă brusc. Inima lui Michael stătu în loc văzând exteriorul Kremlinului. ZiL-ul negru era parcat acolo, cu motorul pornit, iar la volan era el însuși. Raechen puse pauză filmulețului.

— Cunosc prețul vieții și o să-ți demonstrez și cât de bine.

Raechen aprinse bricheta și o ținu sub lamă, trecând flacăra care pâlpâia de-a lungul metalului până se înroși. Se uită unul la celălalt. Michael încerca să descopere un strop de milă, un grăunte de compasiune, dar era în zadar. Acesta era un om fără speranță: toată afectivitatea lui fusese înlocuită de dorința de răzbunare.

— Vezi tu, omul vorbește când nu mai poate suporta, când nu mai poate îndura tortura, spuse Raechen fără pic de emoție în glas.

Din cauza căldurii, aerul din cameră părea că se mișcă.

— Dar unii bărbați, și cred că tu te numeri printre ei, pot suporta durerea fizică până la moarte.

Raechen băgă bricheta în buzunar. Ținu cuțitul cu lama lucioasă în fața ochilor lui Michael, prinse bine mânerul și i-l înfipse între coapse, la doar câțiva centimetri de vintre, ținându-l în scaunul de lemn. Michael nu se clinti, nici măcar nu clipi, ci doar continuă să-l fixeze pe Raechen.

Acesta îi ridică mână și îl strânse pe Michael puternic de antebraț. Mirosul de lemn ars se ridică în aer. Vălătuci fumurii pluteau în jur. Raechen apucă din nou mânerul cuțitului, scoțând lama fierbinte și incandescentă din scaun.

Continuă să se uite fix unul la celălalt. Michael luptă să rămână calm, ascunzându-și frica. Știa ce urma să se întâmple și încercă să se detașeze de moment.

Raechen aduse cuțitul la câțiva centimetri de brațul dezgolit al lui Michael, care simțea deja căldura lamei. Privirile le erau împietrite, niciunul din ei nu schiță un gest. Fără alte discuții, Raechen puse cuțitul pe brațul lui

Michael.

Acesta ignoră durerea, trimițând-o undeva foarte adânc în subconștient. Putea auzi sunetul pielii sale sfârâind și simțea carnea arzând, dar refuză să cedeze durerii provocate de bărbatul din fața sa.

Tot pe neașteptate, Raechen puse cuțitul deoparte.

— Dar tortura nu trebuie să fie întotdeauna fizică, spuse el, cu o urmă de accent rusesc în glas.

Puse cuțitul pe birou, luă un scaun și îl așeză exact în fața lui Michael. Scoase două perechi de cătușe și le agăță de brațele scaunului. Se întoarse la videoplayer și apăsă butonul PLAY. Peste imaginea ZiL-ului fu suprapusă o alta, care-i arse ochii lui Michael, provocându-i durere și groază. Era mult mai rău decât lama fierbinte, mai rău chiar și decât un briceag înfipt în inimă. Pe ecran văzu o imagine cu Susan care îi atingea obrazul în timp ce se aflau în mașină, chiar lângă Kremlin.

— Cei mai mulți nu înțeleg că aspectul cel mai important al torturii este intuiția durerii, impactul psihologic. Raechen arată spre scaunul dinaintea lui Michael. Ea stă în fața ta și te privește în ochi, iar eu îi tai degetele unul câte unul; îi auzi țipătul, iar eu îi tai și urechea; simt că-mi vei spune unde ai dus-o pe mama lui Julian Zivera și o să-mi mai spui și unde a ascuns Zivera harta cu subterana Kremlinului.

Imaginile se derulau în continuare. Ca o persoană care privește pe ascuns scene erotice, Michael privi cum el și Susan se uitau unul la celălalt; ea își ridicase mâna și voia să îl plesnească peste față. Cei doi oameni din fața lui se priveau cu pasiune, împărtășind un moment foarte intim, care culmină cu un sărut tandru. Michael își dădu seama în clipa aceea cât de îndrăgostit era de ea și cât de îndrăgostită era și ea de el; vedea asta clar acum, nu numai pe chipul său, ci și pe al ei. Filmulețul se încheie cu această imagine. Secvențele se derulau înapoi, ajungând la momentul în care Susan îi atingea obrazul, iar scena se relua.

Michael fu copleșit de un sentiment de vină. Oricât de mult și-ar fi dorit Susan să fie implicată în toată nebunia asta, el fusese cel care îi permisesese. Împotriva rațiunii sale, Michael o lăsase să se scufunde și să pătrundă în Liberia, unde fusese cât pe ce să își piardă viața. Acum, din cauza lui, oamenii aceștia erau pe urmele ei. La gândul ăsta, se simți de parcă i-ar fi semnat sentința la moarte. Și, colac peste pupăză, avea cu ea rucsacul în care era ascunsă cutia aurită.

— Vreau să știu unde a fost dusă Genevieve Zivera, spuse încet Raechen.

— Știi că o urmăream, știi că trebuia să fie în ambulanța aia. Nu știu unde se află acum. Cineva a luat-o.

— Cine? Raechen îl fixă cu privirea pe Michael. Michael se întoarse.

— De ce o vrei?

— Nu e evident? Raechen se așeză, privindu-l pe Michael în adâncul inimii. Ca să o ucid.

Michael îi întoarse privirea răpitorului său, fiind cuprins de îndoieli. Acest bărbat avea o cruzime senină, un calm care venea ori dintr-o încredere completă în abilitățile sale, ori din nebunie pură.

— Zivera e un prost ipocrit care se preface că e altruist și pios ca să-și ascundă sufletul întunecat și disperarea de a avea putere. O să-l fac pe Julian Zivera să sufere înzecit față de fiul meu. Nu voi avea pace până nu veți fi cu toții prinși și uciși.

— Și de ce nu îl prinzi direct pe Julian? Mama lui nu are nicio vină, ea nu trebuie să sufere.

— Nici fiul meu.

Cuvintele bărbatului și sentimentele lui erau foarte asemănătoare cu ceea ce simțise Michael când soția sa se îmbolnăvisese. Furia împotriva lui Dumnezeu și împotriva lumii, durerea din inima care se ofilea odată cu sănătatea persoanei iubite. Michael ar fi putut aproape să empatizeze cu Raechen, dacă acesta n-ar fi intenționat să o ucidă pe

Genevieve.

— Poate că nu știi unde a fost dusă, dar probabil că femeia ta știe.

Rusul tatuat se apropie din nou de consola video, apăsă un alt buton și pe fiecare televizor și monitor apăru imaginea lui Susan atingându-i obrazul lui Michael. Ecranele erau aliniate pe întregul perete, astfel încât să nu poată vedea altceva în afară de asta.

— N-ai s-o găsești niciodată, spuse Michael.

Raechen merse până la ușă, o deschise și se întoarse din nou spre Michael. Un zâmbet se ivi pe chipul său. Era un rânjet victorios.

— Am găsit-o deja, spuse Raechen și închise ușa după el.

Imediat după asta, mintea lui Michael începu să lucreze asiduu. Nu avea de gând să-și piardă timpul compătîmindu-se sau temându-se. Se gândea la un singur lucru: singura șansă de a o salva pe Susan era să scape de acolo.

Își privi cătușele, se întoarse în scaun și analiză camera, căutând soluții. Imaginile cu el și cu Susan rămaseră pe ecranele televizoarelor și ale calculatoarelor. Făcu tot posibilul să le evite; trebuia să se concentreze, nu putea permite sentimentelor să-i stea în cale.

Privi brațele scaunului de care era legat. Erau groase și grele. Nu era unul dintre acele scaune de proastă calitate, care se rup ușor și pe care le-ai putea găsi în orice magazin de antichități din Franța. Raechen nu era prost; știa foarte bine de ce îl legase pe Michael.

Însă nu-l cunoștea pe Michael.

Michael încercă să ajungă la buzunarul de la piept. Avea nevoie de ochelarii de soare, dar cătușele îi blocau mâinile.

Zgâlțâi scaunul în toate direcțiile și, în cele din urmă, căzu. Ateriză pe-o parte și se lovi la cap. Ignoră durerea și se balansă până când ajunse cu fața în jos. Spătarul scaunului de care fusese legat îi rămăsese lipit de spate. Își întinse corpul până când ochelarii de soare îi ieșiră din buzunarul de la piept și căzură înaintea lui. Își contorsionă

corpul și ridică ochelarii cu mâna stângă. Îi desfăcu și, cu mare grijă, înclină ramele pe podea, apăsând pe ele până când bucata care se fixa în jurul urechii drepte se detașă de lentile. Michael ridică cu atenție rama lungă de zece centimetri și lată de mai puțin de treizeci de milimetri. Era perfectă.

Își întinse mâna stângă, apăsând puternic cătușele de brațul scaunului. Mișcându-se extrem de încet, Michael îndreptă fâșia subțire de metal spre cătușe – degeaba. Cu toate că majoritatea cheilor erau universale, nu era la îndemâna oricui să descuie o astfel de încuietoare.

Michael încercă o altă metodă – manipulă acul mic de metal în deschizătura unde capătul dințat al broaștei permitea înserarea cheilor, blocând imediat cătușele. Fâșia subțire de metal pătrunse în gaura cheii. Cu o mișcare care presupunea dexteritate, Michael apăsă mai departe acul, insistând până auzi un clic. Încuietoarea se deschise, eliberându-i încheietura. Procedă la fel și cu cealaltă mână. Desfăcu rapid cătușele de celălalt scaun și le băgă în buzunar. Nu avea nevoie de ele pentru moment, dar i-ar fi părut rău să le lase acolo. Îndreptă scaunul și îl împinse în fața consolei principale. Apăsă întrerupătorul pe care îl folosisese și Raechen, iar succesiunea imaginilor se opri la una cu Susan. Michael nu se putu abține și o privi. Îi studie chipul. Parcă zâmbea cu totul. Îl străbătu un fior de căldură. Ținea la el.

Mai apăsă o dată. Brusc, pe ecrane erau proiectate diverse imagini ale Kremlinului, atât din interior, cât și din exterior. Biserici, birouri, palate și celule de închisoare. Michael privi grupurile de turiști care erau ghidate prin Arsenal; un alt grup putea fi văzut ieșind din Catedrala Adormirii Maicii Domnului. Imaginea de pe fiecare monitor era preluată din zece unghiuri. Acest lucru îi permise să vadă întregul complex. Etichetele rusești de sub fiecare monitor nu-i erau utile, însă nu-i luă mult timp să-și dea seama ce reprezenta fiecare.

Tot privind în jurul său, Michael își dădu seama că această încăpere fusese un punct de securitate. Cablul era asigurat doar prin VHS, nu se găseau acolo DVD-playere sau drivere. Iar computerele... ei bine, erau vechi de zece ani. Acesta nu era nicidecum punctul principal de securitate, nici măcar unul secundar. Era o încăpere în care, cu timpul, nu se mai investiseră bani.

Michael păși în spate și privi monitoarele. Cel din al doilea șir din centru stânga înfățișa imagini pline de viață; gardienii fugeau în toate direcțiile pentru a îndeplini ordinele date de undeva din afara camerei. Bărbați înarmați intrau în trei SUV-uri negre. În cele din urmă, bărbatul care dădea ordinele apăru pe ecran. Era Raechen. Minicaravana ieși din garaj și dispăru din imaginea monitorului. Michael se dădu mai în spate, încercând să lege toate aceste imagini. Căută cele trei mașini negre și le găsi în cele din urmă în monitorul cel mai de jos, ieșind pe aceeași poartă grea pe care o văzuse parțial în timp ce mersese cu ZiL-ul și accelerând în amiaza strălucitoare din Moscova.

Michael își îndreptă atenția spre dulapuri. Scotoci prin ele, dar nu găsi arme, ci doar cărți, hârtii și tabele în rusă, creioane, stilouri și casete. Dacă voia să o salveze pe Susan, avea clar nevoie de mai mult decât de niște rezerve de papetărie. Găsi o bobină mare de care era înfășurat un cablu electric. Erau deșirați deja cincisprezece metri din ea, așa că profită de ocazie și adăugă și cablul în arsenalul său.

Deschise încet ușa care dădea spre holul alb. Era o liniște încremenită – niciun semn că ar fi ceva în preajmă. Se aventură în hol și ajunsese la cea mai apropiată ușă. O deschise, dar dădu peste o cameră absolut goală, fără mobilă, ferestre sau covoare. Michael verifică toate cele opt camere. Toate erau la fel de pustii, cu excepția camerei de securitate din care tocmai ieșise.

Înaintă pe hol spre lift. Era singura cale de acces. În lipsa scărilor, acest etaj era cu adevărat periculos în cazul unui incendiu. Nu era cea mai bună decizie, dar apăsă butonul și

ajunse din nou în camera cu dispozitive video. Zgomotul provocat de mecanism se declanșă. Auzi apropierea cabinei și speră că nu atrăsese atenția asupra acestui etaj. Șuieratul porni, și ușa se deschise. Michael se uită în lift, asigurându-se că nu mai era nimeni. Sări de pe hol înăuntru; ținând ușa deschisă, apăsă butonul de la etajul superior, iar suspiciunile i se confirmară. Butonul nu se aprinse; etajele de sus erau blocate.

Acum înțelegea de ce nu fusese aruncat din nou în celulă. Raechen avea doar două variante la dispoziție: camera de tortură a lui Ivan sau gardienii înarmați.

Dmitri Grenceko se alăturase Armatei Roșii visând la acțiune și măceluri în Spetsnaz, forțele speciale ale Rusiei. Fiul unor fermieri din Kursk Oblast, Dmitri devenise major în timpul războiului din Afghanistan, pe vremea când Uniunea Sovietică era o putere de necontestat, când Armata Roșie împrăstia teroare printre dușmani. Se antrenase din greu la școala de lunetiști și la colegiul de război, visând să ajungă pe culmile elitei militare și să facă parte din marea armată care luptase cu Napoleon, care îl înfrânsese pe Hitler în cel de-al Doilea Război Mondial și îi zdrobise pe toți cotropitorii fără ezitare.

Acum se afla la treizeci de metri sub pământ, cu veșnica ceașcă de metal în care avea cafea cu vodcă, la o masă mică de lemn. Era un simplu gardian care păzea un prizonier singuratic american pe care-l chema Michael St. Cutărică. Visul lui Dmitri fusese distrus întocmai ca USSR după perestroika⁸ și uitat, așa cum se întâmplase cu cele douăzeci și șase de milioane de soldați în roșu care muriseră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acum nu făcea altceva decât să pălăvrăgească vrute și nevrute și să joace cărți cu colegul său, Pelio Kestovich, chiar dacă Dmitri își dorea din tot sufletul să lupte, să aibă șansa de a-

---

⁸ *Perestroika* – mișcare politică de reformare a Partidului Comunist din cadrul Uniunii Sovietice, în anii 80. (n. tr.)

și demonstra talentul și aptitudinile în confruntarea directă cu inamicul. Voia să onoreze astfel amintirea părinților săi și să folosească tot acel antrenament în slujba Mamei Rusii.

Nici el, nici Pelio nu înțeleseseră prea bine de ce fuseseră puși de pază în măruntaiele pământului și nu știau dacă era vreo pedeapsă sau pur și simplu ghinion. Brigada fusese desființată de ani buni și niciunul dintre ei nu fusese în ea vreodată. Auziseră zvonuri despre operațiunile lor – așa cum se obișnuia în toate departamentele din perioada comunistă – dar nu crezuseră în existența ei legendară până când nu li se ordonase să lucreze pentru Ilya Raechen – un bărbat cu o reputație care o întrecea pe cea a diavolului însuși.

Șuieratul liftului îl trezi pe Dmitri din reveria sa cu ochii deschiși și îi acapară complet atenția lui Pelio. Cei doi își ridicară armele, pregătiți să-și salute comandantul interimar. Luară poziția de dreptți și priviră ușile deschizându-se, amândoi pregătiți să-l impresioneze pe Raechen, care însă nu se afla înăuntru. De fapt, nu era nimeni înăuntru. În spatele ușilor era o cabină goală în mijlocul căreia se afla un singur scaun de lemn. Și, fără prea multă gălăgie, ușile se închiseră la loc. Liftul șuieră și dispăru. Cei doi gardieni se uitară unul la celălalt și, sincronizându-se aproape perfect, se așezară înapoi.

Dar șuieratul se auzi din nou. Cei doi săriră din scaune, luând iar poziția de dreptți, dar și acum cabina liftului se dovedi a fi la fel de goală ca mai devreme. De data asta, avură un schimb de priviri înainte ca ușa să se închidă. Zgomotul făcut de lift se stinse încet.

Amândoi se așezară, însă zgomotul liftului îi avertiză că acesta încă staționează. Se ridicară reticenți, iar cabina se deschise din nou. Amândoi zâmbiră, privind ușa închizându-se. De data aceasta însă, Dmitri nu se așeză. Se îndepărtă de camaradul său și se îndreptă spre liftul stricat, așteptându-i coborârea inevitabilă. Și, ca un ceas întors, șuieratul se auzi iar.

Ușile se deschiseră, iar Dmitri privi scaunul de lemn din mijlocul cabinei și i se păru că acesta era mult mai confortabil decât cel de metal pe care stătuse aproape opt ore. Își agăță arma pe umăr, intră în cabină și apucă scaunul.

Dmitri nu-l observă pe prizonier, pe Michael St. Cutărică, ascuns în colț, care aștepta să se năpustească asupra lui. Îi trecu lațul peste capul blond, tuns cu mașina, și îl strânse de gât, însă, în loc să apuce instinctiv sfoara ce-l sugruma, Dmitri își lovi atacatorul. Pumnii lui îl trântiră pe Michael de peretele liftului. Acesta ripostă, dându-i trei lovituri succesive care abia dacă îl tulburară pe soldat. Văzând cu cine are de-a face, Dmitri nu se obosi să-și folosească arma; știa că nu-i va lua decât câteva secunde până să-l bată măr. Îl lovi pe Michael cu pumnul în cap, lăsându-l la pământ, unde se chirci de durere, mișcându-și picioarele într-un mod necontrolat.

Dmitri își dădu seama că-l strânge ceva în jurul gâtului, în timp ce Michael aruncă scaunul de lemn afară din lift. Nu acordase importanță mișcării lui Michael, iar ușile liftului se închiseră și cabina își începu ascensiunea. Îl apucă pe Michael de gât, sperând ca respirația lui ce mirosea a varză stricată să-i paralizeze simțurile americanului. Își retrase mâna, pregătit să-l lovească pentru ultima dată. Se dădu mai în spate, gata să-și concentreze în pumni cele o sută opt kilograme. Deodată, fu smucit înapoi. Frânghia spânzurătorii se întinse la maximum, tăindu-i respirația.

Apoi lucrurile se derulară cu rapiditate. Firul fusese legat de scaunul pe care americanul îl scosese din cabină și, odată cu urcarea, se transformase într-o ancoră mortală. Forța de ridicare a liftului îl blocase și Dmitri își dădu seama că acesta avea să fie ultimul său gând, pe măsură ce frânghia se întindea tot mai mult, pătrunzându-i în piele. Brusc, fu smucit și trântit pe podeaua cabinei. Dmitri începu să se zbată și să țipe, dar liftul continua să urce. Fu strangulat violent și trântit de ușă, iar fața îi deveni stacojie.

Frânghia continua să-i pătrundă în piele, din ce în ce mai adânc. Se încheștă de aceasta cu toată puterea, dar degeaba. Liftul începu să geamă din cauza obstacolului; motorul blocat scoase fum, apoi mașinăria reveni la normal. Cu o plesnitură puternică, violentă, frânghia trecu prin gâtul lui Dmitri, apoi prin coloana vertebrală, separându-i capul de corp cu un pocnet grotesc.

Michael privi masacrul: bărbatul zăcea într-o baltă imensă de sânge, care continua să-i curgă din gât, iar corpul încă se mai mișca din reflex, convulsiv. Apucă repede arma gardianului din balta de sânge, o încărcă și apăsă butonul celui mai jos etaj. Ținu arma sus, cu degetul pe trăgaci. Știa exact unde se afla acum celălalt gardian, care văzuse începutul luptei lui Michael cu partenerul său și scaunul ciudat legat de sfoară.

Imediat ce liftul se deschise, presupunerile lui Michael se confirmară. El nu mai apucă să afle ce i se întâmplase partenerului său: fu împușcat în moalele capului.

Michael așeza scaunul între uși, blocându-le. Aruncă trupurile și capul într-o celulă goală, încercând să-și controleze starea de vomă – niciodată nu se simțea bine omorând pe cineva. Le luă puștile și pistoalele, aparatele radio și cheile și închise ușa. Se întoarse la lift, scoase mocheta pătată de sânge și folosi vodca și tricourile gardienilor pentru a șterge urmele lăsate pe pereții cabinei de lift.

Michael urcă două etaje și se întoarse în camera cu ecranele de monitorizare. Le privi, dar nici vorbă de SUV-uri.

Făcu inventarul rezervelor pe care le mai avea. Două pistoale încărcate, două clame mari, două puști. Un mănunchi de chei – în afara cheii de lift, care Dumnezeu știe ce secrete avea să scoată la iveală. Două aparate de radio nefolositoare, pentru că nu știa o boabă de rusă. Două cuțite, armele sale preferate, pentru că puteau fi folosite la mult mai multe lucruri, spre deosebire de o altă armă. Firul

electric, cinci hărți turistice ale Kremlinului și niște hârtie. Michael așeză cele două puști într-un dulap, îndreptă scaunul și se așeză. Prinse unul dintre pistoale la brâu, acoperindu-l cu cămașa. Îl luă și pe celălalt și se așeză. Prinse cătușele de brațele scaunului, apoi luă o bandă adezivă și o încolăci de câteva ori în jurul dinților încuietorii. Le încercă, asigurându-se că cele două inele se desfăceau fără să se prindă unul de celălalt.

Așteptă ca Raechen să se întoarcă cu Susan. Dar de data asta, el urma să fixeze condițiile revederii.

Capitolul 47

Susan ieși din liftul hotelului Național Royal Meridien și se grăbi pe hol spre apartamentul ei. Avea părul încă ud, strâns la spate într-o coadă de cal. Intră în living și-și turnă ceva de băut din bar. Își făcea griji pentru Michael. Nu o sunase încă să-i spună cum stăteau lucrurile. Tot ce știa era că Genevieve dispăruse, fiind răpită înainte ca Busch și Nikolai să o scoată din Kremlin. Se ruga ca Michael să fie bine și știa că, având în vedere experiența lui, se va descurca.

Scoase cutia din rucsac și o așeză pe masa de cafea. Era de neegalat. Aurul în care era suflată radia în jur, reflectând și accentuând lumina dimineții ce invadase camera de hotel. Și, în timp ce o admira, își dădu seama că acesta era prețul întoarcerii în siguranță a lui Stephen. Fusesse alături de ea ca un tată adevărat și în tot acel timp îndurase cu stoicism durerea, de unul singur. Nu o dezamăgise niciodată, iar ea nu avea de gând să îl lase să moară. Va avea grijă de cutie și nu o va pierde o clipă din ochi până când va fi sigur că Stephen avea să scape viu și nevătămat.

Se îndreptă spre ușa camerei, o încuie de două ori și merse la baie. Dădu drumul la duș, așeză cutia pe etajeră și o acoperi cu un prosop. Se dezbracă și rămase goală, așteptând să se încălzească apa. Își privi corpul în oglindă și văzu vânătăile și zgârieturile care îi acopereau pielea înainte fără cusur. Nu că ar fi crezut că e perfectă, dar niciodată nu se lovise atât de tare. Chiar și pe vremea când era doar o fetiță băiețoasă și se bătea pe terenul de joacă din Central Park, ea era cea care provoca sângerări și rareori cădea victimă. Se întoarse și își privi spatele. Cel mai greu îi fusese când o luase curentul în josul conductei și o azvârlise în grămada de trupuri și oase din spatele grilajului. Își desfăcu bandajul și își trecu degetele peste copcile zimțate, tresărind de durere. Deși făcuse pe dura când Michael o cususe – ce-i drept avusese o dexteritate de

chirurg -, operația fusese extrem de chinuitoare.

O dureau tot corpul, din cap până-n picioare, și știa că va fi și mai rău în următoarea dimineață. Intră sub duș și lăasă apa fierbinte să-i curgă peste părul negru și pe umeri. Era o senzație ciudată: pe de o parte îi relaxa câțiva mușchi, dar, în același timp, zgârieturile, rănile și mai ales copcile o înțepau.

Își dădu cu săpun și se gândi la ultimele zile. Nu mai întâlnise un bărbat ca Michael. Era atât de diferit de ceea ce căuta ea de obicei la un om! Era la polul opus față de fratele său. Deși nu se întâlniseră niciodată, simți că Michael și Peter s-ar fi apropiat imediat. Amândoi erau oameni buni, doar că aveau moduri diferite de a privi viața.

Apoi se gândi din nou la sărutul lui Michael, la buzele lui atingându-le pe-ale ei. Fuseseră delicați și atenți unul cu celălalt. Nu mai simțise o astfel de căldură în corp de când trăia Peter. Ideile sale preconcepute cu privire la Michael erau toate eronate, nici vorbă de egoism în purtarea sa.

Leși de sub duș și se înfășură într-un prosop mare. Dezveli cutia aurită și o privi din nou. Era una dintre cele mai frumoase obiecte de artă pe care le văzuse vreodată. Detaliile erau foarte vii: animale fugind în toate direcțiile, păsări zburând pe cer. Soarele din colțul stâng părea că strălucește cu adevărat. Cu toate astea, ideea că viața lui Stephen depindea de un simplu obiect o enerva. Cum e posibil ca un obiect să valoreze mai mult decât viața unui om? Nu putea înțelege cum cineva ar putea să nu considere viața cel mai de preț dintre daruri.

În viață sunt momente cruciale prin care trecem cu toții: o răscruce de drumuri, o epifanie, un punct în care scopurile trebuie evaluate și reînnoite. Privind cutia, Susan realizează că lucrurile care contaseră până atunci nu mai aveau aceeași valoare pentru ea. Dorise să-și construiască o carieră fără să se gândească unde va ajunge cu asta. Nu se gândea să renunțe la jobul ei, doar că pur și simplu nu mai era centrul existenței sale. Devenise asemenea unei

fortărețe, rezervându-și un loc unde putea să își ascundă sentimentele fără să fie nevoită să le înfrunte. Trăia optsprezece ore pe zi într-o realitate falsă în care nu trebuia să se confrunte cu propria viață. Era un loc în care se putea proteja de riscul de a-și deschide inima față de oricine. Nu-și ascunsese furia pe care o acumulase la moartea soțului ei și nu cruța pe nimeni care o provoca. Obiceiurile ei de băiețoi din copilărie ieșeau adesea la suprafață. O întrista faptul că numai în circumstanțe extreme își revenea și putea vedea lucrurile obiectiv.

Își petrecuse ultimul an gândindu-se la ea și la pierderea pe care o suferise. Peter dispăruse din viața sa. Trebuia să meargă mai departe și vedea în Michael o persoană de care se putea atașa. Asta nu însemna că îl părăsea pe Peter sau că îl iubea mai puțin, ci doar că era timpul să încheie perioada de doliu.

Se șterse și își trase pe ea o pereche de blugi și un hanorac. Îi plăceau la nebunie hainele lejere, dar își permitea rareori să le poarte. Se îmbrăca întotdeauna în costume și în rochii, în bluze și fuste mulate care îi cenzurau mișcărilor, viața și confortul.

Se așeză pe pat, ținând în mâini cutia.

Avertismentul lui Michael era clar; încă îl putea auzi: „Nu deschide cutia”. Privi obiectul și se gândi la ce se afla înăuntru. Știa că, deși comoara de aur valora o avere – dacă nu cumva era chiar neprețuită –, conținutul era, de fapt, obiectul dorinței lui Julian Zivera. O dorință care valora viața unui om. Și, cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că Zivera ar fi ucis pe oricine pentru a-și îndeplini dorințele.

În tot acest timp tentația plutea în aer. Era ca și când Michael o ademenise tocmai prin această cerere simplă. Ce putea fi atât de valoros într-o cutie de mărimea unui portîgaret? Ce secrete se ascundeau acolo? De ce Michael nu voia ca ea să le vadă? De ce fusese de acord să îi încredințeze cutia unei persoane atât de periculoase

precum Julian Zivera? Ce secret putea valora viața unui om?

Privi încuietoarea. Era doar o gaură de cheie cu creștături. Scormoni în geanta ei de voiaj și scoase de acolo o pilă de unghii. O inseră în încuietoare. Se potrivea perfect. Simțea cum împingea cilindrul simplu. Se gândi mai bine.

Puse pila pe pat.

Michael o rugase să nu deschidă cutia.

Însă curiozitatea îi chinuia mintea. Interdicția atât de ferm formulată de Michael era ca o chemare neîncetată. Ce secret pusese totul în mișcare, pe Michael și pe ea în această misiune? Ce secret fusese ascuns timp de cinci sute de ani? Fără îndoială, unul pe care o personalitate a istoriei, cum fusese Ivan cel Groaznic, îl considerase prea periculos pentru lume.

Privi încuietoarea și se întrebă dacă aceeași cumplită curiozitate *pe* care o simțea ea îl făcuse și pe Michael să se aventureze unde nu avea voie, spărgând încuietori ce ascundeau comori.

Simți că nu mai poate judeca logic, în ciuda educației primite. Era pe cale să ignore avertismentele. Era tentația, era chemarea necunoscutului – lucruri pe care nu avem voie să le vedem când suntem copii.

Dar rațiunea își spuse cuvântul. Avea puterea să reziste tentației; era un om în toată firea, cu capacitatea de a-și controla curiozitatea.

Continuă să se uite la cutia care fusese realizată cu mii de ani în urmă. Trecuse prin mâna regilor, reginelor și a țărilor, înainte de a fi pierdută timp de cinci sute de ani. O ridică, o cântări, admirându-i perfecțiunea și frumusețea. Era uimită de măiestria cu care fusese lucrată cu o eră înainte de apariția uneltelor moderne și a mașinilor.

Și, la fel cum ne convingem pe noi înșine că putem să depășim limita de viteză atunci când suntem în întârziere, că putem să mâncăm încă o bucată de plăcintă cu brânză, să ne luăm concediu medical ca să petrecem o zi perfectă

la plajă, Susan se decise. Consecințele par mereu mai mici în ipoteze decât în momentul în care devin realități, însă aceasta este o lecție rareori învățată. Este motivul pentru care oamenii continuă să primească amenzi când încalcă viteza legală, se îngrașă în timpul unei cure de slăbire sau se bronzază, motivând printr-o gripă absența de la serviciu.

Inseră pila de unghii în încuietoare și o întoarce. Întâmpină o mică rezistență, dar, într-o clipă, mecanismul cedă, producând un zgomot slab. Privi cutia. Nimeni nu avea să știe că făcuse asta. Împotriva oricărei rațiuni, într-un moment scurt de inconștientă, ridică ușor capacul. Lumina reflectată pe perete se înalță încet pe tavan.

Susan privi interiorul întunecat al cutiei. Nu-i luă mai mult de o clipă până când își dădu seama ce are în față.

Și începu să țipe.

Ușa sări din balamale. Camera fu cuprinsă într-un totu de haos. Dintr-odată, năvăliră înăuntru șase bărbați îmbrăcați în negru, cu arme Kalașnikov îndreptate spre ea. O cuprinse un amestec de teamă, confuzie și furie.

Închise cutia înainte să articuleze vreun cuvânt.

Liderul grupului o apucă de braț și o trase violent din pat. Îi smulse cutia din mâini. Nici nu apucă să se ridice, că bărbații o scoaseră din cameră imediat, cu forța.

Busch înconjură de două ori hotelul Royal Meridien, asigurându-se că poliția, armata sau vreun grup de asasini nu se află în zonă, așteptându-l. Era pe punctul de a intra ca să o caute pe Susan, însă se opri brusc la vederea celor trei Range Roveruri negre care parcaseră și din care ieșea un grup de soldați îmbrăcați în negru. Inima îi stătu din nou în loc și își ținu respirația în așteptarea inevitabilului. Și, în mai puțin de un minut, Susan era scoasă din clădire dând din mâini și din picioare. Pe cât de mică era, pe atât de tare țipa.

O aruncară în mașină, iar un soldat înarmat se așeză

lângă ea și închise portiera. Conducătorul grupului urcă în spatele SUV-ului și rămase cu ochii în patru; tot atunci coborî și Fetisov. Asculta ce-i spunea soldatul pe un ton alert și dădea din cap. În cele din urmă, Fetisov ridică palma stângă în aer. Soldatul căută în geanta laterală și scoase o cutie mică, de aur. Reflexia provocată de soarele dimineții explodează din casetă, orbindu-l vizibil pe Fetisov, pe chipul căruia apăru un zâmbet înfiorător. Luă geanta soldatului și puse cutia înăuntru.

Busch privea dintr-un unghi avantajos, pe partea cealaltă a străzii; Fetisov urcă în mașină, iar în urma lui porniră cele trei Range-Roveruri, formând un șir compact. Rămase acolo, cu capul învârtindu-se și cu inima bătând cu putere, în timp ce Susan și cutia dispărură în dimineața Moscovei.

Starea de îngrijorare și tensiunea pe care Busch le resimțea îi copleșeau simțurile. Abia putea să-și facă o idee despre ce se întâmplă în mintea sa. Totul ieșise prost, totul se transformase în haos. Totul era pierdut: Michael, Genevieve și acum Susan și cutia.

Încerca să-i explice lui Martin în timp ce mergeau cu mașina pe străzile Moscovei, într-un Jaguar negru. Martin stătea nemișcat și nu scotea o vorbă, iar în timp ce Busch îi detalia tot ce se întâmplase în ultimele trei ore, fața lui era imobilă, inexpressivă.

Se întoarseră la aeroportul privat din mahalalele Moscovei și pătrunseră într-un hangar. Patru bărbați îmbrăcați în costum se învârteau prin zonă; toți își îndreptară repede atenția către Martin, care tocmai ieșea din mașină. Busch nu conștientizase până atunci ce fel de om era de fapt Martin; era cel care dădea ordine fără măcar să fie nevoit să deschidă gura sau să explice ceva. Fiecare mișcare pe care o făcea era cât mai scurtă cu putință. Vorbea doar în propoziții scurte și concise și nu trăda niciun fel de emoție. Cravata îi era aranjată perfect, costumul părea abia scos din fabrică. Busch știa că acest om își ratase cariera – ar fi putut cu ușurință să execute

operațiunile de zi cu zi într-o firmă de avocatură; era totuși un om al acțiunii, un expert în situații de criză.

Cu toate că Martin lucra pentru Stephen Kelley și era la ordinele lui Susan, pentru acești patru bărbați, era Dumnezeu. Îl înconjurară imediat, iar el le dădu ordine în șoaptă. Chemă încă doi oameni care păzeau avionul companiei. Nu erau la fel de îngrijiți precum ceilalți. Erau mari și păreau grosolani. Aveau chipuri aspre, de slovaci. Martin băgă mâna în buzunar, scoase de acolo un fișic și îi dădu fiecăruia câte douăzeci de bancnote. Bărbații părăsiră repede hangarul, iar Martin își concentrează din nou atenția asupra lui Busch.

— Am cumpărat, la propriu, un pic de timp. Busch îi aruncă o privire plină de ironie.

— Din câte mi-ai spus, vor veni niște oameni după tine și vor căuta avionul cu care am ajuns aici. Toată lumea va ști că avionul nostru tocmai a ieșit din țară. Cel puțin asta vor afișa toate tablele de zbor.

— Cum așa?

— Totul are un preț pe lumea asta, mai ales în Rusia.

— Trebuie să aflu unde îl țin pe Michael, spuse Busch.

— Te rog să înțelegi. Fără supărare, prima și cea mai importantă grijă a mea este să-i găsesc pe Susan și pe Stephen. Martin se întoarse, îndreptându-se către o masă din mijlocul hangarului. Era plină de hârtii și de hărți. În ce direcție a fost dusă Susan?

Oricât de furios ar fi fost, Busch înțelese. Fiecare dintre ei avea un prieten care dispăruse. Prioritatea lui Martin era Susan.

— Suspectez că au părăsit țara, spuse Busch apropiindu-se de masă. Fetisov îi va da totul lui Zivera: cutia, pe Genevieve și pe Susan.

Martin caută harta.

— De unde știi? Nu au nevoie de Susan, poate au omorât-o deja, spuse el fără urmă de emoție.

— Mă îndoiesc. Dacă voiau s-o omoare, ar fi făcut-o la

hotel. De ce să se mai obosească să o răpească dacă nu e de niciun folos?

— Și ce ar putea însemna ea pentru ei? Întrebă Martin.

— Nu știu. Asigurări, presupun.

Busch se întoarce și privi avionul; plinul era făcut, dar nu avea nicio încărcătură.

— E posibil să fi vrut să plece de aici cât de repede posibil. Se poate să verificăm ce avioane au ieșit din țară?

— Nu e foarte ușor. Dacă au părăsit Rusia cu Fetisov, au folosit probabil o bază militară.

— Nu prea cred. Pe Susan nu au luat-o cu o mașină de armată, iar Rusia nu cred că le dă tuturor militarilor Range Roveruri de nouăzeci de mii de dolari.

Martin îi aruncă o privire lui Busch și în cele din urmă se întoarce din nou la oamenii săi.

— Jason!

Cel mai înalt dintre cei patru sări ca ars și așteptă ordinele. Martin scoase telefonul mobil și se îndreptă spre Busch.

— O să văd ce pot găsi. De ce nu mănânci ceva?

Busch urcă scările și intră în avion. Se trânti pe unul dintre fotoliile de piele și se gândi din nou la Michael. Avea atâtea probleme de înfruntat, încât era copleșit. Știa că nu pot fi rezolvate toate în același timp și că trebuiau luate pe rând. Busch avea două griji: Michael și cutia. Susan habar n-avea ce obiect se află în mâinile ei. De fapt, nici el nu știa prea bine. Avertismentul întunecat al lui Genevieve îl terifia. Fusese spus din inimă, pe un ton pe cât de amenințător, pe atât de evaziv. Nu mai era vreme pentru detalii, ea era răpită și se afla departe de el.

Fetisov îl luase pe Busch prin surprindere. Acesta era furios pe sine că fusese atât de naiv și practic îl privise pe general cum îi distruge încrederea cu atâta cruzime. Îl judecase absolut greșit pe rus, însă cel puțin avea o certitudine - Fetisov nu avea să rămână în Rusia mai mult decât trebuia. Era ocupat să îi dea lui Zivera tot ce

obținuse. Era doar o chestiune de timp până când Zivera avea să deschidă cutia și să scoată de acolo vreo ciudățenie care să distrugă lumea într-o clipă, fără să bănuiască cineva ce anume provocase cataclismul.

Cu toate că în trecut Busch fusese un polițist, îndemânat cu armele și descurcăreț în rezolvarea enigmelor, toate aceste calități nu aveau să-l ajute în salvarea lui Michael. Avea nevoie de un aliat, de cineva care să se priceapă la toate domeniile în care el nu se descurca.

Îi veni în minte o singură persoană.

Bărbatul la care se gândi era întruchiparea tuturor contradicțiilor: pios, și totuși înfiorător; propovăduia porunci pe care nu ar fi ezitat să le încalce. Nimeni nu era la fel de eficient sau de letal precum bărbatul pe care îl cunoștea drept Simon. Aptitudinile lui de luptă cu brațele erau umbrite doar de priceperea aproape perfectă la arme. Fusesse antrenat de armata italiană și făcuse lucruri la care Busch nici nu îndrăznise să se gândească vreodată.

Oricât de înfiorător și de impersonal era Simon, se împrietenise atât cu Michael, cât și cu Busch. Acesta din urmă îl simpatiză foarte mult, mai ales că-și petrecuse viața singur. Deși Simon își dedicase viața lui Dumnezeu, Busch știa că jurământul lui de credință era diferit față de al celorlalți preoți. Nu juca miercuri golf, nu se întâlnea cu familiile din parohie și nici nu ținea slujba duminică. Chemarea lui Simon era mult mai diferită; avea legătură cu circumstanțe în care să-și pună în valoare talentele. Și, drept rezultat, era cu adevărat singur.

Michael și Busch încercaseră cu disperare să păstreze legătura cu el, însă nu reușiseră decât foarte puțin. Încă de când se despărțiseră, cu ani în urmă, Simon fusese absorbit de un proiect ce-i solicita creativitatea. Simon îi ajutase pe cei doi să recupereze două chei de la un fabricant german din Berlin, când toți trei fuseseră pe punctul de a-și pierde viața. Dintre toți oamenii din lume, Simon era singura

persoană care ar fi putut să-l ajute să găsească o soluție pentru a-l salva pe Michael.

Busch trase de brațul fotoliului și ridică telefonul. Îl lăsa să sune de trei ori până îi răspunse o voce cu un accent ușor italian.

— Arhivele.

— Cu părintele Simon, vă rog.

— Îmi pare rău, răspunse bărbatul. E plecat într-o călătorie.

— Poate fi găsit? întrebă Busch.

— Momentan e în vacanță.

— La telefon e prietenul lui, Paul Busch, spuse el sperând că termenul „prieten” să deschidă câteva uși. Știți unde anume?

Simți ceva în vocea italianului.

— Cred că... Bărbatul făcu o pauză. Cred că a spus Moscova.

—

Capitolul 48

Trecuseră trei ore de agonie. Michael aștepta fără nicio speranță, privind ecranul video. Raechen probabil că ajunsese la Susan și îi punea în zadar întrebări despre lucruri pe care ea nu avea cum să le știe.

Dar chiar atunci văzu pe ecrane niște SUV-uri parcând. Raechen ieși din primul automobil. Michael urmări totul cu sufletul la gură, așteptând s-o vadă pe Susan. Din mașini ieșiră doar niște bărbați care plecară imediat. Michael nu știa dacă trebuia să se simtă ușurat sau disperat. Ea unde era? O găsisse Raechen, obținuse deja ce voia de la ea? se gândi să iasă de acolo, dar dacă Susan era captivă într-o altă zonă a Kremlinului? Nu avea nicio șansă să o găsească. Încercă să-și scoată din minte imaginile care îi apăreau în minte; refuză să creadă că fusese ucisă.

Apăsă pe telecomandă, iar pe monitor apărură scenele cu ei doi. Rămase pe scaun și își fixă cătușele în jurul încheieturilor de la mână. Privi multitudinea de imagini cu Susan. Cu cât o privea mai mult, cu atât se îndrăgostea mai tare de ea. Dacă ar avea puterea să o salveze, poate că ar fi capabil să-și vadă mai departe de viață.

În timp ce aștepta, i se părea că fiecare secundă trece la fel de încet ca o oră. Șuieratul liftului umplu holul pustiu. Deși era improbabil, spera că Raechen nu va coborî mai întâi la celule, unde i-ar fi găsit pe gardienii morți. Auzi ușile liftului deschizându-se, apoi pași care se apropiau.

Ușa se deschise – Raechen era singur. Michael aproape că putea să simtă furia de pe chipul bărbatului și se pregăti de luptă. Raechen intră, își aruncă pe masă jacheta și cele două pistoale cu tot cu tocuri. Se întoarse, se îndreptă spre Michael și îl privi.

Michael înțelese într-o clipă ce se întâmplase și zâmbi:

— Nu ai găsit-o, nu-i așa?

Raechen îi aruncă lui Michael o privire tăioasă.

— În locul tău n-aș zâmbi. Accentul rusesc, subtil al lui

Raechen fusese filtrat prin maxilarele încleștate. Ai impresia că e în siguranță? Cineva a ajuns la Royal Meridien înaintea mea. Ce păcat că s-a întâmplat așa! Probabil că eu aș fi lăsat-o în viață, dar bărbatul care a răpit-o nu va permite asta.

Ușurarea pe care o simțise Michael mai adineauri dispăru împreună cu fericirea din priviri.

— Lui Nikolai Fetisov nu-i place să-i lase pe oameni în viață. Bătăile inimii lui Michael aproape că încetară. El, Susan, tatăl său erau înconjurați din toate părțile de dușmani: Zivera, Raechen, Fetisov, toți își urmăreau scopul, iar moartea lor nu era decât un mijloc prin care să și-l atingă.

Michael își închipuiuse că fusese foarte șiret, crezând, în naivitatea lui, că o va putea salva pe Susan. În acel moment însă ea putea fi oriunde.

Raechen inspiră adânc și se rezemă de teighea.

— Dacă Fetisov a prins-o deja pe Genevieve, de ce ți-ar răpi prietena? Ce treabă are cu ea?

Michael știa că exista un singur motiv să se întâmple asta: un obiect ascuns în rucsacul pe care i-l dăduse.

— Nu trebuia doar să o salvezi pe mama lui Zivera, nu-i așa? Ce altceva mai făceai? Ce furai, domnule St. Pierre?

Michael nu-și putu ascunde șocul; fu surprins că Raechen știa cine era, dar, mai rău de-atât, cu ce se ocupa.

— Fii serios, doar nu credeaai că Rusia nu are resursele ei! M-ai urmărit din orașul tău natal, același oraș de unde am răpit-o pe mama lui Zivera!

Michael nu-și mai putea ascunde furia.

— Ea e... prietena ta, nu-i așa? Dar n-ai venit în Rusia doar pentru ea, nu?

Michael nu spuse nimic, luptând să-și suprime furia, pândind momentul oportun să acționeze.

Raechen se întoarse cu spatele la Michael, îndreptându-se spre cealaltă parte a camerei. Michael își desfăcu repede cătușele, puse mâna pe pistolul de sub tricou și-l îndreptă

către Raechen.

— Întoarce-te, spuse Michael.

Raechen se opri din mers și se întoarse ușor. Văzu arma, apoi îl privi pe bărbat de parcă ar fi fost un copil, fără vreo urmă de teamă.

— Ce ai de gând să faci cu aia?

Raechen privi teigheaua din partea cealaltă a încăperii; armele sale se aflau la șase metri distanță de el. Se apropie de Michael.

— Dacă ai de gând să mă împuști, îți sugerez să o faci înainte să-ți smulg arma din mâini.

Raechen înaintă din ce în ce mai mult spre Michael.

Michael văzu cum se apropie: erau la șase metri, apoi la patru metri și jumătate distanță... Trebuia să iasă de aici cât mai repede posibil dacă voia să aibă vreo șansă să le salveze pe Susan și pe Genevieve. Decise să nu mai piardă timpul.

Raechen se afla acum la trei metri de Michael; își mări pasul.

Dar Michael trase. Glonțul pătrunse în coapsa dreaptă, trecând apoi prin întăritura peretelui. Un mic cerc de carne și sânge se formă în jurul glonțului.

Raechen căzu pe podea cu o bufnitură. Michael sări de pe scaun, păstrându-și arma la îndemână în timp ce scoase o pereche de cătușe și i le puse lui Raechen. Se lăsă pe vine și goli buzunarele rusului, scoțând de acolo telefonul mobil, cheile și banii. Rupse pantalonul bărbatului în jurul rănii. Glonțul pătrunsese adânc, trecuse pe lângă arteră și îi ajunsese în partea cărnăasă a coapsei. Michael se ridică, apucă jacheta lui Raechen de pe teighea și o înfășură în jurul piciorului acestuia. Se ridică și ținu în continuare arma îndreptată spre capul bărbatului.

— Haide, trage! spuse Raechen.

— Nu, mersi. Nu vreau să te am pe conștiință.

— Nu-mi vorbi mie despre conștiință, hoții nu au așa ceva.

— Dar tu ai, nu-i așa? Nu începe cu asta, nu încerca să-ți justifici acțiunile pe motiv că vrei binele țării tale.

Raechen râse:

— Țara mea? M-am retras în statul Virginia acum cinci ani. Raechen făcu o pauză, privind în depărtare. Fiul meu are șase ani. A trecut prin mai multă durere în scurta lui viață decât o persoană normală în toată viața. Mi-am petrecut fiecare moment cutreierând lumea în căutarea unui leac. Nu ai nici cea mai vagă idee cum e ca un om drag să fie pe moarte.

Cu toate că Michael cunoștea acel tip de durere și înțelegea foarte bine totul, nu spuse nimic.

— Mărețul guvern, doctorii lui geniali mi-au dat speranță pentru fiul meu. Mi-au ordonat să o răpesc pe mama lui Julian Zivera, să le-o aduc, iar ei îmi vor salva fiul. Tăcu pentru un moment. Era în joc viața fiului meu. Puțin îmi pasă de Rusia, de America sau de orice alt loc de pe lume. Singurele lucruri care mă interesau erau băiatul meu și sănătatea lui. Nu am reușit să-l salvez.

— Chiar ai crezut că îl vor vindeca? Raechen se uită direct la Michael.

— Când suntem față în față cu moartea, tindem să ne legăm și de cea mai mică rază de speranță, oricât de nesemnificativă ar fi.

Cuvintele sunau atât de cunoscut pentru Michael. Privind în jos, la acest bărbat, se vedea pe sine. Probabil că îl înțelegea pe Raechen mai bine decât oricine. Când Mary se îmbolnăvisese, el ar fi făcut orice ca să o salveze, iar omul din fața lui făcea exact același lucru.

— Cum îl cheamă pe fiul tău?

— Serghei.

Michael regretă imediat că pusese această întrebare; îl umanizase pe Raechen. Niciodată nu te gândești că un criminal poate fi om, însă este, în esență. Toți sunt copiii cuiva, părinții cuiva. Toți sunt văzuți cu alți ochi de către oamenii pe care îi iubesc. Michael empatiza cu el și-i intuia

agonia. Nu-l vedea ca pe un bărbat în stare să-l tortureze sau ca pe un criminal, ci ca pe un tată care încearcă să-și salveze copilul.

Medicii ruși se jucaseră cu sentimentele lui Raechen; găsiseră motivația cea mai bună. Oricât de loial ai fi față de țara ta, iubirea e mult mai importantă. Nimic nu ne poate ține departe de cei pe care îi iubim. Acești medici și Julian Zivera erau cât se poate de răi, manipulându-i emoțional pe ceilalți pentru a-și satisface lăcomia malefică.

Fiul lui Raechen nu avusese niciodată cu adevărat vreo șansă.

— Numele tatălui meu este Stephen și îl cunosc doar de câteva zile. Acum este răpit și va fi eliberat doar prin răscumpărare, fără să bănuiască o clipă că îl vor ucide chiar dacă o voi salva pe mama lui Zivera.

— Nu ai fost angajat s-o răpești numai pe ea, nu-i așa? De-asta au luat-o pe femeia tânără.

Gândurile lui Michael se îndreptară din nou către Susan; nu erau în pericol de moarte doar tatăl său și Genevieve, ci și ea. Trei vieți depindeau de el.

— Ce are ea și vor ei? Ce ai furat? Întrebă Raechen.

Michael îi dăduse deja mai multe informații decât trebuia și nu mai spuse nimic.

Chipul lui Raechen se îmblânzi.

— Trebuie să-ți spun. Acum douăzeci de ani, te-aș fi spânzurat de picioare și ți-aș fi ciuruit corpul doar ca să privesc sângele curgând din rănilor tale până când mi-ai fi răspuns la întrebări. Dar asta se întâmpla în vechea Rusie și, sincer să fiu, nu-mi pasă ce altceva mai căutai. Fiul meu e ca și mort. Încă nu a murit cu adevărat, însă ultima lui speranță i-a fost furată.

— Amândoi am fost folosiți. Am fost manipulați. Medicii ăștia - îmi pare rău că sunt morți - te-ar fi trădat în final la fel cum Julian Zivera și Nikolai Fetisov m-au trădat pe mine. E groaznic să dai speranțe false.

Pe Michael îl înfuria foarte tare faptul că existau oameni

care credeau că lumea e făcută doar pentru a-i ajuta pe ei să-și atingă scopurile. Mult prea des cei puternici manipulau emoțiile și dorințele celor mai slabi pentru realizarea propriilor meschinării. Era vorba fie de magnați ai industriei ce profitau de lăcomia oamenilor și de setea lor de înavuțire, fie de preoți și evangheliști care puneau în vânzare mântuirea, fie de medici ariviști care promiteau leacuri miraculoase și prelungirea vieții, fie, în cel mai rău caz de cei care manipulau practic slăbiciunea sufletului uman.

— Fiul meu va muri în curând și va ajunge într-un loc mai bun, spuse Raechen în timp ce stătea pe podea, cu cătușele puse, rănit și sângerând.

Michael putea vedea în privirile bărbatului din fața sa că renunțase să mai spere că-și va salva fiul. Deși Raechen îl bătuse pe Michael, deși voia să-i tortureze pe el și pe Susan, Michael simțea o simpatie puternică pentru acest bărbat. Pentru fiul său. Pentru cruzimea sorții și pentru nenorocirile provocate unei familii.

— Îmi pare rău. Michael tăcu pentru un moment, văzând durerea lui Raechen, durerea pierderii, cea a senzației de neputință de a-l ajuta pe cel pe care îl iubești. O durere pe care o cunoștea prea bine și prin care nu era pregătit să treacă din nou. Dacă Michael avea vreo șansă să-și salveze tatăl și să o găsească pe Susan, trebuia să iasă de aici.

Michael se aplecă în liniște și îi puse căluș lui Raechen. Regretă că trebuia să facă asta. Îi legă picioarele rusului cu un cablu și îi prinse mâinile de piciorul biroului solid pe care se aflau monitoarele. Verifică ceasul lui Raechen; era trecut de ora trei, tururile ghidate se încheiau la ora cinci. Erau singura speranță de scăpare pentru Michael.

Se întoarse spre Raechen.

— Îmi pare foarte rău pentru tine... și pentru fiul tău. Ieși din cameră.

Michael urcă cu liftul șase etaje până ajunse la suprafață. Avea o armă pregătită și încă una la spate. Imediat cum

ușile se deschiseră, fu întâmpinat de picturi abstracte rusești ce împodobeau interiorul unui hol lung – o lume modernă lipită peste zidurile altei lumi vechi. Se afla într-una dintre numeroasele clădiri noi ale Kremlinului – Palatul Congresului, fosta scenă a retoricii comuniste. Bineînțeles, strigătele ieșeau acum din gâturile vedetelor rock și ale cântăreților de operă. Însă în ziua aceea nu erau spectacole, doar grupuri de turiști și gardieni. Michael își acoperi arma de la brâu cu jacheta. Scoase o hartă turistică din buzunar, își îngropă fața în ea și ieși din lift. Se învârtteau tot felul de oameni pe acolo. În timp ce majoritatea turiștilor priveau în jur, șușotind între ei, alții ascultau discursurile ghizilor. Scoase mobilul lui Raechen și încercă să-l contacteze pe Busch. Sună de patru ori, după care intră căsuța vocală.

— Paul, sper din tot sufletul că ești bine. Eu sunt în centrul Kremlinului, în Palatul Congresului. O să încerc să scap cu unul dintre grupurile de turiști. Fetisov a răpit-o pe Susan...

Doi gardieni care patrulau dădură colțul și îl observară pe Michael. Acesta închise telefonul, le zâmbi și alergă spre un grup de vreo cincizeci de turiști pe care îi ajunse din urmă. În vestibul erau adunați mulți europeni, iar între pereții cavernoși răsunau fel de fel de limbi. Michael se îndreptă către un alt grup format din opt cupluri și două femei – britanici și americani – care discutau cu toții despre locul în care vor lua masa. Erau conduși de o femeie-ghid care vorbea în engleză, trădând un accent rusesc grosolan. Michael se pierdu în mulțime și așteptă ca grupul să se pună din nou în mișcare.

Folosiră lifturile până la nivelul solului și ieșiră din Palatul Congresului în soarele după-amiezii târzii. Era prima dată când Michael vedea lumina zilei de la ora de vârf din trafic și, deși îl orbea, se bucură de ea și speră să-i simtă căldura și de cealaltă parte a zidului Kremlinului.

Grupul o luă de-a lungul trotuarului larg, trecând de

Arsenal, vizavi de zona Kremlinului, și se îndreptă spre curtea bisericilor. Michael nu apreciasse frumusețea lor atunci când făcuse turul împreună cu Susan și Nikolai. Domurile aurii străluceau în lumina puternică a zilei, creând o explozie de culori și de modele unice, pe care doar aici le puteai afla. Nicăieri în lume nu se mai găseau unele asemănătoare. Frumusețea lor nu îl impresionase când privise pentru prima dată priveliștea mirifică, însă acum i se părea cu adevărat grandioasă. Când era urmărit, simțurile, memoria și gândurile lui Michael deveneau mai intense. Își putea aminti cu lux de amănunte fiecare misiune pe care o avusese, fiecare moment când scăpase dintr-o situație dificilă și nu-și dorea, ca atunci, să înmulțească acel gen de amintiri.

Grupul se afla la jumătatea curții când alarmele începură să țiui, tare și ascuțit. Se speriară cu toții. Gardienii și personalul armatei își făcură apariția la toate ieșirile. O sută de oameni se iviră din toate părțile, de parcă se aflaseră acolo tocmai în așteptarea acestui moment.

Michael nu avea nicio îndoială că el era cauza dezordinii. Se mișcă nonșalant spre mijlocul grupului. Se prefăcu surprins de ceea ce se întâmpla în jurul lui, însă nu era nevoie să-și mascheze și frica. Mulțimea încremeni; oamenii sperau ca nu cumva panica să-i stârnească pe gardieni împotriva lor.

Soldații țipau unii la alții, îndreptându-se spre Palatul Congresului. Michael îl auzi pe unul dintre studenți traducând strigătele unui soldat care alerga.

— Caută un bărbat foarte periculos. Înalt, brunet. La dracu'! spuse studentul privind în jur, la grupul numeros, asta înseamnă că poate fi oricare dintre noi.

Câtorva li se păru o glumă amuzantă, dar studenții mai înaintați în vârstă nu aveau aceeași atitudine, fiindcă nu puteau ignora senzația de frică și de oprimare care pusese stăpânire pe complex cu câteva clipe în urmă.

Michael nu avea să mai iasă acum pe ușa din față sau pe

oricare altă uşă. Gardienii aveau să verifice pe toată lumea, căutându-l pe americanul cu părul negru şi des. Michael nu avea cum să scape şi, dacă era prins, consecinţele s-ar fi răsfrânt nu numai asupra lui, ci şi asupra tatălui său, care avea să fie ucis. Aceeaşi soartă urma să o aibă şi Susan.

Michael ştia că există o singură scăpare: locul de unde ieşise. El şi Busch stabiliseră că, în cazul în care ceva o să meargă prost, vor ieşi prin subterana Kremlinului. Dar, ca să ajungă acolo, Michael trebuia să se separe de grup şi să străbată singur zona de şaptezeci de acri spre Arsenal, apoi să ajungă la singurul lift care urma să-l ducă spre laboratorul medical şi la intrarea în cavernă. Dar, după cum ştia prea bine, Arsenalul era centrul operaţiunilor desfăşurate pentru Regimentul Prezidenţial, pentru Armata Kremlinului, o grupare alcătuită din trupele de elită ale Rusiei, comandată de generali antrenaţi ca în trecut. Pentru a scăpa, Michael trebuia să intre în biroul lor particular, un adevărat cuib de viespi.

Dacă va putea să ajungă la lift, apoi până la cabinetul medical, gardienii nu vor avea cum să-l urmărească prin vechile tuneluri şi caverne. Probabil că nici nu ştiau de existenţa lor. Michael reţinuse drumurile care duceau spre ieşire. Arhitectura labirintică ar fi fost un avantaj pentru el şi un dezavantaj pentru urmăritori. Dar trebuia mai întâi să ajungă acolo.

Interveniră şi alţi gardieni. Toţi erau înarmaţi până în dinţi, căutând cu furie persoana care le profanase sediul. Serviciul Secret al Uniunii Sovietice şi Poliţia Capitolului acţionau cu hotărâre şi cu brutalitate când cineva pătrundea acolo fără permisiune, iar Michael fusese martor la toate acestea. Dacă li se oferea ocazia, soldaţii ar fi împuşcat mortal pe oricine.

Michael ştiu că nu putea să alerge până acolo; ar fi fost o ţintă sigură şi ar fi fost omorât înainte de a face cincisprezece metri. Avea nevoie de o acoperire.

Apoi, pe neaşteptate, o mică explozie răsună dintre

pereții Kremlinului și un fum negru se ridică până în depărtare. Frica se transformă în panică. Ghidul era o femeie tânără, în mod evident incapabilă să ajute într-o astfel de situație. Se pierdu în propria isterie, luând-o la fugă, fără să-i pese de turiștii de care era responsabilă.

Michael privi în jur. Explozia nu fusese o coincidență. Luă telefonul mobil și se prefăcu că sună pe cineva. Câțiva englezi își întoarseră privirea spre el. Michael dădu din cap, întorcându-se cu spatele la grup.

— OK, spuse el, deși nu se afla nimeni la celălalt capăt al firului. Știu unde se află asta. Și închise telefonul. Ascultați-mă, spuse el revenind la grupul compact. Trebuie să ajungem într-un loc sigur. Propun să ieșim de aici.

Toți se uitară la Michael, pe care nu-l cunoșteau.

— Soția mea mi-a spus că Palatul Congresului este încă deschis. Putem aștepta aici sau acolo.

Continuă cu toții să-l privească de parcă ar fi fost nebun.

— Alegeți, spuse el.

Se întoarse și începu să meargă.

Turiștii se uitau unul la celălalt în căutarea unui lider. Aveau nevoie de cineva care să le ofere o soluție alternativă, însă nimeni nu se îngrămădea. Michael își continuă drumul și, de parcă toți ar fi răspuns aceleiași comenzi, îl urmară. Erau douăzeci de persoane, englezi și americani. Michael se întoarse și, văzând cum se apropie, își încetini pasul. Se amestecă printre ei, apoi se îndreptară cu toții spre Palatul Congresului. Se afla la aproape două sute de metri distanță, chiar vizavi de Arsenal.

Gardienii erau frenetici acum. Alergau câte douăzeci spre punctul de unde se ridica fumul negru, în timp ce alții îl căutau în continuare pe bărbatul cu părul negru.

Toți membrii grupului condus de Michael trecură de Școala Militară Executivă Centrală, de clădirea Senatului, apoi de-a lungul unei curți mai mari, fără a face vreun zgomot. Teamă li se citea în priviri. Michael privea înainte.

Acum conducea un grup de turiști care îl proteja, fără ca ei să fie conștienți de asta. Fumul continua să se ridice în direcția zidului estic, undeva în afara Turnului Spaskaya. Michael își dădu seama că este ajutat, putea recunoaște cu ușurință acest gen de situație. Busch se afla undeva în zonă, însă, privind mai atent, nu văzu pe nimeni cunoscut.

În curând ajunseră cu toții în piața Senatului; cei doi gardieni din Palatul Congresului, cei care îl văzuseră că vorbea la telefon, erau acolo. Își amintiră de el și se îndreptară fix în direcția lui Michael.

— *Ostanovka!* spuse gardianul principal. Toți se opriră în același timp.

Ambii gardieni își ridicară puștile pentru a-și sublinia cuvintele.

— Stați! repetă gardianul în engleză.

Întregul grup de douăzeci de persoane fu paralizat. Toți, mai puțin Michael. Ochii săi se mișcau în sus și-n jos, căutând o ieșire. Dar nu avea pe unde să scape. Nu putea să riște ca gărzile să deschidă focul, cu siguranță unul dintre turiști avea să fie lovit. Michael se întoarse cu fața la grup.

— Îndepărtați-vă de mine cât de mult puteți.

Michael se afla cu spatele la gardieni, care erau la doar optsprezece metri depărtare. Își ridică brațele pe jumătate. Cei doi rămaseră concentrați pe el, în timp ce turiștii ieșiseră din unghiul lor vizual, lăsându-l pe Michael singur în piața Senatului, care era goală acum, cu clădirile vechi și îngălbenite care îl priveau de sus, de parcă l-ar fi sfidat.

Michael nu-și permitea să fie din nou capturat. Și părea că norocul i se cam terminase; nu mai avea nicio cale de scăpare. Iar de data asta nu ar mai fi vorba doar de Raechen, ci de întregul guvern rus care ar fi venit după el pentru că îi ucisese medicii, pentru că îi jefuise tezaurul, pentru că bombardase Kremlinul. Gardianul care conducea își scoase stația de emisie-recepție și vorbi. Michael își dădu seama că nu mai avea timp de gândire. Trebuia doar să

acționeze.

Și o rupse la fugă, mai repede decât o făcuse vreodată în viața lui.

Spatele i se încordă; era o țintă și aștepta să fie pus la pământ de o rafală de gloanțe.

Gardianul lăsa să-i cadă stația; amândoi își ridicară puștile și începură să tragă.

Michael nu avea nevoie de vreun traducător pentru a afla ce își spuneau unul celuilalt. Fugi mai tare.

Cele două gărzi se uitau una la cealaltă. Trebuia să hotărască ce vor face, nu primiseră niciun fel de ordin. Își fixară degetele pe trăgacele puștilor Kalashnikov, le ridicară în același timp și fiecare îl ochi pe Michael.

El simți cum îi luau foc tălpile, cum plămânii erau gata-gata să explodeze. Arsenalul era acum la șase metri distanță. Poate reușea. Însă simțea cum spatele i se răcește tot mai tare. Știa că avea să se întâmple ceva.

Urmară două împușcături. La distanță foarte mică una de cealaltă, ecoul lor răsună printre clădiri. Michael tresări și se împiedică, dar nu căzu. Se opri brusc. Își verifică trupul cu mâinile, căutând sângele, gândindu-se că nervii îi suprimaseră durerea, dar nu găsi nicio rană. Întorcându-se, văzu două trupuri pe jos: cei doi gardieni ruși zăceau în curte, cu puștile alături. Muriseră înainte să se prăbușească la pământ. Fiecare primise un glonț direct în cap. Michael încercă să-și dea seama de unde se trăsesese, dar nu văzu nimic.

Se dezmetici și se întoarse în piața Senatului. Era acolo. Îl aștepta cu pistoalele pregătite. Avea un metru nouăzeci și păr negru, iar fața îi era acoperită cu o barbă neagră și groasă. Aproape că dădea impresia de cerșetor. Își lăsase părul să crească cu patru luni în urmă când Michael îl văzuse ultima dată; acum pletele îi ajungeau până la umeri. Dar faptul că-și lăsase părul lung nu însemna că nu se mai preocupase de condiția fizică. Era solid și în formă, iar hainele îi veneau largi pe corpul bine lucrat. Simon nu purta

tunica preoțească, alegând în schimb o pereche de pantaloni negri și un hanorac albastru-închis cu inscripția Oxford University.

— Frumoasă ținută, spuse Michael, îndepărtându-se subit cu Simon spre porțile principale.

— Mă face să arăt ca un student, nu crezi? spuse el, accentul italian simțindu-i-se în glas. Simon îi dădu o șapcă de baseball lui Michael.

— Pune-o pe cap.

— Nu ești cam bătrân cu vreo douăzeci de ani pentru colegiu? întrebă Michael punându-și șapca pe cap și dându-și părul peste ureche. Ai făcut treabă bună cu fumigena.

— Din câte-mi amintesc, îți plăcea foarte mult să crezi diversiuni. Scuze că am întârziat.

Dădură colțul și nimeriră în mijlocul unei mulțimi de turiști panicați, care se îmbrânceau, disperați să scape din situația aceea periculoasă, pe care habar nu avea ce anume o provocase.

— De când ești aici?

— De câteva ore. M-am gândit că o să apari în cele din urmă.

— Ești norocos că nu te-au prins, îmbrăcat așa. Simon își mângâie barba.

— Nu-i chiar așa rău. E alegerea mea să trăiesc periculos. Michael zâmbi și, alături de Simon, se strecură printre turiști. Simon se aplecă și îi dădu un pistol pe furiș.

— Armă?

— Știi că urăsc chestiile astea, spuse Michael refuzând arma printr-un gest cu mâna.

— Atitudinea asta trebuie să o aibă doar cei care își permit luxul de a nu se afla în situații de viață și de moarte.

Michael își ridică puțin bluza și scoase la iveală pistoalele.

— Poate le și folosești data viitoare, spuse Simon continuându-și drumul prin mulțime și pierzându-se în marea de oameni.

— Dintre toate locurile de unde puteai să furi, Michael...

— La ce te referi?

— Sunt surprins că nu ai ales Casa Albă.

Deși trecuseră mai multe luni de când nu se mai întâlniseră, Michael nu fusese niciodată mai fericit să-l vadă ca acum.

În toată confuzia aceea, mulțimile de turiști umpleau piața încercând să iasă prin intrarea principală de pe Podul Troitsky. Câțiva gardieni și administratori ai Kremlinului dădeau ordine în diverse limbi, anunțând că toată lumea va fi percheziționată. Precizară că asta avea să dureze ceva timp, dar eforturile lor erau zadarnice din cauza țițetelor și a gălăgiei. Michael și Simon își făcură loc printre aceștia și trecură de partea mulțimii, care ajunsese la o sută de persoane, strânse grămadă, din fericire, chiar lângă aleea acoperită ce ducea la Arsenal. La intrare se aflau trei gardieni în uniformă, cu armele pe poziție de tragere, ca un fel de avertisment pentru naivi.

— Vreo idee? întrebă Michael apropiindu-se puțin de Simon, încercând să se facă auzit în gălăgia creată de turiștii panicați.

Simon dădu din cap și pătrunse în mulțimea care făcea valuri. Michael mergea după el, trecând prin cinci rânduri de oameni. Toți se împingeau și se agitau, voci nerăbdătoare și nervoase răsunau în toate limbile, de parcă ceva teribil urma să se întâmple. Toate privirile erau îndreptate către ieșire, către gardienii de la poarta principală care luau fiecare persoană în parte, studiindu-i fizionomia, percheziționând-o, fără să-și ceară scuze pentru neplăcerea creată.

Nimeni nu-l văzu pe Simon scoțând pistolul. Cu toții erau mult prea ocupați să se îmbrâncească, visând doar să iasă dintre pereții Kremlinului. Ținu pistolul ferit și îi trase siguranța. Simon aruncă o privire de la un colț la celălalt, privi către gardienii care-i verificau pe turiștii agitați, încercând să dea de Michael. Fără a mai sta pe gânduri, Simon trase de trei ori în pământ. Zgomotul puternic îi

reduse pe toți la tăcere într-un interval foarte scurt de timp, provocând o liniște absolută, care impuse mulțimii să se retragă în spate.

Apoi se instalează panica.

Oamenii se împrăștiară în toate direcțiile, dispersându-se ca picăturile de ploaie într-o băltoacă. Țipete de frică răsunau din mulțime, semn că instinctul de conservare pusese stăpânire pe oameni. Simon și Michael se pierdură într-un grup de treizeci de oameni care năvăliră pe alea ce ducea la Arsenal pentru a se adăposti, făcându-și loc printre gardienii uimiți, care nu știau cum să facă față mulțimii panicate.

Toți erau cuprinși de confuzie. Cei treizeci de oameni se adăpostiră în tunelul de cărămidă. Tremurau și plângeau, temându-se pentru viețile lor. O ușă laterală se deschise pe jumătate, iar Michael și Simon profitară de situația haotică și se strecurară înăuntru prin învâlmășeală, fără să fie observați.

Se aflau acum într-un mic hol al Arsenalului, unde nu se mai auzea nimic. În fața lor se afla un coridor pustiu foarte lung, care părea fără sfârșit. Tavanul era înalt de nouă metri, iar pereții din marmură lucioasă. Locul era gol, toți angajații fiind chemați afară pentru a rezolva problema care apăruse pe neașteptate. Holul lung era împodobit cu statui și opere de artă ce înfățișau cele mai importante victorii împotriva invaziilor străine. Era o expoziție dedicată curajului armatei, care putea fi văzută doar de rangurile privilegiate ale Regimentului Prezidențial și de către VIP-uri.

Michael și Simon intrară în holul grandios și imediat auziră împușcăturile trase din toate direcțiile, de afară. Gloanțele sparseră geamurile și ciuruiră pereții. Cei doi se adăpostiră în spatele unor uși masive de lemn, groase de cincisprezece centimetri; deocamdată, erau mai bune decât kevlarul.

Gardienii luaseră poziție de o parte și de alta a ușii din fața aleii, la distanță egală de acoperișul Palatului

Congresului, aflat dincolo de curte. Nu intenționau să lase pe cineva să scape cu viață. Fiecare dintre ei simțise mirosul sângelui și voia să îl ucidă el însuși pe cel urmărit.

Momentul scurt de liniște fu întrerupt de o serie nouă de împușcături și, după ce acestea încetară, gardienii forțară ușa. Simon stătea întins pe podeaua de marmură, chiar după ușă.

Nu voia cu niciun chip ca aceștia să se apropie de ei, așa că trase de două ori și îi ucise.

Liftul era vizavi de holul unde se aflau acum. Gloanțele pătrundeau intermitent prin ușă, ricoșând din pereții de marmură, din care săreau cioburi în jurul lor.

— Trebuie să ajungi la lift, țipă Simon acoperind zgomotul împușcăturilor.

— Știu, dar am câteva probleme. Simon nu răspunse. Ochi și trase.

— Du-te!

Michael porni, târându-se pe burtă în direcția liftului. Simon continuă să tragă, câte două gloanțe în direcția fiecărui gardian care îi luase la țintă pe el și pe Michael.

Michael alunecă pe lângă peretele liftului, apăsă butonul și se rugă.

Busch o luase la fugă prin cavernă, urmărind harta pe care i-o dăduse Michael și bulinele portocalii pe care le însemnase de-a lungul peretelui. Umbra sa mătăhăloasă se strecură prin orificiul canalului și ajunse deasupra vestibulului gol al laboratorului medical, care se afla la zece niveluri sub Arsenalul Kremlinului. Așteptă jumătate de oră să vadă dacă exista vreun semn că era cineva acolo înainte să dea la o parte grătarul și să sară în încăperea de un alb imaculat. Pe masa din colț încă se aflau resturile de la mâncarea de dimineață; fructele se oxidaseră și deveniseră ușor maronii; mai rămăsese un singur piroshki, uscat și fărâmițat, iar cafeaua din ceștile pe jumătate pline se răcise.

Ținu arma ridicată și merse pe hol, verificând rapid camerele. Se întoarse și chemă liftul.

Știa că va dura cel puțin un minut înainte să ajungă liftul. Se întoarse în hol ținând strâns arma în mână. Aruncă o privire în sala de operații: medicii nu mai erau înăuntru, cineva luase cadavrele de acolo. Petele se transformaseră în adevărate bălți de sânge închegat. Părea că tot sângele se scursese din cei cinci medici prin rănilor lor. Numai repulsia pe care o simțea față de Fetisov reuși să îi distragă atenția de la podeaua mânjită din fața sa.

Privi prin geamul spart în care trăsesese rusul acela masiv, cel care îl capturase și pe Michael. Nu mai era nimic în sală în afară de scaune, care probabil nu aveau să mai fie ocupate vreodată. Cei prezenți fuseseră evacuați și interogați înainte să plece acasă, unde aveau să cedeze nervos.

În toiul măcelului, Busch se întrebase ce sens aveau toate astea? Cinci oameni erau morți. El și Michael nu făcuseră progrese în încercarea lor de a-l salva pe Stephen; Genevieve dispăruse. Și Susan dispăruse.

Iar cutia misterioasă pe care Busch trebuia s-o distrugă la rugămințile lui Genevieve se afla acum la Fetisov, care avea să i-o dea lui Julian. Se întreba ce conține de fapt, cum de putea un lucru atât de neînsemnat să fie atât de periculos. Dar el știa că gândul acesta este prostesc. O linguriță de gaz VX putea ucide zeci de mii de oameni. Ciurma ucisese milioane. Nu știa ce e în cutie, dar știa că se afla în posesia singurului om de pe pământ care nu ar fi trebuit să aibă acces la ea.

Liftul scoase un sunet specific. Busch se îndreptă din nou spre vestibul și intră pe ușa deschisă a cabinei. Apăsă butonul de oprire, blocă ușile deschise și menținut liftul pe loc, apoi așteptă. Se uită la ceas. Simon îi spusese că va apăsa butonul din holul principal în momentul când era cu Michael. Însă, dacă lumina de chemare nu se aprindea până la ora cinci, Busch trebuia să iasă din clădire, să se întoarcă

la Martin și să părăsească țara.

O țeavă de armă împinsă la un centimetru distanță de ochii lui îi curmă firul gândurilor. Gardianul rus se strecurase în lift pe nesimțite, luându-l pe Busch prin surprindere. Îl trânti de perete și îi luă arma din mână. Îi puse o serie de întrebări în rusă, de neînțeles pentru Busch, care stătea nemișcat, blestemându-se că fusese prins cu garda jos.

Apoi, spre disperarea lui Busch, butonul liftului se aprinse, fiind chemat din holul de la intrare. Gardianul îl privi pe Busch, se întinse și deblocă liftul, privind ușile închizându-se încet. Rusul citi frica de pe chipul lui Busch și, în timp ce își ținea arma îndreptată spre uriașul blond american, ridică și pistolul acestuia din urmă, îndreptându-l spre ușă, pregătit să omoare pe oricine ar fi apărut la deschiderea acesteia.

Michael auzi liftul pornind. Indicatorul arăta ascensiunea cabinei de la subsol. Panica și disperarea de mai devreme dispăruseră. Dacă supraviețuiau în următorul minut în această fortăreață veche, mai aveau o șansă. Michael privi statuile supradimensionate ale eroilor militari ruși care flancau peretele îndepărtat, sperând ca spiritele lor să nu reacționeze cu ostilitate la acest act de blasfemie din sanctuarul lor.

Încă doi gardieni începură brusc să tragă în ușa Arsenalului, apropiindu-se din ambele părți. Simon se învârti pe podea, cât pe ce să fie ochit. Împușcă un gardian în gât, iar pe celălalt în ochiul stâng.

— Grăbește odată liftul ăla! Simon își verifică arma. Nu mai am gloanțe. Aruncă-mi armele tale!

Michael luă cele două pistoale pe care nu le folosisese deloc și le împinse pe marmura lucioasă. Simon le apucă și, dintr-o singură mișcare, continuă să tragă cu ambele spre ușă. Michael spera ca în felul ăsta să-i țină la distanță până când liftul avea să urce cele zece etaje.

Michael își ridică privirile din poziția de ghemuit. Liftul era la subnivelul opt și se apropia încet. Simon continuă să tragă, astfel încât să-i intimideze pe gardieni cât de mult putea. Trebuia să-i țină cât mai departe cel puțin un minut. Însă nu mai avea prea multe gloanțe.

— Presupun că nu mai ai fumigene la tine, nu? întrebă Michael. Tăcerea lui Simon îi era suficientă. Își ridică privirea, liftul se afla acum la subnivelul cinci.

— Aproape a ajuns.

Simon văzu trei bărbați strecurându-se în clădire; trase de trei ori în direcția lor, dar a patra oară nu mai avu gloanțe. Se întoarse către Michael, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Încă trei etaje.

Iar Simon se târî pe burtă până la Michael.

Focurile de armă încetară. O liniște bruscă se lăsă odată cu oprirea asaltului. Apoi se auziră pași apropiindu-se rapid în fugă, răsunând în spațiul cavernos. Veneau din toate direcțiile, atât din interior, cât și de afară. Gărzile năvăliră înăuntru, cu armele ridicate.

Michael și Simon așteptau sfârșitul. Se ridicară și se lipiră cu spatele de ușa liftului. Își ridicară amândoi brațele.

Liftul ajunsese și scoase un sunet specific.

Ușile se deschisera.

Simon și Michael nu schițară nici cel mai mic gest.

Apoi, din lift, se auziră împușcături. Concentrați, uciseră la foc automat trei gărzi. Ceilalți gardieni reacționară ferindu-și capetele, rostogolindu-se și căutând adăpost.

Michael și Simon intrară în lift, iar ușile se închiseră. Bărbatul inconștient arăta de parcă fusese lovit de tren. Michael putea să jure că văzuse pe obrazul lui un semn care părea lăsat de verigheta lui Busch.

— Scuze că am întârziat, spuse Busch ținând ridicate două arme și privindu-i pe Michael și Simon.

— Văd că ți-ai făcut prieteni, spuse Michael aruncându-i o privire bărbatului inconștient. Presupun că a fost un

monolog, nu?

Busch zâmbi.

— Știi tu, câteodată faptele transmit mai mult decât cuvintele.

Capitolul 49

Pe suprafața oceanului se reflecta o imagine perfectă a lunii ale cărei raze se răspândeau printre valuri ca niște degete încercând să ajungă la Stephen Kelley, care se afla pe balconul camerei sale, la patruzeci și cinci de metri deasupra mării, și studia bucata îngustă de pământ dintre casă și dealuri. Doi gardieni treceau exact la fiecare douăzeci de minute și verificau zona, vigilenți. Nu erau simpli agenți de pază, ci foști soldați, militari, oameni foarte bine antrenați. Probabil că știau să folosească armele și carabinele mici pe care le aveau la îndemână la fel de bine cum se pricepeau să supravegheze complexul în rondurile lor.

Stephen era îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu o jachetă neagră pe care le găsisese în șifonier; era singura alternativă la tricoul pe care îl purta când ajunsese aici și la tricoul alb Oxford pe care Zivera i-l pusese la dispoziție. Ambele reflectau lumina lunii. În jurul gâtului avea un prosop de baie, ca și cum abia ar fi ieșit din duș. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, gata-gata să-i explodeze, și nici măcar nu începuse să alerge.

Verificase fiecare colțișor al camerei, dar nu găsisese nimic care să poată fi folosit pe post de armă. Trebuia să se bazeze doar pe puterea pumnului și a minții. De aceea inima îi bătea cu putere: știa că era pe punctul de a face un lucru prostesc, mai prostesc decât orice făcuse până atunci, dar, în același timp, era conștient că, dacă ar rămâne acolo, ar fi și mai rău. Nu avea rost să se complacă într-o falsă senzație de siguranță. O fi avut Zivera aparență de gentleman, dar Stephen nu avea nici cea mai mică îndoială: urma să îl ucidă, și asta cât de curând.

Stephen își trecu picioarele peste balcon și privi în jos. Erau cincisprezece metri. Dacă nu avea să moară în cădere, gardienii îl vor uide cu siguranță când se vor întoarce, în douăzeci de minute. Fiecare cameră era proiectată astfel

încât să aibă vedere la Mediterană, pentru a captura măreția apelor ei nesfârșite. Așadar, fiecare încăpere avea un balcon cu priveliște la mare, de unde puteai simți briza oricând doreai. Chiar sub camera de la etajul trei a lui Stephen se afla un alt balcon, iar sub acesta încă unul.

Stephen se cățăra pe bara din marmură, lăsă prosopul pe balustradă, ținând cu mâinile ambele capete ale materialului alb. Îl testă, trase de el și, în cele din urmă, cu picioarele bine fixate pe marginea exterioară a balconului, se lăsă pe spate. Într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, își lăsă capul în jos. Văzu balconul de sub el și camera întunecată de dedesubt. Nu era nimeni înăuntru. Se trase înapoi și se rezemă de peretele de marmură al balconului. Se opri pentru un moment, se așeză în mijloc și se lăsă pe genunchi. Se ținu strâns de marmură, controlându-și teama. Treburile complicate pe care trebuia să le facă în cadrul firmei de avocatură se simplificară brusc. Se concentra pe un singur lucru: să nu cadă. Și, cu prosopul prins bine cu ambele mâini, își dădu drumul. Corpul îi căzu cam la un metru și jumătate, iar prosopul pocni din cauză că era extrem de întins. Atârna chiar sub balconul său. Se bălăngăni pentru o clipă, căutând un punct stabil unde să-și sprijine picioarele. Brațele îl dureau din cauză că se zdruncinase în timpul căderii. Simți în cele din urmă sub piciorul stâng grilajul jos al balconului și își recăpătă echilibrul.

Reuși să rămână concentrat, balansându-se pe coama stâncii de marmură de parcă ar fi fost o pârghie. Transpira abundant. Își dădu seama imediat că nimic din ceea ce făcea acum nu se compara cu exercițiile fizice. Era scăldat într-o transpirație rece, ca și cum întregul său corp ardea, și simțea furnicături puternice. Niciodată în viața lui nu-i fusese atât de frică.

Stephen își desprinse mâna dreaptă de pe prosop și, asemenea unui gimnast, căzu repede într-un șpagat, prinzându-se de bara de marmură de cincisprezece

centimetri, unde se sprijini cu grijă pe mâna stângă.

Sări în balcon și se odihni pentru o clipă. Privi în toate părțile, temându-se să nu-l fi văzut cineva. Se așază pe balconul de marmură de la etajul al doilea, cu genunchii la piept. Încercă să-și limpezească mintea, să-și vină în fire, convingându-se pe sine că are câteva șanse să reușească, că mai există o speranță să apuce ziua de mâine. Două soții îi decedaseră și, după moartea fiului său, își petrecuse ultimul an întrebându-se adesea dacă mai voia cu adevărat să trăiască. Acum nu mai avea nicio îndoială. Se ridică și se uită la ceas. Credea că trecuseră cel puțin zece minute, însă ceasul nu avea cum să îl înșele – totul durase un singur minut.

Stephen privi în jur; nu putea scăpa de senzația că cineva îl urmărește, înscenându-i o capcană; aproape că devenise paranoic. Aruncă prosopul pe balustrada de dedesubt și continuă. A doua oară se descurcă mai ușor și se bucură că trebuia să facă o săritură de doar un metru și jumătate.

Căzu pe iarbă și începu imediat să alerge puțin mai departe de locul de unde se apropiau gardienii. Între timp, apucă să arunce o privire spre deal și decise imediat că aceea era direcția pe care trebuia să o urmeze. În vale, ar fi urmat o coborâre abruptă spre stâncile ascuțite spălate de valurile mării care ar fi zdrobit pe oricine.

Se întoarse la vilă, rămânând ascuns în umbra ei imensă.

Privind după colțul clădirii, văzu șoseaua plină de mașini și un grup de șoferi agitându-se în toate direcțiile, dar era prea departe ca să audă ce vorbeau. În fața lui Stephen, paralel cu vila, se afla un pâlc de pini, bătrâni de cinci sute de ani. Strânși unii în alții, erau singurii rămași din ceea ce fusese probabil o pădure întinsă. Odată cu noile construcții de lux care apăruseră în împrejurimi, mulți copaci fuseseră tăiați, iar zona fusese curățată de arbuști și tufe. Din fericire, umbra copacilor era densă, iar lumina lunii abia dacă pătrundea. Era un loc perfect unde putea să fugă.

Stephen o luă de-a dreptul prin cei nouă metri de iarbă și

se îndreptă spre pădure. Solul era plin de ace de pin și buruieni. Îl simțea moale sub picioare și nu făcea zgomot când se deplasa. Stephen alergă cu grijă prin întuneric; lumina slabă care pătrundea printre crengile pinilor îi permitea să vadă la doar câțiva metri în față. Se gândi că munții erau la opt kilometri spre est, însă nu-și dădea seama la ce distanță se afla el între munți și mare. Era totuși destul de convins că nu se putea considera încă liber. Complexul era imens și, mai mult ca sigur, înconjurat de garduri. Alerga ușor și cu urechile ciulite, aruncând câte o privire în jur, atent la pericole.

Îl găsi.

Exact în fața sa.

La marginea pădurii se afla o clădire cu un etaj. Douăzeci de gardieni alergau spre o camionetă. Fuseseră chemați la datorie, și Stephen bănuia că totul avea legătură cu prezența lui acolo.

Mintea lui Stephen se puse pe treabă. Nu avea să le ia mult să îl găsească; se îndepărtase de vilă cam cu un kilometru și jumătate. Zona de căutare se va restrânge repede în jurul lui și cursa lui pentru libertate va lua sfârșit. Era vânat și reprezenta o pradă ușoară. Privi împrejurul pădurii; nu avea unde să se ascundă astfel încât ei să nu-l găsească. Apoi își dădu seama că există un loc unde nu s-ar gândi să-l caute.

Stephen alergă printre ultimii copaci și se opri lângă peretele lateral al clădirii pe care o văzuse cu câteva momente mai devreme. Era o veche casă rustică, tencuită cu stuc. Aruncă o privire spre ușa pe unde ieșiseră gardienii. Se vedea o cameră mare, larg deschisă. Înăuntru nu era nimeni. Păși cu grijă. Câteva birouri mari, pe care se aflau computere și console radio erau înșirate de-a lungul peretelui. De cealaltă parte a camerei se aflau mai multe scaune și canapele. Se mai uită o dată afară prin ușă și pe ferestre și, nevăzând pe nimeni, dădu buzna în cameră, scormonind în dulapuri, în sertare, în rafturi. Nu știa ce

anume căuta, dar avea să-și dea seama când va găsi ceva. Ecranele computerelor afixau ferestre de logare. Aparatele de radio erau protejate prin parolă. Pe un perete era agățată o hartă a complexului. O desprinsă și luă un stilou. Imediat găsi locul în care se afla, îl încercui, apoi marcă cu o linie cel mai scurt traseu spre ieșire. Strânse harta, o băgă în buzunar împreună cu pixul și, chiar înainte să plece, verifică și dulapul de lângă ușă. Și găsi ajutor. Și avu noroc.

În dulap erau haine. Mai exact, uniforme. Albastru-închis. Cu blazonul Adevărul Domnului pe buzunarul de la piept. Cuvântul SECURITATE era scris pe spate cu litere mari, îngroșate. Stephen își dădu repede jos jacheta și puse pe el tricoul și vesta de securitate. Avea buzunare pentru aparate de radio, muniție, cătușe și pentru multe altele, însă... toate erau goale. Dar nu mai conta. Măcar va reuși să treacă neobservat. Îmbracă pantalonii și-și puse hainele sale în dulap. Luă o șapcă de baseball inscripționată cu Adevărul Domnului și o puse pe cap.

Se simțea mai bine. Dacă mai devreme era disperat și fără speranță, acum simțea că reușește să închege un plan. Cine știe, poate va reuși în cele din urmă.

Patul unei arme îl lovi în ceafă.

Totul se derulase rapid și brutal. Stephen căzu pe podea ca un butuc, aproape inconștient. Se întoarse și se uită în ochii unui bărbat care nu părea să aibă sentimente. Chipul lui osos părea să aparțină unui individ a cărui rutină zilnică era să-i facă pe oameni knock-out, o activitate la fel de comună și de plictisitoare ca dusul gunoiului. Bărbatul arăta ca un câine sălbatic: lung, subțire și musculos. Era tuns zero și purta pe cap o șapcă de securitate, cu ochi de plasă la ceafă.

Gardianul își puse piciorul stâng direct pe gâtul lui Stephen și apăsă. Nu destul de tare încât să-i sfărâme traheea, dar atât cât să-i arate că poate s-o facă. Instinctiv, Stephen apucă piciorul bărbatului, dar îi dădu drumul imediat ce gardianul apăsă și mai tare și îi blocă căile

respiratorii.

Omul butonă microfonul fixat pe umărul drept.

— Comandante, aici Nash.

Accentul bărbatului îl surprinse pe Stephen. Era un accent de american din Sud, aparent din vecinătatea statului Georgia. Gândindu-se mai bine, gardianul desfăcu capsă portarmei și-și scoase pistolul.

— Spune, Nash, răspunse o voce.

— Am prins un bărbat alb, la vreo cincizeci de ani, înțolindu-se cu hainele noastre aici, în casa de înregistrări. Presupun că din cauza lui s-a declanșat alarma.

— Am înțeles. Așteaptă.

Stephen zăcea pe podea. Capul încă îi zvâcnea, dar își revenea în fire. Nu se bucura prea mult de faptul că rămăsese lucid, pentru că asta nu făcea decât să-i confirme situația dificilă în care se afla. Fusesse capturat la nici cincisprezece minute de când fugise. Își imagină că îl vor duce înapoi în camera sa pentru a aștepta în continuare momentul propriei execuții. Locul lui era într-o sală de judecată, unde putea influența percepțiile și oamenii. Nu-i plăcea să fie ținut sub control.

— Nash?

— Da, domnule.

— Nu vrem să deranjăm pe nimeni din complex. Ai amortizorul?

— Sigur, domnule.

— Te rog să-l folosești. Îți comand să îl ucizi fără întârziere.

Capitolul 50

Michael alerga prin gang spre avion, urmat îndeaproape de Busch și Simon. Elicea motorului producea un zgomot asurzitor, semn că se pregătea să decoleze.

— Martin, unde pot să-mi las geanta de scufundări? întrebă Michael.

Abia aștepta să uite pentru totdeauna de apele tulburi care se aflau în subterana Kremlinului.

— Pune-o în spate, răspuse Martin în timp ce îi plăti pe ultimii soldați ruși înarmați, adăugând cincizeci de mii pentru a se asigura că vor păstra tăcerea în continuare.

— Am nevoie de camera video, continuă Michael. Inima îi bătea în continuare cu putere din cauza efortului depus la ieșirea din subterană.

Cu câteva ore mai devreme, Michael, Simon și Busch coborâseră cu liftul Arsenalului, trecuseră prin laboratorul medical și dispăruseră în subterana Kremlinului. Îl urmaseră pe Michael pe traseul pe care el însuși îl marcase și se afundaseră tot mai mult în pământ ca să se ferească de soldați, de gardieni, de gloanțe și de moarte. Michael luase tubul de spray gri pe care îl lăsase la gura de ventilație și acoperise din mers fiecare semn portocaliu pe care îl făcuse.

Ajunseseră la confluența râurilor, la Grota Țarilor, dar ocoliseră drumul inițial spre ieșire, fiindcă erau siguri că Fetisov fusese precaut și pusese paznici la ieșirea din matca râului.

Timp de trei ore rătăciseră prin tuneluri, practic condamnați să nu mai scape niciodată din subterana rusă, când, deodată, simțiseră un miros de mâncare. Se aventuraseră printr-o serie de guri de aerisire care duceau spre mai multe locuințe subterane. În cele din urmă, ajunseseră la un șir de scări care îi duseseră la parterul unui bloc aflat la trei kilometri de Kremlin, în Kitai Gorod. Asta însemna că se aflau la trei kilometri distanță de orice

gardian sau soldat care voia să îi ucidă.

Luaseră un taxi până la terminal, unde fuseseră întâmpinați de chipul surprins al lui Martin.

— Până la urmă cum l-ați găsit? îl întreabă Michael pe Busch, arătând în direcția lui Simon.

— Pur și simplu, spuse Simon și aruncă jos geanta uriașă. Am ajuns acum două zile. De fapt, venisem aici ca să te opresc.

— Să mă oprești? întreabă Michael în timp ce Martin îi dădu geanta lui încăpătoare de scufundări.

— Nici măcar o secundă nu te-ai gândit la urmările faptului că ai găsit cutia aceea, care a încăput acum pe mâinile lui Zivera. Simon se întunecă la față. N-ai nici cea mai vagă idee ce pericol și ce riscuri presupune punerea ei în circulație.

— Păi ce dracului se află în cutie? Simon nu răspunse.

— Speranță pentru unii, dar disperare pentru cei mai mulți.

— Oricum ar fi, nu aveam cum să întreb asta, spuse Michael scormonind în geantă, apoi închise fermoarul. Era viața tatălui meu în joc.

— Un bărbat pe care abia l-ai cunoscut, spuse Simon pe un ton indiferent.

Michael înlemni și se întoarse încet spre el.

— Să te ia dracu'! spuse Michael.

La auzul spuselor lui Simon, simțea cum pământul îi fuge de sub picioare. Niciodată nu încetase să se gândească la motivele pentru care acceptase toate astea. O făcea oare de dragul soției sale moarte, pentru a-i îndeplini ultima dorință? Sau chiar voia să-și salveze tatăl, un om pe care abia îl cunoscuse și despre care nu știa nimic în afară de ce îi spusese Susan? Nu aveau o legătură paternă sau o relație tată-fiu clădită în timp pentru ca această misiune să conteze prea mult. Însă Mary îl înduplecase, așa cum o făcuse de atâtea ori în timpul vieții, prin scrisoarea pe care i-o lăsase:

Familia este într-adevăr ceea ce întregește un om; umple golurile sufletului, readucând speranța pe care o credem pierdută de mult.

Michael își dădu seama în acel moment că nu se afla doar în căutarea tatălui său, ci și a speranței pe care o pierduse odată cu moartea soției. Se temea că, dacă îl pierdea pe Stephen, dacă își pierdea tatăl înainte să apuce măcar să-l cunoască, șansa lui de a regăsi speranța va fi pierdută pentru totdeauna.

— Genevieve nu și-ar fi dorit asta, spuse Simon.

— Atunci de ce mi-a încredințat mie tabloul și harta? sări Michael. Mă cunoaște, îmi știe trecutul. La naiba! Ea a declanșat toată nebunia asta: mi-a spus să fur tabloul lui Julian din Geneva. Dacă nu mă amesteca în problemele ei, tatăl meu ar fi fost în siguranță acum și n-am avea această conversație.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să-i întorci spatele, nu-i așa?

— Nu am spus asta. Dar a fost cât pe ce să ne pierdem viața încercând să o salvăm pe ea, răspunse Michael. Genevieve mi-a lăsat harta cu un motiv. Are încredere în mine. Vrea ca acea cutie să fie distrusă, adăugă pe un ton defensiv.

— Chiar așa a spus, interveni Busch, dând din cap, sperând să medieze conflictul și să-i aducă la sentimente mai bune.

— Cam greu să distrugi ceva ce nu ai, nu-i așa? spuse Simon.

— Gata, ajunge! Busch se ridică în picioare. De unde ai știut că ne găsești aici?

— Știu totul despre Liberia. Genevieve mi s-a destăinuit înainte de a o ajuta să dispară.

— Știai că era în viață în timp ce eu mă aflam în cimitir, plângând după ea? izbucni Michael.

— Era singurul mod prin care putea să se facă dispărută cu adevărat. A fost dorința ei, Michael. Iar când a apărut din

nou și a venit la tine, știam că o face cu un singur motiv. Simon se opri, iar privirea i se întunecă. Trebuie să aducem cutia aia înapoi.

— Ajută-mă să ajung la tata și la Susan, iar eu te ajut să recuperezi cutia și să o distrugi.

Simon îi aruncă o privire tăioasă lui Michael.

— Și să o găsesc pe Genevieve.

— Bine. Michael dădu din cap, începând să resimtă oboseala acelei zile.

— Și tu, ce-ai de gând să faci, vii cu noi? Simon i se adresă lui Busch, știind prea bine cum să-l câștige de partea sa.

— Să vin cu voi? Amândoi ați fi respirat acum prin găurile tăcute de gloanțe dacă nu eram eu. Pff, să vin cu voi... Busch se ridică și se lovi cu capul de tavanul avionului.

— Sigur, spuse Simon așezându-se, dar tot ai fi sunat la Vatican dacă nu te-aș fi găsit.

Busch închise ochii. Se enervase și se abținea să nu răbufnească.

Michael își aruncă rucsacul în spate, luă geanta lui Simon de pe culoar și se îndreptă spre cușetă, la coada avionului.

— Până terminați voi cearta, eu mă duc să fac un duș ca să-mi revin.

Martin ieși din carlingă și închise ușa cabinei.

— Aveți vreo destinație, domnule?

— Corsica, Martin, răspunse Michael. Trebuie să ajungem în Corsica.

Capitolul 51

Stephen era întins pe podeaua din garnizoană, iar sudistul îi apăsa gâtul cu talpa bocancului. Sângele îi îngheță în vene când privi țeava armei. Niciodată nu-și imaginase că va muri singur, fără măcar să știe în ce țară se află. Nu aveau cum să îi găsească trupul, iar locul de veci rezervat lângă soția sa și lângă Peter va rămâne gol pentru totdeauna. Se gândi la Michael și la cum ar fi fost alături de fiul pe care îl considerase pierdut pe vecie, la un nou început plin de speranță care nu mai putea exista pentru el. Disperarea începea să pună stăpânire pe el, dar trebuia să supraviețuiască cu orice preț. Deși avea mâinile libere, nu îi folosea la nimic. În buzunar avea doar o hartă și un stilou.

— Ești american, nu-i așa? bolborosi Stephen din strânsoare, ținându-și mâinile pe lângă corp. Îmi imaginez că ești din Georgia.

Gardianul se holbă la el pentru un moment și se aplecă.

— Tu ești american?

— Da, sunt din Boston, spuse Stephen, păstrând contactul vizual cu gardianul. Cu mâna dreaptă, scoase încet stiloul din buzunar.

Gardianul îl privi. Ceva se petrecea în mintea lui. Poate îl simpatiza, poate rămăsese vreun sentiment de camaraderie în el.

— Din Boston, zici? Gardianul schiță pentru o clipă un zâmbet care se transformă în curând într-o privire încruntată. Colonist nenorocit! Își încarcă arma.

Stephen strânse stiloul în mâna dreaptă. Fără să mai stea pe gânduri, cu toată puterea, îl înfipse în gamba dreaptă a gardianului, în piciorul care-i apăsa traheea. Trase stiloul prin pantalonii gardianului, prin carne și mușchi, până când, în cele din urmă, ajunse la os. Gardianul își retrase piciorul și începu să urle de durere. Stephen se rostogoli în dreapta, ținând strâns stiloul înfipt în piciorul bărbatului. Trase de el

și îl trânti la pământ. Arma se descărcă, provocând un sunet înăbușit. Stephen i-o smulse. Cu toată puterea sa, începu să-l lovească pe gardian. Erau lovituri puternice, înverșunate, în față, în dreptul gâtului, pe corp. Nu mai făcuse asta din zilele sale bune. Stephen știa să lupte, știa să lovească și, cel mai important, știa unde să ochească pentru a provoca mari dureri.

Gardianul rămase inconștient, dar Stephen îi mai dădu trei pumni. Valuri de adrenalină îi inundară corpul. Din adolescență nu mai simțise nevoia să lovească pe cineva. Verifică pulsul bărbatului, care era încă în viață.

— Niciodată să nu-i spui unui fan Rex Sox că e colonist! Stephen îl luă pe bărbat de brațe și îl trase în șifonierul de haine. Îi scoase cureaua, portarma, aparatul radio și muniția. Îi verifică buzunarele și luă buletinul, cheile de la mașină, câteva bancnote și obiectul pe care spera cel mai mult să-l găsească, un telefon mobil.

Puse totul în buzunar, iar pe bărbat îl acoperi cu un maldăr de haine. Închise apoi ușa, se întoarse, luă arma și o fixă în portarma.

Un vuiet se auzi brusc în clădire, iar fundația se zgâlțâi. Acest lucru îl scoase din minți pe Stephen. Zgomotul crescua în intensitate și, înainte de a se opri, Stephen auzi un sunet ascuțit de afară. Se liniști, dându-și seama că era vorba despre un avion care aterizase pe pista adiacentă.

Scoase din nou harta din buzunar, verifică locul unde se afla și plecă. Traversă aleea și ajunse la o mică parcare plină de mașini. Scoase cheile gardianului din buzunar, le puse în contact și apăsă butonul de aramă. Un Peugeot albastru porni cu farurile aprinse.

Stephen conduse automobilul de-a lungul parării și se opri lângă pista de aterizare. Acolo se afla același avion Boeing Business care îl adusese aici. O rampă era ridicată spre ușa din față, pentru pasageri. O cutie de formă pătrată tocmai fusese scoasă, alături de câteva femei și câțiva soldați. Stephen nu le văzuse bine chipurile, pentru că

fuseseră împinși într-un SUV, dar se gândi că sunt oamenii lui Julian.

Așteptă un moment, privind automobilele îndepărtându-se într-un convoi. Speră că cei care ajunseseră aici o făcuseră de bunăvoie. Știa că gărzile vor fi triplate odată ce se va observa că a fugit.

Nu mai băgă în seamă ce se întâmplă și trecu prin complex, pe lângă o serie de clădiri cu birouri și case, iar strada începu în curând să fie mărginită de o pădure întunecată. Șerpuia în jos trei kilometri și nu văzu de-a lungul drumului nici urmă de felinar sau vreo mașină, întunericul din jur accentuându-i teama că va fi prins.

Se apropie de garnizoana principală și văzu poarta. Nu era una dintre acele porți din lemn prin care puteai trece cu ușurință, ci una de metal, cu trei rânduri de grilaje. Doi gardieni stăteau de vorbă afară. Stephen analizează cele două opțiuni pe care le avea: să-i convingă să îl lase să treacă sau să treacă pur și simplu cu viteză. Ambele erau periculoase. Fugea din nou, *dar* nu știa încotro. Nu știa unde se află și, din câte își dădea seama, ar fi putut fi la sute de kilometri distanță de orice altă formă de civilizație sau chiar mai rău: putea să fie pe o insulă. Garnizoana se afla la nouăzeci de metri de el, iar gardienii îl observară. Își întrerupseră conversația și își îndreptară atenția către el.

Stephen începu să accelereze. Își verifică pistolul pe care acum îl strângea în mână lângă portiera mașinii, astfel încât să nu se vadă.

Garnizoana se afla acum la o distanță de optsprezece metri. Unul dintre gardieni intră în clădire, iar celălalt continuă să-l privească pe Stephen.

Spre uimirea sa, poarta se deschise. Gardianul de serviciu îl salută și se îndreptă și el spre intrare. Toate temerile și grijile lui Stephen dispărură în momentul în care răspunse la salut și își continuă drumul în noapte.

Capitolul 52

Avionul tip Bombardier se ridică de la sol cu viteză maximă pe cerul înserat al Rusiei. Michael se așază pe unul dintre fotoliile mari de piele. Pe frunte și pe mâini avea broboane înghețate de transpirație. Busch și Simon stăteau pe canapea, cu o sticlă de Jack Daniel's deschisă pe scaunul dintre ei.

— Urăsc vodca, spuse Busch dând pe gât paharul său de whisky cu gheață.

— Te mai doare capul? îl întrebă Simon pe Michael.

— Nu, răspunse Michael încet, privind pe fereastră orașul de dedesubt.

Se gândi la harta de pânză din geanta sa de scufundări și la istoria Rusiei pe care o reda. Luase în considerare să o predea guvernului rus, dar decise că va fi mai bine să dispară odată cu trecerea timpului. Misterele Rusiei nu vor fi elucidate prea curând, poate niciodată. Era o lume atât de frumoasă, plină de promisiuni, dar care, așa cum se întâmpla în cele mai multe țări, se afla în mâinile guvernului, ceea ce nu era tocmai potrivit.

Venise cu speranța că își va putea salva tatăl, dar pleca fără să-și fi îndeplinit misiunea, punând în pericol și mai multe vieți. Alături de cea a lui Genevieve, avea pe conștiință și soarta lui Susan.

Cumva, ea îl sensibilizase. Ochii ei negri pătrunseseră prin zidul cu care își împrejmuise inima. O femeie care la început îl înfuriase reușise mai apoi să se strecoare în sufletul său. Era unul dintre puținele momente când își deschisese inima din nou... și își dăduse seama că își poate continua viața fără să stea în umbra durerii cauzate de pierderea lui Mary. Acum însă...

Martin ieși din spatele avionului. Simon observă că înaintează spre carlingă. Simon se întoarse spre Michael foarte discret.

— Michael, trebuie să-ți spun ceva despre Julian Zivera.

— Înainte să-mi dai alte vești proaste, spuse Michael zâmbind forțat, mersi că m-ai salvat. Dacă nu apăreai, acum aş fi fost mort sau aş fi dat la lopată în vreun gulag.

Simon dădu din cap, primind mulțumirile lui Michael.

— Cu plăcere, interveni Busch.

— A, da, și ție la fel.

Michael îi zâmbi prietenului său cu un soi de afectare înainte de a se întoarce către Simon.

— Așadar, ce anume nu mi-a spus Genevieve? Simon se făcu comod, așezându-se în mijloc.

— Motivele lui Julian Zivera nu sunt cele pe care ți le închipui. Nu e vorba despre putere, bani sau lăcomie. Julian ți-a răpit tatăl pentru a reuși să se salveze pe el însuși. Simon se opri un moment. Are o tumoare pe creier care nu poate fi operată. Este pe moarte și privește cutia ca pe singura lui speranță de supraviețuire. A epuizat toate metodele prin care se putea vindeca: terapiile de ultimă oră, regimuri vegetariene descoperite de curând, leacuri băbești și tratamente experimentale. Toți banii și toată puterea sa nu-i pot pune la dispoziție un leac. Nici el nu poate cumpăra timp și nu poate păcăli moartea pentru nicio sumă de bani. Cele mai mari iubiri ale sale – banii și puterea de care dispune – s-au dovedit nefolositoare în căutarea vieții. Asta l-a făcut să dispere, agățându-se de orice speranță, oricât de mică ar fi fost. Din nefericire – Simon mai făcu o pauză –, speranța asta ar avea baze reale.

— Scuzați-mă, eu merg să-mi mai torn un pahar. Busch se ridică de pe canapea și se îndreptă către bar, aducând sticla cu el. Acest spectacol patetic de iubire al unui psihopat îmi provoacă sete.

Michael rămase nemișcat pentru un moment. Se pierdu și nu se mai putu concentra de îndată ce află ultimele informații. Încercă să clarifice lucrurile de la început:

— Simon, Julian i-a capturat pe tata și pe Susan. Dacă există vreo șansă să-i salvez, trebuie să știu – Michael făcu

o pauză -, trebuie să știi totul.

— Cred că am auzit destule povești, spuse Busch așezându-se din nou și reumplându-și paharul cu Jack Daniel's. Eu zic să intrăm în complex și să-i scoatem de acolo. Autoritățile n-au decât să se ocupe de *curățenie*.

Michael se întoarse spre Busch, inspirând adânc.

— Te rog, suntem la zece kilometri deasupra solului. Nu avem unde să ne ducem. Trebuie să aud asta.

Simon îi aruncă o privire lui Michael și se întoarse la bar. Își puse încet mai multă gheață în pahar și turnă whisky. În avion se așternuse o tăcere de moarte. Singurul zgomot, cel provocat de motoare, era monoton și ascuțit. Se întoarse la locul său și se așază din nou pe scaun. Îl privi pe Michael și începu:

— Încă de la facerea lumii, omul a căutat nemurirea. Fără excepție, oamenii caută să trăiască veșnic, fie în vreun regat celest, fie aici, în lumea materială, fie spiritual, fie fizic. Alexandru cel Mare a căutat-o; a fost motivul pentru care Ponce de Leon a făcut călătoria pe mare în căutarea districtului Bimini; praful de pușcă a fost descoperit de către chinezi în timp ce căutau elixirul vieții. Chiar și în cele mai simple aspecte din viața noastră de zi cu zi căutăm același lucru. Ne modificăm dietele, facem exerciții, luăm vitamine, toate în speranța că ne vom prelungi viața. Singurul scop al medicinei moderne este de a învinge boala, de a ne vindeca, astfel încât să continuăm să trăim. Căutarea nemuririi este universală și reprezentată similar. Fiecare religie, fiecare credință caută viața eternă într-un fel sau altul. Uităm că promisiunea vieții eterne este principalul motiv din spatele religiei. Tema Scripturii creștine este promisiunea Domnului: „Cel ce crede în mine va avea viață veșnică”. Evitarea morții face parte din condiția umană. Suntem programați instinctual să supraviețuim.

Simon făcu o pauză, privindu-i pe Michael și pe Busch, care îl fixau la rândul lor. Își prelungi fiecare cuvânt până ce

Începu să vorbească în șoaptă.

— Fiecare cultură vorbește despre eternitate, fiecare cultură are propriile fabule și mituri. Și, ca și povestea potopului, există o poveste care se regăsește peste tot. E cea despre Copacul Vieții, care e simbolul central al Cabalei – culegerea de studii mistice ale Torei. Este o temă recurentă și în religiile asiriene, precum și în formele de început ale religiilor antice grecești. Mitologia egipteană spune că Isis și Osiris au descins din Copacul Vieții, pe care l-au numit Saosis. Este menționat în Cartea Apocalipsei, în capitolul douăzeci și doi, în care Copacul Vieții face douăsprezece fructe care urmează să vindece națiunile. În legendele norvegiene, este cunoscut sub numele de Yggdrasil. În China crește un copac care face o piersică o dată la trei sute de ani și le oferă nemurirea celor care o mănâncă. În mitologia arabă există copaci încrustați cu bijuterii care încercuiesc fântâna vieții. Și, desigur, Copacul Vieții despre care se vorbește în Geneză, alături de Copacul Cunoașterii Binelui și Răului, al cărui măr a fost mușcat de Adam și de Eva. Totuși, acest copac, în loc să împărtășească înțelepciune, făcea fructe care confereau viața eternă celor care le atingeau. Însă Dumnezeu s-a temut că omul nu e potrivit pentru un asemenea dar, care i-ar fi transformat pe oameni în zei. Așa că i-a trimis pe îngerii pentru a păzi copacul, încât nimeni să nu poată ajunge vreodată la el.

— Îngerii? Cred că glumești! Busch se ridică și îl privi pe Michael. Nu iei de bună povestea asta, nu-i așa? Uite ce e, te cunosc și am văzut și eu lucruri ciudate, dar nu cred că pot să-nghit așa ceva.

— Nu prea-mi pasă ce crezi tu, spuse Michael, întrerupându-l repede. E vorba despre ceea ce crede Julian, bărbatul care-i are pe tatăl meu și pe Susan. Trebuie să știu totul despre acea cutie, fie că e adevărat, fie că nu. Așa că te rog să stai jos și să taci.

Busch se așeză fără nicio tragere de inimă.

Simon nu luă în seamă schimbul lor de replici și continuă:

— Îngerii au primit poruncă să păzească Edenul și secretul vieții eterne, însă au obosit și au început să se răscoale. Au lăsat secretul într-o cutie aurită și au înconjurat-o de moarte pentru a-l păcăli pe om.

— Încă mai ascultăm povești de adormit copiii? Întrebă Busch sarcastic, gesticulând. Vreau măcar să știu dacă-i așa.

Privirea lui Michael se intersectă cu a lui Busch până când acesta își lăsa capul pe spate și închise ochii.

— Această cutie a fost ascunsă, continuă Simon. Legenda ei s-a perpetuat sub formă de avertisment: oricine caută secretele lui Dumnezeu va fi pedepsit cu moartea. Timp de nenumărate secole, s-a aflat în mâinile preoților și ale regilor, care i-au înțeles implicațiile fatale, deși unii nu au rezistat tentației și vrăjii și au privit terifiați cum regatele lor se ruinează. A fost căutată de către cuceritori și armate, împărați și hoți, luată ca pradă de război, aducându-le moarte jefuitorilor din cauza lăcomiei și imprudenței lor în momentul în care au deschis capacul fără să se gândească de două ori înainte să o facă. În cele din urmă, cutia aurită și-a găsit locul în Bizanț, unde numai regii și succesorii la tron au știut de existența ei. Aceștia au ținut seama de pericolul de moarte care o înconjura, au fost oameni înțelepți care știau implicațiile acestei dorințe de nestăpânit. La căderea ultimului imperiu antic, s-a hotărât că trebuie trimisă cât mai departe de civilizație. A fost trimisă în Rusia, în Liberia Bizantină, și a fost îngropată în adâncurile pământului, uitată de vreme, pierdută în legende și mituri.

Busch rămase acolo, cu ochii închiși, dând din picioare frustrat.

Michael se afla mai în față.

— Trebuie să știu, Simon. Nu mituri, nu povești de adormit copiii. Trebuie să știu cu exactitate ce se află în cutie.

Simon rămase un moment pe gânduri, adunându-se, de parcă și-ar fi amintit un adevăr oribil.

— Viața eternă pentru cei care deschid cutia... dar cu un cost suprem. E vorba despre cea mai îngrozitoare nenorocire. Un rău care nu trebuie să se răspândească niciodată. A însemnat întotdeauna moarte. Cei care nu au ascultat avertismentele au deschis-o, fiind apoi martori la moartea celor din jurul lor, regatele lor fiind cuprinse de plăgi și epidemii, războaie sau secetă. Lumile lor au fost distruse și imperiile devastate. E un rău care nu s-a mai abătut asupra omenirii de când Ivan a rezistat tentației pe care a depășit-o doar prin credință și frică. Michael – Simon făcu o pauză –, această cutie conține întunericul fără sfârșit.

— Odată eliberat, mai poate fi capturat? întrebă Michael ezitant, temându-se de răspuns.

— Nu știu...

— Deci, după spusele tale, e vorba despre ceva apocaliptic? întrebă Busch cu ochii încă închiși, legănându-și și mai repede picioarele. Spune-mi că e boală, că e plagă, o gripă foarte gravă, asta pot să înțeleg. Dar un fel de Armageddon mitic, din voința lui Dumnezeu? Scutește-mă.

— Doar ca să știi ce înseamnă cuvintele alea mari pe care le arunci aiurea – apocalipsa se traduce prin „revelație”, spuse Simon, încercând să-și controleze furia. Ceva ce este descoperit. Vine din termenul grec care înseamnă, la propriu, „a scoate capacul unui obiect”. Așa că spune-i cum vrei.

— Deci, nu prea avem de ales, spuse Michael, încercând să calmeze conflictul dintre cei doi.

Stătea acolo, cu privirea în gol, încercând să înțeleagă cu ce se lupta, dar era ca și cum realitatea se transformase într-un versant înghețat pe care aluneca. Luptau împotriva unui om care efectiv își ucise familia, oamenii de care era cel mai apropiat – soția și socrul – pentru a moșteni și a lua în stăpânire averea lor în valoare de bilioane de dolari; care

Îl folosea pe Dumnezeu pentru simpla sa lăcomie; care ținea slujbe, dar care făcea, în mod ipocrit, opusul a ceea ce predica la fiecare slujbă. Michael se ridică puțin din scaun, aplecându-se.

— N-o să lase pe nimeni să scape, e clar, spuse Michael cu resemnare.

— Un astfel de om nu-și poate permite ca vreodată cineva să afle ce atrocități a comis; asta îi va prăbuși imperiul, lăsând doar cenușă în urma lui. Îți va ucide tatăl, Michael. Și o să le omoare și pe Susan, și pe Genevieve.

— Eu propun să-i salvăm pe tatăl tău și pe Susan, spuse Busch. Și să plecăm cât mai departe posibil de acel om.

— Aș vrea eu să fie așa ușor, zise Simon. Va face orice ca să-și împiedice moartea. Cuvintele lui sfinte sunt duplicitate și-i ascund gândurile răuvoitoare și intrigante. Julian este întunericul în sine. Odată cu acea cutie, va deține o putere egală cu cea a Diavolului și va putea controla toate calamitățile lumii.

Michael privi oceanul care se afla la opt kilometri sub el, frumusețea suprafeței care reflecta lumina lunii acoperindu-i adâncurile, misterele și pericolele. Îi amintea de cutie, de frumusețea și de vraja ei, care ascundeau moartea ce pândea înăuntru.

Se simțea de parcă ar fi fost blocat sub apă, luptându-se în zadar pentru aer, temându-se că nu va mai respira niciodată.

— Amintește-ți un lucru, Michael, spuse Simon aplecându-se și privind-și prietenul cu o simpatie fără margini. Chiar și în cele mai întunecate momente există întotdeauna speranță.

Michael ascultă cuvintele lui Simon, neștiind cum avea să-și mai recapete vreodată speranța. Viața sa nu mai avea niciun scop de la moartea lui Mary. Și acum, un tată pe care nu-l cunoscuse și o femeie la care începuse să țină erau pe punctul de a muri; se simțea cu totul lipsit de putere.

Martin ieși din carlingă și apucă telefonul mobil de pe

peretele cabinei. Vorbi încet, punând o serie de întrebări, apoi începu să ia diverse notițe, dând din cap. Mișcările lui îi distraseră lui Michael atenția de la conversație și se opri.

În cele din urmă, după un minut, Martin se îndreaptă spre Michael și-i dădu telefonul.

Michael îl privi întrebător:

— E pentru mine? Michael privi în jur; singurii oameni pe care îi considera prieteni se aflau în acest avion. Cine e?

Martin îi întoarse privirea:

— Tatăl tău.

Avionul ateriză pe o pistă mică, ce data din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care era folosită doar ocazional, de către oameni înstăriți și vedete care călătoreau pe coasta corsicană. Înconjurat de căsuțe semicirculare și mici hangare de tinichea care păreau că se pot prăbuși la o simplă briză a verii, aeroportul mai găzduia o echipă de acrobați pe biplane și o școală de aviație cu cinci motoare independente Piper Cubs din anii '60. Inspectorul de trafic aerian se ocupa de toate în sufragerie, verifica depoul și amestecul carburant și, de trei ori pe săptămână, lucra ca măcelar în orășel.

Martin fu singurul care ieși din avion. Toți ceilalți rămaseră înăuntru. Michael îl privi cum discută pe pista de aterizare. Se îndreaptă apoi spre o limuzină care îi aștepta, iar șoferul deschise ușile din spate. Martin vorbi cu el puțin, îi strecură niște bani și dădu din cap aprobator. Șoferul deschise ușa și de acolo ieși Stephen Kelley.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți pentru o clipă și răsuflară ușurați, apoi își strânseră mâinile călduros. Martin chiar rânjea; era pentru prima dată când Michael îl vedea că zâmbește. Kelley purta un costum negru – o uniformă de protecție, care îl prindea mult mai bine decât costumul marca Brooks Brothers pe care-l purta când îl întâlnise Michael, și nici în acela nu-i stătea rău. Privi spre avion și urcă pe rampă alături de Martin. Kelley era mult mai diferit decât și-l amintea Michael acum șase zile. Părea foarte

odihnit.

Kelley intră pe ușă, trecu pe lângă Michael, Busch și Simon, fără să schimbe o vorbă cu ei sau să-i privească și își turnă un Macallan din bar. Îl dădu pe gât, puse niște gheață în pahar și își turnă încă unul. În cele din urmă, se întoarse și privi echipajul din fața sa. Kelley se holbă la Simon, apoi la Busch, ca și cum ar fi avut de-a face cu un caz de rezolvat. În cele din urmă, îl fixă pe Michael.

Se priviră mai bine de treizeci de secunde, timp în care o mulțime de lucruri li se învălmășea în minte.

— Avem de terminat o conversație, spuse Kelley.

— Puțin spus.

— Totuși, nu e momentul acum, spuse Kelley privindu-i pe Busch și pe Simon.

Michael dădu din cap aprobator.

— Martin mi-a spus că Susan ți-a arătat camera mea secretă, spuse Kelley, referindu-se la amintirile cu Michael pe care le adunase acolo de-a lungul timpului.

— Da, răspunse Michael, privindu-l pe bărbat de parcă ar fi fost prima oară când se afla în fața lui – un om care organizase viața lui Michael pe categorii, prin intermediul articolelor și fotografiilor, viața propriului copil la care nu renunțase din iresponsabilitate, ci din iubire. Se asigurase că acest nou-născut, al cărui părinte era, va avea parte de o creștere și o îngrijire pe care un tânăr singuratic cum era el nu era capabil să i le asigure. Era un tată care contribuise la creșterea lui Michael doar printr-un vraf de fotografii și cuvinte, niciodată prin discuții sau îmbrățișări călduroase. Susan își asumase responsabilitatea de a-i arăta lui Michael toate amintirile pe care le avea Kelley cu el. Voia ca Michael să fie conștient că nu-l uitase nicio clipă. Nu știa ce să facă sau ce să-i spună omului din fața sa, iar atmosfera devenise din ce în ce mai tensionată.

— Ei bine... spuse Kelley, încercând să schimbe subiectul. Se întoarse spre Martin. Ai anunțat-o că sunt bine?

Martin nu spuse nimic.

— Martin? repetă Kelley. Martin își lăasă privirea în jos.
— Unde e Susan? întrebă Kelley, privind în jur. Nimeni nu scotea o vorbă.

— Martin?

— A fost răpită, domnule.

Kelley părea confuz, furios și mânios.

— Ce vrei să spui?

— A răpit-o un general rus, unul dintre oamenii lui Zivera. Ieri a decolat un avion din Rusia și suntem aproape siguri că a adus-o aici.

Când fugise din complex, Kelley văzuse avionul business de unde coborâseră un bărbat și două femei care, ulterior, fuseseră duși la o mașină. Nu era furios pe Zivera sau pe oamenii din fața lui, ci pe el însuși. Susan fusese foarte aproape de el și îi scăpase printre degete. Și-ar fi dorit să fi avut mai multă răbdare.

— Am văzut-o! Dumnezeule... Se luă de cap. Nu știam...

Martin îl privi pe Stephen.

— Nu aveți ce să faceți. Kelley îl privi, plin de furie.

— Ce treabă au cu ea? Nimeni nu scoase o vorbă.

— Ce dracului se întâmplă? Îmi răspunde și mie cineva?

— Îmi imaginez că vor să o ucidă, spuse Simon în stilul său fatalist.

— Să o ucidă? spuse Stephen, cu totul confuz. De ce, ce-a făcut?

— A fost cu mine, spuse Michael mergând spre omul pe care îl cunoscuse ca fiind tatăl său doar cu foarte puțin timp în urmă.

— Cu tine? Michael, ce-ai făcut? Vocea îi tremura de furie. De ce ar omorî-o?

Michael îl privi pe Stephen, copleșit de tristețea din privirile tatălui său, de situația în care se afla Susan și de toate lucrurile pe care încă nu i le spusese: cutia și conținutul ei, răpirea lui Genevieve. Cu toate că Michael se simțise ușurat când își văzuse tatăl și se bucurase că viața lui nu mai depindea de el, motivația sa era la fel de intensă.

Misiunea nu era nici pe departe încheiată. Era extrem de tensionat și încerca să se calmeze. De îndată ce-și reveni, își întinse mâna spre umărul lui Stephen și spuse:

— Poate că nu mă cunoști decât din fotografiile ascunse atârinate de peretele tău, dar nu am de gând să îi las să o omoare pe Susan. Îți garantez că o voi salva, chiar dacă asta m-ar costa viața.

Capitolul 53

Laboratorul se afla în subterana complexului, la nouă metri sub pământ, protejat de ziduri din beton armat. Pereții groși de șase metri puteau rezista până și unei explozii atomice. Sistemul avansat de ventilație aerisea încăperea la fiecare douăzeci de secunde, fără a mai lua în calcul epuratorii de gaze și aerisirile pentru încăperi. Fiecare colțișor era izolat și păstrat sub presiune negativă.

Arhitectura laboratorului era mai modernă decât *Centrul de control al bolilor din Statele Unite* și decât *Centrul european pentru prevenirea și controlul bolilor* și putea adăposti cei mai periculoși agenți chimici și biologici.

Clădirea era foarte bine dotată, dar, în ciuda tuturor tehnologiilor de ultimă oră, fuseseră folosite și câteva metode rudimentare. Chiar lângă laboratorul central fusese construită o cameră mică, separată printr-un geam, conductele care traversau această cameră aveau capacitatea de a deversa orice fel de substanță toxică rezultată din experimentele avansate care se desfășurau în laborator. Era știință elementară, veche de secole, însă metodele primitive se dovediseră eficiente. Acesta era motivul pentru care camera alăturată era plină de animale sălbatice, de la păsări și rozătoare până la primate mici, fiecare cușcă având un sistem care le monitoriza starea de sănătate: se folosea metoda canarului în mină⁹.

Cei trei oameni de știință care coborau cu liftul aveau pe chipuri aceeași expresie pe care o au copiii în fața Parcului Disney. Toți erau experți în domeniile lor. Hal Jenkins era specializat în arme biologice, mai exact în războaie microbiene. Studiase la Johns Hopkins și avea douăzeci de ani la activ în armata Statelor Unite. Era cel mai important expert în analiza, construcția și distrugerea agenților

---

9 Aluzie la canarii pe care minerii îi luau cu ei în cuști; dacă avea loc vreo scurgere de gaz periculoasă, de metan sau dioxid de carbon, aceștia mureau primii, avertizându-i astfel pe mineri. (n. tr.)

biologici. Madris Habib avea aceleași aptitudini, însă lucra cu agenți chimici și cu compoziția substanțelor care i-ar fi putut anihila. Studiase la MIT¹⁰ și își aplicase cu succes cunoștințele timp de optsprezece ani în lumea aridă a Orientului Mijlociu. Despre doctorul Bill Lloyd, fost profesor la Oxford și un chirurg de top, se spunea că avea o gândire mai analitică decât computerele performante pe care le folosea în studiile sale de medicină. Era cunoscut pentru descoperirile de ultimă oră în tratamentul împotriva cancerului și pentru o voință puternică de a lupta împotriva bolilor.

Cei trei intrară în laborator, făcură un duș și se îmbrăcară în costumele de protecție care păreau mai potrivite pentru o ieșire în spațiu decât pentru un laborator medical. Se aplecară deasupra casetei de aur cu un sentiment amestecat de teamă, curiozitate și mândrie. Măiestria cu care era lucrată cutia și frumusețea ei le întrecuseră așteptările. Era de-a dreptul o operă de artă care nu se putea compara cu nimic din ce văzuseră până atunci. Scenele sculptate cu finețe erau lucrarea unui meșter ale cărui abilități nu fuseseră întrecute timp de sute de ani.

Cei trei bărbați înțeleseseră potențialul cutiei din fața lor. Își petrecuseră ultimul an citind toate documentele existente despre această cutie, puse la dispoziție de către Zivera. Legenda vorbea despre viață eternă, despre secrete de mult pierdute, despre mâna lui Dumnezeu. Fiind oameni de știință, erau foarte sceptici. Nu acceptau nimic fără dovezi clare. Deși îi răspunseseră lui Julian și se comportaseră ca niște profesioniști, urmând instrucțiunile, flecăriseră între ei despre acest om aflat în pragul nebuniei.

Dar doctorul Lloyd trăgea speranțe în secret. Văzuse mituri biblice manifestându-se în prezent. Cunoștea foarte bine referințele despre mană, hrana sfântă a zeilor din Cartea Sfântă. Locuitorii Mesopotamiei antice numeau

---

¹⁰ MIT - *Massachusetts Institute of Technology* „Institutul de Tehnologie din Massachusetts. (n. tr.)

substanța prăfoasă *shem-an-na*, iar egiptenii *mfkzt*, în timp ce locuitorii Alexandriei o venerau sub numele de *Piatra Paradisului*. Amestecată în turte, pudra misterioasă era consumată în cadrul unor ritualuri de către regi și faraoni. Aceasta constituia hrana pentru „corpul ușor, *ka*”, și se spunea că ascutea simțurile, percepțiile și intuiția, fiind considerată cheia vieții veșnice. Iar Llyod fusese martor la redescoperirea ei sub formă de *element-m*¹¹, păstrând multe dintre proprietățile mitice dovedite. Ceea ce se credea a fi o substanță cu proprietăți magice, de domeniul fantasticului, și un motiv de râs pentru alții era, de fapt, o certitudine. Astfel că Lloyd își pusese toate speranțele în cutia din fața sa. Se ruga ca legenda să fie adevărată și era pregătit să accepte orice era real cu privire la acest mit. Lloyd era pregătit pentru un miracol.

Însă Julian îi pregătise pentru un dezastru, cel mai groaznic dintre cele mai rele scenarii din câte existaseră vreodată:

boală și întuneric, moarte și Armageddon. În timp ce fiecare dintre ei se uita la cutia de aur, nu se puteau abține să nu ia în derâdere posibilitatea ca un obiect atât de mic și frumos să conțină un asemenea coșmar. Însă fiecare dintre acești bărbați văzuse atrocități provocate atât de om, cât și de natură. Și știa că nu e bine să subestimeze puterile unui lucru atât de mic, care putea șterge de pe fața pământului milioane de oameni. La urma urmei, fiecare în parte crease sau luptase împotriva unor agenți ai morții care aveau capacități similare, dar care puteau fi păstrați pe fundul unui tub de mărimea unui degetar.

Scanaseră cutia de mai multe ori, o testaseră cu substanțe chimice și la spectrometre, dar nu găsiseră nimic

---

¹¹ *Elemente-m* - elemente monoatomice, numite și elemente ORRMES; sunt compuse din atomi care nu sunt legați între ei, existând în stare monoatomică. Se crede că au beneficii fizice și mentale dacă sunt consumate; se spune că erau consumate de egiptenii din Antichitate, fiind considerate hrana zeilor. (n. tr.)

ieșit din comun care să-i uimească. Examinaseră încuietoarea, o măsuraseră și îi descoperiseră mecanismul de funcționare. Aveau nevoie doar de o șurubelniță pentru a o deschide.

Chiar și cu protecția oferită de costumele lor bio, aleseseră să o deschidă de la distanță, din spatele panoului securizat și gros de un metru, lângă care se afla și un ventilator de mare viteză. O casetă de siguranță împotriva unui posibil impact puternic fusese așezată deasupra cutiei de aur. Atașaseră clești; orice ar fi ieșit din cutie după deschiderea capacului urma să fie instantaneu prins și reținut într-un container mult mai sigur decât o cutie de aur a cărei vârstă se afla dincolo de imaginație.

Lloyd controla o pereche de brațe teleghidate care aveau o dexteritate tactilă mai mare decât propriile mâini. Habib se ocupa de sistemul video astfel încât puteau fi observate și cele mai fine detalii, iar Jenkins opera cu cele mai importante instrumente: computerele de monitorizare și analiză, care aveau să identifice conținutul cutiei Albero della Vita la câteva secunde după desfacerea capacului.

— Oricând sunteți gata, domnilor, răsună din boxe vocea nerăbdătoare a lui Zivera.

Lloyd îi privi pe Habib și pe Jenkins. Cu toate că se simțeau în afara oricărui pericol, ceva îl puse pe gânduri. Julian avea totală încredere în echipa lui și în aparatură. Îi căutase pe fiecare dintre ei în decursul unui an, special pentru această misiune, plătindu-le un salariu de zece ori mai mare decât ar fi putut câștiga într-o viață. Prin eforturile lor combinate, supravegheaseră proiectarea și construirea laboratorului cu un scop unic. Nu fusese folosit timp de patru luni de zile, în așteptarea cutiei care se afla acum de cealaltă parte a geamului. Zivera îi asigurase că, dacă înăuntrul cutiei se afla ceva periculos, o va îngropa imediat, pentru a proteja lumea de nenorociri. Însă fiecare dintre ei mai auzise lucrurile astea în trecut. Istoria fusese martoră la dezvoltarea armelor chimice, biologice și

nucleare, toate fiind roadele unor cercetări cu intenții bune, în căutarea unor răspunsuri sau metode de a ajuta societatea. Guvernele fuseseră dintotdeauna deschizătoare de drumuri și susținuseră financiar astfel de studii, însă persoanele în căutare de cunoștințe, oamenii de știință altruiști fuseseră martori de atâtea ori la schimbarea de atitudine a acestora, prin care pretindeau drepturi depline asupra experimentelor, transformându-le cercetările științifice în metode de a câștiga supremația militară.

Lloyd nu vedea acest lucru ca pe un țel religios al lui Zivera. Înțelegea programul Adevărului Domnului, unirea științei și a religiei. Însă aici nu era vorba nici de una, nici de cealaltă. Era pur și simplu obsesia unui om legată de propria nemurire. Însă șansa de a fi pe urmele unei descoperiri de asemenea anvergură părea improbabilă pentru un om de știință ca el, ca și pentru ceilalți doi colegi ai săi. Zivera plătise totul, îi plătise și pe ei, și aștepta ca savanții să-și facă treaba. Avea încredere în ei și în edificiul pe care îl proiectaseră.

— E vreo problemă? întrebă vocea omniprezentă a lui Zivera.

Habib și Jenkins îl priviră pe Lloyd. Împărtășeau un moment care nu putea fi descris – se aflau pe punctul de a face o nouă descoperire și zâmbiră la auzul vocii. Oricât de multă încredere avea Zivera în ei și chiar dacă îi asigurase că nu se expun niciunui pericol, acesta nu bănuia deloc ce urma să se întâmple.

Lloyd își puse mânușile de protecție și își întinse brațele. De cealaltă parte a geamului, brațele mecanice îi urmară mișcările întocmai. Își îndoi toate degetele, își întoarse încheieturile și bătu din palme. Brațele mecanice repetară cu exactitate fiecare gest, sfârșind printr-un sunet puternic de metal pe metal. Habib porni aparatele de înregistrare și reglă pe rând focalizarea celor patru camere video. Jenkins verifică presiunea aerului pentru ultima oară și încuviință din cap spre Lloyd.

Brațul mecanic stâng se întinse și apucă șurubelnița. Lloyd o introduse încet în încuietoare și, folosind brațul mecanic drept, descuie cutia de aur. O întoarse până la jumătate și auziră cu toții în boxe, amplificat, zgomotul pe care îl produse.

Jenkins verifică atmosfera. Nicio schimbare.

Habib reglă una dintre camerele video, proiectând pe ecran imaginea cutiei în detaliu. Apăsă un buton lateral și o lumină strălucitoare de halogen iluminează partea de sus a casetei, împrăștiind umbre aurite în toată încăperea.

Lloyd îndreptă fundul cutiei cu brațul mecanic drept și, cu cel stâng, ridică ușor capacul.

Privirea lui Habib rămase lipită de monitor în timp ce capacul ornamentat al cutiei de aur se deschise. Brațele mecanice acoperiră priveliștea o secundă, înainte ca Lloyd să le retragă. Își ținură respirația cu toții. Lloyd își mută privirile de la cutie la imaginea în detaliu de pe monitor.

Habib își întinse gâtul pentru a vedea imaginea mai îndeaproape.

Jenkins verifică atmosfera de două ori. Rapoartele se schimbau la fiecare zecime de secundă.

De un an de când se pregăteau pentru acest moment, luaseră în considerare toate scenariile posibile. Însă, privind cutia aflată de cealaltă parte a geamului, holbându-se la monitoare și la rapoartele computerizate, realizară că ceea ce aveau în fața ochilor era ceva cu totul neprevăzut.

Capitolul 54

Susan stătea pe un fotoliu de răchită la etajul trei al vilei lui Julian, privind oceanul în liniște. Purta încă blugii și hanoracul cu care fusese îmbrăcată când o răpiseră din hotel. Părul ei nepieptănat era răvășit de briza verii. Sorbea apă dintr-o sticlă și privea cum un elicopter alb decola de pe iahtul enorm care se afla chiar la linia orizontului. Părea că e doar o insectă care zboară spre mal, dar în curând se mări și, în același timp, zgomotul care-l însoțea se intensifică; rotorul tăia aerul cu niște bufnituri surde, ritmice. Zbura exact în direcția ei; îl putea vedea pe pilotul blond efectuând comenzile. În cele din urmă, se înclină și devie de la curs în apropierea casei unde ea îl auzi aterizând pe fundalul zgomotului provocat de motor, asemănător cu un scâncet repetitiv tot mai scăzut în intensitate.

Auzi zarvă, pași alergând. Zivera dădu buzna pe ușă, învârtindu-se ca un apucat prin camera de oaspeți, apoi ieși în balconul cu vedere la ocean.

— Unde se află cutia adevărată? se auzi vocea lui Zivera, tremurând de furie.

Susan nu spuse nimic, continuând să privească oceanul de parcă s-ar fi aflat în vacanță.

— Îți place marea? întrebă el.

Ea sorbi din nou din sticla de apă și refuză să-l bage în seamă.

— Sper că da, pentru că, dacă nu îmi vei răspunde la întrebări, eu însumi o să-ți leg greutatea de picioare ca să poți vedea oceanul dintr-o perspectivă cu totul diferită.

— Asta e atât de... - își alegea cuvintele cu foarte multă precauție - atât de creștinesc din partea ta.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești tu mie despre Dumnezeu!

— De ce, pentru că ești un adevărat expert? Stând între pereții unei lumi construite de tine, adunând miliarde,

predicând unui grup de neștiutori cu scopul de a le ușura buzunarele și de a le vinde propria viziune despre Dumnezeu?! Dintr-un motiv sau altul, tind să cred că nu era ăsta mesajul sau intenția lui Dumnezeu pentru omenire.

Susan vorbea pe un ton plin de forță, încrezător. Cuvintele și atitudinea ei erau sfidătoare și curajoase, însă în sinea ei era îngrozită. Învățase asta la începutul carierei sale: dacă vrei să convingi pe cineva, trebuie să crezi și tu lucrul acela, chiar dacă e fals.

Zivera păși spre balustrada balconului, încercând să se liniștească puțin.

— Unde e adevărata cutie? întrebă el încet. Michael trebuie să mi-o aducă.

Susan se foi pe fotoliul de răchită, continuând să privească marea.

— Dacă n-a avut încredere nici măcar în mine... Își lăsă fraza neterminată.

Susan se înfuriase pe Michael când deschisese cutia, fiindcă nu găsise nimic înăuntru. Urlase de furie că o mințise, că nu avusese încredere în ea. Și, tot gândindu-se la acest lucru, nu știa dacă nu cumva era mai degrabă supărată pe ea însăși decât pe el. Făcuse singurul lucru pe care Michael o rugase să nu îl facă. Cedase tentației. Întotdeauna fusese o persoană pragmatică, isteată și totuși fusese orbită de cutie, sedusă de curiozitatea care, în cele din urmă, o copleșise. Se mândrise întotdeauna că era puternică, că deținea autocontrolul. Nu cedase niciodată tentației drogurilor, presiunilor colegilor săi din adolescență, și totuși, când rămăsese singură cu această cutie, cedase întru totul. Și, în cele din urmă, ce o enerva cel mai mult era faptul că Michael știuse că va acționa astfel. O convinsese cumva că acea cutie – care se afla acum în posesia lui Zivera – era cea autentică. Acum, mai presus de toate, era recunoscătoare că fusese păcălită. Se ura pentru eșecul ei.

— Ar trebui să-l ucid pe Nikolai pentru incompetența lui,

spuse Zivera. Dar măcar mi te-a adus pe tine. Și, din motive clare, vei fi o momeală mai bună pentru Michael St. Pierre decât ar fi fost tatăl său.

Susan își ridică privirile; avea inima frântă. Nu-și putea masca durerea din ochi și se întoarse. Tot ce făcuse în ultima săptămână fusese în zadar. Nu suporta gândul că Stephen era mort.

— Și, apropo, continuă Zivera aplecându-se peste balustradă ca să privească marea. Nu încerca să scapi, așa cum a făcut-o el. L-am subestimat pe bătrân. Dar tu vei avea gardieni suplimentari și le-am ordonat să tragă imediat dacă încerci ceva.

Susan trecu printr-un moment de zbucium emoțional. Nu luă în seamă faptul că putea fi împușcată; tot ce auzise era că Stephen scăpase. Trecuse din prăpastia disperării la o senzație de fericire pură.

Zivera o lăsă cu gândurile ei și ieși din cameră fără să mai spună ceva. Ea privi spre cerul fără nori, la orizontul fără margini unde se întâlnea cu oceanul. Începu să respire încet și constant; încercă să-și domolească bătăile inimii și să-și limpezească gândurile.

Privi peste balustrada de marmură, la cincisprezece metri dedesubt, la cei doi gardieni care își făceau rondul, apoi din nou către mare. Se întreba dacă această priveliște – oceanul în toată măreția lui, iahtul imens plutind la orizont – va fi ultima pe care avea să o mai vadă.

Capitolul 55

— Nu mă înțelege greșit, spuse Simon. Dar trebuie să ducem cutia înapoi sau salvarea lui Susan nu va avea niciun rost – odată ce cutia va fi deschisă, va muri la fel ca noi toți.

— Poftim? interveni Kelley. Despre ce tot vorbești? Michael își ridică mâinile.

— Îți voi explica imediat. Se întoarse către Simon. Nu-ți face griji în privința cutiei.

— Să nu-mi fac griji? întrebă acesta.

Michael dădu din cap. Simon nu mai spuse nimic, deși îngrijorarea i se citea pe chip.

Toți cinci – Michael, Stephen Kelley, Martin, Busch și Simon – stăteau în jurul unei mese de conferință în avionul particular al lui Kelley. Martin avea tot felul de alimente și băuturi aduse dintr-un mic sat corsican aflat la douăzeci și patru de kilometri în josul coastei. Oricât de înfometați erau cu toții, abia luaseră câte o îmbucătură, cu excepția lui Busch, care niciodată nu sărea peste vreo masă.

Michael se întoarse cu spatele la Kelley.

— Cât de bine cunoști împrejurimile?

— Ce cutie? întrebă din nou Kelley, tot mai nerăbdător. Pe fața și în vocea lui începeau să se distingă efectele șocurilor la care fusese supus de curând. Arătă spre Simon.

— Despre ce tot vorbește el?

— Îți explic într-un minut, spuse Michael, încercând a-l liniști cu vocea lui calmă.

— Va trebui să ne dăm seama cum să pătrundem pe proprietatea lui Zivera și cum să ne descurcăm acolo. Ce-ți amintești despre locul acela?

— Nu pot să dau detalii, dar era întuneric ca în iad. Kelley se lăsă pe spate în scaunul de conferință tapițat cu piele, verificându-și buzunarele. Dar știu clădirea principală; seamănă foarte mult cu un castel. În ceea ce privește împrejurimile, asta ar trebui să îți fie de ajutor. Aruncă o bucată mototolită de hârtie pe masă spre Michael. Era harta

complexului, pe care o luase de pe peretele din clădirea de securitate de unde fugise.

Michael zâmbi.

— Cine a spus că nu avem nimic în comun? Luă harta și o studie un moment, înainte să i-o înmâneze lui Simon. Crezi că te descurci să pătrunzi acolo?

Simon luă harta și o întinse pe masă ca să o poată analiza cu toții. Era o schiță reprezentând poziția clădirilor din complex și o vedere de ansamblu a locului.

În timp ce telefonul din avion începu să sune toată lumea se concentra asupra hărții. Martin ignoră telefonul de la masa de conferință, preferând intimitatea telefonului fixat pe perete, și răspunse cu o voce calmă. Se întoarse spre Michael, prinzându-i privirea, dar nu scoase o vorbă.

În cameră se făcu liniște; toate privirile erau îndreptate către Martin.

— Ce e? Întrebă Michael.

Martin se întoarse la masa de conferință și apăsă butonul de speaker al telefonului de acolo.

— Domnul St. Pierre? Se auzea cu întreruperi. Vocea era răgușită, cu accent italian. Îți mulțumesc că mi-ai salvat mama. La fel de bine putea fi ucisă din cauza felului în care rusul din slujba ta a răpit-o din mâinile noastre. O, dar e în viață și s-a întors la familia ei acum. Așa că îți mulțumesc pentru eforturile tale. Evident, știi motivul pentru care te-am sunat.

Toți se uitară la Michael, care-și închise ochii, concentrându-se pe voce.

— Ca să îmi explici de ce m-ai trădat? răspunse Michael.

— Trădat?

Vocea lui Zivera răsună rece și egală în cabina avionului.

— Ne-ai lăsat pe noi să facem treaba cea mai grea, apoi Fetisov, generalul tău, a răpit-o pe Genevieve și ne-a luat și cutia, întinzându-ne o capcană pentru a ne ucide. Aș numi asta trădare.

— N-a făcut o treabă prea bună dacă sunteți încă în

viață. Și, după cum stau lucrurile, ar trebui să mă simt norocos că se întâmplă așa, nu?

— Nu și dacă mass-media află că un om atât de pios ca tine practică șantajul, răpirea și crima. Michael se străduia să-și rețină furia. Și crede-mă, când oamenii vor afla că un om care ar fi trebuit să fie un ghid spiritual, un stâlp moral încalcă fiecare cuvânt pe care îl predică, se vor supăra un pic... sau nu, lasă-mă să reformulez, vor dori să te vadă mort. Mai ales când au contribuit cu atâția bani câștigați prin muncă grea.

Zivera chicoti încet.

— Câteodată, presa nu prea îi ascultă pe hoți, Michael. Te-ai întâlnit cu tatăl tău? Și ce mai face prietenul tău, polițistul? Aveți o reuniune plăcută? A, dar stai așa... lipsește ceva. Cine să fie oare?

— Unde e Susan? întrebă Michael.

— Fetisov s-a abținut cu greu să n-o omoare, dar banii au capacitatea să domolească pasiunile și să le transforme în profit. Mi-a adus-o teafără. Zivera tăcu pentru o clipă. Asta nu înseamnă că va rămâne prea mult timp așa. De fapt, estimez că va mai fi în viață încă vreo douăzeci și patru de ore.

— Și asta ar trebui... să mă sperie? blufă Michael în timp ce sângele îi îngheță în vene.

— Nu, să te motiveze, răspunse Zivera.

— Ca să fac ce?

— Termină cu prostiile! izbucni Zivera. Adu-mi cutia! Michael intră în dormitorul lui Kelley și se întoarse cu geanta de scufundări. Scotoci în sacul din pânză neagră și scoase de acolo săculețul lui negru. Îl puse pe masa de conferință și îi desfăcu fermoarul.

— O vei ucide oricum, spuse Michael.

— Nu și dacă îmi dai cutia. Urmă un moment de liniște.

— Nu o am, spuse Michael băgând mâna în ghiozdan și scoțând cutia de aur. O puse în mijlocul mesei și toată lumea o fixă cu privirea.

Busch se întoarce și îi zâmbi lui Simon.

— Să vedem... de ce nu te cred oare? Întrebă Zivera.

— Poate pentru că nici eu nu te cred pe tine.

— De ce spui asta?

— Pentru că l-ai fi ucis pe tatăl meu dacă nu ar fi fugit și pentru că ne-ai fi lăsat pe mine și pe Paul să murim.

— Văd că jucăm un fel de șah verbal; dacă tot crezi că oricum o voi ucide, poate ar trebui să fac asta acum. Vocea lui Zivera răsună în cabina avionului.

Michael tăcu.

— Adu-mi cutia și o voi lăsa în viață. Vino singur, Michael. Dacă nu, o să vă ucid pe toți.

Michael îi privi pe cei din jurul mesei. Simon îi făcu semn să nu cedeze.

— Vezi tu, Michael, poate că ai fi fost dispus să-ți lași tatăl să moară...

Kelley privi în direcția lui Michael, dar acesta îl evită. Zivera continuă:

— Dar, dintr-un motiv sau altul, nu cred că ai fi în stare să gândești la fel în ceea ce o privește pe Susan. Julian tăcu pentru o secundă, dându-i răgaz să înțeleagă unde bătea. Nu uita, Michael, singur.

— Nu cred că pot ajunge acolo în douăzeci și patru de ore, spuse Michael, încercând să tragă de timp.

— Cum, un tip cu atâtea resurse ca tine? Probabil că ai dreptate. Așa că știi ce? Uită de cele douăzeci și patru, acum ai opt. Nu faci chiar atât de mult de la aeroportul în care te afli.

Și Zivera închise telefonul, zgomotul reverberând în tot avionul.

Michael stătea în mijlocul drumului corsican izolat, privind spre pista de aterizare de dincolo de pâlcul de arbori; copacii se aflau pe un platou, la mai puțin de un kilometru și jumătate de țărmurile mediteraneene. Insula franceză era enormă, cu o topografie impresionant de

variata, alcătuită din munți, câmpuri și stânci care dădeau spre ocean. Însă Michael nu văzu nimic din toate acestea când coborî din avion cu Busch și Simon. Se concentra pe misiunea pe care trebuia să o îndeplinească.

Nu simțea nicio remușcare că o păcălise pe Susan, dându-i o cutie falsă, care era în geanta de scufundări pe care o avusese Lexie pe fundul conductei de sub Kremlin. Michael luase rucsacul de la tânărul rus decedat și răscolise printre lucrurile pe care le furase din cavernă. Scosese cutia falsă și o băgase pe furiș în geanta sa, fără să-l vadă Susan, intuind că-i va fi de folos la un moment dat. Nici ea, nici Martin nu observaseră că adevărata cutie fusese îndesată în rucsacul încăpător de scufundări din echipamentul de scufundări pe care i-l dăduse lui Martin. De fapt, Michael nu le împărtășise înșelăciunea nici lui Simon și nici măcar lui Busch, știind că era mult mai bine ca planul să nu fie cunoscut de prea multe persoane. Când venea vorba de complexitatea profesiei lui, existau câteva secrete pe care nu le spunea nimănui.

Însă se dovedi că înșelăciunea nu o protejase pe Susan; subterfugiul său, faptul că îi dăduse o cutie falsă fusese un act desăvârșit, iar ea sfârșise prin a fi răpită cu tot cu aceasta și acum era captivă undeva, într-una dintre clădirile din complexul care se întindea pe o suprafață de mai bine de zece mii de hectare. Și avea mai puțin de opt ore ca să o salveze.

— Știu că ești sub presiunea timpului, spuse Simon. Știu că pui la cale ceva. Dar nu am apucat să discutăm niște lucruri foarte importante.

Michael îl privi pe Simon, care-l distrase pentru o secundă de la gândurile sale.

— Poftim?

— Ce facem cu Genevieve? Nu o putem lăsa acolo, spuse Simon.

— Știu.

— Michael, ea se află în locul de care se temea cel mai

mult, împreună cu fiul de care fugea. Julian i-a luat banii, casă, orfelinatul – totul, mai puțin viața, și urmează să facă și asta.

Michael îi aruncă o privire lui Simon; era frustrat și nu știa ce să spună. Genevieve era prietena lui, motivul pentru care începuse totul; era de acord cu Simon, dar nu știa cum să o salveze și pe ea, și pe Susan. Fără să scoată un cuvânt, se întoarse și se îndreptă din nou spre hangar. Busch și Simon îl urmară pe rampă, înăuntrul avionului.

Simon își luă rucsacul de marinar și îl puse pe masa de conferință. Michael scoase din buzunar harta complexului, pe care i-o dăduse Kelley, și o despătură.

Kelley ieși din carlingă și îi privi pe cei trei în timp ce se îndreptă către capătul celălalt al avionului; avea ochii oboșiți, privind în gol, și un prosop curat în jurul gâtului.

— Pot să-ți pun o întrebare? spuse Michael în timp ce Kelley tocmai trecea pe lângă el.

Kelley se întoarse și îl privi.

— Câți gardieni estimezi că au? întrebă Michael.

— Am nevoie de un duș ca să-mi limpezesc mintea, apoi stăm de vorbă.

— Poți să aproximezi?

— Peste cincizeci. Și dispăru în spatele ușii care dădea în cușetă, închizând-o bine în urma lui.

Michael căută din priviri reacția lui Simon.

— Prea mulți, spuse Simon, clătinându-și capul.

— Nici măcar nu știm unde o ține pe Susan, zise Busch. Urăsc că trebuie să fiu mereu cel pesimist.

— Atunci nu fi, i-o tăie scurt Michael. Nu-și putea permite să se gândească la un eșec.

Simon desfăcu fermoarul genții sale și scoase servieta cu armament. Carabine, pistoale, Semtex, fumigene. Împrăștiindu-le pe masă, alege o carabină și începu să o dezambeleze, verificându-i țeava, perculatorul, camera cartușului.

Busch luă arma primită de la Fetisov, cea pe care o

folosise în subterana Kremlinului. Desprinse cartușul plin de gloanțe oarbe și îl aruncă împreună cu alte două într-un mic coș de gunoi de lângă masă.

Simon îl privi.

— Ce faci? O să avem nevoie de orice fel de muniție.

— Gloanțele alea nu te vor salva. Toate sunt oarbe.

— N-ai de unde ști. Michael le scoase din gunoi și le puse pe masă. Desfăcu harta complexului și studie fiecare clădire în parte. Nu erau schițe foarte detaliate, însă harta arăta configurația generală și poziția fiecărei structuri. Kelley a spus că a fost ținut în castel. Pun pariu că Susan se află tot acolo.

— Cum putem să fim siguri? Întrebă Busch.

— Nu putem. Dar pun pariu că, dacă verificăm punctele de securitate...

— Nu cumva uiți de cei cincizeci de gardieni?

— Stai așa, îl opri Michael cu un gest al mâinii. Nu uit. Vom avea nevoie totuși să le distragem atenția. Michael își luă privirea de la hartă.

— Putem să le tăiem curentul? Întrebă Busch.

— Sunt sigur că au generatoare pentru laboratoare și pentru clădiri, răspuse Michael privind-l pe Simon. Vreo idee de distragere?

— Mă ocup eu de asta. Dacă putem verifica punctele de securitate, cred că putem să o găsim și pe Genevieve în același timp, spuse Simon întorcându-se spre Busch. Dar voi avea nevoie de ajutor.

— Noi doi? Întrebă Busch. Să lucrăm împreună? Ei bine, dacă insiști.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Michael pe Simon cu un soi de ezitare în glas.

— O voi găsi pe Genevieve. Și o să fac al dracului de mult zgomot între timp.

— Și cu Julian cum rămâne? Întrebă Busch.

— Îl lăsăm pe altă dată, spuse Michael. Simon îi aruncă o privire lui Michael.

— Dacă o să am vreo șansă, o să-l lichidez, spuse Simon.

— Simon, replică Michael, ne aflăm aici ca s-o salvăm pe Susan și, dacă putem, și pe Genevieve.

— Știu. Simon dădu din cap. Doar dacă avem ocazia... Asta îl sperie pe Michael; știa că Simon era genul de om care mai degrabă își creează oportunități decât să aștepte să se ivească vreuna. Se temea că încercarea de a pătrunde în complexul lui Julian se va dovedi mult prea periculoasă, complicată și mai sângeroasă decât se aștepta oricare dintre ei. Însă ceea ce-i trezi suspiciunea lui Michael fu determinarea din ochii lui Simon. Acesta era hotărât să o salveze pe Genevieve, dar mai era ceva. Simon avea alt plan.

Michael închise ușa carlingii.

— Nu mi-ai spus totul.

Simon se uită la Michael; se aflau amândoi în fața panoului de comandă al avionului.

— Nu-mi pot permite surprize, Simon. Știi asta deja! Ce îmi ascunzi?

Simon îl privi pe Michael, se vedea clar că pune ceva la cale. Până când, în sfârșit...

— Știi povestea părinților mei: cum tatăl meu a răpit-o, a violat-o și a torturat-o pe mama, apoi s-a ascuns; Simon făcu un rezumat al poveștii pe care i-o mai spusese lui Michael în trecut. Dar nu se putea ascunde pentru totdeauna; n-am regretat nicio secundă că l-am omorât și nici cei trei ani petrecuți în închisoare. Era femeia pe care o iubea, și totuși a decupat carnea de pe ea și a însemnat-o cu simboluri diabolice, oribile. Așa că, în momentul în care ea s-a întors la straiile de mănăstire și la vechile obiceiuri, m-am gândit că a făcut-o ca să își acopere aceste semne odioase. Ceea ce nu știam eu era că ascundea de fapt că rămăsese însărcinată în urma violurilor. În timpul acela mă aflam la închisoare și n-am știut de copil. De fapt, n-am știut absolut nimic despre asta până acum patru luni. Când mama a născut, știa că nu poate avea grijă de băiat; era

instabilă psihic și nu voia să afle nimeni ce se întâmplase. Așa că a apelat la prietena ei, Genevieve Zivera, femeia al cărei orfelinat putea oferi adăpostul și iubirea unui cămin, pe care ea nu era capabilă să i-l asigure. Dar mama i-a smuls o promisiune lui Genevieve în schimbul copilului său: îl va boteza și îl va crește ca și cum ar fi propriul copil, nu-l va trata ca pe un orfan, ci ca și cum ar fi sânge din sângele ei. Mama nu putea suporta gândul ca fiul ei să știe că are așa o descendență îngrozitoare: un tată nebun și o mamă speriată, inaptă, pe punctul de a o lua razna. Simon tăcu pentru un moment. De-a lungul anilor, Genevieve nu a scos un cuvânt, nu a făcut nicio aluzie la subterfugiul ei. Iar eu îl vedeam câteodată pe acest băiat, atunci când o vizitam pe Genevieve sau când îl aducea la Vatican. Niciodată nu i-am acordat prea multă importanță. Era liniștit, avea mereu ochii lipsiți de orice fel de emoție. Niciodată nu am apucat să îl cunosc cu adevărat ca să observ cât de tulburat era... sau cât de familiară mi se părea înfățișarea lui. Până la urmă, Genevieve și-a încălcat promisiunea făcută mamei mele: o deranja să spună adevărul, și nu din cauză că nu i-ar fi fost loială mamei mele, ci de teamă să nu mă afecteze sau de teama reacției mele la aflarea identității părinților lui. Și, când colo, era vorba despre un om care și-a ucis familia la propriu, soția și socrul, pentru a prelua conducerea sectei lor, care se folosea de Dumnezeu pentru simpla lui lăcomie, care ținea predici ale căror învățături le încălca, de fapt. Simon tăcu un moment, uitându-se la Michael, care la rândul său îl privea fix, așteptându-i cuvintele cu interes; continuă apoi în șoaptă: Julian Zivera este cel mai ticălos om, oglindirea pură a tatălui meu... și este fratele meu. Michael se uită la Simon, neștiind ce să spună.

— Asta rămâne între noi, adăugă Simon.

— Trebuie să-mi promiți că mai întâi le scoatem pe Susan și pe Genevieve de-acolo.

Simon încuviință.

— Bineînțeles.

Momentul de liniște din cabină se prelungi. Cei doi se uitară unul la celălalt, până când Simon continuă:

— Apoi o să-l ucid pe Julian.

Michael stătea împreună cu Busch, Simon și Martin, în liniște. Nu-și putea reveni din șocul spuselor lui Simon.

Încercă să se concentreze și privi cutia de aur din mijlocul mesei de conferință, o cutie care era când foarte prețioasă, când foarte periculoasă, dar acest ultim aspect nu era deloc luat în considerare.

— Domnilor, ne-ați putea scuza? spuse Kelley pe un ton relaxat ieșind din dormitorul său din spatele avionului și uscându-și viguros părul cu prosopul.

Dezbrăcase uniforma de gardian și purta acum o salopetă cafenie și un tricou Oxford alb. Odată cu schimbarea hainelor, își schimbase parcă și personalitatea. Devenise din nou o prezență impunătoare, cea pe care Michael o observase în pragul casei din Boston. Cei trei ieșiră din avion. Pentru un moment, Martin privi în urmă, spre Kelley, apoi închise ușa.

Kelley luă loc la masa de conferință, chiar în fața lui Michael. Cu excepția zilei în care se întâlniseră în Boston, când fuseseră întrerupți, era pentru prima dată când tatăl și fiul erau singuri, de când se născuse Michael. Studiindu-i chipul, vedea foarte clar asemănarea. Aveau aceeași privire intensă, care îi pătrundea adânc în suflet. Se uitară unul la celălalt, cântărind lucrurile, reflectând; în cele din urmă, Kelley izbucni:

— Hristoase! Ce naiba se întâmplă? Michael fu surprins de răbufnire.

— Vreau să știu ce se întâmplă, până la cel mai mic detaliu!

Michael se forță să rămână calm, încercând să nu-i răspundă pe același ton lui Kelley, sperând că nu se află pe punctul de a-i ține o predică. Îi dădu așadar toate detaliile, punându-și tatăl la curent cu Albergo della Vita, cu

Genevieve, cu Rusia și explicându-i motivul pentru care avea aptitudinile ce îi permiteau să îndeplinească o astfel de misiune. În timp ce i-ar fi fost rușine să-i spună tatălui său adoptiv, Alec St. Pierre, omul care îl crescuse, despre cariera sa ilegală și implicațiile acesteia, Michael nu avu nicio problemă să i le dezvăluie omului din fața lui. Cu toate că era tatăl său biologic, nu exista nicio legătură adevărată între ei în afara unui dulap plin cu fotografii. Nu aveau niciun fel de trecut împreună și nu avea niciun motiv să-i fie rușine, deși Michael ura faptul că aceasta era abia a doua lor conversație.

— Asta e mult peste nivelul meu de credință, spuse Kelley. Sunt un catolic nepracticant care are dificultăți să-și amintească până și zilele de sărbătoare. Și acum îmi ceri mie să cred în...

— Nu-ți cer să crezi nimic, spuse Michael trecându-și degetele peste cutie. Dar îți voi spune ce cred eu. Obiectul ăsta – Michael ridică cutia – este aducător de moarte. Din tot ce mi s-a spus până acum, din tot ce am văzut, nu am nicio îndoială că, dacă va fi deschisă cutia, vor muri oameni. Zeci de mii, probabil chiar mai mulți.

— Și, dacă nu o dăm, Susan va muri. Kelley stătea cu brațele încrucișate, ridicându-și sprâncenele la auzul spuselor lui Michael, sorbindu-i cuvintele înainte să iasă din nou la atac. Cum ai putut s-o aduci, să o pui într-un asemenea pericol? Susan nu trebuia să te însoțească la Moscova.

— Ce?! răspunse Michael apărându-se; se aplecă și întâlni privirea disprețuitoare a tatălui său.

— Ai expus-o pericolului. Se află în interiorul complexului acelui nebun, așteptând să moară din cauza ta.

— Nu da vina pe mine! Michael se ridică din scaun și păși furios în lungul avionului. Tocmai mi-am petrecut ultima săptămână încercând să pun mâna pe cutia asta ca să te pot salva. Iar ea nu acceptă să fie refuzată. Este imposibilă! Am făcut tot ce am putut, mai puțin s-o leg. Este

încăpățânată ca un catâr.

Kelley stătea acolo și se uita la Michael.

— Știu.

În cele din urmă, Michael, expiră și așteaptă să se apere din nou, dacă i s-ar fi făcut o nouă acuzație.

— E un avocat bun, totuși. Kelley zâmbi, și întreaga lui stare păru să se schimbe.

Se ridică și se îndreptă spre bar. De data aceasta, se lăsă pe vine și deschise raftul cel mai de jos. Făcu o mică șmecherie folosind un obiect mic, chiar înainte să se îndrepte de spate, și-i arătă un seif de mărime medie, larg deschis. Era pe jumătate plin cu bani, pistoale și documente. Se întoarse și îl privi pe Michael, care înțelese imediat.

Acesta luă cutia de pe masă, merse până acolo și o puse în seif.

Kelley se lăsă pe vine, închise ușa și tastă codul de blocare.

— Așadar, cum o vom salva pe Susan?

Michael încuviință cu un gest respectuos. Luă harta complexului și o întinse pe masă, apoi o întoarse pe dos.

— O să am nevoie să-mi desenezi o schiță a interiorului casei. Crezi că-ți poți aminti cum arăta?

Kelley aprobă din cap, scoase stiloul și începu să deseneze. În câteva clipe, se întoarse spre Michael.

— Deși te-am renegat, ai venit după mine.

— Da, spuse Michael încet. A avut și Susan ceva de-a face cu asta.

— Desigur.

Amândoi știau că nu era chiar așa de simplu.

— Ascultă, când te-am dat spre adopție... Kelley continuă să deseneze, iar cuvintele îi ieșeau greu. După ce mama ta a murit...

— E în regulă. Michael zâmbi. Ai făcut ce trebuia să faci. Nu mi-aș fi putut dori părinți mai buni decât soții St. Pierre... fără supărare.

— Nicio problemă, înțeleg. Kelley îl privi pe Michael, simțind mândria omului din fața lui. Au făcut o treabă bună. Kelley continuă să deseneze, tăcând un moment, apoi continuă. Te întrebi probabil ce e cu camera mea ascunsă, cu toate fotografiile acelea și nu înțelegi de ce nu te-am căutat niciodată.

— Sunt bine. Michael zâmbi, văzând dificultatea bărbatului în a-și expune sentimentele. Nu e nevoie să mai zici ceva. Dar am o întrebare. Mama mea...

Kelley zâmbi.

— Era tânără și speriată. Dar era frumoasă și puternică. Kelley se uită în gol. Era... inteligentă, cea mai bună prietenă a mea. Doamne, dacă am fi știut care au fost cele mai fericite momente ale vieții noastre, poate am fi fost mai atenți...

Michael nu scoase un cuvânt; înțelegea perfect ce simțea tatăl său.

— Am fost speriați de moarte când am aflat că a rămas însărcinată. Dar te dorea mai mult decât orice pe lume. Nu aveam idee ce vom face, cum vom proceda, dar, într-un fel, ne gândeam că vom găsi o cale. Și, după toată frica, după toată durerea, te-a ținut în brațe. Ultimul lucru pe care l-a văzut i-a dat cea mai mare bucurie pe care o trăise vreodată. Nu am văzut-o niciodată atât de... fericită ca în momentul acela. Kelley își ridică privirea spre fiul lui. Tu erai.

Michael continuă să-l privească în tăcere. Cunoștea durerea pierderii unui om drag, a pierderii celui care îi dăduse un motiv să trăiască, să descopere bucuria în lume, oferindu-i speranță în fiecare dimineață când se trezea. Stătea în fața unui om care trecuse printr-o asemenea pierdere de trei ori, și totuși mersese mai departe, deși fusese singur.

— Și, spuse Kelley, amintindu-și, era un mare fan al echipei Red Sox.

— Doamne, m-ai omorât cu asta! spuse Michael

suspinând. Părea perfectă până acum.

— Nici măcar în glumă nu spune asta. Michael încuviință.

— Cum ai putea ține cu ei, când tot ce fac este să ne fure cei mai buni jucători? Încurajezi o droaie de foști membri ai echipei Red Sox.

— Nici nu deschide subiectul ăsta! Rex Sox a câștigat un campionat și tu crezi că e echipa Americii. Când ai câștigat douăzeci și șase, spuse Michael, dând din cap, atunci mai vorbim.

— Cum poți să fii fan Yankee?

— Cred că glumești! râse Michael. Credeam că aici ne vom înțelege perfect, dar se pare că nu vom ajunge la niciun acord.

— Care echipă de fotbal îți place? întrebă Kelley, devenind serios.

— Sunt un fan înfocat al echipei Giants, am bilete pentru toate meciurile din sezonul ăsta, răspuse Michael.

— Patriots, spuse Kelley. Și la baschet?

— Knicks. Michael își aruncă brațele în sus. În mod evident tu ești fan Celtics. E OK oricum, ambele sunt proaste.

— Hochei? continuă Kelley. Bruins ai mei sunt în an de recuperare.

— Da, în ultimii zece ani au tot fost așa.

— Asta e jalnic, venind din partea unui fan Ranger. – A... Te-am prins! Red Wings Nimic nu se compară cu un joc pe Arena Joe Louis.

— Red Wings?!? Cum naiba poți să locuiești în New York și să fii fan Red Wings?

— Simplu... în același fel în care urmăresc meciurile lui Manchester United. Se cheamă antenă parabolică. Michael făcu o pauză. Ai practicat vreun sport când erai mic?

— Pe toate, răspuse Kelley. Baseball, fotbal, baschet, box.

— Un boxer? se strâmbă Michael.

— Ce, e chiar așa de greu de crezut? Dacă ești sudist, ori

înveți să te lupți, ori mori.

— Și fiul tău? El ce juca? Întrebă Michael.

Kelley deveni tăcut, privind în altă parte; era un moment mort.

— Îmi pare rău...

— Nu-i nimic. Era mai mult genul intelectual. L-ai fi plăcut, totuși. Kelley zâmbi, privind în altă parte. L-ai fi plăcut mult, v-ați fi înțeles de minune, ca doi frați. Kelley fu surprins de propriul gând și râse. Deși sunteți de părți diferite ale legii. Și mie îmi pare rău pentru soția ta.

— E în regulă, nici toți banii din lume nu ar fi putut să o salveze. Putem să încetăm cu amintirile, te rog? Ne cam omoară pe amândoi.

Kelley zâmbi și împinse spre Michael schița pe care o terminase. Clădirea avea patru etaje, cu unele dintre camere desenate în detaliu.

— Nu am fost în toată casă, dar asta e ceea ce îmi amintesc. Michael o studie, știind că undeva înăuntru se afla Susan, îngrozită, întrebându-se dacă vine cineva să o salveze.

— Lăsând totul la o parte, mă consider norocos, spuse Kelley, cu un soi de optimism în voce. Se pare că am regăsit un fiu pe care îl pierdusem. Și nici nu trebuie să mă mai confrunt cu perioada adolescenței lui. Ce zici de asta?

Kelley îi întinse mâna. Michael i-o strânse călduros.

— Ascultă, în legătură cu toată povestea asta cu tatăl... spuse Michael ușor stânjenit.

— Spune-mi Stephen.

Michael zâmbi. A fost un moment în care tatăl și fiul s-au recunoscut. În cele din urmă, Michael căută în buzunar și îi dădu lui Stephen un portțigaret cu trei țigări.

— Pentru ce e asta, o mică țigară de sărbătorire? Întrebă Stephen.

— Pentru mai târziu. Trebuie să vorbesc cu tine despre cum o vom salva pe Susan.

Stephen dădu din cap și puse micul portțigaret

dreptunghiular în buzunarul de la spate.

— Pentru mai târziu, când vom avea motiv să sărbătorim.

Capitolul 56

Julian privi în ochii mamei sale – erau mai negri decât își amintea. Odată fusese capabil să-i citească sentimentele, acum însă nu mai vedea altceva acolo decât enigme.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors, spuse Julian cu sinceritate.

Genevieve nu făcu însă altceva decât să se uite tăcută în ochii fiului ei.

— Eram îngrijorat că nu te voi mai vedea niciodată. Genevieve continuă pur și simplu să-l fixeze.

— Am nevoie de ajutorul tău. Julian se întoarce și se plimbă prin laborator. Tu știi ce se află, de fapt, în cutie și cred că știi și cum să o deschizi.

În cele din urmă, se întoarce și privi patul mobil în care era întinsă Genevieve; avea brațele și picioarele legate și un elastic mare în jurul pieptului. Nu putea decât să închidă ochii, însă îi ținea deschiși în mod sfidător.

Se aflau într-un laborator medical proiectat de Vladimir Skovokov, special construit pentru experimentele pe cadavrele care însemnau atât de mult în studiul pe care îl făcea. Temperatura oscila în jur de zero grade Celsius, pentru a ajuta la conservarea cadavrelor. Julian scăzu temperatura.

— E răcoros și bine aici. Nu-i așa că îți amintește cumva de adăpostul tău din Dolomiții Italiene? Acolo unde ai murit? Julian nu așteaptă să-i răspundă. Nu știu cum, dar tu și cutia aceea sunteți legate. Și, când o să-mi fie adusă, o să îmi spui cum s-o deschid.

Respirația lui Genevieve deveni mai înceată; continuă însă să-l privească sfidător pe fiul ei.

— O să-mi dau seama cum se deschide până la urmă. Speram că poate mă ajuți să economisesc ceva timp.

Julian luă o seringă și înfipse acul într-o fiolă medicală, trase pistonul și o umplu.

— Amytal de sodiu, pentothal de sodiu... tot ceea ce fac

aceste așa-zise seruri ale adevărului este să te adoarmă. Se apropie de locul în care se afla ea întinsă pe targă, se aplecă deasupra și își trecu mâna liberă prin părul ei. Și, dacă nu vrei să-mi spui adevărul, nu mă vor ajuta să ți-l smulg de pe buze. Dar durerea...

Julian tăcu, privind fixând ochii mamei sale. Nu simți nicio urmă de remușcare sau de rușine în timp ce se uita la ea, considerând-o un fel de șoarece prins în capcană.

— Ți-aș spune că n-o să doară, dar asta ar fi o minciună. Julian se dădu înapoi și apăsă pistonul seringii; lichidul țâșni și desenă în aer un mic arc de cerc de-a lungul camerei. Apucă cu blândețe perfuzia intravenoasă care intra în brațul ei, De fapt, vei simți cum îți iau foc venele, în timp ce substanța îți pătrunde în corp. Anunță-mă când ești pregătită să vorbești în loc să țipi.

— Sper ca Dumnezeu să aibă milă de tine, șopti Genevieve. Julian fu surprins de primele cuvinte pe care le auzi de la mama sa, după atât de mulți ani. Îi răsunară în minte, reținând ceea ce puteau fi practic ultimele cuvinte rostite de ea, și, în cele din urmă, îi zâmbi. Privi în adâncul ochilor mamei lui.

apoi observă crucifixul de pe pieptul ei. Și, fără să stea pe gânduri, îl apucă și i-l smulse de la gât.

— Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta. Julian înfipse acul în perfuzia mamei sale.

— Întotdeauna ai știut-o, eu nu am suflet.

Capitolul 57

Picioarele lui Michael se legănau în aerul nopții; era agățat de două cârlige, la optsprezece metri deasupra țărmlui abrupt. Concentrându-se la cățarat, nu mai conștientiza sunetul valurilor care se spărgeau dedesubt. Piciorul său stâng se legână în exterior, și Michael găsi un colț de stâncă ușor ieșit în afară, de aproape trei centimetri, unde își fixă piciorul. Se echilibra și inseră un dispozitiv în crăpătură, mărind-o și transformând-o într-un punct sigur de ancorare. Îndesă un cârlig și trecu o sfoară întărită prin inelul de metal înainte de a continua. Urca cei șaiszeci și unu de metri de unul singur, în timp ce Busch și Simon se aflau dedesubt, între rocile întunecate și ascuțite, privind în sus prin ceața care se ridica din valurile mării. El era expert când venea vorba de cățărări și nu intenționa să-și piardă prostește aliații, din cauza nepriceperii lor. Urma să urce și să fixeze două frânghii pentru ei. Își spusese că va respinge din start probabilitatea morții lui sau a lui Susan, a lui Genevieve, Busch sau a lui Simon.

Michael își continuă urcușul. Fața stâncoasă a versantului era înclinată într-un unghi mai mic de optzeci de grade, iar colțurile de stâncă de care se putea ajuta erau mici și rare și îi solicitau brațele mai mult decât anticipase. Nu privi nici măcar o dată în jos sau în spatele lui, concentrându-se doar la următorul punct de unde avea să apuce. Continuă să își croiască drum sigur prin puncte de ancorare de-a lungul suișului, pentru a le ușura lui Busch și Simon primul lor urcuș pe verticală.

Din capul locului, stabiliseră că acesta era singurul mod de a pătrunde în complexul lui Julian. Decise că poarta principală ieșea din discuție, iar mersul pe drum cu cutia în mână i-ar fi garantat moartea. Din câte știa, Julian nu avea nicio intenție de a o lăsa pe Susan în viață, chiar dacă Michael i-ar fi dat cutia.

Așa că urma să fie o acțiune de scurtă durată. Vor lua ce

aveau de luat și vor pleca. Se confruntau cu o singură problemă: nu știau unde era ținută Susan. Kelley detaliasse planul de la etajul casei și orarul gărzilor ce-și făceau rondul primprejur, însă Michael nu era sigur că ea se afla acolo. Trebuia să-și croiască drum spre clădirea de pază, unde se aflau gardienii, dar și sistemul de computere ce monitoriza întregul loc. Era nodul de unde supraveghetorii aveau o privire de ansamblu a complexului. Acolo spera să afle unde erau ținute Susan și Genevieve, precum și alte detalii despre sistemul de securitate pus la cale de Julian.

Ajuns în vârful stâncii, Michael se balansă și privi în jur asigurându-se că nu sunt gardieni care își fac rondul. Era doar o fâșie de șase metri de iarbă între stâncă și casa principală; nu avea unde să te ascunzi, poate doar în spatele stâncii. Michael fixă încă două clame de ascensiune și legă capetele celor două frânghii de șaizeci și unu de metri. Le dăduse lui Busch și lui Simon harnașamentele și clamele de ascensiune pentru a le face urcușul mai ușor, dar și ca să-i ajute să-și păstreze energia pentru misiunea pe care o aveau de îndeplinit. Michael ajunsese jos, desfăcu frânghia albastră în trei și privi cum cele două bucăți se întind la maximum din cauza greutateii tovarășilor lui.

Michael își dădu jos încet hainele albastre de mecanic pe care le luase din hangarul avionului, pe sub care avea o uniformă neagră de protecție, cea pe care o purtase Kelley pentru a fugi din complex. I se potrivea aproape la fel de bine ca și tatălui său. Michael aruncă o privire în jos pentru a-i detecta pe Busch și pe Simon, însă nu văzu nimic; așteptarea de cinci minute urma să fie dureroasă. Se întoarse și privi casa enormă din fața lui care îi acoperea întregul câmp vizual. Stilul arhitectural clasic, în piatră, îți tăia pur și simplu respirația. Conacul era cu adevărat potrivit unui rege, însă în el locuia cineva care nu-l merita nici pe departe.

Se gândi pentru o clipă și se liniști când îl văzu pe Busch. Simon era un prieten, dar avea și un alt interes, un motiv

ascuns pentru a pătrunde în complex. Simon credea în puterea cutiei și în răul pe care îl putea face. Pe de altă parte, Busch... nu credea o iotă; În ciuda acelei întâlniri îngrozitoare ce avusese loc cu un an înainte, încă era convins de faptul că vânează mituri, povești menite să înfricoșeze și să demonstreze puterea fără margini a lui Dumnezeu. Era aici, cățărându-se pe stâncă dintr-un singur motiv: ca să îi dea o mână de ajutor lui Michael.

Acesta pipăi cuțitul de la coapsă și bătu cu palma pistolul din portarma de la brâu. Ura armele, însă, ținând cont de circumstanțe, erau un rău necesar. Se întoarse și privi marea care lucea în bătaia razelor lunii.

— Nu-i o priveliște chiar rea, nu-i așa? Vocea venea din spatele lui Michael.

— Prefer priveliștea din timpul zilei, spuse el fără să se întoarcă.

— Mmm, dar nu suntem aici ca să admirăm peisajul, nu-i așa? spuse vocea.

Michael se întoarse încet și se pomeni față în față cu doi gardieni; fiecare dintre ei era înarmat cu câte o carabină Heckler & Koch G3 la brâu, îndreptate în direcția lui Michael.

Bărbatul care vorbea era mic de statură și îndesat. Se tunsese scurt, încercând să capete o înfățișare dură, însă nu prea-i ieșise; nu era o prezență impozantă, dar arma lui ridicată spunea cu totul altceva.

Gardianul se holba prudent la Michael, scanându-l.

— Nu am făcut cunoștință.

— Așa este, spuse Michael.

— Și asta probabil din cauză că nu ai ce căuta aici. Gardianul care părea să comande își îndreptă pușca spre Michael. Al doilea individ era chel și cântărea probabil mai mult de o sută douăzeci de kilograme. Michael observă că acesta se mișca agil pentru un bărbat cu greutatea lui. Îl ocoli și îi fixă carabina în spate.

Primul gardian se uită peste marginea stâncii și văzu

frânghiile balansându-se din punctele lor de ancorare. La intervale scurte, se bălăngăneau înainte și înapoi față de peretele stâncos, din cauza mișcării de dedesubt. Gardianul se întoarse din nou cu fața la Michael.

— Câți?

Michael nu răspunse.

Gardianul se holbă la el încă un moment, apoi își scoase cuțitul. Veni mai aproape și puse lama chiar sub ochiul stâng al lui Michael.

— Câți? Întrebă el din nou mișcând lama de-a lungul pielii moi a pleoapei lui Michael, aproape provocându-i sângerarea.

Michael nici măcar nu clipi. Gardianul făcu un pas înapoi.

— Ei bine...

Merse pe margine și își întinse capul spre frânghiile care dansau și vibrau, însă tot nu îi putea vedea pe cei care urcau. Se așeză pe vine și se aplecă peste margine. Puse lama pe frânghia albastră.

— Oricât de mulți ar fi, vor fi cu unul în minus.

Și începu să taie. Dură două secunde și frânghia plesni cu un zgomot ascuțit, rupându-se.

Expresia lui Michael nu se schimbă, dar i se frânse inima. Nu știa sigur cine se cățara pe frânghia albastră, Busch sau Simon, dar oricare din ei ar fi fost nu avea cum să supraviețuiască prăbușirii de pe stâncă pe țarm.

— Asta e șansa de a salva pe oricine se află la capătul ăsteia. Gardianul, încă pe vine, puse cuțitul pe ce-a de-a doua frânghie.

Michael rămase pe loc, cu arma înfiptă în spate, holbându-se la gardianul care putea să-i ia viața în orice moment. Știa că, dacă face vreo mișcare bruscă, va fi secerat de gloanțele ce i-ar fi pătruns în partea de jos a coloanei vertebrale. Avea nevoie de o diversiune, dar, oricât de mult s-ar fi gândit la asta, nu-i venea nicio idee.

Gardianul continuă să taie frânghia trecută peste marginea prăpastiei, întărind mesajul pentru Michael.

— Poate că ar trebui să te pun pe tine să tai frânghia, spuse el zâmbind și mișcându-se spre Michael. Vino aici.

Michael refuză să se miște până când celălalt îi împinse arma la spate, forțându-l să înainteze. Merse cu reținere spre margine și se opri lângă gardianul cu cuțitul. Acesta stătea pe vine, cu brațul pe o parte, trecând fără încetare lama pe frânghie.

Michael fu lovit din nou în spate, și de data asta căzu în genunchi. Stătea față în față cu gardianul.

— Te superi dacă îl motivezi un pic pe prietenul nostru? spuse acesta către partenerul său. Gardianul ridică țeava armei la ceafa lui Michael în timp ce celălalt îi întinse cuțitul.

— Să nu care cumva să-ți vină vreo idee!

Michael roti mânerul cuțitului în palmă. Mintea îi era înfierbântată, însă simțea la ceafă metalul rece al țevii armei.

— Poți s-o faci, spuse gardianul. Doar lasă-te în jos și începe să tai.

Michael nu se clinti. Gardianul îl apucă violent de încheietură și îi forță mâna spre frânghie, aducând lama pe suprafața ei. Michael se dădu înapoi. Frânghia încă se balansa pe stânci; Michael aruncă o privire peste margine, dar nu văzu pe nimeni. Gardianul forță lama înapoi, încercând să o treacă prin frânghie. Michael se opuse cu toată puterea, în timp ce gardianul îi forța brațul.

Apoi acesta începu să tremure din cauza efortului, dar și a nervilor.

— Ai trei secunde să începi să tai sau Cari o să-ți zboare creierii în mare.

Pe neașteptate, o mână apăru de nicăieri și-l apucă pe gardian de braț, trăgându-l în prăpastie. Gardianul căzu dincolo de Simon, rostogolindu-se în aer și dispărând în întuneric. Fu un moment lung de liniște până când se auzi un pleoscăit puternic de jos.

Michael se întoarse spre celălalt gardian, care, luat prin

surprindere, privise îngrozit cum dispăruse partenerul său. Apucă țeava armei de la ceafă cu mâna stângă și-i înfipse gardianului cuțitul în coapsă. Acesta însă îl lovi pe Michael cu putere în piept, aproape aruncându-l în prăpastie. Bărbatul se năpusti peste el, apucându-l de gât cu mâna stângă și-l pocni cu dreapta. Michael încercă să lupte, dar greutatea omului îl țintuia la pământ.

Simon se târî peste margine și, înainte ca gardianul să reacționeze, îl apucă de păr și îl lovi de trei ori în gâtleej. Bărbatul se împletici vlăguit cu mâinile încleștate la gât, abia respirând prin laringele distrus.

Michael se ridică, tremurând, încercând să-și recapete suflul; se uită la Simon care îi luă deja gardianului aparatul radio, arma și uniforma. Michael privi în jos, unde fusese frânghia lui Busch, aproape distrus la gândul că își pierduse prietenul.

— Bună! se auzi o voce șoptită de dedesubt.

Privi peste margine și îl văzu pe Busch urcând pe frânghia lui Simon. Michael se prăbuși la pământ, respirând ușurat, în timp ce Busch urca ultima porțiune.

— Ce dracu'? șopti Busch enervat, așa cum Michael nu-l mai văzuse de mult timp. Credeam că faci alpinism profesionist.

Michael zâmbi, fericit că își vede prietenul pe care-l crezuse, cu doar câteva momente înainte, pierdut pentru totdeauna.

— E un lucru bun că m-am hotărât să renunț. Uită-te la mâinile mele. Busch își desfăcu palmele, pe care se aflau semne groase de câțiva centimetri de la frânghie. Știi, prostia aia omoară! Puteam să fiu mort acum.

Michael continuă să zâmbească.

— Mă bucur să te văd.

— Șterge-ți zâmbetul ăla de pe față, nu e deloc amuzant!

Capitolul 58

În hangarul mic încăpea doar avionul lui Kelley. Proprietarul, un instructor de zbor de șaptezeci și trei de ani, fusese mai mult decât fericit să-și scoată flota de *Piper Cubs* pentru o seară, în schimbul a cinci mii de euro. Avea în sfârșit posibilitatea să-și ducă soția în Grecia, după cum îi promisese în fiecare an din ultimii douăzeci.

Hangarul nu era fortificat; de fapt, nu era altceva decât un garaj acoperit cu tablă ondulată, o cutie uriașă care data din cel de-al Doilea Război Mondial, dar era util. În plus, cei cinci gardieni înarmați pe care îi angajase Martin îi inspirau mai puțină teamă decât porțile de metal sau sârma ghimpată. Kelley nu pusese niciodată la îndoială abilitatea lui Martin de a găsi persoana potrivită pentru muncă, indiferent unde se aflau. Fiecare dintre gardieni era mare și intimidant, având pe chip urmele luptelor de stradă. Toți păreau certați cu legea, dar lui Kelley nu-i păsa de asta. Având în vedere circumstanțele, legea putea să se ducă dracului.

Pista de aterizare era un spațiu deschis înconjurat de păduri, munți și râuri care se vărsau în ocean mai la sud. Stelele păreau să strălucească mai tare în această parte liniștită de lume decât oriunde altundeva. Îl contraria la maximum faptul că, la nici cincizeci de kilometri depărtare, se petreceau lucruri înfiorătoare în numele lui Dumnezeu și al credinței. Pista de aterizare – nu o putea numi aeroport – se afla la opt kilometri în afara micului sat de la marginea mării și, din când în când, Kelley trăgea în piept aerul mării pe care îl iubea atât de mult. Strada șerpuitoare care ieșea din munți trecea chiar prin pistă și ducea direct în oraș. Era singura cale de acces.

Kelley stătea pe un scaun pliant la marginea drumului, sorbind un whisky. Își lăsase capul pe spate, ascultând muzica clasică ce se auzea prin ușile deschise ale limuzinei parcate alături. Martin ieși din hangar, ținând în mână o

sticlă de whisky Macallan și două țigări. Se așează lângă Kelley, îi umplu paharul și îi dădu o Cohiba Lanceros, care însă deocamdată nu pica tocmai într-un moment bun. Voia să păstreze ritualul celebrator pentru întoarcerea lui Michael cu Susan.

— Crezi că o poate face? întrebă Kelley. Martin îl privi și dădu din cap aprobator.

— Există un fel de tenacitate și de ingeniozitate în familia ta. Michael a reușit să pătrundă în Kremlin.

— Nu pot să cred că a reușit să facă asta. Martin dădu din cap.

— Fiecare cu talentele lui.

Kelley îi răspunse tot printr-o mișcare din cap. Într-un fel foarte ciudat, era mai mult decât impresionat; nu avea nicio idee cum reușise Michael, dar, dacă fusese capabil să pătrundă într-un loc atât de bine păzit, atunci exista o șansă ca Susan să se întoarcă nevătămată. I se rupea inima că o știa într-un astfel de pericol și nu putea să facă nimic pentru ea, simțindu-se imobilizat.

— Urăsc așteptarea.

— Ca întotdeauna.

— Asta nu schimbă cu nimic situația.

— Alegi mereu procurorul potrivit, expertiza potrivită pentru un anumit caz. Ei bine, acum e pe mâini bune.

Kelley îl privea pe Martin. De douăzeci de ani încoace, acesta fusese yinul corespunzând yangului său personal. Când el acționa irațional, Martin îl echilibra prin felul său de a fi, prevăzător și chibzuit.

— Nu te supăra că îți spun asta, dar voi doi semănați mai mult decât credeam. Poate e adevărat că e foarte diferit de Peter, dar nu încape îndoială că – Martin zâmbi – e fiul tău.

Kelley își întoarse privirile. Cu cât petrecea mai mult timp cu Michael, cu atât își dădea seama că semănau mai mult decât părea la prima vedere. Cu toate că prima dată crezuse că sunt la polul opus, ajunsese să-și dea seama că semănau mult. Până atunci fusese Michael cel pe care

credea că îl cunoaște și Michael despre care aflate diverse lucruri. Nu îl știuse decât prin intermediul fotografiilor și al articolelor de ziar, fără să-i cunoască sufletul și caracterul.

Prietenii lui Michael își riscau viața pentru el și pentru lucrurile în care credea, și erau puțini cei care ar fi fost în stare să facă acest lucru, fapt ce spunea foarte multe despre individul care le inspira atâta loialitate. Și Michael își risca la rândul său viața, nu numai pentru ei, ci și pentru străini, pentru oameni pe care îi cunoscuse doar cu o săptămână în urmă, oameni ca el și ca Susan, care nu lăsaseră tocmai cea mai bună impresie la prima vedere. Michael făcea acest lucru în baza unei povești ce ar fi provocat până și mințile cele mai tolerante din punct de vedere spiritual. Când Stephen o cunoscuse pe Genevieve, când îl vizitase la biroul său pentru a-i da micul seif pentru Michael, ce conținea harta subterană a Kremlinului, spusese că acesta era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată, lucru greu de crezut pe atunci, având în vedere că era un hoț. Insistase ca Stephen să îl cunoască pe Michael mai întâi și abia apoi să îl judece. Și acum, că se întâmplase asta, nu era nicio îndoială; Kelley era mândru că Michael era fiul său.

Sunetul produs de o camionetă perturbă liniștea nopții; se auzea de departe, dar părea să se apropie. Nu vedeau nimic, dar zgomotul motorului era suficient pentru a pune pe oricine în gardă.

Kelley privi concentrat dincolo de luminile pistei de aterizare. Însă camioneta nu mai apăru.

Unul dintre gardienii proaspăt angajați se apropie în fugă:

— Ar trebui să stați la adăpost, spuse el cu un accent italian grosolan, continuând să alerge spre panoul electric de pe partea laterală a hangarului.

Deschise cutia cenușie și apăsă butonul întrerupătorului. Totul fu înghițit de întuneric.

Apoi, pe neașteptate, se auziră focuri de armă. Nu doar din fața lor, ci de peste tot. Era un zgomot mai puternic

decât orice auzise Kelley vreodată, spărgându-i timpanele; bufniturile alternau cu împuşcăturile. Din instinct, Kelley se adăposti lângă limuzină. Din toate părțile, vocile izbucneau pe tonuri sacadate, unele dând ordine, altele răspunzând confuze. Confruntarea părea că durează de ore întregi, dar luă sfârșit în mai puțin de un minut, după care se așternu liniștea. Kelley era foarte panicat și confuz; nu îndrăzni să spună ceva, de frică să nu dezvăluie locul în care se afla. Privi în jur, iar furia înlocui teama. Respiră mai calm, se adună și se ridică încet.

— Martin, șopti el. În toată învălmășeala, nu știa unde se ascunsese prietenul său. Își făcu muștrări de conștiință pentru că fusese atât de egoist în fața pericolului.

— Martin, șopti el încă o dată.

Ridicându-se, văzu primul cadavru, la nici șase metri distanță. Paznicul zăcea pe pistă, cu capul băltind în sânge. Într-o clipă, liniștea din jur îl puse pe gânduri; Kelley se gândea că din întuneric ar putea veni un glonț care îi va pune capăt zilelor.

Se lăsă prevăzător în jos și apucă arma gardianului, înconjură hangarul și aproape că se împiedică de un alt trup; era unul dintre oamenii lui Zivera, cu pieptul tăbăcit de gloanțe.

Kelley alergă spre garajul improvizat și apăsă pe întrerupător. Pista de aterizare fu învăluită de lumină. Încă două trupuri zăceau în drum. Kelley se deplasa în jurul pistei, ferindu-se cât mai mult să fie văzut. Numără opt trupuri, verificându-le pe rând ca să afle cine erau, și nu pentru a vedea dacă mai trăiesc. Trebuia să-l găsească pe Martin. În cele din urmă, se opri în poartă. Nici urmă de Martin sau de vreun alt gardian aflat în viață. Teamă începu să îl cuprindă din nou, înăbușindu-i simțurile.

— Martin! țipă Kelley. Dar nu îi răspunse nimeni, nu se auzi niciun zgomot.

Apoi își dădu seama. Kelley o luă la fugă cât îl ținură picioarele înapoi la hangar. Intră în căsuța întunecoasă de

metal și urcă în avion. O știa înainte să se uite. Seiful era deschis. Dosarele erau împrăștiate pe podea, iar unul dintre pistoale nu mai era acolo. Și, bineînțeles, cutia de aur dispăruse.

Kelley încremeni. Era singur; Martin dispăruse, mort undeva în noapte. Și, cel mai cumplit, Michael se îndrepta către o capcană. Stephen răscoli în seif și luă de acolo unul dintre cele două pistoale care mai rămăseseră și o cutie de muniție. Va face cumva să intre din nou în complexul din care scăpase cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă; trebuia să ajungă la Michael înainte să fie prea târziu. Scoase încărcătorul din arma de nouă milimetri și o încărcă, fixând cartușele la locul lor.

Își adună gândurile și se întoarse spre ieșire, când simți țeava rece a unei arme apăsându-i tâmpla.

Capitolul 59

Michael, Simon și Busch alergau prin pădurile din jurul casei. Simon se îmbrăcase cu hainele gardianului și avea casca stației de emisie-recepție în urechea stângă. Fiecare dintre ei avea câte două pistoale, o carabină și un cuțit, iar Simon luase și cele două arme de la gardieni. În stație nu se auzeau decât discuții de rutină, nimic altceva care să indice că fuseseră descoperiți. Deși Michael nu fusese de acord, Simon aruncase celălalt cadavru de pe margine direct în mare. Nu-și puteau permite să găsească cineva cadavrul; asta avea să pună în alertă toată echipa de pază. Simon îi spusese că era într-adevăr oribil, dar un act necesar.

Clădirea enormă, ce semăna cu un castel, se vedea de pe stânci, umbrită de lumina lunii care părea că o învăluia dintotdeauna. Michael nu putu să nu se gândească la Susan, care era prizonieră în construcția uriașă de piatră. În ochii tuturor, aceasta era casa unui om preocupat de cele sfinte, în ciuda faptului că destinația ei era exact opusă. Se ruga să o găsească pe Susan la timp. Își verifică busola. Acul indică spre nord-est, spre baraca gardienilor. Memorase harta complexului și spera să fie o redare fidelă.

Ajunseră la stradă. Avionul personal al lui Zivera era nemișcat și întunecos, singurul de pe pista de aterizare; în afară de câteva camioane, locul era pustiu.

Se furișară pe marginea drumului spre clădirea de stuf care se afla chiar în spate. Era construită asemenea unei case de fermieri din secolul al XVIII-lea, însă asemănările se opreau aici. Michael se uită pe geam; văzu o cameră uriașă, împărțită pe mai multe segmente: într-un colț se afla un televizor, mai încolo un colțar mare pe care erau întinși trei gardieni, iar cealaltă extremitate era spațiul de lucru. Michael putu vedea doar luciul monitoarelor de supraveghere și pe gardianul de lângă consolă. Se întoarse spre prietenii săi și ridică patru degete.

Simon trase și el cu ochiul și spuse:

— Eu mă ocup de cei trei din dreapta.

— Cel de la birou e al meu, spuse Busch.

O luară printre arbuști și ajunseră la ușă. Fiecare își verifică pistoalele, fixară amortizoarele și le armară. Privindu-se unul pe celălalt, dădură din cap. Busch își ridică piciorul și deschise ușa.

Simon pătrunse în încăpere pe vine, deschizând deja focul cu pistolul său cu amortizor. Cei trei gardieni rămaseră stană de piatră în timp ce gloanțele le ciuruiau capetele și pieptul. Muriu înainte de a se prăbuși pe podea.

Busch îl ochi pe funcționarul de la birou, dar acesta fu mai rapid. Se întoarse cu arma deja pregătită și începu să tragă.

Busch se învârti la stânga și, cu un singur glonț, îl împușcă pe bărbat în mâna dreaptă, iar arma căzu alături. În câteva secunde, Busch și Simon săriră pe el, trântindu-l la pământ, prinzându-i mâinile și picioarele la spate și punându-i căluș la gură.

Simon se aplecă deasupra lui.

— Dacă nu îmi răspunzi, o să mori!

Michael se întoarse, fiindcă nu putea suporta să vadă scena care urma să se desfășoare.

— Unde o țin pe americancă? întrebă Simon scoțând călușul din gura bărbatului.

Gardianul îl privi sfidător și se întoarse.

— Răspuns greșit.

Simon îi puse din nou călușul, fixă arma pe umărul drept și apăsă pe trăgaci. Glonțul îi străpunse mușchiul și umărul, după care căzu pe podea. Țipătul înfundat din dosul călușului implora milă în timp ce bărbatul dădea frenetic din cap. Dar Simon îl privi, clătină din cap dezaprobator și puse țeava fierbinte a armei în rana deschisă din urmă. Omul țipă din nou.

— Acum o să te întreb pentru ultima oară, spuse Simon. Și, dacă nu aflu ce vreau, o să-ți fac asta pe fiecare centimetru din corp.

Omul aprobă din cap violent, iar transpirația i se scurgea de pe sprâncene în timp ce Simon îi scoase călușul.

— În aripa de birouri a casei. Bărbatul abia respira printre cuvinte. La etajul trei. În colțul de sud-vest.

— De unde să știu că nu minți?

Simon puse arma pe celălalt umăr al gardianului.

— Oprește-te, oprește-te! Bărbatul se strădui să se ridice, zvârcolindu-se de durere. O să-ți arăt.

Simon îl ajută să se ridice și să se așeze din nou pe scaun.

— Am nevoie de mâini, spuse omul, sugerându-i că trebuie să folosească tastatura calculatorului.

Simon îi aruncă o privire tăioasă.

— Un singur gest greșit și va fi ultima dată când îți vei folosi mâinile.

Simon îi tăie legăturile. Bărbatul începu să tasteze cu mâna stângă, în timp ce dreapta îi atârna zdrobită pe lângă corp; ambele răni se vedeau prin tricou ca niște pete stacojii, iar sângele îi picura pe podea. Pe monitor apărură o imagine bruiată, care se stabilizează în curând. Michael și Busch urmăreau ce se întâmplă.

Apoi o văzu, cu chipul său la fel de frumos și de sfidător cum și-l amintea. Simți brusc o ușurare. Gândul că ar fi putut muri înainte de a ajunge el aici rămăsese undeva în subconștientul său, dar iată-o, singură în cameră, bătând din picior și privind în jur.

Michael se așază la computerul alăturat și începu să tasteze. Sistemul de securitate era controlat de un calculator imens, pe un server privat. Acesta păstrase în memorie ultimele trei zile de înregistrări video din camerele complexului. Michael căută o conexiune la internet și găsi două rute de comunicare. Îi luă mai puțin de două minute să reprogrameze computerul și să înceapă să descarce de pe internet informațiile de care avea nevoie.

Simon îl învârti pe gardian în scaun.

— Și unde e mama lui Julian?

— Cine?

Simon își ridică arma spre capul bărbatului.

— Nu, nu, nu... Eu... În laboratorul medical, la parter.

Bărbatul apăsă niște taste și pe ecran apăru un laborator.

— Unde? Întrebă Simon privind interiorul laboratorului.

— E în camera frigorifică.

Gardianul arată spre o cutie mare, de cealaltă parte a camerei.

— Frigorifică?

Bărbatul îl privi pe Simon de parcă ar fi spus ceva firesc.

— E moartă.

Simon își ascunse emoțiile, însă Michael nu-și putu masca durerea și furia.

— Nu te cred, spuse Simon, încercând să refuze evidența.

— Jur că se află acolo! Este programată pentru o autopsie generală în seara asta.

— Ce autopsie? Întrebă Busch dezgustat.

— Se pare că nu va mai fi așa, spuse Simon lovindu-l pe bărbat la baza gâtului.

Acesta căzu leșinat cu fața pe birou.

Se retraseră și îi puseră gardianului călușul, apoi îl dădură la o parte. Michael își concentră din nou atenția pe computer, apăsând din nou tastele frenetic, și nimeri configurația router-ului pentru camerele de supraveghere, toate denumite după locația în care se aflau. Găsi laboratorul medical și aduse imaginea camerei goale pe monitorul din fața sa. Nu se vedea nicio mișcare. Dar totul se schimbă de îndată ce Michael reuși să deruleze înapoi înregistrarea. Cu câteva ore mai devreme, fuseseră doi oameni în încăpere. Michael apăsă butonul play. Apoi o văzu pe Genevieve, legată de targă, cu o perfuzie în braț. Julian se afla lângă ea, ținându-și mâna pe punga cu lichid intravenos; se apropie de chipul ei, fixând-o cu privirea. Imaginea fără sunet îl frustră pe Michael când îi văzu că discută și că nu poate auzi nicio vorbă, privind-o chinuită sub frânghiile cu care era prinsă acolo și imaginându-și ce

urma să se întâmple. Spre deosebire de Simon și Michael, Busch se întoarse, incapabil să privească spre ceea ce părea inevitabil. Nu-și puteau dezlipi ochii de acolo, văzându-l pe Julian cum trage pistonul unei seringi, injectând în perfuzie o substanță. Corpul lui Genevieve deveni deodată rigid și convulsiv; avea ochii larg deschiși, iar buzele sugerau un țipăt surd. Momentul păru să dureze o eternitate înainte să rămână, în cele din urmă, nemișcată. Și, în timpul întregii nenorociri, Julian o privea neconținut pe mama sa în agonie, cu ochii la doar câțiva centimetri depărtare de ai ei, asistând cu o expresie impasibilă la modul în care viața i se scurgea prin vene.

Nimeni nu scoase un cuvânt; Michael, Simon și Busch fură scârbiți de matricidul respingător. Michael se întoarse și îl privi pe Simon și nu avu nicio îndoială în privința intențiilor acestuia. Simon avea să îl omoare pe Julian și niciunul dintre ei nu îi va sta în cale.

Computerul scoase un sunet anunțând sfârșitul transferului de informații, aducându-l pe Michael cu picioarele pe pământ. Își concentră atenția din nou la monitorul unde apărea Susan. Se afla la o masă de conferință plină cu mâncare; stătea acolo fără să scoată o vorbă, fără vreo emoție sau teamă. Michael căută ceva sub birou. Găsi un cablu conectat la computer care îl conduse până la un dulap din capătul celălalt al stației și două servere care huruiau, luminate de diode. Își scoase un stick din buzunar și-l inseră în slotul de USB. În câteva secunde, virusul pătrunse în sistem; urma să închidă întregul server și toate celelalte funcții în zece minute. Era virusul lui preferat, făcut de el și nu dădea niciodată greș; ștergea orice urmă cu o precizie impresionantă.

— Putem s-o luăm din loc, spuse Michael închizând încet computerul.

Moartea lui Genevieve crease o atmosferă apăsătoare. Se îndreptară cu toții spre ușă.

— Mi-am schimbat planurile, spuse Simon.

— Nu te poți duce după Julian până nu o scoatem pe Susan de acolo.

— Nu o să permit ca trupul lui Genevieve să fie aruncat pe undeva.

— Simon, nu o putem scoate de aici.

— A fost ucisă, Michael. M-a rugat și i-am promis că, orice ar fi, când o să moară, o să-i îndeplinesc ultima dorință.

— Care?

— Vei vedea.

Oricât de mult ar fi vrut Michael să-l contrazică, știa că nu era chip să-i schimbe părerile lui Simon.

— Ai cincisprezece minute până ieșim de aici.

— Ești sigur că poți ajunge la Susan? Întrebă Simon.

— Nu-ți face griji în privința mea.

— Prostii! spuse Busch. Eu zic să rămânem împreună.

— Nu avem timp. Mergi cu el, îi spuse Michael lui Busch, arătând către Simon. Dacă unul dintre noi o dă în bară, măcar va reuși celălalt. Voi doi ocupați-vă de Genevieve; Dumnezeu să-i odihnească sufletul chinuit! Cincisprezece minute, nu mai mult.

Prudent, își scoaseră capetele pe ușă și, fără să mai privească înapoi, dispărură în noapte.

Capitolul 60

Laboratorul medical se afla la patru sute de metri distanță de sediul central, în josul străzii. La început, fusese un șopron alcătuit dintr-un grajd imens și o arenă de echitație, construite din pietre de moară, la fel ca mănăstirea. În timp ce exteriorul își menținuse aspectul de conac european, interiorul fusese în întregime reamenajat și transformat într-un laborator medical de ultimă oră. Fusese proiectat sub forma unui spital cu o capacitate de douăzeci de paturi și avea și un serviciu de urgențe; în partea din spate și în subterană se afla câte o anexă de studiu cu tehnologie de ultimă oră.

Doctorul Lloyd Împreună cu trei asociați părăsiră birourile și se adunară în laborator, unde fuseseră instalate cabinele frigorifice pentru experimentele lui Vladimir Skovokov. Față de cabinele frigorifice de la morgă, aici se montase și un sistem de răcire, unde temperatura constantă era de treizeci și trei de grade Fahrenheit, adică un grad Celsius. În acest mod, descompunerea corpului subiecților era încetinită în timpul numeroaselor proceduri făcute în cadrul studiului.

Lloyd deschise ușa de trei metri pe trei și scoase tăvița cu unelte, în timp ce se gândea la numeroasele asemănări dintre o morgă și bucătăria unui restaurant. Corpul lui Genevieve Zivera fusese acoperit din compasiune cu un cearșaf, iar chipul ei rămăsese descoperit. Lloyd închise ochii și rosti o scurtă rugăciune pentru sine, sperând că astfel va diminua coșmarurile pe care știa că le va avea în anii următori, în care va fi chinuit de chipul liniștit și inocent al femeii.

Julian îi puse să secționeze cadavrul din fața lor, să extragă organele pentru experimente medicale, ordin care le adusesse oarecare liniște sufletească. La urma urmei, acesta era cadavrul mamei sale și totuși Julian nu arătase vreun semn de tristețe sau regret pentru femeia pe care o

ucisese în timp ce încerca să o convingă să-i destăinuie secretele cutiei, cu mai puțin de o oră în urmă.

Spre deosebire de felul în care procedase cu prețioasa cutie, Julian nu le spusese nimic despre femeia aceasta, cu excepția faptului că era mama lui. Știau cu toții că fusese crescut într-un orfelinat, însă nu cunoșteau alte detalii din viața sa în afară de lucrurile publicate în Adevărul Domnului. Erau conștienți că povestea lui fusese romanțată. Citiseră cu toții destule articole elogioase, fie ele medicale sau corporatiste, în care aparențele erau consolidate în mod poetic, iar Julian beneficia din plin de așa ceva. Însă motivele din spatele dorinței de a-i face autopsia mamei sale și de a-i extrage organele le rămăseseră necunoscute.

Lloyd și cei din echipa sa erau aplecați deasupra lui Genevieve. Se minunau de pielea ei perfectă, fără pete, pistrui sau cicatrici. Nu avea carii, iar dinții săi păreau la fel de sănătoși și de albi ca dinții de lapte. Lui Lloyd i se părea incredibil de frumoasă și i se făcu milă de ea. Era o femeie care ar fi putut să aibă o viață lungă, însă murise în timpul unui interogatoriu. Acest lucru îl făcu să se gândească la oamenii care se antrenau mult, la cei care evitau toate viciile și consumau numai cele mai sănătoase alimente pentru a-și asigura o viață lungă, dar care, printr-o ironie a sorții, sfârșeau sub roțile unui autobuz. Își sacrificau degeaba toate plăcerile, în speranța că își vor prelungi viața. Renunțau să-și bucure simțurile pentru o viață lungă, dar fadă.

Lloyd privea cum aerul pe care îl expira se împrăștie în atmosfera rece și se bucură că îmbrăcase încă un pulover înainte de a-și pune halatul. Dar, indiferent câte haine ar fi purtat, nimic nu putea curma fiorul care îi străbătea corpul. Pentru el, Genevieve era perfecțiunea întruchipată și nu putea scăpa de gândul că îi profana sufletul și că i-l fura fără ca ea să știe. Se simțea de parcă l-ar fi violat pe însuși Dumnezeu.

Dar, așa cum se întâmpla de obicei, pasiunea lui pentru știință îi alina atât inima, cât și conștiința; prin urmare, își justifică faptele prin simplul motiv că își face meseria, și nimic mai mult.

Își privi colegii și zâmbi.

— Domnilor, începem?

Capitolul 61

Michael se afla în pădurea de vizavi de aripa de birouri a complexului, nu departe de țărmul stâncos care se ridica deasupra mării. Anexele elegante se profilau ca un C enorm cu încă două aripi construite pe lângă partea centrală. Adăugate cu doar doi ani mai devreme, îmbunătățiseră aspectul clădirii deja impunătoare, creându-i reputația de castel modern. Exteriorul de piatră al celor patru etaje ascundea secole de istorie. Arhitecții corsicani nu-și imaginaseră vreodată cum avea să evolueze: castel al regilor, mănăstire, reședință a unui megaloman. Ferestrele noii aripi erau imense, duble, în armonie cu designul original al clădirii. Mortarul era proaspăt, astfel încât, ploaia și trecerea timpului nu apucaseră să-l erodeze. Rareori dădea peste o asemenea reprezentare a grandorii în altă parte a lumii.

În fața intrării, de altfel singura din clădire, se aflau doi gardieni înarmați și vigilenți. Părea că păzesc ceva, spre deosebire de ceilalți, care trebuiau să facă ture doar în jurul complexului.

Michael își croi drum prin partea laterală a clădirii care dădea spre pădure. Aici nu existau balcoane care să îi permită să intre ușor sau măcar să urce lejer, ca în spatele clădirii. Nu existau uși pe care să fie nevoit să le forțeze sau încuietori pe care să le spargă, iar ferestrele de la primul etaj erau înguste și înalte, măsurând nu mai mult de treizeci de centimetri lățime. Cu toate acestea, etajul trei părea mai accesibil: ferestrele erau late și bogat ornamentate, și, mai presus de orice, erau destul de mari, permițându-i lui Michael să pătrundă înăuntru.

Privi fațada - plăcile mari de piatră erau îmbinate cu straturi de mortar groase de un centimetru. Se prinse cu degetele de aceste spații și își începu urcușul. Era simplu, fiindcă se putea agăța de creștăturile pietrelor și își putea susține corpul și cu degetele de la picioare. Ajunse la etajul

al treilea în mai puțin de un minut. Fereastra avea două geamuri din sticlă izolantă pentru a reține căldura și era zăvorâtă. Chiar și la etajul al treilea, echipa de ingineri a lui Zivera fusese extrem de precaută: zăvorul era conectat la un sistem de alarmă, iar micul led roșu îi confirma activarea. Siguranța ferestrei consta într-un întrerupător cu voltaj mic. Odată ce cablul de legătură era rupt, sistemul se activa.

Își scoase cuțitul și trecu cu lama prin mijlocul ferestrei, acolo unde se îmbina. Îl băgă în interior și trase zăvorul. Se ținu strâns de tocul ferestrei; din cauza poziției dificile, degetele de la mâini și de la picioare îi amortiseră. Se uită la ceas: zece secunde. Privi lumina roșie din zona unde se îmbina fereastra. Se stinsese. Virusul pe care Michael îl instalase în calculatorul principal distrusese la timp sistemul de securitate.

Deschise fereastra și se strecură înăuntru, aterizând pe podeaua de marmură fără să facă zgomot. Se îndreptă încet spre hol și văzu uși masive din lemn și din sticlă care deschideau birouri elegante, dotate cu mobilă lucioasă din lemn de mahon, draperii groase de catifea și flori proaspete. În locul acesta, credința nu se mai remarcă prin umilință sau sărăcie. Aceasta era baza operațiunilor religioase ale lui Zivera, chipul pe care îl arătase lumii, locul unde se scria istoria lor fictivă și unde erau create broșurile luxoase pentru membri, ascunzând cât mai bine scopurile lui mârșave.

Michael privi prin ultima ușă din hol și găsi camera de conferință. Inima începu să îi bată mai tare când anticipă ce urma să se întâmple. Masa era acoperită cu tot felul de cutii desfăcute de mâncare și cu ziare. În colț, atârna un televizor dat pe postul CNN. Inspiră adânc și deschise ușa.

Susan nu se afla acolo.

Deodată, luminile se stinseră, și camera se afundă în întuneric. Michael se lăsă la podea, își scoase pistolul și speră să poată distinge ceva.

Ușa se deschise, iar opt gardieni năvăliră în cameră, fiecare cu câte o pușcă îndreptată spre el. Știa că se poate feri de câteva gloanțe, dar nu ar fi avut niciun sens; ar fi murit într-o clipă, iar asta însemna că Susan rămânea fără nicio șansă de supraviețuire. Dădu drumul pistolului și rămase cu fața în jos în timp ce gardienii îl înconjură.

Doi dintre ei se aplecară și îl traseră pe un scaun. Luminile se aprinseră, iar Julian intră în cameră. Părul îi era la fel de bine aranjat ca în ziua în care îl cunoscuse, fără vreun fir rebel; jacheta sa de culoarea scrumului era călcată perfect. Părea că abia o îmbrăcase. Avea un zâmbet larg, însă nu de bucurie: era un zâmbet triumfător, victorios.

— Ți-am spus că o voi uide dacă nu îmi respecti instrucțiunile.

Michael îl privi în timp ce se mustra în sinea lui, pentru că se lăsase prins într-o capcană.

— Ți-am spus să-mi aduci cutia fără să încerci să faci vreun act de vitejie, și totuși continui să faci pe eroul. Pffff... Ajunge și cu Susan, spuse Julian pe un ton firesc.

— Omoar-o și nu primești nimic, zise Michael, sperând că acesta era adevărul. Dacă nu rămâne în viață, nu ai nicio șansă să pui mâna pe cutie.

Michael fu ridicat în picioare cu brutalitate și învârtit astfel încât dădu nas în nas cu Fetisov și cu ochiul său bolnav. Bărbatul zâmbi de îndată ce îi luă toate armele lui Michael, îi smulse rucsacul de pe umăr și îl trânti pe masa de conferință. Generalul bondoc îl deschise și se uită înăuntru. Scoase două pene pentru cățarat, patru rânduri de cartușe și o trusă medicală portocalie. O deschise și îi studie conținutul: bandaje, bumbac și o seringă.

Fetisov apucă un bandaj, râzând:

— Nu cred că asta te va ajuta prea mult.

În hol se auzi un murmur; un gardian intră în cameră și îi șopti ceva lui Julian, care zâmbi și ieși.

Michael își privi rezervele împrăștiate pe masă, apoi se uită la Fetisov. Îi cuprinse cu privirea pe fiecare dintre cei

opt gardieni care îl înconjurau cu armele îndreptate spre el, gata să tragă.

Julian se întoarse și întinse mâna:

— Ce spuneai?

Michael privi neîncrezător la obiectul din fața lui, din palma lui Julian, de parcă ar fi fost un lucru oarecare, o piesă decorativă găsită pe un raft de bibliotecă. Acest obiect nu însemna decât un singur lucru: pătrunseseră în avion. Prin urmare, exista posibilitatea ca Stephen Kelley, tatăl care abia se întorsese și pe care nu apucase să îl cunoască, să fie mort. Iar Michael se holba acum la cutie, în toată splendoarea sa aurită, pe care Julian o ținea în palma deschisă.

— Chiar merită să construiești o capcană serioasă. Și să-ți cunoști dușmanul, îi spuse Julian lui Michael. Ce ironic, nu? Cei mai loiali prieteni ai noștri ne pot trăda cel mai ușor.

Julian se dădu la o parte, și Michael putu în cele din urmă să vadă ușa. Chiar în hol se afla tatăl său, dar era imposibil să-i vadă chipul.

— Niciodată nu știi în cine poți să ai încredere, nu-i așa, Stephen? întrebă Julian.

Kelley nu scoase o vorbă.

La vederea lui Stephen, lui Michael i se întoarse stomacul pe dos; nu-și dădea încă seama de dimensiunile trădării lui, dar, în curând, situația i se clarifică. În avion se afla cineva în care nu trebuia să fi avut încredere.

Iar Martin intră în cameră. Îl privi pe Michael, apoi pe tatăl acestuia fără să scoată o vorbă.

— Martin, spuse Julian, de ce nu îl duci pe bunul tău prieten, pe domnul Kelley în pivnița cu vinuri? Oferă-i un pahar de Mouton Rotschild din 1982!

Martin zâmbi larg și îl luă pe Stephen de braț, conducându-l afară din cameră.

Capitolul 62

Un singur glonț îl nimeri pe gardian în cap, provocând o explozie de sânge în spatele ușii care dădea în laboratorul medical din clădire. Pentru cel de-al doilea folosi două gloanțe. Simon își ochise victimele de pe porțiunea de iarbă aflată de cealaltă parte a străzii. El și Busch o luară la goană, trăgând cele două cadavre în garajul cu fațada schimbată. Nu mai era nimeni acolo în afară de gardieni. În timp ce alergau de-a lungul micului coridor, găsiră ușa de la ieșirea de urgență larg deschisă.

— Fii cu ochii în patru, spuse Simon. O să dureze doar un minut.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Busch strângând pușca în mâini. N-o s-o poți căra de unul singur.

— Nu am de gând să o scot de acolo. Simon îl privi. O să-i ard corpul la crematoriu.

— Crematoriu? izbucni Busch șocat.

— E în regulă, a fost dorința ei. Simon se îndreptă spre scări.

— O să ne termine pe toți, spuse Busch ridicându-și pușca și privind pe ușă, în noapte.

Simon ajunsese într-un hol lung. Luminile principale erau stinse, iar acest lucru îl puse și mai mult în gardă. Își verifică rucsacul și scoase de acolo cinci rezerve de muniție. Le luase din Moscova; mafiotul de la care cumpărase arma îl pusese să-i plătească cinci mii de dolari pentru fiecare. Amestecul de magneziu, cordită și sodiu ardea la peste două sute șazeci de grade Celsius și putea distruge clădirea în câteva minute, dar acum nu urmăreau asta.

Simon îi făcuse lui Genevieve o promisiune și era pe punctul de a i-o îndeplini.

Pe măsură ce înainta în hol, aerul devenea mai rece. Singurele lumini aprinse erau cele pentru cazuri neprevăzute, proiectând umbre lungi și mari în drumul său.

Ușa laboratorului se afla chiar în față și era larg deschisă. Temperatura scădea pe măsură ce Simon se apropia, până când își putu vedea aburii respirației.

Apropiindu-se de ușa deschisă, fu întâmpinat de o prveliște suprarrealistă. Umiditatea din timpul verii care se forma din cauza apropierii de ocean pătrunsese prin ușile deschise și se depusese pe tocul ușii sub formă de chiciură albă în locurile unde se condensase. Aburi de ceață formau vârtejuri pe podea, la fiecare pas al lui Simon.

Intră și privi în jur, cu spatele lipit de perete. Se deplasa pe laturile camerei. Masa de operație din mijloc era goală și luminată de spoturi, iar tăvițele erau pregătite, înțesate de unelte sterilizate. Totul părea pregătit pentru o autopsie.

Simon înconjură masa, ținându-și arma ridicată, când, deodată, inima i se opri în loc. Patru cadavre erau împrăștiate pe podea cu băltoace stacojii de sânge în jurul capului, aburind în aerul rece. Verifică rana primului doctor – pe insignă scria Lloyd –, gaura făcută de glonț era mică, în zona frunții, chiar deasupra ochiului drept.

Se opri și continuă să privească în jur, încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Totul era la locul lui: fiecare daltă, fiecare fierăstrău de oase și fiecare ac așteptau pe tăvițe o autopsie care nu avea să se mai desfășoare niciodată. Acești doctori fuseseră luați prin surprindere și uciși la interval de câteva secunde unul de celălalt. Nu avuseseră timp să reacționeze și nu era niciun semn că s-ar fi apărat în vreun fel: telefoanele erau în furcă, celularele prinse la brâu. Nu văzu nicio armă improvizată care ar fi putut contracara un atac.

Nu mai pierdu timpul și se îndreptă către cabina frigorifică, se închină și deschise ușa. Privind spațiul de mărimea unui coșciug, strânse mânerul ușii până când degetele îi zvâcniră. Cabina era întunecată și goală. Privi înapoi spre patul mobil.

Pământul îi fugea de sub picioare.

Trupul lui Genevieve nu era acolo.

Capitolul 63

Michael coborî în holul lung de la subsolul clădirii pentru experimente științifice; coridoarele erau goale, însă cei patru gardieni îl înconjurau, alături de rusul cu păr țepos care îi conducea, ținând în mâini cutia de aur. Fetisov nu îi adresase niciun cuvânt în toți cei opt sute de metri parcurși de la casa lui Julian. Erau ca doi străini. Însă lucrurile nu stăteau deloc astfel. Dacă ar fi avut ocazia, Michael nu ar fi ezitat să îl ucidă pe bărbatul care, în spatele unei aparențe de rus simpatic și amuzant, o răpise pe Susan și îi trădase pe toți.

— Fetisov! urlă Michael.

Rusul se întoarse în direcția vocii, privindu-l cu ochiul său sănătos. Ținea cutia de aur în mâini.

— Ți-am spus că sunt genul care obține ce-și dorește. Michael fu oprit înaintea unei uși masive care dădea într-un birou. Observă că Fetisov dispăruse cu caseta de aur într-un colț al laboratorului alăturat. Gardianul scoase o cheie, descuie ușa și îl împinse pe Michael într-o cameră asemănătoare unei cutii albe, plină de animale închise în cuști. Zgomotele pe care le scoteau, aproape identice cu cele dintr-o grădină zoologică, se opriră brusc la intrarea lui Michael.

Susan se întoarse spre el dintr-o cușcă. Avea obrajii brăzdați de lacrimi și ochii obosiți, plini de vinișoare roșii. Rămase nemișcată în momentul în care îl văzu pe Michael; se vedea pe chipul ei că e emoționată, dar rămase pe loc. Apoi, în cele din urmă, se îndreptă spre el, își puse brațele în jurul gâtului său și îl îmbrățișă.

— Credeam că ești... Vocea i se frânse.

— Și eu la fel despre tine. Te-au rănit? Dădu din cap.

În timp ce o îmbrățișa, o senzație de ușurare puse stăpânire pe el: era încă în viață. Se strânsesă tare în brațe, simțind alinare pentru o clipă. Era pentru prima dată când Michael îmbrățișa cu adevărat pe cineva de la moartea lui

Mary. Fu cuprins de căldură și avu o senzație de liniște. Simțea cum inima i se deschide din nou.

Michael privi încăperea. Un spot lumina singura masă existentă. Păsările și animalele de tot felul nu mai scoteau niciun sunet, simțind parcă iminența morții. De cealaltă parte a camerei se afla un zid mare de sticlă, cu o perdea trasă într-o parte. O privi din nou pe Susan.

Ea își ridică fruntea de la pieptul său și îl privi în ochi.

— Stephen?

— E în viață, cel puțin pentru moment. Reușise să scape, dar l-au prins din nou. Privirea lui Michael deveni tăioasă. A fost Martin.

Susan îl privi din nou pe Michael, clătinând ușor din cap, cu o privire rușinată.

— Ne-a trădat pe toți, continuă Michael. Pe tine, pe mine, pe Stephen.

— Au pus mâna pe cutia adevărată? Michael o fixă, zâmbindu-i ușor.

— Ai deschis cutia.

— Presupun că știai că o voi face.

Susan zâmbi stânjenită. Era conștientă că îi intuise slăbiciunea, dar nu putea să rămână furioasă. Se mulțumi să se bucure că era în viață.

— Susan, cutia se află în camera de lângă noi, în laborator. Michael îi dădu drumul și începu să se plimbe prin cameră pipăind cuștile și privind animalele timide. Verifică sistemele de iluminare și cele electrice. Își trecu mâna de-a lungul sticlei încastrate în perete. Trebuie să ieșim de-aici înainte să deschidă cutia.

— Am văzut laboratorul, e destul de bine dotat tehnologic. Se spune că aici poate fi păstrat orice virus sau agent patogen.

— Nu îmi fac griji în legătură cu asta, ci în legătură cu explozia.

— Explozie? Ce explozie?

— Cea care va distruge această clădire.

— Michael, ce-ai făcut? Ce au în camera alăturată?

— Peste două kilograme de Semtex acoperite cu aur, o cantitate suficientă pentru a prăbuși aceste două camere. Michael se uită la ceas. În mai puțin de douăzeci de minute, o vor deschide și o vor activa.

Susan îl privi.

— Câte cutii ai luat din Liberia lui Ivan?

— Vreo două piese de rezervă.

— Cine mai știe?

— Doar tu, eu și tata, spuse Michael continuând să caute o ieșire.

Când Michael se întorsese în Rusia cu avionul, intrase imediat în cușeta lui Stephen Kelley și se pusese pe treabă la măsura de lucru. Scosese cele două cutii aurite din geanta de scufundări, trusa de instrumente, trusa medicală, telefonul mobil și un tub de vopsea portocalie.

Deschisese rucsacul lui Simon, plin cu tot soiul de trucuri și începuse să caute prin el: explozibile, muniție, Semtex, părți dintr-o pușcă, două pistoale. Dezmembrase telefonul, scoțându-i bateria și circuitul de bază. Deschisese cutia-surogat și montase bateria în capacul concav, trăgând firele circuitului în locul în care fixase întrerupătorul. Testase circuitul, deschizând și închizând cutia pentru a se asigura că se formează o conexiune electrică și pentru a i se confirma eficacitatea fitilului sub presiune de sub supapa cu resort. Umpluse cutia cu Semtex și pusese cele două capete în detonator. Le lipise de explozibilul maleabil și strânsese capacul. Încuiase cutia inserând o șurubelniță în încuietoarea simplă și o așezase deoparte.

Michael luase apoi cutia adevărată, Albero della Vita. Copacul vieții era minunat reprezentat pe capac. Această cutie era mult mai periculoasă față de ceea ce meșterise cu câteva clipe în urmă. Apucase trusa medicală din plastic alb și o deschisese. Era umplută cu pansamente de bumbac, bandaje, panglici, seringi, ață medicală, unguente și foarfece. O golise și o ridicase, întorcând-o pe toate părțile.

O examinase de aproape; era puțin mai mare decât cutia de aur, dar nu destul cât să încapă înăuntru. Își scosese cuțitul, desfăcuse stickerele cu Crucea Roșie, apoi tăiașe cutia pe margini și o împărțise în șase. Începuse să lucreze la cutia de aur, fixând plasticul pe lateral și construind un capac fals, astfel încât, dacă era ridicat, rămânea un spațiu de depozitare de aproape patru centimetri. Michael luase tubul de vopsea portocalie pe care îl folosisese să marcheze traseul în tunelul din Kremlin și acoperise toată suprafața cutiei.

Imediat ce se uscaseră, lipise la loc stickerele cu Crucea Roșie. Acoperise fundul cutiei false cu bucăți de bumbac și bandaje albe. Pusese înăuntru seringile și celelalte rezerve de prim ajutor și umpluse spațiul de patru centimetri, ascunzând dedesubt adevărata cutie. Michael privise cele două obiecte periculoase. Nu știa cum le va folosi în jocul pe care urma să-l facă. Dar acum, în timp ce stătea cu Susan într-o cameră alăturată celei în care urma să fie deschisă falsa cutie, începea să aibă regrete.

Capitolul 64

Doctorul Habib luă cutia de aur de la Fetisov și îi făcu semn să plece printr-un semn al capului. Se întoarse în laborator și o așază pe un mic piedestal al camerei-depozit care se afla la nouă metri sub nivelul solului. Sistemul avansat de ventilație era în funcțiune, iar agenții de epurare a aerului își făceau treaba. Hal Jenkins intră în cameră, îmbrăcat în costumul său alb, cu părul răvășit și cu ochii încă umflați de somn.

— Iar umblăm după cai verzi pe pereți? Mi-am întrerupt visul în care savuram un vin scump pe o plajă din Marassia.

— Trebuie să-ți refaci viața, e patetic să visezi că bei vin.

Jenkins scoase brațele care puteau fi controlate prin telecomandă și le activă. Deschise luminile de sus, care se împrăștiară pe suprafața cutiei. Aceasta începu brusc să strălucească, de parcă s-ar fi aflat pe un altar, așteptându-și adoratorii.

— Cutia asta arată exact ca cealaltă. Se pare că o să mă întorc în pat în douăzeci de minute, spuse Habib fixând cutia jos. Unde e Lloyd?

— Habar n-am, dar n-am de gând să-l aștept pe înfumuratul ăla.

— Bună dimineața, domnilor!

Vocea lui Julian se auzi din nou din boxe.

Jenkins își băgă mâinile în mânușile de control, și mișcarea brațelor fu reprodusă mecanic de cealaltă parte a geamului. Era ca un atlet care își făcea încălzirea înainte de cursă. Își mișcă gâtul dintr-o parte în alta, înainte și înapoi, își întinse mâinile, deschise larg brațele, în timp ce robotul îi imita mișcărilor.

— O să dureze aproximativ cincisprezece minute să punem totul la punct aici, se adresă Habib vocii care părea omniprezentă.

— Sunați-mă când sunteți gata, spuse Julian și îi închise telefonul.

Habib deschise computerele, activă senzorii și analizatorii. Dădu drumul aparatelor digitale de înregistrare și focaliză imaginea fiecărei camere video. Conform procedurii standard, verifică presiunea aerului și așteaptă reacția computerelor.

Brațul mecanic stâng se ridică și apucă șurubelnița care se afla pe tejghea; o învârti în mâna sa robotizată, mișcând-o înainte și înapoi în jurul încuietorii cutiei. O răsuci încoace și încolo ca un hoț profesionist într-o misiune.

— Anunțați-mă când sunteți gata.

Capitolul 65

— Câți ani sunt, Martin?

Stephen deschise discuția în timp ce se îndreptau spre pivnița imensă, după ce trecură de cisternele lucioase și de vasta colecție de vinuri, cu valoare inestimabilă.

— Vrei să zici cât timp a trecut de când stau în umbra ta? răspunse Martin, ținând arma foarte sus.

— În umbră? În vocea lui Stephen se simțea suferința, chiar dacă cel pe care-l considerase prietenul său îi ținea arma în spate. Ai fost singura persoană care mi-a stat alături când am deschis firma.

— Exact, de când am deschis firma ta.

Continuară să meargă, înconjuțați de o tăcere apăsătoare.

— Am trecut împreună peste toate, i-o trânti Stephen confuz. Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai ajutat să car sicriul lui Peter! Cuvintele pe care le-ai spus la înmormântarea sa despre noi, despre familie și loialitate... Oare toate au fost vorbe în vânt? Stephen se opri brusc și se întoarse. Spune-mi, te rog, că nu crezi în religia absurdă propovăduită de individul ăsta!

Martin râse, împingându-l pe Stephen cu arma și obligându-l să înainteze.

— Nu chiar. Am auzit de ei acum câțiva ani și mi s-au părut penibili, însă n-au încetat niciun moment să mă caute. Am primit un e-mail de la Adevărul Domnului, în care era atașată o poză a lui Genevieve Zivera, femeia care te-a vizitat. Mi se comunica faptul că e vorba despre mama bolnavă a lui Julian, care dispăruse. Tot ce am făcut a fost să dau un telefon. Nu am cerut nimic în schimb. Credeam că fac ce trebuie. Martin tăcu și își continuă drumul. Apoi mi-au făcut o propunere, genul de propunere care presupunea să mă retrag. „Ia-ți banii și pleacă sau te facem noi să pleci”. N-am avut de ales. Dar, tot gândindu-mă la asta... Toată lumea muncește pentru tine, Stephen, și te

îmbogățește. Era timpul să-mi creez propria umbră.

— Și cu Susan cum rămâne? Ai vândut-o și pe ea?

— Fii serios, nu e altceva decât o fetiță răsfățată. Martin păstra distanța de șaiszeci de centimetri, ghidându-l pe Stephen cu arma în mână spre scările din capătul pivniței de vinuri. Coborâra în beznă, ajungând la camera de la subsol, care contrasta puternic cu tot ce se afla la etaj. Stephen avu nevoie de un răgaz ca să i se obișnuiască ochii și să-și dea seama unde se afla. Cavourile se întindeau de-a lungul peretelui, luminate de un rând de becuri fixate în tavan. Mirosul din criptă era stătut, acru, de mucegai. Lăsând luminile la o parte, părea că s-au întors în timp. Trecură pe lângă mormintele lui Charlotte și Yves Trepaint și pe lângă cel a doctorului Robert Tanner, care, prin noutatea lor, contrastau puternic cu mormintele vechi de secole din această subterană întunecată. În cele din urmă, se opriră în fața unui sicriu deschis.

Stephen se străduia din răspuțeri să nu-l plesnească pe omul despre care crezuse că e cel mai apropiat prieten al său.

— Când ai deschis seiful meu și ai luat cutia, mi-ai luat și arma? Aia e arma mea?

Răspunsul lui Martin fu o împunsătură în spate.

— N-ai simțit-o niciodată în ipostaza asta, nu-i așa?

— E arma mea preferată, Martin.

— O să mă asigur că vei fi îngropat cu ea. Va fi ultimul meu gest de mulțumire față de tine.

— Îmi găsesc fiul – Stephen se întoarce și îl privi pe Martin în ochi – și tu îl condamni la moarte?

— Nu-ți face griji, nu veți sta prea mult timp despărțiți. Stephen îl pocni puternic în față. Și se simți bine, ca atunci când era tânăr, când se mai bătea cu cineva în ring. Îl lovi pe bărbatul de cincizeci și cinci de ani cu toată furia și puterea, gândindu-se că fusese răpit și că îl pierduse pe Michael din cauza lui. Martin se dădu înapoi, dar nu își pierdu cunoștința. Apăsă imediat pe trăgaci – cinci gloanțe

în numai câteva secunde. Extrem de aproape. Focurile de armă răsunară strident, asurzindu-l. Însă Stephen continuă să lovească.

— Deștept băiat, Michael ăla, să pună gloanțe oarbe în pistoale. Fiul meu avea dreptate, nu trebuie să ai încredere în nimeni. Mi-a spus că unul dintre noi ne trădează, că îi trimite cineva permanent informații lui Julian. Nicio secundă nu m-am gândit că acea persoană ești tu. Smulse arma din mâinile lui Martin și îl lovi din nou, de data asta mult mai tare. Își concentrase în pumni toată furia pe care o ținuse în el până acum. Martin încercă să se apere, dar degeaba.

— Ai încercat să mă omori, nenorocitul!

Stephen își pierdu cumpătul; nu se mai gândea la nimic, ci îl lovea pe bărbatul care îl vânduse, care îi trimisese pe Susan și pe Michael la moarte. Se concentră din răspuțeri pentru a da lovitura fatală. Îl lovi atât de tare, încât îi rupse osul temporal, fărâmițându-l. Fragmente din el îi explodară în creier. Când se prăbuși la podea, era deja mort.

Stephen luă arma și o descărcă de cartușe. Scoase din buzunar portțigaretul pe care i-l dăduse Michael și despre care îi spusese clar că trebuie deschis mai târziu. Ei bine, ăsta era momentul! Scoase încărcătorul cu gloanțe adevărate și îl fixă în patul armei, apoi o luă din loc.

Capitolul 66

Busch și Simon ieșiră în fugă din laboratorul medical, ascunzându-se printre copacii din apropiere.

— Cum adică trupul ei a dispărut? întrebă Busch abia respirând. Unde e?

— Doctorii nu au prevăzut asta. Simon mai puse un set de cartușe în armă, din mers.

— Cine ar fura un cadavru? spuse Busch dezgustat.

— Nu știu.

— Femeia asta dispare mai des decât banii din portofelul soției mele.

— Trupurile doctorilor erau calde. Oricine a făcut-o n-a ajuns prea departe.

— Cine bănuiești c-a făcut-o?

Simon nu răspunse la întrebare, dar suspiciunile îi înghețară sângele în vene.

Stephen Kelley alerga pe marginea drumului mai repede decât o făcuse vreodată în ultimii douăzeci de ani. Știa unde îi duseseră pe Susan și pe Michael, fiindcă îi auzise discutând despre asta. Văzuse clădirea pentru prima dată atunci când ajunsese în complex. O localizase pe hartă și știa ce fel de pradă avea generalul rus în scorbura sa.

Michael îi spusese numai lui ce se afla în cutia de aur. Construisese copia doar pentru Julian; spusese că era posibil să vină și să ia cutia cu forța. Fusesse o mișcare prudentă să angajeze mai mulți paznici, însă se dovedise inefficientă. Îi spusese să nu subestimeze mirajul cutiei. Era o promisiune care punea la încercare până și cele mai puternice caractere, chiar și pe ei și prietenii lor. Michael îi spusese că nu avea încredere în nimeni, dar lui îi acordase credit, lui Stephen, tatăl care îl abandonase. Ei bine, Stephen nu avea de gând să repete greșeala din trecut. Nu voia să-și recupereze fiul doar ca să îl piardă încă o dată. Își forță și mai mult picioarele, rămânând în umbră, atent la orice

mișcare și la gardieni, adică la orice i-ar fi putut aduce moartea.

Apoi îi văzu în fața lui, mișcându-se în umbră. I se făcu din ce în ce mai frică, dar își reveni repede.

— Ești sigur că sunt înăuntru? întrebă Busch.

Stăteau ghemuiți, la patruzeci și cinci de metri distanță de clădirea dedicată experimentelor științifice, ascunși după frunzele pădurii tinere. Era singura construcție în dezacord cu celelalte din complex. Structura de trei etaje din oțel și sticlă contrasta puternic cu celelalte. Aproape toate celelalte din complexul Adevărului Domnului erau construite din pietre de moară. Doi bărbați o păzeau cu puștile în mâini, dar erau antrenați într-o conversație în momentul acela, așadar nu foarte vigilenți.

— Acum, spuse Stephen fără să se mai uite la Busch. Simon se lăsă la pământ, cu fața în jos; suportul biped pe care așezase pușca rămase într-o parte. Ridică brațul cleștelui la maximum, fixă ținta puștii pe primul dintre gardieni, apoi o roti spre cel de-al doilea. Repetă mișcarea de trei ori. Și, când o făcu pentru a patra oară, cei doi gardieni se prăbușiră morți, neștiind ce îi lovise sau cum s-ar fi terminat conversația lor.

Simon își ridică pușca și, alături de Busch și Stephen, alergă până la intrare și se strecură înăuntru.

— Bine lucrat, texanule! exclamă Busch în timp ce-și verifică arma.

Micul hol de la intrare nu sugera deloc scopul științific al clădirii. Coloanele decorate, de suport, împărțeau spațiul în saloane și zone de întâmpinare. Văzând broșurile sectei Adevărul Domnului de pe mesele unde se servea cafeaua, te simțeai ca într-o casă parohială. Busch luă o broșură și o răsfoi.

— Ce absurditate! O broșură care îi face reclamă lui Dumnezeu.

Simon studie un ghid de pe perete, verifică holurile dinspre centrul clădirii, deschise ușa care ducea la ieșirea

de urgență și aruncă o privire.

— Unde sunt? întrebă Busch întorcându-se spre Stephen.

— Spuneau că o să-i ducă în laboratorul de la parter.

Pe neașteptate, afară izbucni o explozie de focuri de armă, gloanțele ricoșând în cameră. Zgomotele se auziră din ce în ce mai tare, iar câteva pătrunseră în zona holului. Ferestrele fură zdrobite, bucăți din perete se împrăștiară în aer. Atacul creștea în intensitate. Atacatorii păreau a se înmulți cu fiecare secundă care trecea.

— O luăm pe scări, îi spuse Simon lui Stephen, încercând să se ferească. Dacă vrei să-i oprim pe tipii ăștia, trebuie să te grăbești.

Fără a scoate o vorbă, Stephen deschise ușa care ducea la scara de incendiu și coborî.

— Crezi că se descurcă? întrebă Busch. Împușcăturile nu se opreau. Gloanțele distrugeau pereții și le treceau pe lângă urechi. Zona arăta ca un front virtual de război.

— Fă-ți griji pentru noi, el va fi bine.

Busch trase de mai multe ori în pădurea întunecată, dar nu-și putea da seama dacă nimerește ceva. Mai participase la confruntări armate, dar nu la nivelul ăsta. Ceilalți erau în număr mai mare și îi încolțiseră. Îl privi o secundă pe Simon, întrebându-se dacă avea vreo idee cu privire la cum vor scăpa de forța nevăzută de afară.

Madris Habib se făcu comod pe scaun. Luciul cutiei luminase întregul laborator. Analiza agenților biologici fusese încheiată, iar computerul afișa rezultatele negative. Nu mai făcuse testul de explozibil, gândindu-se că nicio armă nucleară nu putea să încapă într-o cutie dreptunghiulară de dimensiuni atât de mici, construită cu sute de ani în urmă.

— Ei bine, spuse el, să-i dăm drumul!

— Cum zici tu, spuse Jenkins ridicându-se de pe scaun și frecându-se la ochi de somn. Își puse din nou mânușile mecanice și își îndoi brațele și degetele pentru a nu știu

câta oară în ziua aceea. E timpul să confirmăm că e doar o altă vânătoare de himere!

— Nu știu ce să spun, cutia asta e mult mai grea decât prima. Cu siguranță e ceva înăuntru.

— În momentul ăsta, dacă nu e o blondă cu picioare foarte lungi, nu-mi pasă deloc. Se întinse și apucă șurubelnița folosind brațul mecanic. Cu cealaltă mână îndreptă cutia, ținând-o nemișcată și aliniind-o astfel încât să poată vedea încuietoarea.

— Spune-i domnului Zivera că suntem gata.

Michael stătea în genunchi în fața ușii, încercând cu disperare să spargă broasca. Smulsese câteva gratii de la o cușcă goală și încercase să improvizeze un bețigaș, însă metalul era prea gros ca să poată funcționa. Pe partea această nu era nicio fantă pentru cheie. Singura șansă era să spargă broasca, *dar* nu reușea cu niciun chip. Se uită la ceas: trecuseră douăzeci de minute. Așteptă explozia. Ajunsese atât de departe și acum dăduse greș: își pierduse tatăl, pe Genevieve, și acum... O privi pe Susan.

— E în ordine, spuse ea. Michael clătină din cap.

— Nu, nu este.

Se întoarse și încercă din nou să deblocheze ușa. Acum era disperat și foarte iritat. Anticipa detonarea inevitabilă, și asta îl tensiona. Strânse pumnul și lovi ușa, frustrat.

Chiar în acel moment, ușa se deschise pe neașteptate. Michael se repezi și o luă în brațe pe Susan pentru a o proteja. Ușa se trânti de perete cu un zgomot asurzitor. Michael își ridică privirea. Îl văzu pe Stephen zâmbind, cu o armă în mână.

— Bună, copii! E timpul să plecăm.

Busch și Simon se fereau de atacul violent, ascunzându-se după câte o coloană, care abia reușea să le acopere corpurile. Din când în când, își schimbau locurile, trăgând în dușmanul nevăzut. Fără îndoială, ceilalți erau mult mai

mulți, dovadă torentul de gloanțe care cădea asupra lor. Curând, focurile de armă se înmulțiră și nu mai conteneau. În aer se putea vedea o ploaie de gloanțe, iar holul de la intrare fu distrus și sfărâmat în jurul trupurilor lor extenuate de atâta luptă. Praful și fumul se amestecau, iar schije și diverse frânturi săreau în toate părțile.

Busch observă ceva cu coada ochiului. Nu ținu mai mult de o secundă, dar era de ajuns. O uniformă diferită de cea pe care o purtau gardienii. Brusc, înțelese totul: cei care îi atacau nu făceau parte dintr-o simplă echipă de gardieni. Erau coordonați, la ordinele unui soldat, cineva din cadrul armatei care știa cum să lupte împotriva dușmanului. Simon privi în dreptul ușii, spre pădure, și îl văzu pe general că se lasă din nou pe vine. Nikolai Fetisov îi prinsese și știa exact ce făcea.

Dintr-odată, pădurea întunecată părea să se însuflețească fiindcă o parte din gardieni trăgeau în ușă. Gloanțele veneau cu sutele, spărgând tot ce mai rămăsese din ușile făcute țândări, distrugând pereții. Era o echipă de cincisprezece bărbați puternici, care mergeau de-a bușilea, iar țevile armelor lor se înroșeau pe măsură ce înaintau. Domnea confuzia, iar holul arăta ca o scenă din lad.

Busch și Simon nu-și spuneau nimic, era de ajuns să privească ușa dinspre scara de incendiu. Simon scormoni în rucsac și scoase o bombă fumigenă; îi desfăcu dopul și fixă cronometrul cu ecran LED la zece secunde. Îl privi pe Busch și numără până la cinci pe degetele de la mâna dreaptă. Apăsă butonul și aruncă bomba pe ușă, în curte.

Se auziră țipete și ordine, iar focul de armă se opri brusc. Gardienii fugiră să se adăpostească. Odată cu explozia bombei, noaptea se transformă într-o explozie strălucitoare. Zgomotul traumatizant pe care îl provocă se asemena mai mult cu urletul unui animal. Simon știa că va fi o distragere de moment, dar era suficient pentru ca el și Busch să se rostogolească din pozițiile în care se aflau, după coloane. Se strecurară rapid pe ieșirea de incendiu și o luară pe

scări, fugind cât îi țineau picioarele. Era doar o chestiune de timp până când grupul de trăgaci, care abia aștepta să folosească armele, urma să reia raidul prin ușile din față și să le iasă în cale.

Jenkins inseră șurubelnița în încuietoarea cutiei de aur. Încă nu era treaz și încerca să se dezmeticească.

— Ce mai așteptăm? răsună din difuzoare vocea lui Julian. Jenkins clătină din cap, fără să îi pese că angajatorul său îi putea vedea chipul disprețuitor. Regreta că se lăsase cumpărat așa ușor, că făcuse un compromis atât de repede. Vraja banilor oferiți de Julian era puternică, dar acum, auzind cum un diletant încearcă să-l zorească, începu să regrete că se afla aici. Era însă o senzație care ținu o clipă, fiindcă își aminti ce sumă mare de bani avea să câștige dacă misiunea va fi dusă la bun sfârșit. Recăpătându-și brusc concentrarea, Jenkins răsuci șurubelnița și deschise cutia.

Busch și Simon coborau scările în fugă, când dădură peste Michael, Stephen, și Susan.

— Întoarceți-vă, fugiți! țipă Simon. Toți o luară la fugă pe hol. Simon răscoli în rucsac și scoase de acolo ultimele două bombe pe care le aruncă în timp ce alerga.

— Bună! o salută Busch pe Susan în timp ce alergau cot la cot, dar ea nu-i răspunse.

Brusc, se albi la față. Împușcăturile neîncetate de sus se auzeau din toate părțile și păreau că o sleiesc de puteri.

— Trebuie să mai fie o altă ieșire! țipă Simon, alergând împreună cu ceilalți pe holul lung de patruzeci și cinci de metri.

Apoi, pe neașteptate, Fetisov năvăli pe ușa care dădea spre scara de incendiu de unde ei tocmai ieșiseră, însoțit de cincisprezece gardieni. Fetisov deschise focul în hol, trăgând în podea, chiar sub tălpile lor. Gloanțele explodau în toate părțile. Își scoase aparatul radio pentru a chema

întăriri care să aștepte la cealaltă ieșire, dar pereții pivniței erau atât de groși, încât nu putea prinde semnal.

Michael și ceilalți deschiseră o ușă antifonată din metal. Cei cinci începură să tragă pe scări și în sus, iar ușa se închise în spatele lor. Mai urcară două etaje și ieșiră într-un hol mic. Niciunul dintre ei nu se opri; Simon își ridică arma și sparse cu o împușcătură ușa din sticlă de care se apropiau. Ieșiră prin deschizătura improvizată și ajunseră afară, în noaptea întunecată. Niciun gardian nu îi aștepta; era liniște deplină. O luară la fugă ca să se adăpostească în pădure.

Dar totul se întoarce pe dos, ca și cum toată mânia lui Dumnezeu părea să se fi revărsat peste insula Corsica.

Explozia întrerupse calmul nopții. Un hârșăit, la început ușor, crescă în intensitate până când o minge de foc ieși pe ușa laboratorului, iar zgomotul iscat îi trânti pe toți cei cinci la pământ. Flăcările se aprinseră în toate direcțiile, iluminând munții și transformând noaptea în zi. Focul părea că ajunge până la cer. Căldura provocată de explozie carboniză clădirea și copacii din jur, înnegriind și ofilind totul în calea ei.

Pereții groși ai clădirii rămaseră în picioare, dar acționaseră ca țeava unei puști, împingând în sus, pe ușa dinspre scări, apoi direct afară. Dintre cei cincisprezece gardieni care se aflau mai devreme pe scări nu mai rămase nimic în afară de o ceață roșie de carbon care se ridica dintre dărâmături.

Simon și Busch se sprijiniră de un copac. Stephen se ridică în capul oaselor și întinse imediat mâna după Susan, care era jos, alături de el. Michael stătea la o parte și își îndreptă spatele. După ce-și dădură seama unde se află, realizară cu toții că sunt norocoși că trăiesc. Un fum gros și negru ieșea pe ușa clădirii din spatele lor, ca dintr-un horn în timpul iernii. Din clădirea distrusă nu se mai auzea decât ecoul distrugerilor, venind parcă din însăși structura ei compromisă. Erau șocați cu toții, văzând efectele exploziei;

erau plini de vânătăi și zgârieturi, însă supraviețuiseră.

Nici nu apucaseră să schimbe vreun cuvânt, când inima le stătu în loc: o țeavă de pușcă era îndreptată spre capul lui Michael. Fetisov stătea deasupra lui, iar uniformă îi era zdrențuită. Avea pielea înnegrită și plină de bășici, și îi curgea sânge pe o parte a feței. Ochiul său bolnav, de culoarea laptelui, îl făcea să arate întocmai ca o arătare infernală.

Simon privi în jur, însă arma sa era mult prea departe ca să ajungă la ea. Busch căută și el cu privirile o armă în tot acel haos, dar fără vreun rezultat. Deodată, se auzi o împușcătură. Stephen căzu la pământ, iar arma îi alunecă din mână. Fetisov îndreptă din nou țeava armei spre capul lui Michael.

— Îmi pare rău, tată, dar acest bătrân își păstrează încă reflexele slave, spuse Fetisov cu accentul său rusesc grosolan. În ochiul bolnav se putea vedea reflexia lunii.

— Nenorocitul, lasă-i în pace! spuse Michael neajutorat, din umbra unui copac.

Susan se târî lângă Stephen. Glonțul îl lovisese în umărul stâng, iar sângele se vedea curgând prin cămașa albă. Cu ochii în lacrimi, apăsă pe rană. Stephen nu spusese nimic, străduindu-se să stea în capul oaselor. Se uita la rus.

— Am câte unul pentru fiecare dintre voi, spuse Fetisov apucându-l pe Michael de cămașă și obligându-l să se ridice. Se întoarse spre Busch.

— *Pivet*, îl salută el în rusă. Ce mai faci, cowboy? Busch nu răspunse. Îi aruncă o privire plină de ură omului care îi trădase pe toți.

Fetisov îi privi în timp ce sângele continua să îi curgă pe gât, pătându-i uniformă zdrelită. Zâmbi la cei care se aflau în fața lui, pe jos. Erau plini de sânge și distruși, fără speranțe.

— Trebuia să vă fi omorât în Rusia, n-ar mai fi fost atât de dureros...

— Camarade? spuse vocea din spatele lui.

— *Shto?*

— *Kak ti Mozehesh?*

— Cum am putut să ce? întrebă Fetisov. Cele două țevi îl loviră pe Fetisov în ceafă.

— Dă-i drumul.

Michael se întoarse și îl văzu pe rusul înalt, cu antebrațele tatuatăe îndoităe, ținând câte o armă în fiecare mână. Raechen nu se mișcă; avea ochii reci, ca de mort, și era tras la față. În vocea lui se simțea detașarea.

Fetisov îi dădu drumul lui Michael și lăasă arma jos.

— Ai venit până aici pentru mine?

Raechen îl trase pe Fetisov cu trei pași în spate. Nu se uita la nimeni, concentrându-se numai pe colegul său rus, de parcă ar fi fost amândoi încuiați într-o cameră.

Michael se îndepărtă de cei doi bărbați. Toți înlemniseră, acaparați de moment. Michael nu-și putea da seama dacă situația lor se îmbunătățise sau nu, când observă detașarea din ochii lui Raechen.

— Mi-ai furat speranța, Nikolai, mie și fiului meu, spuse Raechen de parcă Fetisov îi smulsese inima fiului său din piept la propriu. Ți-ai trădat uniformă și țara. Ești un om lipsit de onoare! spuse Raechen.

— Dar tu, camarade Raechen, vrei să spui că ești un exemplu de onoare?

— Nu, Nikolai, știi la ce sunt eu expert. Fără a mai ezita vreun moment, Raechen trase cu ambele arme, zburându-i creierii lui Fetisov din capul său pătrat.

Raechen rămase pe loc, îndreptându-și armele ba spre Michael, ba spre prietenii săi.

Michael se întoarse și îl privi în ochi.

— Și pentru mine ai venit? Raechen nu răspunse.

— Lasă-i să plece, spuse Michael, arătând spre prietenii săi. Asta e doar între noi doi.

— El e tatăl tău? întrebă Raechen, arătând spre Stephen, care era la pământ, cu un glonț în umăr.

Michael dădu din cap.

Raechen îl privi pe Stephen, apoi se întoarse spre Michael.

— Ai grijă de el.

Michael își privi tatăl care stătea nemișcat. Susan îi apăsă rana. Se întoarse spre Raechen, dar acesta plecase deja.

— Cine dracului mai e și ăsta? întrebă Stephen.

— Un spirit aprins, mult mai înfuriat. Michael veni imediat lângă el. Cât e de grav?

— Atâta timp cât oprim sângerarea, o să fiu bine. Stephen se ridică, ținându-și mâna apăsată pe rană. Michael se întoarse spre Busch și spre Simon; le aruncă o privire pe care cei doi o cunoșteau prea bine.

— Ce? întrebă Busch cu un fel de teamă resemnată în voce.

— Trebuie să ne întoarcem la casă.

— Cum? sări Busch ca ars. De ce?

Lui Simon nu mai trebuia să îi explice. Se apucase deja să strângă armele împrăștiate pe jos.

— Ai adus-o aici? După tot ce ți-am spus? Vocea lui Simon era egală și calmă, dar fără îndoială furioasă. Unde e?

— La etajul trei.

Simon îi aruncă lui Busch o pușcă, și lui Michael un pistol. Michael se întoarse spre Stephen.

— Poți să te miști?

— Aș putea să și zbor dacă ar fi nevoie.

— Unde e ce anume? întrebă Susan. Despre ce vorbește? Stephen se întoarse spre Susan în timp ce cei cinci arătară spre casa lui Julian.

— Cutia adevărată, Copacul Vieții, se află în casă.

Capitolul 67

Julian privi imaginea laboratorului medical de pe monitorul computerului său. Ninsoarea liniștită fu urmată de o explozie strălucitoare de culoare portocalie. Câteva momente mai târziu, tunetul huruitor al exploziei se putu auzi în apropierea casei. Rămase pe loc pentru trei secunde, apoi se ridică nervos de pe scaun și fu cuprins de o furie oarbă când realizează că fusese păcălit și de data asta. Luă telefonul și formă numărul laboratorului, dar nu răspunse nimeni. Fără îndoială, acolo se petrecea ceva necurat. Trânti receptorul. Totul se destrăma. Se crezuse atât de viclean când îl atrăsese pe Michael în capcană, însă fusese păcălit la rândul său de hoț, care nu-l lăsase să-și atingă scopul și, odată cu aceste lucruri, îi refuzase practic dreptul la viață. Privi portretul mamei sale și se înfurie.

Julian încercă să își pună gândurile în ordine, să se calmeze. Michael *furase* adevărata cutie din subterana Kremlinului, asta era sigur. Martin i-o confirmase. Însă Michael se antrenase într-un joc al măștilor, un joc cu trei variabile, mutând cutia de colo colo, inducându-i pe toți în eroare în privința locului unde era ascunsă, cu toate că, probabil, cutia se afla mai aproape decât își imagina, cât mai la vedere.

Michael era mult mai deștept decât anticipase Julian. Îi păcălise pe Susan și chiar și pe Martin cu niște cutii false, însă el o avea pe cea adevărată și părea să nu aibă încredere în nimeni și nimic, nici măcar în siguranța unui seif de avion. Cu niciun chip nu voia să se despartă de cutie.

Julian își limpezi gândurile, încercând să se pună în locul lui Michael. Se calmă și se gândi la cutie, la forma și la textura sa... și la care ar fi fost cel mai bun loc în care putea fi ascunsă.

Își dădu seama într-o secundă. Fără să mai stea pe gânduri, Julian ieși din bibliotecă și urcă în fugă până la

etajul al treilea. O luă pe holul care ducea la camera de conferință, dădu buzna înăuntru, se uită pe masă și zâmbi, la început discret, apoi cu gura până la urechi. În cele din urmă, izbucni în râs, gândindu-se la viclenia cu care fuseseră toate puse la punct și la felul în care mintea are tendința de a complica lucrurile degeaba și de a căuta soluții mult mai complexe decât ar trebui.

Julian ridică trusa medicală a lui Michael și o întoarse în palma sa. Ieși din cameră cu un aer solemn, coborî în bibliotecă și o puse pe birou. Se așeză apoi pe scaun, absent, trase capacul și studie instrumentele medicale aflate înăuntru.

— Nenorocitul! șopti el, scoțând de acolo termometrul, bandajele și bumbacul din spațiul mic, descoperind apoi un fund fals.

Luă un briceag din dulapul biroului și desfăcu bucățile de plastic de deasupra și din lateral, până dădu de cutia de aur. Deși fusese vopsită cu portocaliu, modelul se vedea clar – nu încăpea îndoială că avea în față cutia Albero della Vita, Copacul Vieții, închisă cu capacul etanș.

Se lăsă pe spate în scaunul său de birou, ridică receptorul și formă numărul sistemului de intercomunicații, contactând fiecare linie telefonică în parte.

— Am nevoie aici, în momentul ăsta de toate persoanele înarmate. Îi vreau pe toți, de la bucătari la medici, oricine poate fi găsit, ca să apere casa. Păziți fiecare ușă și fiecare fereastră din casă!

Julian puse telefonul în furcă, la fel de absent ca mai devreme, și continuă să se holbeze la cutie. Respirația i se accelerează când își dădu seama că se află pe punctul de a-și salva viața. Cutia din fața sa conținea veșnicia, o simțea. Era cea din tabloul care atârna deasupra patului său. Era un mit, o poveste pierdută în negura timpului, care fusese regăsită acum și stătea în fața ochilor lui.

Deși laboratorul fusese distrus, Julian știa că poate fi reconstruit. Nu ar fi durat mult; fundația rămăsese intactă.

Acoperișurile – maximum o lună. Nu se va uita la bani când îl va reconstrui pentru a descoperi misterul din fața lui.

Julian privi încuietoarea o dată și încă o dată... Era diferită de celelalte, nu avea nicio creștătură. Era rotundă, acoperită cu un X perfect. I se părea cunoscută, dar nu-și dădea seama unde o mai văzuse.

Julian era adâncit în gânduri când în cameră intrară cincisprezece gardieni, cu armele ridicate, îndreptate spre el. Zâmbi pentru o secundă, apoi își dădu seama că nu glumeau. Julian înmărmuri. Fu copleșit de frică, dar aceasta se transformă în curând în furie.

— Ce dracului faceți? țipă el.

Nu-i răspunse nimeni. Gardienii stăteau cu toții acolo, cu puștile pe umeri, cu degetele pe trăgaci și nu scoteau un cuvânt. Îl ocneau, pregătiți să tragă în orice moment.

Julian se uită la fiecare în parte, plimbându-și privirile. De-a lungul șirului de gardieni, neînțelegându-le comportamentul. Apoi simți că mai era cineva acolo care nu scotea un sunet, *dar* era foarte aproape și își dădu seama că gardienii nu îl ocneau pe el. Se întoarse ușor și văzu un bărbat înalt, cu ochii mustind de mânie, cu două pistoale la trei centimetri de capul său.

Lui Julian i se tăie respirația. Se afla în mijlocul unei confruntări mexicane¹², și el era ținta. Nu-l auzise pe bărbat intrând, nu făcuse nici cel mai mic zgomot. Acesta stătea cu spatele la perete, cu armele îndreptate spre el. Julian strânse cutia încercând să se calmeze, prins între un asasin și cei cincisprezece gardieni care abia așteptau să tragă.

— Fii atent! Vocea era a unui rus, răsunând la câțiva centimetri de urechile sale. Dacă vor trage, voi apăsa și eu trăgaciul ambelor arme. Nu ai nicio șansă să supraviețuiești.

— Raechen? spuse Julian, realizând cine era bărbatul.

— Foarte bine, vei fi capabil să-i spui Satanei cine te-a

---

12 Confruntare între trei părți, în cadrul căreia una dintre ele este poziționată la mijloc. (n. tr.)

trimis la el.

Julian rămase pe loc, ținând cutia în mână, iar luciul casetei i se reflecta în ochi. O privi, întrebându-se ce se afla înăuntru cu adevărat. Oare conținutul său avea puterea să îl salveze? Nu avea cum să afle niciodată răspunsul, deși fusese cât pe ce să-și atingă scopul.

— Fiul meu e mort, șopti Raechen. Tu mi-ai dat speranțe false și vei plăti pentru asta.

Julian nu avea cum să scape. Transpirația i se prelingea pe șira spinării și pe gât. Încercă zadarnic să își controleze tremurul mâinilor. Nu mai trăise această frică de la întâmplarea de pe terenul de joacă, de la fapta crudă din copilărie care îi provocase un atac, când fusese înconjurat de întuneric și se sufocase. Își amintea totul mai bine ca oricând; în ziua aceea murise în fața copiilor care îl priveau. Înainte de a-și veni brusc în fire, fusese îngrozit de golul și de pustiul din fața lui. Acum, de când aflase de ce boală suferă, știa că avea să înfrunte din nou acel gol. Pornise așadar în căutarea vieții, făcuse orice pentru a găsi cheia nemuririi. Căutase mituri și legende, lucru pe care numai un nebun îl putea face. Încercase totul, în afară ceea ce se afla în cutia din fața sa.

Simți apăsarea celor două arme la ambele tâmpile și fu copleșit de disperare. Căuta o ieșire dintr-o situație de viață și de moarte, din această clipă care îl împiedica să-și trăiască cel mai triumfător moment al existenței sale.

Își aminti apoi unde mai văzuse o încuietoare asemănătoare cu cea a cutiei din fața lui. Băgă mâna în buzunar și scoase de acolo cruciulița de la gâtul mamei sale. O privi – nu era deloc o cruce. Era o sabie. Ea purtase mereu acest colier. Își amintea că îl avea de când era el mic. I-l rupsese cu brutalitate de la gât în urmă cu două ore. Studiindu-l, îi observă lama; vârful intra perfect în încuietoare. În toți acești ani în care purtase colierul, Julian crezuse că e doar binecunoscutul simbol al credinței ei. Însă numai cei care vedeau cutia își puteau da seama că era, de

fapt, o cheie care dezlega misterul din fața sa.

— Ai zece secunde să îți spui ultima rugăciune, rosti Raechen.

Julian strânse cu putere mica sabie, ca și cum acest lucru l-ar fi eliberat din această situație. Chiar nu avea cum să scape. Simți metalul rece al țevilor apăsându-i craniul. Se uită la grupul de gardieni, la puștile lor îndreptate spre Raechen, gesturi fără rost, care nu puteau preveni moartea sa inevitabilă.

Îl măcinau groaznic întrebările la care nu primise răspuns. Urma să moară fără să afle ce conținea cutia cu adevărat, care era misterul ascuns de Ivan cel Groaznic, pe care îl ținuse departe de urmașii săi din Europa, Făcându-l să dispară din conștiința colectivă a oamenilor. Lui Julian i se răpea șansa de a afla răspunsurile pe care le căutase. Înăuntru avea să găsească oare viața veșnică, conform legendei, sau moartea, așa cum îl avertizaseră atâtea? I se va revela Dumnezeu? Va fi ruga lui ascultată? Sau cutia va dezlănțui moartea în cele mai rele și mai dureroase forme posibile?

Fără să mai stea pe gânduri, ca și cum corpul i se separase de minte, Julian inseră cheia în încuietoare. Dură doar o clipă. Nu avea de ales, trebuia să-și satisfacă până la urmă curiozitatea, să afle adevărul. Dacă înăuntru se afla moartea, el avea să moară oricum și astfel i-ar fi tras după el atât pe asasin, cât și pe mulți alții.

Întoarse cheia. Un zgomot... Julian Zivera descoperi Copacul Vieții.

Capitolul 68

Michael alergă pe marginea drumului care ducea la reședință. Mașinile și limuzinele erau abandonate, nicio patrulă de gardieni nu își făcea rondul și nimeni nu se afla la intrarea din față a casei enorme. Părea că oamenii se evaporaseră pur și simplu în nopte și că lumea se liniștise, nemaifiind nevoie să îl păzească pe Julian.

— Unde a plecat toată lumea? Întrebă Busch prinzându-l din urmă pe Michael.

Susan și Stephen ajunseră și ei, iar Simon apăru din spate de tot. Se opriră la marginea grădinii întinse, privind fosta casă regală, fosta mănăstire care fusese reamenajată astfel încât să arate lumii puterea omului care locuia înăuntru. Însă acest bărbat, atât de bogat și de puternic, rămăsese fără apărare. Michael se învârti încolo și înapoi căutând pe cineva, însă complexul era pustiu. Simon își ridică arma și mai sus.

— Ceva nu-mi miroase a bine, spuse Michael.

Într-o clipă, zona fu luată cu asalt. Focuri de armă izbucniră de la ferestre și uși, toate îndreptate spre ei. Întunericul nopții fu brusc aprins de flăcările provocate de patruzeci de puști. Sunetele asurzitoare provocau confuzie. Reacționară fără să se gândească și o luă la fugă spre un adăpost, în spatele copacilor, rocilor, mașinilor și camionetelor.

Simon se așează în spatele unui rând de copaci. La optsprezece metri depărtare, Susan și Stephen se așezaseră în spatele unor bolovani. Susan examina rana de la umărul lui Stephen, punând presiune pe ea pentru a stopa sângele care curgea din abundență. Fuga pe deal nu făcuse altceva decât să îi agraveze starea. Îi rupsesse mâneca și îi făcuse din ea un bandaj provizoriu. Folosi cureaua pentru a strânge brațul și pentru a-l înfășura. Îi acoperi umărul și i-l imobiliză.

Împușcăturile continuau să răsună în direcția lor. Simon îl

văzu pe Michael luând-o la fugă printre copaci, îndreptându-se spre el și se angajă într-un contraatac pentru a-i forța pe gardieni să ia o poziție defensivă.

Michael ajunsese în spatele unui pin înalt, se ghemui și își trase sufletul. Aruncă o privire scurtă la baza copacului, ca să vadă intrarea în casă. Se aflau la mai mult de patruzeci și cinci de metri distanță – nu era îndoială că la fiecare fereastră stătea un lunetist, cineva care abia aștepta să apese pe trăgaci. Nu aveai cum să intri și era clar ce anume protejau. Michael regretă amarnic faptul că nu luase cutia cu el.

— Trebuie să-i scoatem de aici, îi strigă Simon lui Michael, arătând spre Susan și Stephen.

— În niciun caz! Țipă Stephen printre focurile de armă. Nu sunt un copil pe care îl trimiți acasă când e vorba de luptă!

— Fără supărare, răspunse Simon, dar nu îmi pot permite ca o femeie și un bărbat rănit să ne încetinească. Am putea fi omorâți încercând să vă protejăm.

Stephen nu mai spusese nimic. Îl privi pe Simon și își dădu seama că are dreptate. Pronunțase cuvintele ca și cum ar fi fost o hotărâre judecătorească, iar Stephen dădu din cap aprobator.

Michael privi spre partea de est a casei, la vreo o sută optzeci de metri distanță de ei, și observă o pistă pe care se afla un elicopter mare și alb, cu elicele lăsate în jos, adormit sub bolta nopții. Pista era înconjurată de un zid solid și înalt de metal, susținut de niște brațe lungi. Era suportul perfect pentru elice și un loc bun de adăpost împotriva gloanțelor.

Simon privi în direcția în care se uita Michael și înțelese imediat la ce se gândea.

— Fugiți, vă acopăr eu!

Fără a mai scoate o vorbă, Michael se uită la Stephen și la Susan și plecară cu toții spre zidul de oțel, rămânând în umbră, acoperiți de copaci. Simon trase un foc de armă în dreptul unei ferestre, sperând să țintească vreun gardian

neatent.

Cei trei se strecurară printre copacii a căror scoarță pocnea în bătaia gloanțelor. Michael îi aruncă o privire lui Stephen care, în ciuda răni sale de la umăr, nu se clătina deloc, ci lupta cu durerea. Rănila nu îl făcuseră să încetinească nici măcar cu un pas.

Pătrunseră în zona clădirii impunătoare, surprinși de mărimea ei: măsura șase metri în înălțime și patruzeci și cinci de metri în lungime și era construită integral din oțel. Părea adăpostul perfect pentru Stephen și Susan. Michael se lăsă pe vine și studie brațul lui Stephen, verificând bandajul improvizat de Susan. Îi imobilizase mâna pe lângă corp ca să evite ca rana să se deschidă și mai mult. Bucata de material din cămașa lui Stephen era deja plină de sânge. În curând trebuiau să îl ducă la spital.

— Ține ăsta, îi spuse Michael lui Susan, punându-i în palmă un pistol cu calibrul de nouă milimetri. Indiferent cine ar fi, dacă se apropie, omoară-l fără ezitări, pentru că el o va face de îndată ce va avea ocazia.

— Dă-mi arma, Susan, spuse Stephen pe un ton foarte serios.

— Nu, ești dreptaci și ești rănit. Am încredere în ea, și tu ar trebui să faci la fel, replică Michael. Dădu din cap aprobator și o luă la fugă spre Simon.

În timp ce alergă, privi casă, văzu șirul nesfârșit de gloanțe, apoi se uită la Simon și la Busch care trăgeau neîncetat și se îngrozi. Nu aveau unde să fugă, iar retragerea nu era o opțiune. Julian avea cutia și era înconjurat de un zid de gardieni înarmați.

Indiferent ce urmau să facă, Michael se temea că era prea târziu.

Capitolul 69

Cutia mică de aur era deschisă în poala lui Julian. Își ținu respirația și se uită înăuntru. Amenințarea armelor lui Raechen îndreptate spre capul său era un gând nesemnificativ în comparație cu faptul că Julian putea vedea în sfârșit ce conținea cutia care îl prinsese în vrajă atâția ani la rând.

Interiorul era extrem de întunecos – cu toate că nu avea o adâncime de mai mult de zece centimetri, părea fără capăt. Julian o privi cu coada ochiului; caseta aurie părea că pâlpâie și că se mișcă, la început foarte încet. Se uită în jur – lumina părea să se estompeze, iar razele se îndreptau spre el și spre cutie, ca și cum ar fi fost absorbite cu totul de aceasta. Lucrurile se petreceau tocmai invers în ce privește cutia, din care părea că se revarsă întunericul, curgând în afară, sub forma unei pâcle negre și grele. Pătrunse în cameră și se scurse printre picioarele lui, apoi acoperi podeaua. Se răspândi ca un fel de cerneală, acoperind covorul, scaunele și întreaga cameră într-un întuneric ireal care absorbea toată lumina din jur.

Fumul negru trecu prin spatele lui, acoperindu-l pe asasinul rus care își ținea cele două pistoale îndreptate spre Julian.

Raechen privi cutia, înlemnit. Lui Julian i se păru că vede o umbră plutind în jurul picioarelor asasinului și urcându-i pe picioare, pe piept, pe umeri și, în cele din urmă, în zona capului. Raechen începu să tremure, respirând adânc, ca și cum s-ar fi sufocat. Ochii i se împăienjeniră și lacrimi de sânge începură să îi curgă pe obraji, contrastând puternic cu întunericul din jurul său. Negura se mișcă în scurt timp, plutind de parcă ar fi avut propria voință, ca o umbră rătăcitoare.

Gardienii rămaseră șocați – erau martori la un fenomen de domeniul fantasticului. Negura continuă să se extindă, iar Raechen se prăbuși mort lângă Julian. Apoi, pe

neașteptate, substanța se extinse cu o repeziciune nemaivăzută. Gardienii fugiră spre ieșire, dar nu avea niciun sens: negura îi acoperi și îi lăsa inerti.

La vederea masacrului, Julian era ca paralizat și nu mai putea gândi. Dar, în ciuda țipetelor terorizante, nu simți nimic. Această plagă asemănătoare unei umbre părea să îl ocolească, de parcă ar fi fost uns cu sânge de miel¹³.

Negura ieși din încăpere pe sub uși și se împrăstie pe hol. Julian putea auzi țipetele și trupurile căzând. Oroarea pusese stăpânire pe întreaga casă, iar el era de-a dreptul îngrozit.

Apoi observă pe fundul cutiei ceva obscur care lucea tot mai mult. Băgă mâna și o scoase. Era ușoară, aurită și pură. Nu era solidă, nu avea textură sau greutate. Era pur și simplu o lumină aurie care îi încălzea sufletul, îi dădea speranță, alungându-i durerea din inimă și din minte.

Când își ridică privirile, o văzu. Stătea în fața lui, printre toate cadavrele răspândite în jur. Se apropie de el în tăcere, privindu-l cu asprime. Îi luă cutia din mâini și închise încet capacul. Genevieve se opri și își privi fiul; corpul ei emana o strălucire radiantă.

Julian rămase fără cuvinte, privindu-și mama care se afla în fața lui, dar nu putea înțelege ce se întâmplă. Încercă să vorbească, dar, ca într-un vis, amuțise brusc, și buzele i se mișcau fără să producă vreun sunet. Se cutremură, temându-se mai mult de această apariție decât de moartea care îl înconjura.

Genevieve zâmbi, cald și grijuliu, și asta îl îngrozi și mai mult... O omorâse și îi privise cadavrul doar cu câteva ore în urmă.

Julian se uită în jur, la corpurile neînsuflețite și împrăștiate pe covor, neînțelegând de ce nu se afla printre

---

13 La venirea evreilor în Egipt, Dumnezeu a trimis ultima plagă, provocând moartea primilor născuți ai egiptenilor și a animalelor lor. Îngerul morții nu intra însă în locurile însemnate cu sânge de miei, iar evreii își unseseră casele cu acesta. (n. tr.)

ele. Simțea că pământul îi fuge de sub picioare și era pe punctul de a ceda nervos. Nu se îndoia de fragilitatea sufletului său și știa foarte bine că de la genialitate la nebunie nu e decât un pas, dar nu înțelegea nimic din ce vedea. Era paralizat de frică. Inima îi bătea cu putere și își simțea mintea amorțită și confuză.

— Julian.

Buzele lui Genevieve nu se mișcau deloc, deși vocea ei calmă era cât se poate de clară în mintea sa.

— Ce ești? Întrebă Julian, abia mai putând să respire de frică. Un heruvim cu misiunea de a apăra secretul vieții? Julian închise ochii, încercând să se adune. Apoi izbucni din nou.

— Ce ești?

Genevieve își lăsă privirea în jos, dezamăgită.

— Citești prea mult, șopti ea în mintea lui. Toate acele povești scrise de oameni care nu au fost martorii misterelor născute de-a lungul timpului... Multe dintre ele sunt simple povești și, după cum știi, altele sunt adevărate, dar tu le ignori intenția și avertismentele, uiți faptul că au un scop demonstrativ și o intenție metaforică.

Julian privi cutia care se afla în mâinile lui Genevieve.

— Ce se află în acea cutie?

— Știi bine ce e înăuntru, bănuiai ce conține și totuși ai ales să ignori avertismentele. Are puterea de a oferi viață veșnică, dar, după cum vezi - Genevieve privi în jur, la carnagiul care îi înconjura - nu e tocmai ce ți-ai imaginat. E pur și simplu moartea care îl eliberează pe om de trupul său lumesc pentru a primi ce merită, pentru a fi recompensat fie în Rai, fie în Iad. E rău și întuneric, e o cale spre porțile Iadului pentru cei care nu merită să ajungă în Rai. Îi dă fiecăruia locul pe care îl merită, pentru eternitate.

— Atunci eu de ce nu sunt mort? Întrebă Julian confuz, privind cadavrele din jurul său. Ce sunt? De ce nu am murit?

Genevieve se aplecă și luă din mâna lui Julian crucifixul

înfățișând o sabie pe care îl purtase la gât.

— Câteodată, cele mai mari puteri nu sunt banii și nici violența; sunt ascunse în cele mai simple și mai neînsemnate lucruri. Genevieve ridică crucifixul la gât, unde îl purtase atâția ani, și îl prinse din nou. Cele mai sfinte lucruri.

— Acum voi muri, nu-i așa? Genevieve zâmbi:

— Toată lumea moare, Julian, iar destinul ni-l construim singuri, prin felul în care trăim și prețuim viața. Nimeni nu știe cât mai are de trăit și totuși omul își sacrifică plăcerile, satisfacțiile, nu se bucură niciodată de moment, punând mai mult preț pe cantitate decât pe calitatea vieții. Tu ai întors spatele familiei, credinței, speranței și, mai presus de orice, ai refuzat iubirea. Ești întruchiparea lăcomiei. Totuși, în ciuda lucrurilor care s-au petrecut aici și în viața ta, nu simți niciun fel de remușcare sau de regret pentru cei pe care i-ai omorât. De aceea, în momentul în care vei muri – poate peste zeci de ani –, vei fi închis într-o noapte eternă, fiindcă sufletul tău va fi uitat. Vei fi închis pentru totdeauna în locul de care te temi cel mai mult.

— Și iertarea? Întrebă Julian pe un ton rugător, cât pe ce să își piardă mințile. Și Raiul?

— Pentru a primi iertarea, trebuie să te căiești și să te sacrifici. Acestea sunt lucruri care îți sunt străine, Julian. Cât despre Rai, este cel mai frumos loc din lume; ți s-a dat șansa de a-l întrezări, de a-i simți iubirea și căldura, ca să îți amintești ce ai uitat și ceea ce nu vei avea în veci. Oricât vei încerca să eviți aceste lucruri, într-o bună zi moartea va veni la tine, iar până atunci vei ști ce te așteaptă și vei contempla o eternitate de suferință. Îmi pare rău.

Julian stătea nemișcat, ascultând vocea din capul său care îl condamnase la întunerice, la golul care îi bătuse visele de când murise, în acea zi pe terenul de joacă. Nimicul din care voia cu disperare să iasă avea să îl urmeze până la moarte. Frica pe care o simțea îi chinuia mintea, întorcând totul pe dos, și îl paraliză până când înnebuni de-

a binelea. De îndată ce se întâmplă asta, frica se transformă în furie; simți cum îl acaparează și cum îi dă putere, umplându-i încă o dată inima cu mânia care clocotea în el de atâția ani.

— Nu ești aici. Ești moartă, ți-am văzut cadavrul!

— Ești sigur? Întrebă Genevieve, imaginea sa părând că pâlpaie. Mă vezi acum?

Julian se ridică din scaun furios, îndreptându-se spre mama sa și prinzând-o de gât și, în cele din urmă, o luă razna. O strânse, zgâlțâindu-i trupul cu violență, în timp ce urla:

— Ce ești?

Ea dispăru într-o clipă, corpul dizolvându-i-se în lumina strălucitoare a dimineții. Julian rămase pe loc, fără să mai înțeleagă nimic. Se prăbuși pe podea, distrus și incoerent. Înnebunise.

Julian deschise ochii... Coșmarul pe care îl avusese era încă proaspăt în mintea sa. Zăcea întins printre gardienii morți, cu trupurile contorsionate împrăștiate în toate părțile. Se ridică în picioare, încercând să-și amintească ce visase și ce se întâmplase aici, în timp ce soarele începea să strălucească pe cer.

Văzu cadavrul lui Raechen, omul care venise să îl ucidă; era mort sub biroul său. Părea ca o amintire ștersă din memorie, pe care încerca din toate puterile să o recupereze.

Senzația de amețeală începea să-i dispară, dar nu reuși să-și dea seama ce se întâmplase. Își amintea doar că era așezat pe scaun, ținând cutia în poală.

Apoi își dădu seama de faptul că aceasta dispăruse și că nu mai era nici cheia. Privi în jur, dar nu le văzu. Se uită în toate părțile, ferindu-și ochii de soarele dimineții care strălucea sus, pe cer, luminând prin ferestrele largi ale camerei.

Fugi spre Raechen și îi smulse cele două pistoale cu țevi lungi din strânsoarea rece a palmelor. Ieși din holul casei și

dădu peste aceeași priveriște. Peste tot erau cadavre, lângă ferestre și uși, unde se postaseră pentru a-i proteja pe Julian și cutia sa de ceilalți... Dar adevărata amenințare se afla în casă. Nu-i trebui mult până când își dădu seama că toți angajații săi erau morți.

Făcu un pas înapoi în timp, la propriu și la figurat. Rămăsese în viață, în ciuda întunericii și a morții. Era încă viu. În acel moment își dădu seama că obiectul era mult mai puternic decât bănuise vreodată. Trebuia să recupereze cutia cu orice preț.

Avea deja o bănuială unde ar fi putut fi.

O luă la fugă de-a lungul holului și ieși printr-o ușă laterală în dimineața răcoroasă de vară. Razele soarelui matinal poleiau elicopterul cu o pojghiță aurie. Apoi îi văzu pe bărbat și pe femeie dintr-o parte, rezemați de zidul de metal în spatele pistei de aterizare, încercând să se ascundă, fără să bănuiască faptul că se apropia.

Oricât de disperată devenise situația sa, Julian își regăsise speranța.

Capitolul 70

Liniștea bruscă aproape că tulbura începutul dimineții. După ce auzise țipetele cumplite care veneau din casă, Michael devenise cu adevărat îngrijorat. Nu auzise niciodată astfel de sunete provocate de teroare și agonie. După schimburi de focuri care îi încolțiseră pe el, pe Simon și pe Busch, liniștea se așternuse brusc în împrejurimi.

Tirul îi ținuse pe loc, astfel că nu se putuseră apropia de casă. Acum părea că dușmanii lor nu existaseră niciodată, iar absența confruntării îl speria și mai mult pe Michael.

Nici nu fu nevoit să întrebe ce se întâmplase, fiindcă nu exista nicio îndoială că Julian deschisese cutia. Acum, Michael știa că era doar o chestiune de timp până când vor avea cu toții aceeași soartă precum cei ale căror ultime cuvinte fuseseră înlocuite de țipete, ale căror ultime gânduri fuseseră umbrite de frică.

Michael se întoarce și îi caută cu privirea pe Simon și pe Busch, însă o văzu pe ea – se afla acolo, la un metru distanță în fața lui. După toate ororile pe care Michael tocmai le auzise, după toate țipetele de panică, vederea lui Genevieve îl sperie cel mai mult. Și asta pentru că în față să se afla o femeie al cărei trup îl văzuse pe monitoarele din casa de supraveghere, neînsuflețit, rece și atins de paloarea morții. Și totuși, stătea acum înaintea lui de parcă moartea ei nu fusese altceva decât un vis.

Însă, de îndată ce se apropie, un calm ciudat îl copleși pe Michael. Chipul său radia în primele ore ale dimineții și avea ochii limpezi și vii. O strălucire blândă părea să o înconjoare. Ținea în mână cutia de aur. Michael putea să vadă vopseaua portocalie care îi acoperea capacul aurit. Fără niciun cuvânt, îi întinse mâna. Michael luă cutia și o strânse în palme.

— Știi ce trebuie să faci, spuse Genevieve. Eu nu am cum, însă tu poți face asta. În adâncurile oceanului, unde nimeni nu o poate găsi vreodată.

Michael rămase uimit; nu îi era teamă și părea că înțelege perfect ce îi spune femeia pe care o văzuse ucisă de propriul fiu, pe care încercase să o salveze, scoțând-o din subteranele Kremlinului, din camera de la subnivelul zece, femeia care îi fusese prietenă. Lăsa îndoielile deoparte și privi crucea din jurul gâtului său și cutia din mână. Știa exact ce era ea acum.

Fără să rostească un cuvânt, privi cum se evaporă în lumina crudă a dimineții. Michael se simți de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Nu se putea aduna și nu-și putea lua ochii de la cutia din mâinile sale.

Un strigăt îndepărtat îl trezi din reverie și îl aduse cu picioarele pe pământ. În câteva secunde, îl copleși o senzație puternică de confuzie. Un hârâit de motor se auzea tot mai tare, ștergând calmul dimineții, accentuat de țipete.

Michael se întoarse și îi văzu pe Busch și pe Simon alergând către Susan, care îi tot făcea semn cu mâinile. O luă la fugă imediat printre copaci, prinzându-i din urmă pe cei doi. Când ajunseră cu toții lângă ea, observară că tremura și că avea chipul înecat în lacrimi.

Din cauza hârâitului elicopterului și a bufniturilor surde care se auzeau din când în când pe fondul vâjâitului strident al motorului, nu puteau să audă țipetele frenetice ale lui Susan.

Se întoarseră cu toții și văzură elicopterul alb ridicându-se de pe deal, plonjând apoi în aerul dimineții. Michael înțelegea ce încercase să-i spună Susan, chiar fără să o audă.

Julian îi răpise tatăl.

Capitolul 71

Barca de pescuit a lui Gian Beliana tăia apele mării în amiaza târzie. Era prima și singura dată când pescarul corsican o închiriasse. Nu avusese niciodată intenția să lase pe altcineva să se atingă de sursa sa de venit și refuzase cererea lui Michael de a închiria barca, însă cei o sută douăzeci de mii de euro pe care îi oferise Susan nu numai că acopereau cheltuielile și profitul timp de un an, dar erau suficienți pentru a-și cumpăra alt vas, permițându-și astfel să devină căpitanul unei flote formate din două ambarcațiuni.

Era un Hatteras de șaptesprezece metri, cu două motoare diesel. Echipamentul se afla dedesubt, iar plasele de pescuit și undițele la babord și tribord, pregătite pentru călătoria de optzeci de kilometri în larg. Michael se așezase pe ponton, la cârmă, iar vântul îi răvășea părul negru și ondulat, împrăștiindu-i-l pe față. Avea ochii și chipul obosite, însă era foarte hotărât să urmeze drumul pe care Julian i-l indicase lui Susan.

Julian îi luase prin surprindere, la fel și Raechen, care îndreptase cele două pistoale spre ei. Susan era de neconsolat, fiindcă nu reușise să îl protejeze pe Stephen. Situația o copleșise, iar arma pe care i-o lăsase Michael zăcuse aruncată lângă ea, până când Julian i-o luase. Privise neajutorată cum Stephen fusese luat cu forța, legat și împins în elicopter. Îi aruncase un bilet cu o latitudine și o longitudine, alături de cuvintele: *Adu-mi cutia sau tăticul moare.*

Michael încercase să nu fie influențat de sentimentele sale, fiind conștient că îi vor încețoșa mintea, și se străduia să se concentreze pe noua misiune. Nu ajunsese atât de departe doar ca să îl piardă din nou pe Stephen Kelley, tatăl pe care abia îl regăsise.

Privi cutia din aur, Albero della Vita, Copacul Vieții, care era așezată pe bordul din față sa. Văzuse cu ochii lui

urmările puterii acesteia și, la gândul că i-o va înmâna celui mai nepotrivit om de pe pământ, singurei persoane care îi cunoștea adevăratul conținut și puterea, tremură din toate încheieturile.

Busch își făcu apariția pe scările dinspre bucătăria navei, briza răvășindu-i părul blond în timp ce se așeză lângă Michael.

— Așadar?

— Încă treizeci de kilometri, și suntem acolo. Ar trebui să ajungem exact după ce se întunecă.

— Ești sigur că știi ce faci?

Michael îi aruncă o privire fugară lui Busch, apoi privi în zare, unde nu se vedea nimic.

— Scuză-mă că te-am întrebat asta.

Simon stătea pe margine, înconjurat de o mulțime de arme. Puști, pistoale, ultimele bombe fumigene, trei bucăți de Semtex. Verificase și încărcase armele înainte de a le depozita într-o geantă din material impermeabil.

— Cum aflăm unde îl ține pe Stephen? Întrebă Busch.

— Nu avem cum, răspunse Michael.

— Și de unde știm că se află măcar pe vas?

— Nu știm.

— Atunci ce știm?

— Nu prea multe.

— Bine. Busch își clătină capul aprobator. Voiam doar să știu în ce ne băgăm.

Soarele coborâse mult sub linia orizontului, iar luna se ridica deja pe bolta întunecată, strălucirea ei fantomatică reflectându-se pe suprafața apei, iluminând drumul pe care Michael trebuia să îl urmeze. La orizont apărură și iahtul lui Julian. Era mai mult decât un iaht; *Șoapta Domnului* era o navă în toată puterea cuvântului, o ambarcațiune enormă, lungă de peste patruzeci și cinci de metri. Carena bleumarin ieșea deasupra apei, expunându-și cele cinci etaje, iar puntea și hublourile străluceau în lumina portocalie. Nava fusese construită pentru a etala bogăția:

avea numeroase locuri de relaxare și punți, toate aparținând unui om care nu avea nici familie și nici prieteni care să se bucure de un asemenea lux. Michael estimează prețul vasului la peste două sute de milioane de dolari, nepunând la socoteală numeroasele bărci de rezervă și nici elicopterul care se afla pe puntea din față, ce semăna cu o insectă uriașă care se odihnește.

Michael fu descurajat. Nu era pregătit să fie întâmpinat de o navă de asemenea dimensiuni; era mai mare decât și-ar fi putut imagina vreodată și avea atât de multe compartimente, încât nu i-ar fi ajuns o săptămână întreagă să-l caute *pe* tatăl său.

Simți o mână pe umăr.

— Nu-ți face griji.

Michael se întoarse spre Simon.

— Nu contează că e atât de mare, planul va funcționa oricum.

Michael se apropie de iaht, iar Busch și Simon coborâră.

Îndreptă barca lângă tribord, unde un bocaport imens, de trei metri pe șase, se deschise, iar de acolo ieșiră doi bărbați înarmați. Opri motorul vasului său și îl lăsă să alunece ușor. Aruncă o frânghie spre unul dintre gardieni, care apropie foarte mult barca de vasul său. Luă cutia din aur, o aruncă în geanta de scufundări de lângă el și se îndreptă către babordul navei sale.

Cei doi gardieni săriră pe vas și îl împinseră în tăcere pe Michael la perete, apoi îl percheziționară. Îi găsiră rucsacul, dar el îl trase într-o parte.

— Dacă nu ni-l arăți, nu te urci în barcă, spuse cel mai slab dintre gardieni cu un accent franțuzesc.

Michael deschise rucsacul în care se afla un singur obiect. Gardienii clătină din cap, iar el se pregăti să sară din barcă. Nu merse cu el, ci coborâră pe scara principală, în galeră. Michael nu spuse nimic, încercând să se calmeze. Auzi uși deschizându-se și închizându-se, iar pe cei doi vorbind. Se întoarseră amândoi fără să îi adreseze

vreun cuvânt sau vreo privire.

Michael păși pe vas alături de gardianul cel slab. Celălalt rămase însă în urmă. Luă cârma și porni Hatterasul, iar motorul său încălzit răspunse imediat comenzii. Trase de cârmă, întorcând vasul la patruzeci și cinci de grade, accelerează la maximum și, în timp ce barca se îndreaptă spre largul mării, făcu trei pași și sări înapoi pe *Șoapta Domnului*. Privi neajutorat cum vasul se îndepărta, dar se simți ușurat că Simon și Busch nu fuseseră găsiți.

Această senzație nu dură mult; își dădu seama că ambii gardieni stăteau cu ochii lipiți de nava care se îndepărta tot mai mult, de parcă ar fi fost pe punctul de a-și lua zborul. Tensiunea se simțea în aer. Barca explodează apoi într-un glob uriaș de flăcări, iar carena se rupse ca o bucată de hârtie. Michael se înfioră când văzu detunătura; privi rămășițele bărcii scufundându-se încet, lăsând în urmă bunuri și mărunțișuri sub o pătură de fum care se risipea încet. Se uită în apă, dar nu îi văzu nici pe Busch, nici pe Simon.

Cei doi gardieni se întoarseră spre Michael, rânjind cu gurile până la urechi. Gardianul principal îl luă de braț și îl conduse în vas.

La cel mai înalt etaj al navei puteai ajunge atât cu liftul, cât și pe scări. Salonul era zona principală de divertisment și avea ieșire afară, astfel că fundalul încăperii era cerul înstelat.

Era mobilat ca o cabană de munte, un decor care contrasta puternic cu peisajul marin din jur. Peretele din spate era ocupat cu scaune groase și duble, îmbrăcate în materiale închise la culoare, alături de un bar din lemn alb de pin. Ambianța aproape nordică era completată de reflectoare de colț, candelabre de alamă și de un șemineu. Se pare că banii nu contaseră când fusese decorat salonul.

Julian era așezat pe un scaun Adirondack, în partea deschisă a salonului. Pe punte erau răspândite o mulțime de scaune și de mese. Parâma navei era strânsă și zăcea

într-un colț.

Michael intră în salonul larg deschis spre perete, ținându-și strâns geanta de scufundări. Gardianul nu se dezlipea de el.

— Ei bine, ce cutie mi-ai adus în seara asta? întrebă Julian pe un ton încrezător de pe punte.

— Unde e tata?

— O, deja îi spui „tată”!

— Unde e?

— Arată-mi cutia!

— După ce îmi văd tatăl!

— Michael, zâmbi Julian, chiar nu cred că ești în postura de a da ordine în acest moment, tu ce zici? Vreau să văd cutia!

— De ce te grăbești? Unde crezi că o să plec? Doar ai un grup de douăzeci de oameni care te protejează, nu?

— De fapt, sunt doar cincisprezece. Nava are nevoie doar de doi operatori, restul e controlat pe calculator.

— Așadar, cincisprezece gardieni care te apără, spuse Michael privindu-l pe bărbatul care îl escortase.

Julian zâmbi în continuare.

— Ești băiat deștept. Te-am subestimat, *dar* și tu ai făcut la fel.

— Ce ai de gând să faci cu asta? urmă Michael desfăcându-și geanta. Merse de-a lungul camerei, privind în jur, ajungând în cele din urmă pe ponton, aproape de Julian. Cerul era cu totul acoperit de stele. Privi peste punte, la marea întunecată care se afla la cinci etaje dedesubt, sperând că prietenii săi au supraviețuit folosind singura posibilitate de scăpare.

— Arată-mi cutia! repetă Julian.

Michael deschise încet rucsacul și scoase singurul obiect de acolo.

— Vreau să îl văd pe tata și să mă asigur că e în viață. Julian râse.

— Nu ești în postura de a cere ceva.

Michael se prinse de balustradă și, lipindu-se de ea, îi simți răceala pe piele. Îi aruncă o privire lui Julian și, pe neașteptate, balansă rucsacul pe marginea navei.

— N-o s-o faci, zâmbi Julian.

— O voi face dacă nu îl văd. De unde să știu că nu l-ai ucis deja?

— N-o s-o lași să cadă.

— La patru mii de metri adâncime n-o s-o găsești în veci! Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt. Amândoi erau încăpățânați, amândoi sfidători, amândoi având puterea să distrugă misiunea și să spulbere dorința celuiilalt. Era un test de rezistență, o provocare pentru a vedea cine cedează primul.

În cele din urmă, Julian se întoarse spre gardian și îi făcu un semn.

Gardianul cel slab se afla la capătul tribordului, urmărind cum se scufundă în flăcări ultimele rămășițe ale bărcii de pescuit. Privi luna în timp ce își aruncă pușca pe umărul stâng.

Deodată, o siluetă neagră ieși din mare, apucându-l de picioare și trăgându-l în apa întunecată. Își ținu respirația și se scufundă în apă. În ciuda faptului că se străduia din răspuț să reziste, apa îi intra în plămâni. Dar nu mai putu face nimic cu rana din jurul gâtului.

Simon urcă până la tribord și trase după el geanta sa impermeabilă; scoase de acolo armele și le fixă în jurul corpului. Mai scoase o cutie mare gri. Fixă spatele magnetic pe corpul navei, în colțul îndepărtat al încăperii și îi atașă un întrerupător. Dispozitivul de transformare a semnalelor numerice de frecvență trimise imediat un semnal nedetectabil în aer, blocând toate transmisiile radio și izolând nava de restul lumii.

După ce coborâseră în galera vasului de pescuit, el și Busch ieșiseră pe partea din față a tribordului, pe partea bocaportului, și săriseră în apă. Își puseseră echipamentul de scufundări, înotaseră în adâncuri și rămăseseră ascunși

sub *Șoapta Domnului* în timp ce vasul lor explodase.

Simon se ridică și privi camera mare, deschisă – merse până la colț și studie cu atenție anexa de șase metri care era prinsă de marginea tavanului. Era o navă albă de agrement, cu o carcasă mare din mercur, construită pentru a transporta pasagerii de la mal la navă și invers. Simon se ridică și trase de mânerul care puneă barca în mișcare, iar aceasta alunecă pe plafonul de sus, ajungând până la intrarea în tribord. Trecând prin ușa deschisă, șinele șerpuiră în noapte și coborâră, lansând ușor barca în apa întunecată. Simon îi desprinse curelele cu care era fixată și retractă șinele de ghidaj. Împinse ușor barca, trimițând-o în larg, își verifică armele și se îndreptă către camerele navei.

Busch înotă prin apele întunecate ale Mediteranei. Lanterna cu care era dotat echipamentul său nu îl ajuta cu nimic sub carena enormă a *Șoaptei Domnului*. Ura să facă singur scufundări și, dacă se gândea bine, nu o mai făcuse de când era adolescent. Dar nu îl deranja doar faptul că nu era însoțit, ci și faptul că era complet înconjurat de întuneric. Nu știa ce se află în spatele său sau dedesubt. Era un sentiment de frică provocat de cei trei kilometri de neant dintre el și fundul oceanului., Nu îi plăcea senzația că era prizonier într-un iad pustiu, prins pentru totdeauna între viață și moarte. Busch respecta mereu prima regulă a scufundărilor: „niciodată nu o face singur”, dar, având în vedere că voiau să îl salveze pe tatăl lui Michael, regulile erau ultimul lucru la care se gândiseră.

Busch înotă pe lângă carena navei, lanterna ajutându-l să își croiască drum prin apă. Făcuse acest drum de trei ori. Tatăl lui Busch fusese pescar și parcursese Atlanticul în lung și-n lat, ca și bunicul său de altfel. Astfel, Busch ajunsese să știe cum erau construite bărcile și, lucrul care îl ajuta acum cel mai mult, punctele lor slabe. Știa exact ce căuta și găsi imediat acel obiect. Își puse lanterna în vestă, scormoni în rucsac și scoase un aparat mare, de formă conică. Ridică apoi lanterna și o folosi ca să lumineze locul

unde cele două părți ale navei erau sudate, de-a lungul vasului. Fixă aparatul exact pe sudură, banda magnetică ținându-l lipit de metal. Michael pusese totul la cale: folosind bucăți de fontă, adunase câteva boluri pe care le avusese la îndemână și le umpluse cu Semtex. Forma avea să acopere încărcătura și să direcționeze explozia înăuntru, aproape dublându-i puterea sub vas și cauzând pagube foarte mari.

Busch înotă repede spre pupa și fixă acolo cel de-al doilea aparat, apoi se întoarse la mijloc, așezând ultima bombă pe partea stângă, în zona sudurii navei. Fiecare fusese fixată astfel încât să distrugă cât mai mult carena vasului, atacând cele mai vulnerabile puncte; în caz că existau compartimente care se puteau închide în situația unei singure scurgeri, cu siguranță mecanismele lor de ermetizare s-ar fi dovedit nefolositoare odată cu explozia celor trei bombe.

Se uită la ceas; avea trei minute până când trebuia să înoate pentru a căuta un adăpost. Speră din tot sufletul ca Michael să-și fi găsit tatăl, pentru că, odată fixate bombele, nicio persoană care se afla pe *Șoapta Domnului* nu ar fi avut vreo șansă de supraviețuire.

Simon înconjură colțul celui mai de jos etaj, mergând ghemuit, cât mai aproape de perete. Doi gardieni coborâră și se îndreptară în direcția lui, prinși într-o discuție, neștiind că se afla acolo. Simon îi împușcă în cap. Ascunse apoi cele două cadavre într-un depozit și își continuă drumul. Găsi o ușă laterală din metal și o deschise; era camera gardienilor, închisă și întunecată, și înăuntru se aflau cinci bărbați dormind, cu armele lângă ei ca o protecție suplimentară.

Simon închise încet ușa și scoase din rucsac un lanț scurt; îl fixă în jurul încuietorii, blocând-o. Se îndreptă spre partea din spate a navei și găsi compartimentul în care se afla motorul. Deschise încet ușa și se strecură înăuntru.

Cele două motoare erau enorme, de mărimea unor

camionete. Încăperea era imaculată; podeaua cuirasată, de culoare gri, strălucea de parcă tocmai fusese vopsită. Cu toate că erau în repaus, motoarele hârâiau în așteptare. Componentele mai mici ale stabilizatorilor din spate se roteau neîncetat, în tandem cu cele din față, menținând poziția actuală a navei fără a fi nevoie de ancoră. Nu mai era nimeni în încăperea; nu mai era nevoie de echipaj în această eră automatizată. Monitorizarea tuturor operațiunilor era realizată de un computer uriaș, montat pe unul dintre pereții laterali. Simon știa prea bine că nu aveau încredere deplină în calculatoare, iar suspiciunile sale fură confirmate îndată ce simți o armă îndreptată în ceafă.

Bărbatul care ținea arma nu îi ceru nimic și nu puse nicio întrebare. Tot ce făcea era să îi împingă pistolul în ceafă. Acesta îl auzi cum butonează stația, vrând să ia legătura cu căpitanul. Știa că e inutil, deoarece dispozitivul de perturbare împiedica orice fel de comunicare.

În camera motoarelor timpul părea că stă în loc. Simon știa că nu vor rămâne prea mult acolo, fiindcă, în momentul exploziei, încăperea în care se aflau ar fi fost prima inundată. Ei doi urmau să fie primele victime.

Stephen Kelley străbătu salonul și ajunse la puntea de la pupa; arma de 375 de milimetri, Magnum, lipită de ceafă, îi reaminti că nu avea rost să fugă. Michael îl privi, ținând încă rucsacul de scufundări deasupra apei. Era fericit că tatăl său era încă în viață, însă nu se simțea deloc eliberat. Umărul lui Stephen era încă imobilizat, bandajul făcut de Susan rezistând mai bine decât se aștepta. Michael văzu că tatăl său era foc și pară; era exact senzația pe care se aștepta să o vadă.

— Michael, nici nu vreau să aud că ai adus obiectul ăla aici, spuse Stephen.

Michael nu răspunse, doar continuă să-și privească tatăl.

— Se pare că nu te compătimești prea mult. Dar crede-mă pe cuvânt că nici viața mea și nici a altcuiva nu merită

sacrificate pentru acel obiect.

— Se pare că el gândește diferit, spuse Julian îndreptându-se spre marginea laterală a vasului, unde se afla Michael care ținea rucsacul deasupra Mediteranei. Acum dă-mi cutia!

Michael nici nu se clinti.

— Kadrim!

Julian îl strigă pe gardian.

Și, ca și când ar fi urmat un scenariu, gardianul ridică pistolul la capul lui Stephen.

— Trei secunde.

Michael îl privi pe Stephen, care făcu un gest discret cu capul, și știu că nu are de ales. Îi dădu lui Julian rucsacul.

Italianul scormoni întocmai ca un copil care își caută cadourile în Ajunul Crăciunului și scoase de acolo cutia de aur. O ridică și zâmbi triumfător, cu gura până la urechi.

— Kadrim, continuă Julian. Gardianul coborî puțin arma.

— Nu, chiar nu e nevoie să faci asta. Omoară-i pe amândoi. Michael își privi tatăl; își intersectară privirile și trecură prin întreaga paletă de emoții umane. Erau străini, dar în același timp tată și fiu. Într-un fel sau altul, trecuseră împreună peste ultima săptămână și în cele din urmă ajunseseră în acest impas unde până și ultimul strop de speranță le fusese furat.

Michael îl fixă apoi pe Julian, care era îmbătat de satisfacția îndeplinirii scopului său lacom; se holba la cutia de aur, la Albergo della Vita. Michael se uită împrejur, căutând o armă, însă nu găsi nimic la îndemână; văzu colacul de parâmbă, dar acesta se afla cam la șase metri distanță. Spera ca Simon să intre pe ușă și să îi salveze, dar, oriunde s-ar fi uitat, părea că nu vine nicio speranță. Planul său, pus la cale în grabă, se dovedise a fi inefficient. Kadrim era la mai puțin de un metru distanță de Stephen și îi pusese pistolul la cap. Nu exista cale de scăpare. Michael îi baricadase pur și simplu pe toți într-un colț. Așa că acum, ca rezultat al eșecului său, era pe punctul de a-și privi tatăl

murind.

Căpitanul Bertram se afla la cârma vasului, cu privirea departe, în largul mării. Visul său se împlinise - era căpitanul celei mai luxoase nave din întreaga lume. De doi ani era angajatul lui Julian Zivera și nu regretase acest lucru nicio secundă. Era o slujbă mult mai satisfăcătoare și mai aventuroasă decât cea pe care o avea cât timp fusese angajat al pateticei Forțe Navale a Franței. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că salariul îi permitea să se pensioneze în următorii trei ani, câștigând o sumă destul de mare încât să își poată permite propriul vas și să navigheze pe toate mările lumii.

Luă aparatul de radio și îl porni.

— Jean Claude?

Bertram încerca să ia legătura cu mecanicul navei. Trebuiau să pregătească vasul pentru a ieși în larg în mai puțin de o oră și voia să asigure o verificare în detaliu a navei înainte de plecare. Nu îl îngrijoră faptul că nu i se răspunse; mecanicul-șef era unul dintre cei mai buni pe care îi cunoscuse și pleca de la postul său numai atunci când era necesar. Bertram luă o sorbitură mare din cafeaua sa belgiană și privi noaptea liniștită.

O armă la tâmpile este un lucru înfricoșător: victima nu poate decât să tremure, pentru că vulnerabilitatea sa este maximă. Pentru Simon însă, acest fapt constituia un avantaj. Atacatorul se afla la un metru depărtare, iar glonțul îi putea perfora craniul înainte să apuce să facă măcar un pas. Însă din poziția în care se afla acum, cu arma lipită de cap de către mecanicul-șef, avea opțiuni, pe care le folosi. Simon își feri capul și se învârti în același timp, apucând țeava armei; o împinse în sus și își înfipse celălalt pumn în gâtul bărbatului.

Acesta, luat prin surprindere, dădu drumul armei și căzu pe spate; își duse mâinile la gât, încercând să respire, *dar*

laringele îi fusese distrus. Simon îndreptă arma spre el și îi curmă chinul.

Mai erau doar câteva secunde până când bomba de sub camera motorului avea să explodeze. Ieși alergând și îl lăasă *pe* bărbatul mort *pe* podea. Lovi broasca ușii în spatele căreia se afla motorul și o deschise, apoi o luă la fugă de-a lungul holului.

Chiar atunci izbucni prima explozie.

Cele trei bombe explodară la intervale mici de timp. Carena din oțel a navei scotea sunete stridente, fiind zgâlțâită din încheieturi. Vasul se zdruncină din cauza exploziei, care fu urmată de un vuiet înfricoșător de îndată ce apa întunecată pătrunse pe vas. *Șoapta Domnului* se dezechilibra într-o clipă, clătinându-se ca un bețiv, mișcându-se înapoi și încolo în timp ce apa pătrundea tot mai mult pe pontoanele care se aflau jos de tot.

Kadrim își pierdu echilibrul, căzând pe spate.

Julian făcu ochii mari de îndată ce realizează faptul că Michael avea un plan ascuns și că totul fusese distrus. Se lovi cu capul de zid, căzând în genunchi; cutia aurită îi scăpă din mâini și se rostogoli pe podea.

Vasul se lăasă tot mai mult pe partea dreaptă; ochelari, fotografii, tot ce nu era fixat se prăbuși și se făcu țândări, de parcă ar fi fost smulse de la locul lor.

Michael alergă spre tatăl său, dar se opri brusc în momentul în care Kadrim reuși să se adune și îl prinse pe Stephen de beregată, punându-i pistolul Magnum la gât. Michael continuă să înainteze în direcția sa, însă Kadrim trase de două ori în tavan, făcându-l să încremenească.

Spoturile principale de lumină se stinseră, iar vasul se pierdu în noapte. Luminile de urgență porniră însă la scurt timp, pâlpâind intermitent. Julian se ridică și se împletici pe podeaua înclinată; se împiedică de câteva ori, dar se prinse de o lampă de perete.

— Ce mai aștepti? urlă Julian la Kadrim. Omoară-l acum!

Căpitanul Bertram își dădu seama că sunt atacați imediat ce explozia îl clătină. Nu avea nicio îndoială cu privire la sunetul de carcasă distrusă. Nici nu trebuia să vadă ca să știe că mai erau doar câteva minute până când nava avea să fie făcută praf. Încercase din nou aparatul radio, însă nu avea ton. Apăsă apoi butonul de pericol ca să trimită un avertisment automat, dar nici acesta nu păru să funcționeze. Încercă apoi alarma Klaxon, comunicându-le tuturor să părăsească nava. Deschise sertarul central al cârmei, scoase pistolul și plecă de pe punte.

Simon alerga pe holul cel mai de jos când fu trântit de forța exploziei. Se strădui să se ridice, dar curând explodară și celelalte bombe, care practic ridicară vasul pe suprafața apei.

În câteva clipe apa inundă holul, iar Simon se simțea ca și cum s-ar fi aflat pe un baraj inundat. Simon coborî și fu luat prin surprindere de un val care tocmai se ridicase. Se prinse de balustrada scărilor; fusese cât pe ce să fie smuls de ape. Reuși să urce, conștient că valurile se ridicau tot mai mult în urma sa. Ajunse la etajul al șaselea urcând câte trei trepte deodată. Sistemul de iluminare de urgență funcționa la capacitate maximă. Nu întâlni niciun gardian; se asigurase că nu au cum să supraviețuiască – pe unii îi închisese, pe alții îi trimisese deja pe lumea cealaltă.

Simon ajunse la ultimul etaj al navei și o luă pe hol, spre consolă, chinuindu-se să își mențină echilibrul pe puntea înclinată; își croi drum către salon. Văzu umbra, auzi vocile lui Michael și lui Julian, apoi se lipi de perete, privind spre Michael și tatăl său, încolțiți de un gardian masiv, care își îndreptase arma către Stephen.

Simon își ridică ușor pistolul și trase un glonț în capul gardianului. Se echilibra pe vasul înclinat, lipindu-se din nou de perete și apăsă ușor pe trăgaci.

Capul gardianului explodă, iar arma acestuia se descărcă din întâmplare în perete în timp ce căzu pe spate,

neînsuflețit. Simon își îndreptă pistolul către Julian și, pentru prima oară, îl privi pe acest bărbat. Îngrijit și atrăgător, charismatic și rafinat – masca perfectă pentru un om care lupta pentru lucruri absolut opuse principiilor lui Simon. Julian reprezenta chintesența tuturor lucrurilor pe care Simon le ura, purtând haina duhovnicească pentru a-și ascunde adevăratul sine parșiv; un bărbat care ucidea fără remușcări, care promitea Raiul în schimbul unui dolar, care își ucisese propria mamă, privind cu încântare cum își dădea ultima suflare. Dar mai era ceva.

Acel moment de furie, oricât de scurt fusese, îl costă acum. De îndată ce-și îndreptă arma spre el și îl privi cu ură, recunoscându-l, o altă armă îi atinse spinarea și se trase repede înapoi. Simon privi peste umăr și îl văzu pe căpitanul vasului stând la o distanță care nu-i puneia viața în pericol. Nu era la fel de necugetat ca mecanicul și era în mod evident antrenat pentru situații-limită ca acestea, asemănătoare cu atacurile piraților. Simon știa că orice mișcare i-ar fi grăbit moartea, iar el nu era pregătit pentru asta, ținând cont că Julian era teafăr și nevătămat, iar cutia nu fusese încă distrusă.

Căpitanul îl împinse pe Simon în cameră și îi luă pistolul.

— Domnule, nava se va scufunda în aproximativ trei minute, îi spuse căpitanul Bertram lui Julian, întinzându-i arma lui Simon. Trebuie să luăm o barcă de salvare.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Julian.

— Sunt morți, spuse căpitanul, arătând spre Simon. Julian se holbă la bărbatul brunet și se îndreptă spre el. El și Simon se aflau acum față în față, schimbând priviri, studiindu-se, gândind cu rapiditate.

— Cine ești? întrebă Julian. Simon zâmbi.

Julian îl privi mai îndeaproape; nu dură mai mult de o clipă până când emoțiile îl copleșiră, odată ce înțelese cine stătea în fața lui.

— Se vede? întrebă Simon, în timp ce ochii lor albaștri identici se fixau reciproc.

În afară de culoarea pielii și de diferența de 16 ani dintre ei, erau perfect identici.

— Bună, frate, spuse Simon cu un surâs înfricoșător.

— Frate? râse Julian, dar se opri imediat.

Privi în ochii lui Simon și văzu adevărul. Lui Julian i se tăie respirația.

— Cum...?

— Nici măcar nu am știut că există până acum patru luni, când Genevieve mi-a spus adevărul despre fiul său. Știai că nu putea avea copii?

Julian tăcu pentru o secundă; părea că îl înghite un hău, în timp ce vasul continuă să se scufunde. Încremenise pur și simplu, cu mâinile *pe lângă corp*, cu arma atârându-i în mâna stângă.

— Domnule! i se adresă din nou căpitanul. Julian îl ignoră și continuă să-și privească fratele.

— Domnule, țipă căpitanul, panicându-se. Dacă nu părăsim acum nava, vom muri!

— Lasă-mă să te scutesc de grija asta. Și, fără măcar să se uite în direcția lui, Julian își ridică pistolul și îl împușcă în față.

— De ce ești aici? întrebă Julian continuând să-l privească, studiindu-i chipul și dându-și seama că seamănă, lăsând la o parte culoarea pielii și vârsta.

— *Nascentes morimur* – din momentul în care ne naștem, începem să murim.

— Ai venit ca să te rogi pentru mine?

— Nu, am venit să te omor, spuse Simon fără vreun fel de emoție în glas, pe un ton foarte bine cunoscut de Julian.

Acesta din urmă izbucni într-un hohot de râs sincer, amplu, voluptuos... și înfricoșător totodată.

— Bineînțeles, zbieră el, râsul părând să-l scoată din starea sa obișnuită. Doar ești fratele meu.

Nava se înclină și mai mult spre dreapta, construcția uriașă gemând adânc în timp ce era deformată și sfărâmată de apele nemiloase.

Julian făcu câțiva pași înapoi, cu mintea la discuția lor. Se aplecă, ridicând cutia aurită de lângă perete, ce părea să aibă puterea unei adevărate *axis mundi*. Privind-o îndeaproape, observă că încuietoarea arăta altfel.

Julian privi cutia și încuietoarea la care se vedea că umblase cineva.

— Ce ai făcut?

— Cutia nu va mai fi deschisă niciodată, spuse Michael.

— Deschide-o!

— Nu pot, răspunse Michael.

— DESCHIDE-O! țipă Julian, în timp ce înfipse țeava armei în tâmpla lui Michael, apăsând cât putea de tare.

— Nu am cheia, spuse Michael calm.

— Ba da, o ai. Trebuie. Sigur ți-a dat cheia.

— Nu, e la Genevieve. Ai uitat că ai omorât-o?

Julian îl privi pe Michael și, fără un cuvânt, fără să îl amenințe, întoarse arma spre Stephen și apăsă pe trăgaci, nimerindu-l în picior. Stephen se rostogoli pe pontonul vasului.

— Deschide-o! spuse Julian pe un ton mai liniștit. Michael se întoarse către tatăl său. Acesta își strângea piciorul, zvârcolindu-se de durere, dar clătină din cap:

— Nu, Michael!

Arma izbucni din nou, descărcându-se în celălalt umăr al lui Stephen.

— Deschide cutia! șopti Julian.

Stephen închise ochii, umărul i se înroșea, însă continuă să clatine din cap.

— Nu pot, spuse sincer Michael; i se rupea inima la vederea execuției lente a tatălui pe care nu avusese șansa să-l cunoască prea bine.

— Deschide cutia! șopti Julian, și mai încet de data aceasta. Își ridică arma, trase și-l răni pe Stephen în piept, în partea dreaptă.

Dar Michael nu se clinti; se simțea de parcă el ar fi fost cel împușcat.

Julian alergă la Stephen, care abia se mișca, și îi puse pistolul la tâmplă.

— DESCHIDE CUTIA! urlă Julian, pierzându-și complet controlul.

Michael îl privi siderat pe Stephen, care fusese găurit de gloanțe și abia mai respira. Își ținea ochii întredeschiși în direcția lui Stephen. Privirile li se întâlneau, într-un moment greu de descris.

— Îmi pare rău, șopti Michael.

Julian apăsă trăgaciul armei lui Simon. Michael tresări înfricoșat; devenise călăul propriului tată.

Însă, spre surprinderea tuturor, nu ieși niciun glonț din țeavă; arma era descărcată.

Furia puse stăpânire pe Michael. Îl atacă *pe* Julian, lovindu-l cu putere; îl trânti de perete, iar cutia căzu la picioarele lor. Michael îl lovi cu pumnul; îi fractură coastele pe rând. Julian îi răspunse la lovituri, dar în zadar. Furia îl aprindea pe Michael la vederea bărbatului din fața sa. Julian leșină, dar Michael nu încetă; luă arma fără gloanțe, sări deasupra bărbatului și o ridică foarte sus, pregătit să-i aplice lovitura mortală. Se aplecă și își concentrează toată furia și durerea în lovitura pe care urma să o execute, dar fu oprit înainte să-i curme viața. Simon îi reținu brațul, împiedicându-l să-i ucidă fratele.

Michael își ridică privirea spre Simon.

— Nu îndrăzni să mă oprești...

Simon clătină din cap și îi luă ușor arma din mână, punând-o deoparte.

— Michael, spuse el ușor. Du-te și ajută-l pe tatăl tău. Michael se ridică, reticent. Alergă la tatăl său în timp ce apănavălea în încăpere. Nava era scufundată trei sferturi. Valurile oceanului se izbiră de pupa, acoperind-o.

Simon își privi fratele – avea chipul vânăt și fața sângerândă – și nu simți decât repulsie față de el.

— Mulțumesc, șopti Julian printre buzele umflate și

sparte. Simon luă frânghia de parâmă și îi legă picioarele.

— Există un motiv pentru care Genevieve nu ne-a spus cine sunt adevărații tăi părinți. Mă cunoștea și îi era teamă de ce ți-aș fi putut face. Tu... Tăcu pentru o clipă. Ești fratele meu, dar asta nu mă va împiedica să teucid.

— Nu mă poți omorî.

Simon zâmbi în timp ce înfășură frânghia în jurul spatelui lui Julian, terminând cu un fel de spânzurătoare în jurul gâtului acestuia. Îl întoarse, apoi și îi legă mâinile în față, lăsându-l pe predicator legat pe puntea de tec a navei. Se ridică, apucă celălalt capăt al funiei de patruzeci și cinci de metri și o fixă bine de balustrada punții, legându-și fratele de preaiubita sa navă.

— Dacă ești binecuvântat în vreun fel, dacă acea cutie a fost capabilă să îți ofere nemurirea, dacă vei reuși cumva să scapi de răni și să găsești veșnicia pe pământ – Simon făcu o pauză, apoi zâmbi –, atunci îți vei petrece eternitatea contemplând-o din adâncurile oceanului, dintr-o lume a întunericului nesfârșit, unde vei fi singur-singurel, unde trupul tău va fi distrus, unde plămânii tăi vor tânji pentru o singură gură de aer... o lume în care nimeni nu îți poate auzi țipetele. Nu-mi doresc să mori. Sper să-ți găsești nemurirea.

Șoapta Domnului se scufunda, din ce în ce mai repede acum. Apa invadase holul, înghițind până și balustrada de la cel mai înalt etaj, începând să se involbureze în jurul lui Michael, care stătea aplecat peste tatăl său pe moarte.

Stephen îl privi pe Michael, străduindu-se să își ascundă durerea.

— OK, asta a durut.

— Nu te mișca!

Michael apucă rucsacul, folosind breteaua pentru a-i lega piciorul. Îi verifică rana de la piept, dar nu-și putu da seama dacă îi fusese afectat vreun organ.

— Trebuie să plecăm de pe vasul ăsta! Simon alergă spre

el.

— Găsește-l pe Paul, îi spuse Michael. Trebuie să-l scoatem pe Stephen de-aici. Privi apoi cutia aurită care se afla pe podea, lângă ei. Și să îngropăm odată obiectul ăla în navă.

Simon dădu fuga în galera imensă; căută dulapul și găsi acolo o rolă de foiță de tablă în care înfășură cutia, acoperind-o complet. Luă caseta și o trânti în cuptorul de jos și o încuie, în timp ce apa năvăli în jurul său. Simon se luptă cu apa care îi ajungea până la piept, apoi se scufundă și înotă până la ieșirea din încăpere. Trebuia să îl găsească pe Busch și barca de salvare. Altfel aveau să moară cu toții în mijlocul Mediteranei, într-o zonă unde nu naviga niciun vas. În plus, nimeni nu știa unde se aflau.

Pupa, ultima parte a *Șoaptei Domnului*, rămăsese singura parte vizibilă din întreaga navă; se scufundă și ea în curând, urmându-și călătoria de trei kilometri spre cele mai întunecate adâncuri ale Mediteranei.

Michael înotă prin apa care îi ajungea până la umeri; tatăl său plutea lângă el, pe salteaua unei canapele.

Julian trăgea cu frenezie de frânghia din jurul picioarelor sale; avea mâinile legate, dar zgâria, se îmbrâncea, făcea tot ce îi stătea în putere ca să prevină inevitabilul. Luptase întreaga sa viață pentru a afla secretul vieții, și acum...

Michael trecu pe lângă el și se prinse de balustradă; își susținea tatăl și începură să plutească amândoi, privind nava care se scufunda tot mai adânc. Julian se afla în apropiere implorându-l.

Curând salonul dispăru – tot ce se mai vedea din iahtul de aproape o sută douăzeci de metri era capătul pupei și coarda de patruzeci și cinci de metri care plutea pe suprafața apei. Michael se uită în altă parte; Julian încerca să își mențină capul deasupra apei, dar nu reușea decât să amâne inevitabilul. Se agită și își contorsionă trupul,

străduindu-se din toate puterile să se elibereze, cu toate că era un efort inutil.

Nava dispăru odată cupupa. Bule de aer se ridicau la suprafață, în jurul lor. Frânghia cu care era legat Julian începu să alunece tot mai jos, coborând printre valurile mici ca un șarpe în iarbă. Julian privi cu oroare cum dispare; cincisprezece metri rămași, apoi doisprezece, apoi, și mai repede, șase, apoi trei. Fără un sunet, Julian fu tras încet sub apă, îngropat în cele mai mari adâncimi ale oceanului, alături de vasul său distrus. Cutia de aur, Albero della Vita, Copacul Vieții, era și ea ascunsă acolo, pierdută pentru veșnicie. Julian urma să-și găsească sfârșitul lângă obiectul care îl obsedase întreaga viață.

Oceanul avea o adâncime de patru kilometri, unde nicio misiune de salvare nu ar fi putut acționa. Nu mai avuseseră niciun contact radio de când părăsiseră Corsica la ordinele exprese ale lui Julian. Nimeni nu anunțase că ar fi vreun pericol. Acest vas avea să fie cu adevărat pierdut, și la fel și posesorul său, lăsând în urmă un mister care avea să îl șteargă pe Julian Zivera de pe fața pământului.

Michael și Stephen pluteau singuri în apele albastre ale Mediteranei. Luna, alunecând deja la orizont, lăsase un întuneric care accentua situația disperată în care se aflau. Singurele sunete pe care le puteau auzi erau mișcările apei și respirația grea și șuierătoare a lui Stephen.

Michael îi ținea capul tatălui său deasupra apei, corpul său balansându-se printre pernele plutitoare. În ciuda întunericului, Michael putea vedea sângele lui Stephen șiroind în mici valuri. Numără cele trei răni proaspete făcute de gloanțe și aplică presiune în jurul lor într-un efort disperat.

— Așteaptă, spuse Michael.

Se apropie mai mult de tatăl său, înotând agitat și împrôșcând apă în jur, făcând tot soiul de improvizații ca să îl mențină la suprafață.

— Lasă-mă să mor, șopti Stephen.

Respira foarte încet, cu pauze lungi, care îi făceau inima lui Michael să stea în loc de fiecare dată. Michael scutură din cap.

— În niciun caz! După tot ce s-a întâmplat? Ți-ai ieșit din minți?

Stephen zâmbi cu ochii pe jumătate deschiși.

— E în regulă, Michael.

Michael auzi motorul unei bărci mici, Busch și Simon anunțându-și apariția. Lumina se revărsă brusc pe ei, și Busch opri motorul, lăsând barca să alunece încet.

— Michael, când Mary a venit la mine, chiar înainte să moară, vorbea despre tine cu foarte multă iubire. Mi-a spus că ești unul dintre cei mai buni oameni pe care i-a cunoscut și că un tată ar fi mândru să te numească fiul său. Ochii lui Stephen se închiseră, dar un scrâșnet puternic îl trezi. Avea dreptate. În ultimul an, singurul lucru la care m-am gândit a fost moartea, nu mai aveam pentru ce să trăiesc. Dar acum...

— Merită să trăiești, spuse Michael, străduindu-se să zâmbească.

Stephen îl privi, chinându-se să își țină ochii deschiși, și îi zâmbi înapoi fiului său, înainte să-și piardă complet cunoștința.

Capitolul 72

Michael, Simon și Busch stăteau la mormântul proaspăt săpat. Piatra funerară era veche, dar într-o stare surprinzător de bună. Lespedea de piatră de granit proaspăt tăiată de la baza mormântului fusese încrustată în acea dimineață și așezată lângă movila de pământ acoperită de flori.

Michael și Simon au ținut un discurs la slujba de înmormântare. Cuvintele lor au fost elegante, spuse din inimă și omagiau o viață marcată de bunătate, dragoste și valorile familiei. Michael s-a uitat la numele de pe piatra funerară. Numele de familie al soțului și soției care au murit la mulți ani unul față de celălalt. Dar pe lespezile de la picioare... s-a decis să se înscrie doar un nume, fără să se includă și date, poate pentru că nimeni nu știa data ei de naștere. Nu existau nicio dovadă, niciun certificat de naștere, niciun document care să fi atestat că ea s-ar fi născut vreodată.

Era a doua oară când Genevieve era comemorată într-o slujbă de înmormântare, a doua oară când Michael stătea la mormântul ei jelind-o.

Michael aruncă o privire asupra pietrei cu numele lui Julius Urian Ziviera, soțul lui Genevieve, care murise cu atât de mulți ani în urmă. Femeia vorbise rareori despre el, și numai cu Simon. El o cunoștea și o înțelegea mai bine decât oricine. El cunoștea marea iubire pe care o avusese în cea mai scurtă perioadă din viața ei. Simon știa adevărul, pe care nu îl împărtășise nimănui în afară de Michael și Busch. Unele mistere chiar nu trebuiau să fie dezvăluite. Genevieve era mult mai în vârstă decât se putea crede. Nu îl crescuse numai pe Julian, ci avusese grijă și de mama lui Simon și de cine știe câți alții înaintea ei. Bărbatul știa că dispăruse de nenumărate ori numai pentru a se întoarce din nou, pentru că ea, la fel ca Simon, era un păstrător și un protector al secretelor atât în cer, cât și pe pământ. Era

vorba despre mistere care erau bine ascunse, secrete pe care nu am vrea să le știm.

Michael se uită la piatra funerară de la mormântul soțului lui Genevieve, fără să fie surprins de data înscrisă acolo, deoarece știa că ea era mult mai bătrână, mult mai în vârstă decât soțul ei care murise în 1845.

Busch, în maniera lui obișnuită, găsea întregul subiect de neconceput și complet irațional. Michael îl întrebă discret pe Simon dacă vârsta ei era o consecință a faptului că protejase cutia, că poate chiar o deschisese... sau era ceva mai mult decât atât...

Simon nu ar fi putut să răspundă, *dar* prefera să creadă că posesoarea acestei inimi calde era, într-adevăr, mai mult de-atât.

Cei trei prieteni luară fiecare o mână de pământ, o aruncară peste mormânt și ieșiră din cimitir. Ei erau singurii oameni din lume care aveau să știe vreodată că pământul pe care îl aruncaseră în groapa de mai bine de un metru și jumătate căzuse pe un sicriu gol.

Doctorii au făcut tot ce le-a stat în putință. Au scos gloanțele din picior, din umăr și din piept, însă unul dintre gloanțe îi nimerise plămânul. Hemoragia era gravă. Pierduse foarte mult sânge pe drumul de întoarcere la mal. Elicopterul privat, pe care îl adusese Susan, era plin cu doctori care se apucaseră de treabă chiar înainte de a decola spre spitalul insulei Corsica. Corpul lui Stephen era într-o stare extremă de șoc, iar doctorii îi dăduseră o șansă de supraviețuire mai mică de zece procente. Michael și Susan stătuseră de veghe, plecând de lângă el doar ca să mănânce. Stephen făcuse de două ori stop cardiac și fusese reanimat de două ori. De fiecare dată, își recăpătase funcțiile vitale pentru încă o oră.

Michael și Susan nu-și vorbiseră decât puțin și rar, dar cuvintele pe care și le spusese fuseseră pline de bunătate și respect. Amândoi trecuseră prin tragedia pierderii

partenerului de viață și acum erau îndurerați, rugându-se împreună ca omul care era întins pe pat în fața lor, cel pe care se străduiseră atât de mult să-l salveze, să reușească să rămână în viață.

Era ora trei dimineața când și el și Susan au adormit.

Michael a visat Kremlinul de la suprafață și din subterană și drumurile pe care le făcuse numai pentru a se reîntoarce fără speranță. I-a visat pe părinții lui adoptivi, familia St. Pierre, și pe Mary.

Trecuseră luni bune de când o văzuse în vise, fața ei zâmbitoare – purtată într-o amintire a dimineții – ajutându-l să răzbească în ziua aceea. Mary s-a întors în sfârșit, uitându-se la el cu ochi ei de smarald, în timp ce Michael își amintea viața petrecută împreună. Erau cu toții în casă, în camera cea mare. Razele soarelui luminau ca niciodată și intrau prin geamuri.

Apoi Stephen apărea printre ei, de parcă se întâlneau pentru prima dată. Nu era nevoie de cuvinte. Ei erau familia lui Michael, fiecare îi îmbogățea viața în felul său, dar acum îi pierduse pe toți.

Iar dintr-un colț apăru Genevieve. Doar se uită la Michael și zâmbi pentru o clipă. Era un zâmbet respectuos, plin de iubire și apreciere. O recunoaștere nerostită a faptelor și a sacrificiilor. Apoi dispăru pur și simplu din vis, topindu-se într-o rază de lumină din cameră. După aceea, asemenea ei, toți ceilalți îl părăsiseră – părinții lui adoptivi, Mary și în cele din urmă Stephen, lăsându-l din nou singur cu o lume întregă întunecându-se în jurul lui.

Michael se trezi, ridicându-și gâtul înțepenit din cauza poziției neconfortabile de pe scaun. Îi luă câteva momente să se dezmeticească, uitându-se de jur împrejur prin cameră. O privi pe Susan care era încă adormită, apoi pereții albi de spital și întunecimea de afară care era străpunsă de primele raze de soare ale dimineții.

Apoi dădu de Stephen, care stătea întins în liniște, privindu-l intens, de parcă ar fi avut aceleași gânduri și ar fi

trăit același vis. În acel moment, Michael știe că tatăl său va supraviețui.

Capitolul 73

Serghei Raechen fugi prin curtea din spate a casei lui din Alexandria, Virginia. Bunica lui, Vera Bronshenko, îl urmărea cu privirea în timp ce se urca pe tobogan și își dădea drumul să alunece. Inima ei era plină de bucurie. Nu exista nicio explicație pentru boala băiatului și niciuna pentru însănătoșirea sa. Tot ce își amintea era că el adormise și era cât pe ce să moară, strigând după tatăl său, și că se trezise a doua zi dimineață povestindu-i cu înșuflețire bunicii sale visul său minunat.

— Tata era acolo cu mama, zise Serghei, și mai era o femeie frumoasă care îmi zâmbea mereu.

Vera își asculta nepoțelul. Bucuria de a-i vedea ochii sănătoși și strălucitori o copleșea.

— Tata a spus că totul o să fie bine acum, zise Serghei în timp ce aluneca pe tobogan, concentrându-se la joacă.

Vera Bronshenko se uita la nepoțelul său și știa că, într-un fel, avea dreptate. Totul avea să fie bine.

Julian Ziviera fusese expus în fața întregii lumi. Chipul charismatic, bine-cunoscut în lumea religioasă, se dovedise a fi doar o fațadă. Copertele de reviste și ziare erau pline de imagini cu el torturându-și mama și alte poze înfățișau cadavrele răspândite în tot complexul său, fără ca aceste decese în masă să poată avea o explicație vizibilă. Era o sursă inepuizabilă de știri care făceau furori, iar media și publicul intraseră într-o adevărată frenezie în jurul acestui om ipocrit în slujba lui Dumnezeu. Proprietatea sa vastă, nucleul lumii sale, fusese rechiziționată prin ordin judecătoresc și, printr-o turnură fericită, fusese transformată într-o casă pentru orfani, săraci, cei fără locuință și pentru alte suflete pierdute.

Congregația sa și toți adepții acestei religii dispăruseră fără urmă, de parcă nici nu existaseră vreodată. Nimeni nu ar fi riscat oricum să pretindă că fusese vreun adept al lui

Julian Ziviera, al predicilor și filosofiilor sale egoiste. Unii se orientaseră spre grupuri mai radicale, dar mulți dintre ei se întorseseră la rădăcini, la învățăturile și credințele religioase în care fuseseră crescuți, cele care nu le părăsiseră niciodată inimile cu adevărat și care așteptau cu răbdare să fie recunoscute.

Asemenea membrilor Adevărului lui Dumnezeu, liderul acestei organizații dispăruse. Locul unde se afla Julian Ziviera a rămas un mister pierdut în timp. Asemenea lui Jimmy Hoffa, Amelia Carhart, August Finsteer și D. B. Cooper, moartea lui avea să devină o inepuizabilă sursă de dispreț, de ipoteze și de teorii ale conspirației.

Julian Ziviera își încheiase călătoria în căutarea vieții eterne, doar că el nu trăise să o vadă.

Capitolul 74

Michael privea pe fereastra dormitorului său luminat de razele soarelui. Busch se ocupa de grătar, fripturile fiind aproape gata, iar soția sa Jeannie împreună cu cei doi copii ai lor de-abia sosiseră. Stephen Kelley se plimba pe peluza din spate, iar Șoimul și Corbul stăteau pe lângă el. În ciuda faptului că era sâmbătă după-amiaza, el purta sacou și cravată și era absorbit de o convorbire de afaceri la telefonul mobil.

Ochii lui Michael se opriră asupra lui Susan, care pune masa. Părul ei brun îi încadra chipul care, de când se întorseseră în America, era mereu zâmbitor. Susan nu mai avea aceeași alură dură. Era acum o femeie relaxată, care părea că se bucură din nou de viață. Era, fără îndoială, frumoasă, atât pe interior, cât și pe dinafară.

Michael nu știa ce le va aduce viitorul. Relația lor era bazată pe experiențe comune în care viața le fusese pusă în pericol. Nu era chiar cel mai potrivit context pentru a începe o relație de dragoste. Între ei erau diferențe mult mai mari decât ar fi fost pregătiți să recunoască. Dar, indiferent dacă era cu Susan sau cu altcineva, Michael era convins că Mary ar fi dorit ca el să poată iubi din nou.

El se uită la inelul de pe comodă, analizând problema în minte. În cele din urmă, îl luă și trecu un lăntișor de aur prin el, pe care apoi și-l puse la gât. Michael simțea că ceva nu era în regulă. Degetul fără verighetă îi dădea o senzație ciudată, dar trebuia să încerce. Cu toate că nu o va mai jeli pe Mary, nu va înceta niciodată să se gândească la ea.

— Hei, știi despre ce n-am vorbit noi? Busch îl făcu pe Michael să tresară. Intră în cameră și îi oferă o sticlă de bere rece.

- Despre ce anume?
- Despre tatăl tău.
- Adică Stephen?
- Da, taică-tu. Nu ți-a picat încă fisa?

— Ce fisă?

— Taică-tu e bogat, zise Busch cu sprâncenele ridicate. Michael zâmbi și dădu din cap aprobator.

— Asta-mi aduce aminte de ceva. Michael deschise un sertar al comodei, de unde scoase un săculeț. Întinde mâna, zise el.

Busch se uită întrebător la prietenul său în timp ce puse berea deoparte și întinse palma deschisă. Michael desfăcu săculețul și deșertă conținutul în mâna uriașă a lui Busch.

Busch înmărmuri și se holbă la colierul cu rubine pe care Michael îl furase din Liberia; nestematele roșii prindeau viață în soarele după-amiezii care se revărsa pe fereastră.

— Și ce-ar trebui să fac eu cu ăsta?

— Extragerea la loto din seara asta... grație lui Ivan cel Groaznic.

— Da, dar nu se potrivește cu ochii mei.

Busch zâmbi. Reflectă la bijuteria elegantă în timp ce-o ținu în mână un moment, frecând-o cu degetul mare pentru a-i simți frumusețea.

— Cât face asta?

— Sincer, e neprețuită. Aș putea s-o vând pe piața neagră și te-ai căpătui pe viață sau pe zece vieți dacă vrei.

— Nu știu ce să zic, adică apreciez gestul, zise Busch uitându-se la colier. Dar, când mă uit la el, nu pot să nu mă gândesc la vechea zicală: așteptarea e mult mai dulce decât răsplata. După toate prin câte am trecut, nu mai sunt omul care s-o ia pe scurtătură. E o chestie legată de karma. Cred c-am să i-o dau lui Jeannie și îi spun că e o imitație. Poate că așa o să înceapă să vorbească din nou cu mine.

Era trecut de ora nouă. Toți plecaseră de mult binedispuși, chiar și Paul și Jeannie, care începuseră în cele din urmă să-și vorbească în timp ce se servea desertul. Casa era cufundată în liniște, iar Șoimul și Corbul dormeau în fața șemineului.

Michael stătea pe canapeaua din camera cea mare și

avea harta cu subteranele Kremlinului întinsă în fața lui. Se gândea la valoarea ei, uitându-se la focul pe care îl aprinsese în acea noapte răcoroasă de vară. Harta ducea la o lume ascunsă a bogățiilor și a istoriei, iar acum, fiindcă nu mai erau vieți în pericol, poate, într-o bună zi...

Soarele răsărea. Michael se afla în cimitirul Banksville, înconjurat de mormintele celor care îl părăsiseră. Mary, dar și părinții săi adoptivi, familia St. Pierre. Stătea de unul singur, lăsând să treacă peste el valurile mâhnirii, dar și sentimentul de pierdere care îi golise inima.

Se trezi dintr-odată în dormitorul său încă întunecat, la ora patru dimineața. O văzu stând în liniște în scaunul favorit al lui Mary și nu se sperie deloc, de parcă o aștepta.

— Mi-a spus să-ți mulțumesc, zise Genevieve încet. Michael zâmbi, dar nu-și putea găsi cuvintele.

— A spus că poate în sfârșit să se odihnească și să nu mai fie îngrijorată pentru tine. Vocea ei era ca o briză ușoară. Mary mi-a mai zis că rufele s-au cam adunat și că trebuie să cureți frigiderul din când în când, dar asta după ce te trezești.

Michael se întoarse pe partea cealaltă. Razele de soare ale dimineții inundară camera. Pe scaun era o grămadă mare de rufe, iar Șoimul și Corbul dormeau încă la picioarele patului. Michael se trezi și se îmbracă degrabă. Mergând prin camera largă cu cei doi dulăi după el, privi tabloul de curând agățat deasupra căminului – îngerul cu brațele întinse strălucind în lumina dimineții.

Când opri camioneta pe pietrișul de pe aleea cimitirului, își privi mâinile care țineau volanul. Îi atraseră atenția linia fără bronz și micul șanț care-i brăzda degetul inelar și avu un sentiment ciudat.

Iar acum, când stătea lângă mormânt în lumina dimineții, simțea greutatea verighetelor atârând de lanțul de la gât, legându-se din când în când pe piept. Avea mintea încețoșată încă, rătăcind prin aburii dimineții. Nu luase o

hotărâre conștientă când venise aici, *dar* se simțise obligat să o facă. Îi era dor de ea, îi lipsea compania ei și dorea să-i simtă prezența. Singurătatea îl acaparase din nou și îl sufoca. Michael știa că era singur.

Apoi o zări în partea cealaltă a cimitirului, cu chipul radios și cu un zâmbet afectuos. Se gândi la scrisoarea ei, la cuvintele sincere, spuse din inimă...

Familia ne întregește într-un fel aparte, umplând golul care ne sufocă inimile, readucând speranța pe care credeam că am pierdut-o pentru veșnicie.

Te iubesc, Michael. Te voi iubi mereu și voi rămâne în inima ta pentru totdeauna.

Mary încuviință ușor dând din cap și Michael zâmbi în timp ce aburul somnului se îndepărta ușor, iar silueta ei se dizolvă în ceața dimineții.

Michael auzi mașina apropiindu-se din spate. Roțile scrâșniră pe pietriș și ușa se închise ușor. Apoi auzi pași apropiindu-se. Într-o clipă, simți atingerea mâinii de pe umărul său. Era o atingere puternică, reconfortantă, dându-i o senzație pe care nu o mai simțise de mult. Când se întoarse și îl văzu pe Stephen, pe tatăl său, inima i se dezgheță și fu cuprins de un sentiment pe care credea că îl pierduse pentru totdeauna.

Era speranță.

Mulțumiri

Viața e mult mai frumoasă atunci când lucrezi cu oameni pe care îi placi și îi respecti sincer. Doresc să mulțumesc în mod special următoarelor persoane:

Lui Gene și lui Wanda Zgarlata, pentru sprijinul lor susținut. Fără prietenia lor n-ați fi putut citi această carte. Lui Irwyn Applebaum – pentru lansarea acestui vis; Nitei Taublib – pentru că l-a continuat; lui Kate Miciak – pentru că mi-a îndrumat cariera și pentru că m-a învățat mult mai multe decât crede. Lui Josh Pastemak, care m-a inspirat, m-a ghidat și mi-a insuflat entuziasmul lui parcă din senin. Sunt foarte fericit că am lucrat împreună. Lui Madeleine Hopkins, care m-a corectat de fiecare dată acolo unde am greșit. Lui Joel Gotler – pentru consilierea profesională cu privire la Coasta de Vest. Mariei Faillace și tuturor celor de la Fox 2.000 – pentru entuziasmul susținut cu privire la întreaga colecție a *Hoților*.

Mai mult decât oricui îi mulțumesc Cynthiei Manson. Rar se întâmplă să găsești un prieten adevărat, iar faptul că poți lucra împreună cu el este de-a dreptul uimitor. Îți mulțumesc pentru gândirea ta inovatoare, pentru constanta încredere și pentru perseverența cu care ai lucrat.

Mulțumesc familiei mele: lui Richard pentru spiritul său creativ, tăria de caracter și simțul umorului în ciuda necazurilor. Lui Marguerite pentru filosofia de viață, pentru implicare și pentru un simț al stilului de neegalat. Lui Isabelle pentru râsul ei, pentru dorința de a îmbunătăți lucrurile mari și mici deopotrivă, și pentru entuziasmul constant în fața miracolelor lumii. Mulțumesc tatălui meu, el va rămâne întotdeauna persoana care m-a învățat atâtea lucruri pe care abia acum le pot înțelege cu adevărat.

Editura RAO *vă recomandă de același autor*

RICHARD DOCTSCH HOTII PARADISULUI

Într-o încăpere mica, adevărata fortăreață, din imediata apropiere a Capelei Sixtine, un hoț de primă mână se pregătește să dea lovitura. N-are nevoie decât de o clipă ca să fure cea mai importantă comoara din muzeul Vaticanului, două chei străvechi – una de aur, cealaltă de argint – care apără secretul mântuirii... Însă pe Michael St. Pierre misterul din măruntaiele Vaticanului îl obligă să fugă ca să scape cu viață de pe străzile Romei, într-o mică biserică din Israel, căci consecințele faptei sale îndrăznețe sunt mult mai mari decât și-ar fi închipuit vreodată. Comoara pe care a scos-o la lumină – trofeul strălucitor îngropat în cea mai bine ascunsă construcție de pe pământ îl va pune față în față cu un dușman mai șocant, mai înspăimântător și mai insidios decât și-ar fi imaginat...